ЕТНОҐРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК.

ВИДАЄ

ЕТНОҐРАФІЧНА КОМІСІЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

Т. XVIII.

КОЛОМИЙКИ.

ЗІБРАВ

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК.

Том II.

У ЛЬВОВІ, 1906

Накладом Товариства.

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

ЕТНОҐРАФІЧНИЙ ЗБІРНИК.

Т. XVIII.

ВИДАЄ ЕТНОҐРАФІЧНА КОМІСІЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА.

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК.

КОЛОМИЙКИ.

ТОМ II.

У ЛЬВОВІ, 1906.

Накладом Наукового Товариства імени Шевченка

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

VII.

ПРИРОДА.

1. Природні явища.

Вітер.

2636. Ой там, ой там за горою, та за високою,
Розвіяв ся буйний вітер, шумит осокою. (Тустань).

2637. Повій, повій, буйний вітре, повій поза гумно,
Розвесели моє серце, най ни ходжу сумно. (Пост.).

2638. а) Повій вітре буйнесенький, відки я тя прошу,
Розвій тугу, розвій тугу, що на серцю ношу.
Повій вітре зза гори, відки тя жидаю,
А то з тої сторони, де милого маю. (Зал. ст. 194).

2639. б) Повій, вітре, повій буйний, вітки я жидаю,
Повій з тої сторононьки, де я любка маю. (Чорні Ослави).

Пор. Гол. II, ст. 347, ч. 549 і IV, ст. 515, ч. 126. — Врабель ст. 14, ч. 40.

Вода.

2640. Зашуміли води, броди, зелененькі гаї,
Вилетіла зазуленька у далекі краї.
Перестаньте води, броди, на тот час шуміти,
Та як буде зазуленька до дому летіти.
(Гол. II, ст. 251, ч. 24).

Дощ.

2641. Ой заржи, коню, заржи, а в нові пасічи,
Ой чорна хмара стала, дрібний дощик січе. (Пісочна).

2642. Не йди, дождже, не йди дождже, в'лєє роса впасти,
Борони ми, милий Боже, любка від напасти. (Кропив. Н.).

2643. Дощик іде, роса паде, чи чуєш ти, тату?
Якась біда посвистує попід нашу хату. (Григорів).

Звізди.

2644. Кобим була[1]) така красна, як та зоря[2]) ясна,
Сьвітила бим день і нічку[3]), ніколиб[4]) не згасла.
Кобим була така красна, як та зоря ясна,
Сьвітила бим знаю кому, ніколиб не згасла. (Буцнїв).
Пасїчна: 1) Ой коби я. 2) Як зоронька. 3) На все поле. 4) Ніколи.
Пор. Купчанко, ст. 397, ч. 35. — Кол. ст. 51, 23—24.

2645. Сьвіти, зоре, на всьо поле, заки місяць зійде,
Чей сє милий догадає тай до мене прийде. (Коропець).
Пор. Сал. ст. 26, ч. 25, 1.

2646. Ой упала зьвізда з неба, та упала ясна,
Та на тото подвіреньно, де дївчина красна. (Іванівцї).
Пор. Гол. IV, ст. 471, ч. 200, другий куплет.

2647. Ой упала звізда[1]) з неба тай упало штири,
Та на тото подвіренько, де парубки пили[2]). (Іванівцї).
Волцнїв: 1) Дзьвізда. 2) Де сї хлопцї били.
Пор. Гол. IV, ст. 471, ч. 201. — Кол. ст. 78, 431—432.

2648. а) Ой упала зьвізда з неба тай розсипала ся,
Пішла мила на водицю, закосичила ся. (Тухля).

2649. б) Ой упала[1]) звізда з неба тай розсипала ся,
А дївчина[2]) підіймила[3]) тай затикала ся[4]). (Голгочі, Григорів).
Івачів: 1) А як впала. — Кульчицї: 2) А Маринї. 3) Позбирала. 4) Зараз віддала сї. — Наг.: 4) Тай підтикала сї. — Іванівцї: 3) Позбирала.
Пор. Кол. ст. 51, 21—22.

2650. в) Ни жури сї ти, Крихівче, чому Марця красна,
Коло неї вчора рано впала зоря ясна.
Як литїла зоря з неба тай россипала сї,
Марця зорю позбирала тай замаїла сї. (Любеля).
Пор. Кольберґ, III, ст. 61, ч, 562—563.

2651. г) Не дивуй сї, не дивуй сї, чого Марта красна,
Перед нею вчера рано впала зоря ясна.
Ой упала, ой упала, тай розсипала сї,
Марта встала, позбирала, тай затикала сї. (Івачів).
Пор. Гол. II, ст. 262, ч. 87. — Сал. ст. 6, ч. 29.

2652. д) Ой упала звізда з неба, поросипала си,
Дївчиночка позбирала тай затикала си.
Ой не падай, звіздо, з неба, тай не росипай си,
Тай не збирай, дївчиночко, тай не затикай си. (Топорівцї).

2653. е) Ой упала звізда з неба тай розсипала сї,
А дївчина позбирала, закосичила сї.
Ой упала звізда з неба тай золотий клубок,
Та на тото подвіречко, де файний парубок. (Жураки, Волосів)
Пор. Кол. ст. 78, ч. 429.

2654. ж) Ой злетїла звізда з неба, тай золота стрівка,
Та на тото подвіречко, та де файна дївка.
Тай злетїла звізда з неба тай золотий клубок,
Та на тото подвіречко, де файний парубок. (Крехівцї).

2655. Ой упала звізда з неба тай золотий клубок;
Ой у тої Іванихи, душа не парубок.
Ой упала звізда з неба, золота ключина;
Але в тої Николихи душа не дївчина. (Топорівцї).

2656. Ой упала зьвізда з неба, золота ключина,
Та на тото подвіречко, де файна дївчина. (Миловане, Товмач).

Місяць.

2657. Ой засьвіти, місяченьку, най сї видно буде,
Най я виджу, з ким я сиджу, чи подобно буде. (Ів. Бурчак).

2658. Ой засьвіти, місяченьку, засьвіти, засьвіти!
Та на тоті полонини, на хороші цьвіти!
(Гол. II, ст. 263, ч. 90).

2659. Ай засьвіти, місяченьку, по полю, по полю,
Най виберу пшеничейку[1]) із того коколю[2]). (Волосянка).
Скобичівка: 1) Пшениченьку. 2) З куколю, куколю.
Пор. Гол. II, ст. 318, ч. 395.

2660. Ой засьвіти, місяченьку, в зилену діброву,
Йвановецким дївчатонькам, як ідут до дому. (Іванівцї).

2661. Ой засьвіти, місяченьку, високо, не низько,
Є у мене соколятко далеко, не близько.
(Гол. II, ст. 420, ч. 522).

2662. а) Ой місяцю[1]), місяченьку і ти[2]) зоре ясна,
Засьвіти ми на подвіре[3]), де дївчина красна. (Біла).
Іванівцї: 1) Ой засьвіти. 2) Тай ти. 3) Та на тото подвіренько.
Пор. Де-Волланъ, ст. 56.

2663. б) Ой засьвіти, місяченьку, тай ти зоре ясна,
Перед тими воротами, де дівчина красна.
Ой засьвіти, місяченьку, тими долинами,
Куда іде мій миленький на ніч із волами. (Зал. ст. 200).
Пор. Гол. II, ст. 341, ч. 516.

2664. Ой роздвій сє[1]), місяченьку, на дві половині:
Одна сьвіти[2]) миленькому, а другая[3]) мині. (Охрим.).
Вільки Мазов.: 1) Сьвіти мені. 2) Одну мому. 3) А другую.
Пор. Зал. ст. 188. — Гол. II, ст. 310, ч. 349.

2665. Гей, засьвіти, місяченьку, з Загіря, з Загіря,
Ой час же нам, братя наші, з за стіля, з за стіля.
Та чей-же нам місяченько засьвіти, засьвіти;
Та чей-же нас та й пречиста зістріти, зістріти.
(Гол. IV, ст. 539, ч. 7).

2666. Ой місяцю, місяченьку, місяченьку князю!
Скажи мені щиру правду, із ким я ся звяжу?
(Гол. II, ст. 262, ч. 83).

2667. Ой місяцю, місяченьку, зайди за комору,
Най я собі з своїм милим[2]) трохи поговору. (Біла).
Іванівці: 1) Най я з своїм милесеньким.
Пор. Зал. ст. 200 і Гол. II, ст. 330, ч. 462, перший куплет. — Сал. ст. 4, ч. 20, 1.

2668. Ой не сьвіти[1]), місяченьку[2]), нікому[3]), нікому,
Лишень[4]) мому миленькому, як іде[5]) до дому. (Хотінь).
Вільки Маз.: 1) Ой місяцю. — Кропивник Новий: 2) Місячику. 3) Не сьвіти. — Михайловичі: 4) Тілько. 5) Піде.
Пор. Зал. ст. 200 і Гол. II, ст. 320, ч. 462, другий куплет. — Кол. ст. 116, 1561.

2669. Ой не сьвіти, місяченьку, нікому, нікому,
Лише мому миленькому, як іде до дому!
Сьвіти єму, місяченьку, сьвіти до півночи,
Нехай хутко приїзджає, бо виплачу очи!
Сьвіти єму, місяченьку, сьвіти і зорями,
Ой як буде мій миленький їхати горами!
(Гол. II, ст. 352, ч. 573).

2670. Ой не сьвіти, місяченьку, сьвітит мені сонце,
Хоч ти мене вірно любиш, я тебе не конче. (Желдець).

2671. Ой не сьвітиш, місяченьку, заступила хмара,
Нема мого миленького, не пустила мама.
Чорна хмара розійде сї, ясний місяць зійде,
Єго мати ляже спати, він до мене прийде. (Желдець).

Роса.

2672. За нашили воротами пощибана роса,
Пощибала дівчинонька, як ходила боса. (Жур).

Сніг.

2673. Ой соколи, соколоньку, позич мені ніжок,
Відвідати за дівчину, заким не впав сніжок. (Пасічна).

2674. За горами сніги впали, а я в капелюсі,
А я собі погуляю, як богач в кожусі.
За горами сніги впали, аж сє гори здули,
А мій тато плачут в коршмі, аж сє роздєгнули. (О. Коцан.)

Сонце.

2675. Коби знало ой сонінько, як добре робити,
Оно би сї не квапило швидко заходити.
А сонінько ой гадає, що сї гірко робит,
Та оно сї поквапує, швиденько заходит. (Волосів).

2676. Ой коби то[1]) сонце знало, як мені тяженько,
Тоби воно[2]) заходило за гору живенько[3]).
Ой коби то[4]) сонце знало, як мині, як мині[5]),
Тоби воно[6]) заходило в єднії[7]) годині. (Біла).
Іванівці: 1) Ти. 2) Ой то ти би. 3) Борзенько. 4) Ой як би ти. 5) Та як мині нині. 6) Ой то ти би. 7) В читверті.

2. Земля.

Гаї.

2677. Ой гаю мій зелененький, ой гаю, мій гаю,
Ой як я тя вирубаю, деж я ся сховаю? (Хотінь).

2678. Ой гаю наш[1]) зелененький, гаю наш темненький[1]),
Нема твого соловія, томус так сумненький. (Коропець).
Журів: 1) Мій. 2) Зелененький.

2679. Ей гаю мій зилиненький, яке в теби прутьи,
А хтош тибе вирубайи, мине больит руки.
А я гаю ни рубаю, тілько конарики,
А я любка ни любила, тілько кучирики. (Сгр).

Гори.

2680. Коби мені не тот вершок і не тота гора,
Добро би ми позирати до мого сокола.
(Гол. IV, ст. 492, ч. 30).

2681. Ой ти горо високая, хто тя буде орав,
Штири воли в полонинї, милий захоровав. (Кропив. Н).

2682. Я у горах не бувала, я гори не знала,
Тепер я си молоденька в пусті гори впала. (Кропив. Н.)

2683. А ви гори високії, позападайте сї,
Тай на мої білі ноги не сподївайте сї. (Невід.).

2684. Гори мої високії, бивайте здорові,
Та най у вас пробивают кавки та ворони!
(Гол. II, ст. 408, ч. 762).
Пор. Мат. V, ст. 123, ч. 75.

2685. Гори мої високії, мушу вас лишити,
Волїв би-м був у вас гнити, як в чужинї жити.
(Гол. II, ст. 252, ч. 26).

2686. Звідти гора, звідци друга, сьвіта не видати,
Межи тими гороньками треба пропадати.
Звідти гора, звідци друга, меже ними кладка,
Переносив Івасенько до Марисї ябка. (Біла).
Пор. Коломийки, I, ч. 1110.

Лїси.

2687. Ой лїсова долинонька, лїсова долина,
Та най по нїй біси ходят, не моя дївчина. (Невід.).

2688. Ой ішов я, пане брате, з того бутиночка,
За нами сї похилила густа ялиночка.
За нами сї похилила, до землї впадала;
Котра дївка ворожила, та сї не віддала. (Волосів).

Майдан.

2689. Ой піду я на майдан, тай на майданицю,
А там біда волохата тьигни колїсницю. (Кнг.).

Полонини.

2690. Ой ходив я тай учора, ой ходив я нинї,
А ни міг я ізходити краю полонинї. (Ж. Павлї, ст. 195).

2691. Ой зелена полонина, зелена, зелена,
По три шори буковина на нїй посаджена. (Волосянка).

2692. Яке є тої полонинки студененьке віє!
Та прихили своє личко, най моє загріє.
(Гол. IV, ст. 452, ч. 65).

2693. Ой зелена полонина з вітром говорила:
Подуй вітре холоднейкий, чей бим ся розвила. (Волосянка).

2694. Ой висока полонина з вітром говорила,
Коби мене розорати, жито-бим родила.
(Гол. II, ст. 621, ч. 32).
Пор. Врабель, ст. 264, ч. 752.

2695. Ой з теплої полонини вітер намагає,
Люби, любко, кого хочіш, най Біг помагає. (Невід.).

2696. Ой во онтій полонинї велике зїлїйко;
А то минї, білявчино, велике звілїйко[1]). (Волосянка).
1) Звіле = веселість.

2697. В полонинї добре минї, голубки несут ся;
Часом душа невинная, люде набрешут ся. (Волосянка).

2698. Кой биваю в полонинї, то хожу, то стану,
В полонинцї пю жинтицю, їм сир та сметану.
(Гол. II, ст. 455, ч. 695).

2699. Попід тоті полонинки будуют будинки;
Ни мала я сего лїта веселої днинки. (Чорні Ослави).

2700. Ой піду я в полонину, та в полониночку,
Чи не обдер буйний вітер мою калиночку. (Розлуче).
Пор. Сал. ст. 14, ч. 79, 2.

2701. Ой ходїмо в полонину, та в полониночку,
Ци не звалив буйний вітер нашу колибочку?
(Гол. II, ст. 307, ч. 333).

2702. Ой піду я в полонину по дзелене сїно,
В полонинї при долинї сонїнько би гріло. (Розлуче).

2703. а) Ой піду я в полонину на зелене сїно,
Полонинку не перейду, бо сонечко сїло.
(Гол. II, ст. 356, ч. 593).

2704. б) Ой ішов я в полонину по зелене сїно,
Як єм зійшов на долину, то вже сонце сїло. (Чорні Ослави).

2705. в) Піду же я в полонину по зелене сїно,
В полонинї при долинї там соненько сїло;
Ще менї ся, посестрице, таке не здавало,
Аби менї в полонинї сонце спочивало.
(Гол. II, ст. 252, ч. 31).

2706. Ой зазуле сивенькая, позич жи ми нїжок,
Най полину в полонину, поки не впав снїжок. (М. Яцків.)
Пор. висше ч. 2673. — Сал. ст. 14, ч. 77, 2.

2707. Ой я піду в полонину, тай позазираю,
Ци не вийшла моя мила з дзеленого гаю. (Кропив. Н.).

2708. Понад саму полонинку густенькі темеї;
То ми любо позирати до неї, до неї.
(Гол. II, ст. 456, ч. 701).

2709. Ой ішов я з полонини, ой ішов я з поля,
Наломив я кукурудзків, кілько моя воля. (Орелець).

2710. Видко мого миленького конець полонинки,
Як розчесав жовту косу аж до ременинки.
(Гол. II, ст. 458, ч. 710).

2711. Ой пішла я в полонину, надибала джуса,
Посадила на пеньок, підкрутила вуса. (Кривка).

2712. А я піду в полонину, та стану гадати,
У котрої білявочки нічку ночувати? (Волосянка).

2713. Ой як не мож в полонину заїхати возом,
То так не мож до милої перейти морозом. (Розлуче).

2714. В полонині, в полонині, в полонині сиджу,
Тогди серцю відвологне, як тя, душко, виджу. (Волосянка).

2715. Ладно мині в полонині, в полонині сижу,
Що ма мила дома робит, я то вшитко вижу.
(Гол. II, ст. 456, ч. 702).

2716. В полонині, в полонині, в полонині сиджу,
А мій милий фіґлї строїт, а я усе виджу. (Кривка).

2717. Пішло бідня в полонинку, наказує мені:
От так бис ся справувала, як я в полонині!
Ой він мені наказує все ластівочками,
А я єму відсилаю перепеличками.
(Гол. II, ст. 363, ч. 625 і 626).

2718. Коли тя ся сподївати, любцю, с полонинки?
Коли буде вечеріти по під буковинки!
(Гол. II, ст. 458, ч. 711).

2719. Колиж ті сї надіяти, серце, з полонини?
Та як буде опадати листок в буковини.
Та як буде опадати, пішлю ти квіточку,
Надїй мі сї, файна любко, рано в суботочку.
Надїй мі сї, файна любко, сьвітої неділї,
Принесу ти за кресанев на віночок зїлє.
Ой приніс я тото зїлє, тай зачєв давати,
Ой приходє два ледїнї любку й обіймати

Почекайте, ледїники, най я вам щось скажу,
Най вітєгну пістолєтко, най вас опережу.
Най вітєгну пістолєтко, най вітєгну крешу,
Тож я вас сї запитаю, ци се любка ваша. (Тулуків).

2720. Не бояв сї голий дождж, а мокрий розбою,
Сїдай, любко, на коника, поїдеш зо мною.
Сїдай, любко, на коника, а я на кобилу,
Та поїдем, файна любко, аж у полонину. (М. Яцків).

2721. Та ти сїдай на коника, а я на кобилу
Поїдемо в чисте поле через полонину.
Ой приїдем в полонину, тай там я загину,
Скажу собі посадити в головах калину.
Будут пташки прилїтати, ту калинку їсти,
Будут менї від родини приносити вісти. (Орелець).
Пор. з 2—3 куплєтом: Гол. II, ст. 308, ч. 339. — Сал. ст. 15, ч. 83.

2722. Ой дину, дину, дину, через полонину.
Через кого марно гину? Через білявину. (Волосянка).

Поляни.

2723. Ой поляно, поляночко, люде тя скосили,
А на мене молодого неславу зложили. (Нагуєвичі).

Царинки.

2724. Ой я війшов на царину, царина нївроку,
А я не знав за царину аж до сего року. (Гвоздець).

3. Ростини.

Барвінок.

А.

2725. Вчора била нидїленька, нинї понидїлок,
Посїяли дївкє руту, вродив сї барвінок. (Ожомля).

2726. Ой чий же то садок, садок зацвив так біленько?
Постелив ся барвіночок по земли низенько. (Хотїнь).

2727. Ой стелит сї барвіночок в лїсї по дорогах.
Волів би сї постелити дївкам по головах. (Явче).

2728. Ой по-під гай зелененький ходит мій миленький
Тай збирає на віночок барвінок дрібненький. (Голгочі).

2729. Вчера була неділенька, нині понеділок
Наймала-м си козаченька косити барвінок.
Коси, коси, козаченьку, великі покоси,
Буду мати на неділю затикати коси. (Охрим).

2730. а) Ой коби я, Боже, знала, же не буду в вінку,
Я би тебе не полола, крущастий барвінку.
Я би тебе не полола і не поливала,
Я би в своїм огороді поля не псувала. (Мшанець, З.).

2731. б) Ой як би[1]) я була знала, що не буду в вінку,
Була бим ті не садила, дзелений барвінку.
Була бим ті не садила тай не підливала,
Я на тебе, барвіночку, всю надію мала[2]). (Волосів).

Жураки: 1) Ой коби. 2) Була бим си коновками ручки не зривала.
Пор. Кол. ст. 133, 1611—1614.

Бразилія.

2732. Попід гору високую росте бразилія,
Таки піду до милої, лиш прийде неділя. (Коропець).

Пор. Сал. ст. 7, ч. 39, 1.

2733. Я посію бризілію мижи бураками,
То найліпша білявина мижи парібками. (Кропив. Н.).

Васильок.

2734. Ой василю, василику, люблю ті пахати,
Та роди сі, василику, коло мої хати. (Жураки).

2735. У мойому городочку росте васильочок,
А то мому миленькому буде на віночок. (Хотінь).

Дуб.

2736. Не стій, дубе, край дороги, лихо тобі буде,
Гилє маєш зелененьке, обрубают люде.
(Гол. II, ст. 251, ч. 21).

2737. Сухий дубе, сухий дубе, нічо с тє ни буде,
А із мене колясочка мальована[1]) буде.
Колясочка мальована, коник вороненький,
А як піду, поїхаю, гіркий[2]) молоденький. (Підзахарич).

1) Вар.: 1) Березочки колясочка. 2) Козак.
Пор. Гол. II, ст. 233, ч. 32. — Кольберґ, III, ст. 16, ч. 62—63.

2738. а) Ей дуби[1]) мій зилиненький, маю в тобі[2]) гатку,
Мушу я ті порубати[3]) милому[4]) на клатку. (Жур).

Хотінь: 1) Дубку. 2) Таку. 3) Вирубаю, подарую. — Нагуєвичі: 4) Миленькій.
Пор Де-Волланъ, ст. 69. — Кол. ст. 108, 1255.

2739. б) Не стій, дубе, край дороги, я ти скажу гадку,
Скажу я тє вирубати дївчинї на кладку.
Скажу я тє вирубати, й тебе положити,
Щоби було до дївчини близенько ходити. (П. Ст. Б.).

2740. в) Ой ти, дубе, край дороги, маю в тобі гадку,
Мушу я тї підрубати дївчинї на кладку.
Мушу я тї підрубати тай переложити,
Щоби мала дївчинонька по воду ходити. (Дусанів).

2741. г) Ой дубочку росохатий, маю на тя гадку,
Гадаю тя порубати миленькій на хатку.
Гадаю тя порубати тай помітувати,
А із тебе своїй милій хатку збудувати.
(Гол. II, ст. 618, ч. 12).

Пор. Гол. II, ст. 251, ч. 22. — Купчанко, ст. 404, ч. 56. — Кольберґ, III, ст. 61, ч. 565—566.

2742. Ой як ми сє тай любили, сухі дуби цвили,
А як ми сє перестали, сирі повсихали. (Григорів).

Пор. Сал. ст. 12, ч. 67, 2. — Врабель, ст. 127, ч. 403. — Де-Волланъ, ст. 27. — Мат. V, ст. 115, ч. 26.

Зілє.

2743. Солодка ма, білявчино, ти мій солодчику,
То будеме зїля рвати в вашім городчику.
Ай будеме зїля рвати, город городити,
Ай будеме, солодчику, з зїльом говорити. (Волосянка).

Калина.

2744. а) Ти червоная калино, чого в лузї стоєш?
Та ци ягід ти жалуєш, ци ся сушу боєш?
Та бо ягід не жалую, ни ся сушу бою,
Та я стала та думаю, чим зацвити маю.
Та бо зацвину чирвоно, мене люди знают,
Та ми червоні калинї гіля обламают. (Дидьова).

2745. б) Ой калино[1]), калиночко[2]), чо ти[3]) в лузї[4]) стойиш?
Чи ти сонцї[5]) візираєш, чи дощу[6]) сї бойиш?
Я[7]) сонїнька візираю, дощу сї не[8]) бою,
Де мнї[9]) мамка[10]) породила, там собі постою[11]). (М. Яцків).

Волосів: 1) Калиночко. 2) Малиночко. 3) Чого. 5) Чи сонїчка. 6) Вітру. 11) Там я собі стою. — Жураки: 1) Калинонько. 2) Малинонько. 3) Чого. 4) В лїсї. 5) Ци соненька. 7) Ой. — Волосянка: 3) Калинице. 3) Чого. 5) Чи сонїчка. 6) Вітру. 7) Не. 8) Ни ся вітру. 9) Де мя. 10) Мати. — Кропивник Нов.: 5) Ци сонїнька. 6) Вітру. 8) Вітру ся не. 10) Як ня мама. 11) Так молода стою.

Пор. Гол. IV, ст. 486, ч. 6. — Сал. ст. 51, ч. 174. — Врабель, ст. 83, ч. 274. — Мат. V, ст. 126, ч. 96. — Кол. ст. 51.

2746. а) Ой зацвила калиночка[1]) недалеко хреста,
А я пішла, наломала[2]), до дому принезла. (Гвізд, Григор., Хотінь).
Вовків: 1) Калинонька. 2) А дївчина виломала.

2747. б) Ой зацвила калинонька нидалеко хреста,
А я пішла, наломила, до дому принесла.
Подиви сї, мамуненько, який цьвіт біленький!
Котрий хлопець чорнобривий, то той мій миленький. (Пасїчна).

2748. Ни сама, ни сама[1]) калину ломала,
Ломав милий чорнобривий[2]), я му пригинала[3]). (Нивицї).
Вільки Мав.: 1) Не сама я, не сама я. 2) Ломав її мій миленький. 3) Помагала.

2749. Я калину ломлю, ломлю, на калинї стою,
Не зрадь же мя, калинонько, бо ся зради бою. (Пристань).

2750. Ой калино, калиночко, чомус не зродила?
Була зима студененька, тай нї зморозила! (М. Яцків).
Пор. Ж. Павлї, ст. 166. — Гол. II, ст. 251, ч. 23 і ст. 425, ч. 546.

Коноплї.

2751. Ой вилїз я з конопель, взяв ся за під боки:
Подивіт ся, дївчатонька, який я високий. (Біла).

Липа.

2752. Стоїт липа над водою, липко-ж моя, липко!
Всї дївчата на гуляню, а мої не видко. (Коропець).
Пор. Коломийкя, I, ч. 1259. — Сал. ст. 9, ч. 49, 1. — Кол. ст. 107, ч. 1245.

Лїщина.

2753. Ой шуміла лїщинонька від вітру буйного,
А ще буде раз шуміти від голосу мого. (Коропець).
Пор. Коломийки, I, ч. 1618. — Кол. ст 159, ч. 1952 і ст. 168, ч. 4.

2754. Ба чому ти, лїщанице, така не вродлива?
Зима була студененька, мене зморозила.
(Гол. II, ст. 425, ч. 546).
Пор. Гол. II, ст. 251, ч. 23. — Пор. висше ч. 2750.

Мелїса.

2755. Ой у моїм городочку зацвила мелиса,
Ой не піду до милого, бо сї бою лиса. (Нагуєвичі).

Ожини.

2756. По під тотї полонини зродили ожини,
Тож то ми сї сподобали очинька в дївчини. (Чорні Ослави).

Отава.

2757. Ой я йшов горі лугом, тай горі лугами,
Та шуміла отавина мені під ногами. (Кропив. Н.).

Пшениця.

2758. Ой сіялам пшеничину на високім мосьці:
Рости, рости пшеничино, підеш перед госьці. (Дидіова).

2759. Ей дуйна-ж, моя дуйна, пшиниченька буйна,
А я би іще радніща, як би ще буйніща. (Іванівці).

Розмайрин.

2760. а) По під гаєм зелененьким ходи мій миленький,
Та збирає на неділю розмайрин дрібненький.
На що тобі, мій миленький, розмайрин дрібненький?
На неділю за капелюх, бо я молоденький. (Івачів).
Пор. Кольберґ, III, ст. 60, ч. 556.

2761. б) Ой по під гай зелененький ходит мій миленький,
Та збирає за капелюх розмай зелененький.
На що тобі, мій синочку, того розмайочку?
Ти не знаєш, моя мамко, що за головочку. (М. Яцків).

2762. в) Ой по під гай зелененький ходит[1]) мій миленький,
Заложив си[2]) за капелюх розмарин дрібненький[3]).
На що тобі, мій миленький, розмаю з під гаю[4]),
Я для тебе[5]) на неділю[6]) дві пави[7]) тримаю. (Рудно).

Постолівка: 1) Ходив. 2) Збирав собі. 3) Розмай зелененький. 4) Розмаю. 5) Коли я ти. 7) Цьвіточку. — Дусанів: 2) Тай збирає. 3) Розмай дзелененький. 4) Із гаю розмаю. 5) Коли я ти. 6) За капелюх. 7) Квіточку. — Тустань: 2) Та збирає. — Білінський: 2) Затикав си. 3) Розмай зелененький. — Гвізд: Та збирає. 3) За крисаню розмай дзелененький. В останніх трьох варіянтах приходить тільки перший куплет. — Липиця Горішна (другий куплет):
Ой не ходи та до гаю, не ломи розмаю
Ой бо я ти на неділю квіточку тримаю.
Пор. Гол. IV, ст. 460, ч. 126. — Кол. ст. 102—103, ч. 1061.

2763. г) По під гаєм зелененьким ходив мій миленький,
Що виломи, то затикне розмай зелененький.
На що-ж тобі, мій миленький, глядіти розмаю,
Я для теби молодого калину тримаю. (Нивиці).

2764. д) Ой по під гай зелененький, ходит мій миленький
Тай збирає за капелюх розмай зелененький.
На що тобі, мій миленький, розмаю, розмаю,
Як ся будеш жинитоньки, я ти назбираю[1]). (Іванівці).
Нагуєвичі: 1) А я тобі капелюшок зїльичком умаю.

Рожа.

2765. Ой я рожі не садила і не підливала,
Сама ми сї красна рожа в саду виховала.
Ой я рожі не садила, сама рожі сходит,
А я хлопці не чарую, сам до мене ходит. (Желдець).

Росада.

2766. Я с переду, я с переду, а Мариська з заду,
А Мариська в серединї продає росаду. (Пятничани).

Рута.

2767. Сїю руту, сїю руту, руту підливаю,
Росте рута зелененька, на вінок схваю. (Хотїнь).

2768. А я руту ни сїяла, анї поливала[1]),
Рута така посходила[2]), аж повильигала. (Михайловичі).
Кульчицї: 1) Підливала. 2) Красна зійшла.

2769. а) Руто моя зелененька, руто моя дрібна,
Сховаю тя на неділю, будеш ми потрібна.
Рутко-ж моя зелененька, рутко-ж моя яра,
Сховаю тя на ниділю, але ще не зара. (Денисів).

2770. б) Руто моя зелененька, руто моя дрібна,
Викину тя із косоньки, бос ми не потрібна. (Хотїнь).

Садовина.

2771. Нема тої садовини, що я ї садила,
Видоптали парубоньки, що я їх любила. (Острів).

2772. Ой вийду я на дорогу, ой Божи мій, Божи,
Садовина як виноград, червона як рожи. (Голгочі).

2773. Моя душко солодонька, я за тебе гину,
Ой шчо тебе не видати черес садовину. (Кроп. П.).

Татарка.

2774. Там на горі, на високі, зацвила татарка,
А Васильцьо і Касунє, то си єдна парка. (Іванівцї).

Трава.

2775. Ей підемо, пани брати, в вишневий садочок,
Тамка трава зилиненька лиш по поясочок. (Яв.).

2776. Ой діна-ж моя, діна, діна-ж моя, дайна,
Куда любка походила, туди трава файна.
Куда мила походила, дзвінком подзвонила,
Туди трава як отава, барвінком зацвила. (Вікторів).

Тринда.

2777. А у моїм городочку та зацвила тринда,
Такого-м си полюбила, шчо всім дївкам кривда. (Кропив. Н.).

Чічки.

2778. Ой поїхав мій миленький тай у дорожічку,
Забулам му наказати за рожеву чічку. (Чорні Ослави).

Явір.

2779. А у поли керничина, в нїй вода не чиста,
Нападало з яворика зеленого листа. (Угринів Дол.).
Сей куплет творить звичайно початок окремої пісні.
Пор. Кольберг III, ст. 18, ч. 86—87. — Врабель, ст. 219 ч. 624. — Де-Волланъ, ст. 122. — Мат. V, ст. 112, ч. 10.

Б.

2780. Ой із гори на долину тай на долиноньку,
Похилив сї дуб на дуба, зломив калиноньку. (Войнилів).

2781. Ой ти дуб, ой ти дуб, а я березонька,
С теби, дуби, ніц ни буди, з мени колисонька[1]). (Жур.).
Желдець: 1) Коновойка.

2782. а) Ой могила, пане брате, могила, могила,
Коби її розкопати, жито би вродила. (Нагуєвичі).
Пор. висше ч. 2694.

2783. б) Ой могила, тай могила з вітром говорила:
Коби мене розорали, жито бим зродила.
Коби мене розорали, розкоренували,
Ой жито би посїяли, пшеницю збирали.
Ой жито би посїяли, пшеницю збирали,
Тай на минї на могилї, два стоги поклали. (Чортовець).

2784. Вчора була неділейка[1]), а днесь[2]) понеділок,
Посїяла мати жито, вродив ся барвінок.
Барвіночку зеленейкий, тос по житї зійшов,
Парібочку молодейкий, тос на бідку прийшов. (Боберка).
Дусанів: 1) Неділенька. 2) Нинї. (Без другого куплета).
Пор. висше ч. 2725.

2785. Кукурудза не доруза, гарбуз николайко,
А дївчина чорнобрива, хлопець підсвистайко. (Іванівцї).

2786. Ой не ходи попід хату, не допчи лілії,
Бо лілію-м посадила своїй компанії.
Ой не ходи попід хату і не допчи тої,
Бо я тою посадила тай для братової. (Охрим.).

2787. Ой ліщина говорила, калина казала,
Що дівчина за парубком сім раз умлївала. (Скобичівка).

2788. Ой за гайом брала льон, брала конопельки,
Ой нічо ї не в голові, ой но витребеньки.
Ой вийди но, дівчинонько, вийди, подиви сї,
Конопельки не вибрані, льонец постелив сї. (Дусанів).

2789. Павонїя, ґерґонїя, а то ладні квіти,
А Касунї і Івась, то паристі діти. (Вовків).

2790. Ішов милий доріжкою, мила долиною,
Зацвив милий роженькою, мила калиною. (Іванівцї).

2791. Ой у моїм городечку зацвила романка,
Та я свому миленькому кума тай коханка.
Ой у моїм городечку зацвила маруна,
Не велика люба була, уже си минула.
Ще маруна не зацвила, лиш пополовіла,
Ще си люба не минула, лиш си притаїла.
Там у моїм городечку цвите одоляна;
Очи чорні, брови рівні в моєго Івана.
Ой у моїм городечку зацвила патина;
Очи чорні, брови рівні в моєго Максима. (Топорівцї).

2792. Ой зацвили тулїпани, зацвили ґрішпани;
Там то менї сумно, нудно, як вечір настане. (Желдець).

2793. Я шельвію пересію, руту перетичу,
Та кого я вірне люблю, з дороги закличу. (Чорні Ослави).

2794. Ой Господи милосерний, що ся в сьвітї дїє,
Що яворик процвитає, кал'на зеленїє. (Кропив. Н.).

4. Зьвірі.

А.

1. Ссавцї.

Вівцї.

2795. Ой баране, бараночку, та я твоя вівця,
Укоси мнї, бараночку, дзеленого сінця.
Бо Бог знає, бараночку, яка зима буде,
Відав менї старій вівци погибочок буде. (Жураки).

Пор. Кольберґ III, ст. 68, ч. 700—701. — Мат. V, ст. 147, ч. 239.

2796. Баран косив, баран косив, а ягниця гребла,
Таку стирту накидали від землї до неба. (Кропив, Н.).

2797. Кучеривий баранец, кучериві роги,
Пішов би я до дївчини, не знаю дороги.
Кучеривий баранец, кучерива вівцє,
Кучерива дївчинонька була на горівцї. (Дусанів).

2798. А я з гори на долину баранами їду,
Барани сє показили, я пішки не піду. (Іванівка, Козівка).

Вовки.

2799. Питає сї дївки тато: Дес сї забавила?
Там сї вовки розіграли, а я сї дивила.
Там сї вовки розіграли, зачили сї їсти,
А я так сї напудила, не можу вповісти. (Угринів Гор.).

2800. Я гадала молодийка, що то милий чупкав,
То вовчище телятище із за воріт хрупкав. (Тухля).
Пор. Гол. II, ст. 449, ч. 668.

2801. Бодай тебе, файна душко, вся вороня їла,
А мав же сми одну козу і ту вовча з'їла. (Ясенів Гор.).

2802. Ой озму я бук у руки, займу вовка д горі,
Із'їв вовчік, каже, козу, лишив минї рогі.
Ой будеш же ти, вовчику, мине паметати!
Та ни йшов єс до богачи кози бракувати. (Ясенів Гор.).

Воли (корови).

2803. а) Веду багрю, веду багрю, припяв їм до моста,
Якась біда вигадала, що багря безхвоста.
Виду багрю, виду багрю, припяв їм до дуба,
Якась біда вигадала, що багря беззуба. (Кропив. Н.).

2804. б) Повів багрю на ярмарок та припєв до моста,
А Жиди сї придивили, що багрє безфоста.
Вивів багрю на ярмарок, привєзав до дуба,
А Жиди сї придивили, що багря беззуба. (Жураки).

2805. Воли мої сивенькії, воли мої, воли,
Хто вас буде випасати, я не маю коли. (Ясениця).

2806. Цабе воли полові, не бійте сї вовка,
Бо поверну до дївчини, болит мнї головка. (Жураки).

2807. Сиваники, сиваники не знали дороги,
Поїхали в березину, пощибали роги. (Невід.).

2808. Ей чиїж то воли сєрі поплили без річку,
Коби я знав, що то мої, йшов бим на всю нічку. (Голгочі).

2809. Ой чиї то сїрі воли без Дунай поплили?
Чи не мої дївчиноньки, коби не займили. (Голгочі).

2810. Воли мої сїренькії, пас би я вас, пас, пас,
Ой як прийде недїленька, порізав би я вас. (Голгочі).

2811. Ой орали сиві воли, орали, орали,
Коби они сїно їли, воду попивали. (Волосянка).

2812. Ой[1]) у поли керниченька, три милї до неї,
Напувала[3]) дївчинонька сиваника[3]) з неї. (Войнилів).
Вороблевичі: 1) А. 2) Там поєла. 3) Сїрі воли.

2813. За дївчинов умираю, за дївчинов гину:
Жени менї штири воли з гори на долину.
Ой щоби я дурна була, розуму не мала,
Щоби я ти штири воли на долину гнала. (О. Коцан).

Заяць.

2814. Сидит заяць[1]) під корчем[2]) тай думку думає,
Не давно сї оженив, вже[3]) жінки не має. (Вільки Маз.).
Волцнїв: 1) Заєць. 2) На межи. 3) Оженив сї тай стратив сї тай.

2815. а) Іде[1]) стрілец попід гаєц[2]) тай сї Богу молит,
А так заяць[4]) утїкає, най Господь[4]) боронит. (Тисьмениця).
Скобичівка: 1) Ішов. 2) Дорогою. 3) А заяць так. 4) Памбіг.

2816. б) Ци знаєти, дївчитонька, як сї заяць майи?
Він сї в ночи попасайи, на день сї сховайи.
Сховайи сї, сховайи сї я в глубокі ріки,
Стрілець ходит, зазирайи, тай ни знайи вітки.
Зазирайи, зазирайи, вочима говорит,
А пан заяць утїкайи, най Господь боронит. (Жур.).

2817. в) Ой не знаєш, товаришу, як сї заяць має,
Через нічку траву пасе, у день сї ховає.
Ховає сї в тоти гори, тай в тото терміте,
За ним, за ним два змисливцї, а він далїй в тїки.
За ним, за ним два змисливцї, отченаш говорет,
Заячинка так тїкає, най Господь боронит. (М. Яцків).

2818. г) Чи знаєш ти, пане брате, як заяц триває?
Я в ночи сї напасає, я в день сї ховає.
Ой ховає сї, ховає в велике склепітє,
Ой а стрілец забігає, ще й вігонит вітти.
Ой а стрілец іде за ним, очинаш говорит,
Ой а заяц так тїкає, най Господь боронит.
Ой вістріляв тайстру проху, а шріту могилу,
Убив собі два заяцї, та на цїлу зиму. (Тулуків, Косів).

2819. д) Ой коби ви, люде, знали, йик заєц триває:
На всю нічку траву пасе, в днину си ховає.
Іде стрілец за заєцем, та Богу си молит,
А заєц так утїкає, ней Господь боронит.
Вістрілив він та сорок куль, пороху могилу;
Убив одного зайицї на всю божу зиму.
Зносив нові чоботи, тай чірвоні гачі,
А, шож тото за заробок стрілцеви, сарачі? (Кобаки).
Пор. Врабель, ст. 204—205, ч. 565 і ст. 252—253, ч. 739.

Конї.

2820. Як я їхав с Коломиї на сиві кобилї,
Кобила сї сполошила, а я впав в помиї. (Комарно).

2821. а) Ой їхав я понад воду[1]), лошє в воду впало,
А я кличу: цьоню, цьоню, аби не[2]) пропало. (Нагуєвичі).
Тростїнець: 1) З Коломиї. 2) Цьось, цьось, моє лоши! На віки.

2822. б) Ой ішов я с кіньми на ніч, лоши в воду впало:
Цїсьцьо, цїсьцьо, худобонько, бо вже коний мало. (Жур.).

2823. Ай кобила сивенькая, лошатко буроє,
Прийшов вовчок неборачок тай поїв обоє. (П. Ст. Б.).

2824. Ой поведу я коника на росу, на росу,
А що коник я не виїсть, косою викошу. (Вільки Мазов.).

2825. Ой чиї то конї сиві по зрубі лїтают?
Ци ни мого миленького кирницї шукают. (Кнг.).

2826. Ей ґосподар у дорозї коня напуває,
А молода дївчинонька води доливає. (Михайловичі).

2827. Ой я пасла конї, конї у чужій сторонї,
За кульчики, за перстенї, за ябка червонї. (Кульчицї).

2828. Ой чиї то карі конї за Дунай поплили?
Ой заплили край Дуная, там си відпочили. (Хотїнь).

2829. Ой чиї то карі коні Дунаєм поплили?
Чи нашої дївчиноньки, шо ми сї любили?
Ой чиї то карі коні під горов пасут сї,
Чорні очи завертают, кучері трісут сї. (Хотїнь).

2830. Ой ходила, говорила попова кобила,
Коби ї хто сїна дав, дрова би возила. (О. Коцан).

2831. Ой кобила говорила, як ішла[1]) до лїса:
Древа я ти не повезу[2]), як ми не даш[3]) вівса. (Розлуче).
О. Коцан: 1) Ідучи. 2) Не буду ти дрова везти. 3) Бом не їла.

2832. Ой нїхто так не доходит анї доходжає,
Тілько милий чорнобривий коня напуває.
Ой по садї проходжає, коня випасає,
А до мене молодої листи посилає. (Хотїнь).

2833. Ой ішов я попід лїски, хрустав я орішки,
Тай прохрустав ворон коня, тепер ходжу пішки. (Невід.).

2834. а) Ой вижену сїру клячу на могилу пасти,
Змовили сї два злодїї мою клячу вкрасти.
Ой а моя сїра клячі так сї того звергла,
Що забігла до болота тай ноги задерла.
А я кажу свої жінцї: відорвім підкови,
Бо вже наша сїра клячі не верне нїколи. (Нагуєвичі).

2835. б) Ой вивів я на толоку кобильчину пасти,
А вовчиця підглядає, хоче її вкрасти.
Кобильчина як зобачит тай до дому вдерла,
Зачіпила за будаче тай ноги задерла.
Іди, сину, до попа, дай попови знати,
Най іде піп кобильчину на смерть сповідати. (Буцнїв).

2836. Чим тя буду годувати, кобилонько біла?
Ой що туча не вібила, то саранча ззїла. (Ценїв).

2837. Сивий коню, сивий коню, де я тї напою?
А в керници нима води, до[1]) ставу сї бою. (Гряда).
Ситїхів: 1) А.

2838. Сивий коню, сивий коню, де я тї напою?
Кирницї сї завалила, Дунаю сї бою.
Веду конє до Дунаю, кінь не хоче пити,
Подубує ноженьками, хоче мене бити. (Угринів Дол.).

2839. Ой конику вороненький, конику, конику,
Привів єс мні, мій конику, на біду велику. (Жураки).

2841. а) Не стій, коню, коло плота, не їж воколота,
Ні ти ми сї не сподобав, ні твоя гирзота. (О. Коцан).

2842. б) Не стій, коню, коло плота, не їдж околота,
Не йди, дурню, до дівчини, то дарма робота.
Не стій, коню, коло плота, не їдж околота,
Питаю зя, сивий коню, дес був на зальотах?
Ой був же я на зальотах, там на горі хата,
Тато сліпий, мати крива, дівчина горбата. (Буцнїв).

2842. Коню ти мій вороненький, вчини мою волю,
Як я їду до дівчини, підскоч піді мною. (Желдець).

2843. Ой бий[1]), коню, копитами перед воротами,
Нехай[2]) вийде дівчинонька[3]) з чорними бровами. (Біла).
Хотінь: 1) Удар. 2) Та най. 3) Красна любка. — Редодуби 1) Тай вдар. 2) Та най.

2844. Ой бий коню копитами, ней болото бризне,
Нехай мене ляда дурень за руку не тисне. (Біла).

2845. Ой конику, воронику, конику каштанку,
Ой як їдеш до дівчини, постій коло ґанку. (Волосів).

2846. Ей як сєду на коника, гоя коню, гоя,
Де ворота відхилені, там дівчина моя.
А як сєду на коника, стисну вострогами:
Перебирай, сивий коню, дрібненько ногами. (Григорів, Чортків.)
Пор. Кол. ст. 99, 939—940.

2847. Ой конику вороненький, вези ти ня боком,
А то мої миленької хата над потоком. (Кропив. Н.).

2848. а) Ой вези мя, кониченьку, ой вези мя, вези,
Тілько мене не завези до якої мерзи. (Нагуєвичі, Кроп. Н., Григ.).
Пор. Гол. II, ст. 260, ч. 74. — Кол. ст, 99, ч. 933.

2849. б) Ой вези мя, кониченьку, ой вези, ой вези,
Іно мене не завези до якої мерзи.
Як мя маєш, кониченьку, до мерзи возити,
Не дам я ти вівса їсти, анї води пити. (Вулька Гамулець).

2850. Або мене, коню, вези, або з тебе злажу[1]),
Або мене[2]) там завези[3]), де я ходив зразу[4]). (Біла, Григ.).
Нивиці: 1) Злазу. 2) Або там мя ти. — Пасїчна: 3) Тамки неси. — Войнилів: 4) Тобі скажу.

2851. Альбо ти мі, коню, вези, альбо я злізаю,
Альбо ти мі там завези, де я гадку маю. (Михайловичі).

2852. Ой коню мій сивий, сивий, будь же ми щасливий,
Занеси мє, завези мє до мої дівчини.
(Гол. IV, ст. 464, ч. 153).

2853. Ой конику, воронику білокопитистий,
Занеси мні в полонину на верх каменистий. (Орелець).
Пор. Гол. II, ст. 275, ч. 158.

2854. Сивий коню, сивий коню, я на тобі їду.
Спускаю ся в долиноньку, до дівчини піду. (Нивиці).

2855. а) Сивий коню[1]), сивий коню[2]), грива ти біленька[3]),
Завези[4]) мє, занеси[5]) мє, де моя миленька. (Голгочі).
Войнилів: 1) Ой конику. 2) Воронику. 3) Сивенька. 4) Занеси. 5) Завези. — Охримівці: 1) Ой конику. 2) Соколику. — Іванівці: 1) Ой конику. 2) Мій миленький. 3) Сивенька. — Кропивник Н. 1) А конику. 2) Вороненький. 3) Griватий, біленький. — Нагуєвичі: 1) Ой конику. 2) Воронику. — Нивиці: 3) А грива біленька. 5) Під ворота.
Пор. Гол. II, ст. 275, ч. 157. — Кол. ст. 99, 935—936.

2856. б) Ой конику воронику, грива ти біленька,
Занеси мя в тоє село, де моя миленька.
Як би тебе я заніс, де твоя миленька,
Та злетіла би мені гривочка біленька.
(Гол. II, ст. 616, ч. 1).

2857. Ой конику вороненький, грива ти біленька,
Завези ні в тоти краї, де моя миленька.
Завези ні в тоти краї, та в тоту країну,
Та най я сї відвідаю за свою дівчину. (Волосів).

2858. а) Ой конику, соколику, грива тї сивіє,
Завези мі, занеси мі, де зора зоріє.
Ой конику, соколику, наїдж сї оброку,
Поїдемо до дівчини в земленьку глубоку. (Івачів).

2859. б) Сивий коню, сивий коню, наїч сє воброку,
Поженем сє за дівчином у землю глибоку. (Іванівка).

2860. а) Сивий коню, сивий коню, сива твоя грива,
Скажи мені, сивий коню, де дівчина мила? (Пісочна).
Пор. Залеский, ст. 193. — Гол. II, ст. 291, ч. 247.

2861. б) Сивий коню, сивий коню, сива тобі грива,
Скажи мині, сивий коню, де моя є мила?
Скажу я ти, козаченьку, ай там за горою,
Потирає очи чорні хусточков білою.

Мині нічка темненькая спочинку ни дає,
А з вечера аж до раня слезми заливає;
Вийду рано вздихаючи, говору з росою:
Прибудь, прибудь, бо сву душу пішлю за тобою.
(Ж. Павлї, ст. 132 і 133).

2862. Сивий коню, сивий коню, тай сивенька гривка[1]),
Завези мя, сивий коню, де моя дївчинка. (Тумир).
Григорів Б.: 1) Сивенька ти гривка.

2863. Ей конику, соколику[1]), бігай по дївчину,
Ой най[2]) менї[3]) раду дає[4]), бо я марно[5]) гину. (Григ., Голгочі).
Нагуєвичі: 1) Воронику. 2) Нехай. 3) Іде. 4) Ради дати. 5) Марне. — Яцків: 1) Вороненький. 2) і 3) Най вона ми. 5) Марне з сьвіта. — Григорів: 1) Ой коню мій вороненький. 2) Та най. 3) Ми вна.

2864. Ой коники вороники, деж ви ночували?
Там в дївчини під горою камінє глодали. (Іванівка).

Кози.

2865. Ой коби я козу мав, я би не журив сє,
Я би козу видоїв, молока напив сє. (Григорів, Коцан).

2866. А я козу вицеркав, давєм козї сїна,
Моя коза на публїку на дорозї сїла. (Михайловичі).

2867. Коби то я козу мав, козу пилихату,
Тоби її надоїв, викинув на хату. (Сгр.).

2868. Ой прийшов я та до церкви на сьвіту недїлю,
Дали мині за простибіг там козочку білу.
Ой займу я козу в траву, най си коза правит,
Ой є в селї весїлєчко, добре леґінь знаєт. (Ясенів Гор.).

2869. Пєтница би тє тай побила, що ни разував єс,
Із'їв вовчик, каже, козу, шо ни дозирав єс.
Вилитїло та из сада зелене потєтко,
Лишило си та від кози козлє сиротєтко. (Ясенів Гор.).

2870. Коза меле, коза меле, а цап насипає,
Козинєтко-цапинєтко мірку відбирає. (Охрим.).

Лис.

2871. Коло млина яворина, коло млина тиса,
Я не піду та до млина, бо ся бою лиса.
Не того ся лиса бою, що кури їмає,
А того ся лиса бою, що жони не має. (Тухля).

Пси.

2872. Та я ішов горі селом, пси на ня брехали,
Та я метав по дві бульби, аби утихали. (Уйбард).

2873. Чи я тобі не казала, песюку маленький,
Абис тогди не дзявулив, як прийде миленький. (Жураки).

2874. А біг пес біз вовес, сука біз пшеницю,
Загубив пес штани, а сука спідницю. (Козівка).

2875. Ах вай васідус на жидіскі кучки,
Приїхали два Жиди до нашої сучки.
Наші сучка цванцік пуриц високо сї носит,
Скоро рабін на поріг, вона фіст підносит. (Явче).

Свинї.

2876. Свинї в ріпі, свинї в ріпі, телята в капустї,
Не виганяй, пане брате, най ми будут тлустї. (Нагуєвичі).

2877. Свинї в ріпі, свинї в ріпі, а пацята в моркви,
Пішов Іван завертати, зняли з нього портки. (Мшанець, З).

Б.

2878. По під море свиня оре, а когут волочит,
А дївчина чорнобрива борозди толочит. (Підбереже).

2879. Через гору високую мара вовка гнала,
А там заяць цівки вив, серна кросна ткала. (Ходовичі).

2880. Ой ішов я по під ліс, там сї набрав страху,
Заяць грає, вовк гуляє, а серна за сваху. (Нагуєвичі).

2881. Ой піду я до млина, що сї в млинї діє,
Вода камінь обертає, питель муку сіє.
Коза меле, коза меле, а цап насипає,
А козєтко, небожєтко мєрки відбирає.
Муха місит, муха місит, комар воду носит,
Кітка пече, кітка пече, а кіт Бога просит. (Черче).

2882. Сидит заяць на колодї, рукавицї крає,
А воробчик, добрий хлопчик, на скрипочки грає.
А сороки-білобоки ноженьками дуб! дуб!
А ворони старі жони оченьками луп! луп!
А сороки-білобоки прийшли танцювати,
А ворони старі жони прийшли переймати. (М. Яцків).

2883. А сорока білоока пішла таньцювати,
Чорний крук узєв друк, пішов підганяти. (Ожомля).

2884. Сидит сова на купині, чипці виплїтає,
А соловій в сопілочку коломийку грає. (Посїч).

2885. Два когути, два когути жито молотили,
Дві кокошки, дві кокошки до млина возили.
Баран меле, баран меле, коза насипає,
А козєта небожита мєрки відбирают.
А коростїль попід постїль ноженьками дуб, дуб,
А самиції с під полиції крилоньками луп, луп.
Сорока сї закасала, бере вітер в танец,
Ворона сї задивила, зломила си палец.
Бодай тебе, сорочино, та із твоїм таньцем,
Як я піду до домоньку із зломаним пальцем? (Кульчиції).

2886. Комар луки покосив, муха посушила,
Заяць в купи поскладав, мишка повозила.
Журила ся моя мила, що ми нич не маєм,
Ми комара заріжеме, лїто перепхаєм.
Половину ми з'їме, половину дїти,
А так мусим, моя мила, лїто пережіти. (Боберка).

2887. Ой писала стара[1]) вош до мурахльи[2]) карту,
Збирай жи ся, мурахьилю[3]), до блохи на варту. (Явче).
Іванівка: 1) Біла. 2) Муравля. 3) Щоби пішов мураєель.

2888. Ой в мораля — гачкура воши гнїздо ввили,
Зібрали ся моралї, всї воши вибили.
Лишила ся стара вош, написала карту
Ставай зо мнов до бою, а нїт, давай варту. (Боберка).

2889. Ішли блихи єк раз в місто, мухи з міста в гори,
Стрітили ся, пішли спати до чужой комори.
Блихи мухи, мухи блихи шіпают, кусают,
Шо є ґазда в свої хатї, того не питают. (Підзахарич).

Б. Птахи.

Бузьки.

2890. Ой до Рузьки, парубочки, до Рузьки, до Рузьки,
Рузька ходит по болотї тай щупає бузьки.
Добрий вечир, Рузуненько, с чорними вочима,
Ци багато маєш бузьків на завтрі з яйцєма? (Жур.).

Воробці.

2891. Воробец збив горнец, воробчиха миску,
Воробятко сиротятко дістало по писку. (Іванівці).

2892. Ой не літай, воробчику, понад нову стелю,
Та не валяй порошеньків на мою постелю.
Бо то моя постеленька як сніжок біленький,
Щоби на нїй нїхто не спав, тілько мій миленький. (Камінка).
Пор. Кольберґ, III, ст. 60, ч. 543. — Мат. V, ст. 148, ч. 241.

Гуси.

2893. Через гору високую гусочка летїла,
Сїла собі під смереков та все ґоґотїла. (Жураки).

2894. Там на ставі гуска, гуска крилоньками плюска,
А за нею гусачок до дому не пуска. (Біла).

Жайворонок.

2895. Ой засьпівай менї пташку, сьпівай жайворонку,
По над мої чорні брови, по над головоньку. (Хотїнь).

Журавлї.

2896. Попід гору високую журавель ся крутит,
Коби яка дївка жвава, дурень збаламутит. (Вулька Гамулець).

2897. Ой ни ходи, журавелю, до возира пити,
Бо засїло[1]) два[2]) Ляшеньки, хотят тибе вбити[3]). (Жур.).
О. Коцан: 1) Бо там сидят. 2) Три. 3) Хотят тя убити.
Пор. Гол. II, ст. 353, ч. 581. — Коломийки, I, ч. 158.

Зазуля.

2898. Ой не літай, зазулечко, в ночи по убочи,
Щобис собі не вибила на калинку очи.
Ой й такая пригодонька на людех буває,
Що зазуля на калинї очи вібирає. (Чорні Ослави).
Пор. Гол. II, ст. 251, ч. 25.

2899. Ой ти сива зазулейко, не лїтай по ночи,
Та жибис си на калинку не виняла вочи.
Ой я сива зазулейка по ночи лїтала,
Та я собі на калину вочи не виняла.
Ой бо сива зазулейко, де будеш кувала,
Або ти си на калинку вочи не виняла. (Дидьова).

2900. Вже зазуля кує, кує, бо весноньку чує,
А соловій вже щебече, бо бук листє мече. (Біла).

2901. Ой зазуле, зазуленько, не куй так раненько,
Бо ти куєш, а я чую, жаль мому серденьку. (Тaурів).

2902. Ой ніхто так не закує, як сива зазуля,
А ніхто так не заплаче, як рідна мамуня. (Таурів).

2903. А ти сива зазуленько, закуй же красненько,
Панбіг знає, де я буду на друге літенько. (Невід.).

2904. Ой кого я вірне люблю, вірненько, вірненько,
Принеси го на крилоньках, сива зазуленько. (Невід.).

2905. Ой кувала зазуленька під збіжом, під збіжом,
А вна мені повідала, куда милий пішов. (Кропив. Н.).

2906. а) Ти сивая зазуленько по сьвіті літаїш,
Повіж мині щиру правду, де любка видаїш.
Повім я ти щиру правду, стоєт над водою,
Протираї сиві очи хустков єдвабною. (Горуцько).
Пор. Гол. II, ст. 315, ч. 378 і ст. 406, ч. 755. — Сал. ст. 31, ч. 54 і ст. 14, ч. 77, 1. — Кол. ст. 152, 1873.

2907. б) Зазулечко, сивулечко, високо літаєш,
Іскажи-ж ми вірну правду, де з любком буваєш?
Ой буваю та видаю на широкім поли,
Виграває в сопілочку з голубими воли.
(Гол. II, ст. 315, ч. 381).

2908. в) Зазуленько сивенькая, по лісї літаєш,
Та скажи ми щиру правду, де любку видаєш?
Ой скажу ти щиру правду саму невеселу:
Уже твою файну любку до слюбу ведемо. (Волосів).

2909. Ой ти, сива зазуленько, позич минї крилец,
Най полечу, відвідаю, де мій чорнобривец. (Чорні Ослави).
Пор. Гол. II, ст. 265, ч. 106. — Мат. V, ст. 121, ч. 63.

2910. Ой зозуле, зозуленько, позич менї крильця,
Най полечу, відвідаю свого чорнобривця. (Біла).

2911. Ой ти сива зазуленько, лити під віконци,
Привитай ми дївчиноньку, скоро зійди сонци. (Іванівцї).

2912. Ей ти сива зазулейко, де будеш кувала?
А я твої калинойцї виршочок зломала. (Ожомля).

2913. Надлетіла зазуленька та сказала „гаю“,
Та впустила сиве пірце на тихім Дунаю. (Пасїчна).

2914. Ой литїла зазуленька через[1]) садовину,
І пустила сиве перце[2]), збудила дитину.
Аби тобі[3]), зазуленько, друге[4]) перце впало[5]),
Збудилас ми дитиночку, була би ще спала[5]). (Пасїчна).

Гвізд: 1) Попід. 2) Закукала у віконце. 3) Бодай ти сї. 5) Піре посипало 5) Ще би було спало. — Волосів: 2) Закукала в віконечко. 3) Бодай з тебе. 4) Сиве.

2915. Ой кувала зазуленька, далеко ї чути,
Тай на тото подвіренько, де я маю бути. (Михайловичі).

2916. Ой[1]) кувала зазуленька, тепер не чувати,
Полетїла в гай зелений[2]) нічку ночувати.
Ой кувала зазуленька, ой кувала сива;
Ци знайде ся така друга, як я нещаслива? (Кульчицї).

Ожомля: 1) А. 2) В темний лїсок.

2917. Ой зазуле, зазуленько, ти зазуле сива,
Лиш ти єдна, а я друга в Бога нещаслива.
Ой зазуле, зазуленько, зазуле сивенька,
Лиш ти єдна, а я друга на сьвітї бідненька.
Ой зазуле, зазуленько, пожич менї чубка,
Най полечу, защебечу коло свого любка.
Ой зазуле, зазуленько, пожич менї крила,
Най полечу, защебечу там, де моя мила.
Ой зазуле, зазуленько, пожич менї ніжок,
Най полечу до милого, заким не впав сніжок. (Тустань).

У Пасїчній співають третю строфку саму.

До пятої строфки пор. Гол. II, ст. 315, ч. 380. — Сал. ст. 14, ч. 77, 2. — Мат. V, ст. 121, ч. 63.

2918. Ой кувала зазулечка[1]), кувала, кувала,
Від сьвітої неділечки[2]) до самого[3]) Йвана. (М. Яцків).

Ямниця: 1) Залуленька. 2) Неділоньки. 3) Сьвятого.

2919. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Від сьвятої неділоньки до сьвятого Йвана.
Ой кувала зазуленька, тепер не чувати,
Де мя мамка не родила, мушу привикати.
(Гол. II, ст. 262, ч. 89).

2920. Та кувала зазуленька тонким голосочком,
Та поки сї не вдавила житним колосочком. (Пасїчна, Посїч).

2921. Ой[1]) кувала зазуленька тоненьким[2]) голосом,
Аж поки ся не[3]) вдавила ячмінним колосом. (П. Ст. Б.).

Жур.: 1) Тононьким. 3) Ой чому се ни .— Нагуєвичі: 3) Бодай уна сї. — Кульчиці: 2) Тононьким.

Пор. Кольберґ, ст. 51, 31—32.

2922. Чи чули ви, добрі люде, таке дивуванє,
Що кувала зазулечка в другий день по Йвані. (М. Яцків).

2923. Ой кувала зазуленька, тепер не чувати,
Полетїла в темнї лїси нічку ночувати. (Н. Гулений).

2924. Ой кувала зазулейка, кувала, кувала
На зеленій полонинї нічку ночувала. (Тухля).

2925. а) Ой кувала ми зазулька, кувала, кувала,
Як упала тяжка зима, она ся сховала;
Як упала тяжка зима, кувати забула,
Далеко ся ісховала, аби ту не була. (Зал. ст. 196).

Пор. Гол. II, ст. 329, ч. 457. — Купчанко, ст. 416, ч. 83.

2926. б) Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Як почула[1]) зима буде, она сї сховала.
Як учула[1]) зима буде, зима студененька,
Сховала сї в полонину[2]) зазулї сивенька[3]). (Журавно).

Іванівці: 1) Зачула. 2) Полетїла в лїси, гори. 3) Сива зазуленька. — Чорнолїзцї: 2) Полетїла в гай зелений. 3) Сива зазуленька. — Постолївка: 2) Сховала сї в гай зилений. — Яцків: 1) Буде зима, буде зима. 2) Полетїла в краї. — Пасічна: 2) Политїла в гай дзилений.

Пор. Гол. IV, ст. 457, ч. 107. — Кол. ст. 51, 27—30.

2927. в) Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Як почула[1]), зима буди[2]), у гай[3]) ся сховала.
Як почула[4]), зима буди[5]) і[6]) снїжок біленький,
Сховала ся[7]) зазуленька[8]) у гай зилиненький. (Нивицї).

Тустань: 1) Учула. 2) Тугу зиму. 3) Вона. 4) Учула. 5) Тугу зиму. 6) Тай. 7) Вона взяла. 8) Полетїла. — Куропатники: 2) Зимно буде. 3) Зараз.

Пор. Кольберґ, III, ст. 59, ч. 525—526. — Мат. V, ст. 116, ч. 29.

2928. г) Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Як зачула лиху зиму, зарас сї сховала.
Як зачула лиху зиму, тай той сніг біленький,
Сховала сї зазуленька я в гай зилиненький.
Ей гаюш мій дзилиненький, ей гаюш мій, гаю,
Як я тибе вирубаю, деш я сї сховаю? (Сгр.).

2929. д) Ой ковала зазулиця, ковала, ковала,
Як учула тешку зимку, уна си сховала.
Як учула тешку зимку, мороз студененький,
А вна собі залетіла у гай зелененький.
А я гаю, та я гаю, гаїм си затичу,
Таке маю файне біднє, ни дам, ни позичу. (Підзахарич).

Качки.

2930. Стоїт качка над водою, а качур на кладції,
Ой питав сї качуройко: Що тобі на гадції ?
Ой качури, качуройку, пчола мі вкусила;
Я ї буду памітала, поки буду жила. (Ожомля).

Кіс.

2931. Ой сїв си кіс на покіс зачьев[1]) щебетати,
Утїшив сї: маю[2]) ніж, буду майструвати[3]). (Посїч).
Журів: 1) Та взяв. 2) Маю гріш, купю. 3) Дївки скоботати.

2932. Ой сїв кіс на покіс, тай став щебетати;
Порадь менї, пане брате, де дївчину взяти.
Пораджу ти, пане брате, у нашого віта,
Чорнобрива, румяненька, лише неробітна. (Григорів).
Пор. Врабель, ст. 164, ч. 508.

2933. Кос горівку, мамко, не пє, а піпу не курит,
Та знає го псова мати, чим овун ся журит. (Уйбард).

Коростїль.

2934. Ой не лїтай, коростелю[1]), по під[2]) чорну[3]) стелю,
Не натрісай вечероньки[4]) мому приятелю[5]). (Григорів).
Орелець: 1) Журавелю. 2) Понад. 3) Мою. 4) Миленькому. 5) На білу постелю. — Пристань: 3) Тую. 4) В вечероньку — Вулька Гамулець = Орелець.
Пор. Кол. ст. 199, 2055. — Пор. висше ч. 2892.

Кури.

2935. А той ми ся, посеструню, парубок сподобав,
Що го кури не доїли, когут не додзьобав. (О. Коцан).

2936. Ой запійте, кури, рано, запійте куроньки,
Іно мене не запійте коло дївчиноньки. (Біла).

2937. Тютю, тютю, чубатенька, пущу тї до хати,
А ти будеш яйції нести, я буду ховати. (Сгр.).

2938. а) Ой мала я[1]) єдну курку, тай та[2]) сї ни несла,
Бачу на ню Матка Божа[3]) яструба наднесла. (Іванівції).
Угринів Долїш.: 1) Мав же я. 2) Й тота. 3) Якась біда від Якима.
Пор. Кольберґ, ст. 59 ч. 333.

2939. б) Не мав же я худобоньки, лише єдна курка,
Тай тота ся ісказила, пристала до Турка.
Ой мав же я одну курку, тота ся не несла,
Ай коби то Матка Божа яструба принесла. (Тустань.)

2940. в) Ой мав же я їдну курку, й тота сї ни несла,
Щоби дїлай матка Божа яструба наднесла.
Ой надлетїв чорний яструб, фатив курку в лаби,
А я ходжу тай заводжу: віддай курку, драби. (Стр.).

2941. Ой когутец на вирбі на сопівку граї...
Я злапали когутцє тай видут до пана[1]).
Ой курочко, дрибуричко, присїгни за мени,
Ни присєгну, песїй сину, бос ходив до мени. (Журів).
1) Тут попсований текст.

2942. А у лїсї на орісї сидїла кокошка
Сивенькая, біленькая тай чубата трошка. (Кропив. Н.).

2943. Два когути, два когути[1]) жито[2]) молотили,
Дві курочцї[3]), дві курочцї[4]) до млина носили.
Глядки: 1) Червоненькі. 3) Курочки. 4) Чубатенькі. — Черче: 2) Гречку. 4) Чубатенькі.
Пор. висше ч. 2885.

2944. Ой піду я до млина, що сї в млинї дїє,
Там[1]) всї[2]) кури поздихали[3]), іно[4]) когут[5]) піє. (Вовків).
Вільки Маз.: 1) А. — 2) Нагуєвичі: 2) Усї. 3) Виздихали. 4) Тільки. — Григорів: 2) Усї. 5) Когут єден.
Пор. висше ч. 2881.

2945. Ци чулисте, люди добрі, шчо ся в сьвітї дїє?
Когут хату замітає, курка муку сїє. (Кропивник Н.).

2946. Бодай тибі, когутику, пірі воблитїло,
Ти ни піяв, я ни стала, аж сї розвиднїло. (Ожомля).
Пор. Кол. ст. 52, 57—58.

2947. Бодай тебе, когутику, три пера болїли,
Я не спала, а ти все пів, вже зорі білїли.
Хоть-єм спала, хоть не спала, кедь-єм рано встала,
Хоть лем свому миленькому слїдки протоптала.
(Гол. IV, ст. 508, ч. 95).

2948. Бодай ти ся, когутику, на сїдалї знудив,
Шо ти мене молодую так раненько збудив!
А я знаю, когутику, як рано вставати,
Як сонечко в віконечко, а милий до хати.
(Гол. II, ст. 354, ч. 585).

2949. Заприжу я когута тай курку чубату,
Тай поїду на Майдан по жінку богату.
А когут сї стріпотав, з курки чубки впали,
Тай вже мої майданочки на віки пропали. (Вовків).

2950. Запріжу я когута, запріжу я[1]) курку,
Тай поїду посватаю до богачи[2]) дївку. (Кнг.).
Рибно: 1) І чубату. 2) Ой піду я до попа по богату.

2951. Когутику гребенистий, когутику сивий,
Чому тебе ястріб не вбив, який ти щісливий!
Когутику гребенистий[1]), не греби[2]) петрушку,
Бо тя скажу порубати[3]) милому на юшку. (Ж. Павлї, ст. 185)
Журів: 1) Грибінатий. 2) Ни ходи в. 3) Бо я тибе зарубаю.

2952. а) Ізза гори високої їхали Вірмене,
Купували когутика біленького в мене.
А я цего когутика не продам, не продам,
Бо цесь в мене когутичок великий господар.
Ой як вийде на вуличку, то все гребе, гребе,
Та на кожду вечерочку курочку приведе.
А курочко, рибушечко, позич ко ми крильца,
Та най іду відознати свого чорнобривца. (Кобаки, З.).

2953. б) В Станїславі на риночку стоят два Вірмени,
Та купуют когутика цїлий день у мене.
А я того когутика не продам, не продам,
Бо у мене той когутик великий господар.
А він вийде на вулицю, сьмітєчко розгребе,
А курочки за чубочки до дому приведе.
Бодай тобі, когутику, викапали очи,
Завів курки у огірки тай сам потолочив. (Посїч).

2954. в) Ой зза гори високої їхали Вірмени,
Купували когутика біленького в мене.
А я того когутика не продам, не продам,
Бо у мене той когутик великий господар.
Та як піде на подвірє, громадит, громадит,
Менї ціле подвірічко курочок навабит.
Бодай тобі, когутику, почорнїли очи,
Завів курки а в огірки, дуже потолочив.
Когутику гребенястий, не греби питрушку,
Я тї скажу зарізати милому на юшку. (Загвіздє).

2955. Казали ми кури пасти й кожухи латати,
Тю, тю, тю, тю, чубатенька, кличу ті до хати. (Нагуєвичі).

2956. Казали ми кури пасти, тай кожухи шити,
Кури яйці погубили, мене мали вбити.
Ой на тебе лиш сварили, а мене і били,
Ой на мнї сї поломили яворові вили. (Нагуєвичі).

2957. а) Казали ми кури пасти і капусту сїчи,
Кури яйці погубили, а я мусїв втїчи. (Ожомля, Вільки Мазов.).

2958. б) Казали ми кури пасти за стодолов в просї,
Кури яйцї погубили, я дістав по носї. (Ожомля).

2959. в) Казали ми кури пасти на городї в зїлю,
Кури яйця погубили, я був на весїлю.
Казали ми кури пасти на городї в просї,
Кури яйця погубили — я джолобав в носї.
Казали ми кури пасти, горох молотити,
Кури яйця погубили — мене хтїли бити. (Охримівцї).

2960. г) Казали ми кури пасти, горох молотити,
Кури яйцї погубили, мене хтїли бити.
Кури яйцї погубили тай порозливали,
Мене хтїли мама бити тай подарували. (Волцнїв).

2961. д) Казали ми кури пасти, горох молотити,
Кури яйцї погубили, мене хтїли бити.
Хтїли бити, хтїли бити, тай подарували,
Бодай тії злосні кури разом поздихали. (Пісочна).

2962. е) Казали ми кури пасти, горох молотити!
Кури яйцї погубили, мине хтїли бити!
Кури яйцї погубили попіт саджінпцї,
Казали ми позбирати, буди смажиницї. (Батятичі).

Лебеді.

2963. По під гору високую летїли лебеді,
Ой вже мене омовили Занькові медведї[1]). (Вулька Гамулець).

1) Занько = провзище ґазди; медведї — хлопцї.

Орел.

2964. Молодії орленята, позичте ми крилят,
Нехай же я там полечу, де ніхто не биват!
(Гол II, ст. 264, ч. 100).

Орябка.

2965. Ой пішла ма білявина ой на полюванє,
Орябочку ми сполює на ранне снїданє. (Коростів).

Перепелиця.

2966. Ой нікому так не гаразд[1]), як перепелици,
Вона сяде тай співає[2]) в зеленій пшеници. (Вільки Мазов.).
Посїч: 1) Добре. 2) Вона ходит та щебече. 3) У ярій.

Синиця.

2967. Ой чи знаєш, пане брате, лїсову синицу,
А вна собі спроважєє в ночи вечерницу.
А в синиці такий тулуб, як горіх волоский,
Семеро дітий годує, там то розум хлопский. (Тулуків).

Сїкора.

2968. А сїкора робит кола, сїкориха сани,
А сїкора їди кіньма, сїкориха псами. (Жур.).

Сова.

2969. Ой на горі на колоді бавили сї сови,
А як сова сову дзиґла, аж колода дриґла. (Посїч).

2970. Сидит сова конець[1]) стола, дує ся[2]) як пудло,
Через сову до сокола промовити трудно. (Тухля).
Боберка: 1) Пониж. 2) Здула си.

2971. Ой у лїсї на галузї сова воду пила,
Галуза сї уломила, сова сї втопила.
Галуза сї уломила, сова сї втопила,
А вітиха свого сина коромислом била. (Волосів, Угринів Дол.).
Пор. Врабель, ст. 21, ч. 70.

Сокіл.

2972. а) Ой заспівай[1]), защебечи, сивий соколоньку[2]),
Понад мої[3]) чорні очи[4]), понад головоньку[5]). (Біла).
Сугрів: 1) Заспівай ми. 3) Мій дім. 4) Воротонька. — Кропивник Н.: 2) Соколочку. 4) Очи чорні. 5) Головочку.
Пор. Врабель, ст. 80, ч. 267. — Кол. ст. 104, 1115.

2973. б) Ой заспівай, защебечи, сивий соколоньку,
Понад мої чорні очи, понад головоньку.
Ой заспівай, защебечи, мій миленький пташку,
Мене мати породила на біду на тяжку. (Волосів).

2974. в) Ой заспівай, защебечи, чорний соколоньку,
Понад мої чорні вочи, понад головоньку.

Ой заспівай, защебечи, сивий соловію,
Понад мої чорні вочи, понад компанію.
Ой заспівай, защебечи, тай ти сивий горли,
А хто-ш мене молоденьку до себе пригорни? (Постолівка).

2975. Ой соколе, соколику, високо літаєш,
Ой скажи ми вірну правду, де дівчє кохаєш?
Ой скажу ти вірну правду: в місті на риночку,
Ой з вірлами, соколами пє мід-горівочку. (Чортовець).
Пор. Сал. ст. 14, ч. 77.

2976. Вилетіли два соколи з нової стодоли,
Сіли собі на явора на широкім поли.
Сіли собі на явора, взьили говорити:
З котрої би керниченьки води сї напити?
Пили би смо, брате, з сеї, коли бо не чиста,
Нападало з яворика дзеленого листа.
Постав, постав, дівчинонько, кедровий мосточок,
Тай вибери з керниченьки дзелений листочок. (Грабовець).
Пор. висше ч. 2779.

Соловій.

2977. По під гаєм зелененьким бистро вода тече,
На яворі зелененькім соловій щебече. (Іванівці).

2978. Ой заспівай соловію[1]), заспівай[2]) маленький,
Та заспівай[3]) на той голос, що співав миленький.
Перекажи, соловію, до мої[4]) дівчини,
Най вона сї не віддає[5]) без мої[6]) причини.
Перекажи, соловію, і я перекажу,
Най вона сї не віддає[7]) без мого розказу[7]). (Вовків),
Волцнів: 1) Соловію щебетїю. 2) Ти пташку маленький. 3) Защебечи. — Журів: 8) Поки я не скажу. — Холоїв: 4) Меї. 5) Нех не іде вона заміж. 6) Меї. 7) Доки ї не скажу. — Ожомля: 5) Най весїлє не справляє. 7) Поки я ни скажу.

2979. Ой заспівай соловію, тай ти соколоньку,
Понад мої сиві вочка, понад головоньку.
Ой заспівай соловію, тай ти лебедїю,
Тай заспівай на той голос, що милий в неділю
Ой заспівай соловію, тай ти сивий орле,
А хтож мене молоденьку до себе пригорне?
Ой заспівай соловію, тай ти сивий пташку,
Мене мати породила на біду на тяжку. (Дусанів).

2980. Соловію наш миленький, куда ти літаєш,
Чому ти нам, як бувало, в гаю не співаєш? (Невід.).

2981. Соловію, щебетію, щебетати вмієш,
Чому тогди не щебечиш, як ти зголодієш! (Іванівці).
Пор. Коломийки, т. I, ч. 1466.

2982. Соловію, гречку сію, соловію вяжу,
Соловію мій маленький, з ким я спати ляжу? (Сілець Б.).

Яструб.

2983. Та яструбе білокрилий, тось ми курку зперив,
О роченьку сегорішний, тось ми ся навкимив. (Тустань).

В. Риби.

2984. Меджи двома берегами вода каламутна,
Меджи двома озерами рибка баламутна.
(Гол. IV, ст. 421).

2985. А під мостом риба с фостом, коби ї їмити,
Щоби мому миленькому на вечір зварити. (Кропивник Н.),
Пор. Гол. II, ст. 320, ч. 406.

Г. Пчоли.

2986. Ой на вчора, ой на вчора вкусила мя пчола,
Не велика тота ранка, загоїт коханка. (Волосянка).

Д. Воші.

2987. А мій тато бив стрілец, купив си фузію,
Забив вош, вкинув в борщ на саму вілїю. (Ожомля).

2988. Бантромій везе гній на старих санчищох,
А все їде, спочиває, бє воши в портчищох. (Нагуєвичі).

5. Части тїла.

Брови.

2989. Змінив ми сї голосочок, змінила сї мова,
Лише ми сї не змінили мої чорні брова. (Войнилів).

2990. Мене мати породила в стодолї на тоцї,
Дала менї чорні брови, моргати на хлопцї. (Хотїнь).

2991. Ой зійшов я сьвіт навкола з сивими волами,
Не здибав я дївчиноньки з чорними бровами. (Руда Сілецька).

2992. Понад рівцї пасут вівцї, баран коло мени,
Котра дївка чорнобрива, комцигер до мени. (Грг.).

2993. За гай, мати, за гай, мати, за гай по корови;
Як у тебе, так у мене чорненькії крови. (Нагуєвичі).

2994. На полиці вареницї і гречана каша;
Котра дївка чорноброва, тота буде наша. (Нагуєвичі).

2995. Ой у поли на ланови пшеничка зацвила;
За то мене хлопцї люблят, що я чорнобрива. (Нагуєвичі).

2996. Ой бий, коню, копитами перед воротами,
Нехай вийде дївчинонька з чорними бровами. (Нагуєвичі).

2997. Ой піду я по під сад, чи не впаде сливка,
Чи не вийде дївчинонька, моя чорнобривка. (Нагуєвичі).

2998. Одна гора високая, а другая низька,
Одна мила далекая, а другая близька.
А я тую близенькую людем подарую,
А до тої далекої пішки помандрую.
А у тої близенької воли та корови,
А у тої далекої чорненькії брови. (Нагуєвичі, Григорів).

2999. Ой дївчино, дївчинонько, маляр тї малює,
Що на твої чорні брови фарби не жалує.
Мене маляр не малював, лише Господь з неба,
Бо я бідна сиротина, менї краси треба. (Нагуєвичі).

Волосє.

А. Волосє.

3000. Яке в мого миленького жовтеньке волося,
Я мовила, що розчешу, а вно відвело ся. (Кропив. Н.).

3001. Ой жала я пшениченьку, дрібненьке колосє,
А я того хлопцє люблю, що жовте волосє. (Желдець).

3002. Ой тади-ну, моя мила, тади ну, тади-ну,
Крутит ми сї волосїчко на всю полонину.
(Гол. IV, ст. 494, ч. 39).

3003. Ой у мого миленького волосєчко руле,
А як іде горі селом, завидуют люди. (Пасїчна).
Пор. Кол. ст, 105, 1149.

3004. Ой піду я в полонину, посвищу в листину,
Не щупай мя, леда бідо, за мою чуприну.
(Гол. IV, ст. 498, ч. 57).

3005. Ой чиїсь то парубочок такий як дубочок,
Йому гира зачесана, брови, як шнурочок (Нивиці).

Б. Кучері.

3006. Кой ня мати виправляла на тоти музики,
Понад вічка розчесала жовті кучерики. (Мшанець).

3007. Повили си кучирики, повили, повили,
Коло свої матїночки легонько робили. (Невід).

3008. Ой по мої головоньцї, по мої, по мої,
Повили ся кучерики, як лист по яворі.
Ой по мої головоньцї, ой по мої думцї,
Повили ся кучерики, як листок на грушцї. (Кропив. Н.).

3009. Ой сидїла дївчинонька під чорним тиреном,
Тай винула кучерики новим виритеном. (Постолівка).

3010. Кучерики, каже, мої, котїт-же сї д' горі,
А я буду бай за вами горі лїщинами. (М. Яцків).

3011. Ой гладкі сте, кучерики, гладкі сте на мині,
Коби мені позволили, женив бим сє нинї. (Ходовичі).

3012. Як сї буду віддавати, возьму файну друшку,
Аби ї сї положили кучері на хустку. (Врб.).

3013. Ви музики тернопільскі, грайте мої дружцї,
Жеби ї сї потрісали кучері на хустцї. (Таурів)

3014. Ой у мого миленького кучірі кручені,
Нераз-їм сї настояла з ними до вечері.
Нераз-їм сї настояла, шо аж кури піли,
Водов двері підливала, шоби не скрипіли. (Печенїжин).

3015. Ой кучері, кучерики, кучері, кучері,
Нїколи вас не згадаю, лиш коло вечері. (Милованє).

3016. Ей кучері мої милі, кучері, кучері,
Ни були сти на обідї, будьти на вичері. (Сгр.).

3017. а) Ой зацвила пшениченька на лану, на лану,
Дрібненькії кучерики на моїм Івану.
Дрібненькії кучерики і сам не поганий,
Ой як вийде меже хлопцї, як намальований. (Ж Павлї, ст. 184).

3018. б) Ой на лані пшениченька, на лані, на лані,
Повили ся кучерики на моїм Івані.
А хто буде на тім лані пшениченьку жати,
Та той буде на Йваночку кучері чесати. (Тустань).
Пор. Коломийки, I, ч. 646.

3019. Повій, повій буйний вітре, по високі горі,
Та розчеши кучерики по моїй голові.
Хоць я буду та по горі високі віяти,
Такі треба кучерики гребенем чесати. (Зал ст. 187).
Пор. Гол. II, ст. 306, ч. 326.

3020. Повій вітри буйнисенький по високі горі,
Та розчіши кучирики на моїі голові.
Узєв вітир повівати, ни пириставати,
Такі траба грибинини кучірі чисати.
Чіши, мила, грибининов, чіши, мила, щітков,
Масти, мила, губки медом, кучірі позлітков.
Масти, мила, губки медом, шоби солоділи,
А кучірі русявії, шоби си лілілu. (Устє).

3021. а) Не я Бойко, не я Бойко, Бойкова дитина,
Та на мені кучерики, як гороховина.
Та на мені кучерики, як на бараночку,
Тай ще-ж мені песя мати дає доганочку. (Задарів).
Пор. Коломийки, I, ч. 104.

3022. б) Повили си кучерики, як на бараночку,
Та ще мені песя матір дає доганочку.
Повили си кучерики, як на баранєти,
Та ще мені песя матір буде доганєти. (Тустань).
Пор. Врабель, ст. 31, ч. 112.

3023. в) А мій милий чорнобривий під горов волочит,
Дрібний іде дощик, дощик, кучері намочит.
Кобис дала, файна любко, білої платини,
Та най утру кучирики з вечера до днини. (Орелець).

3024. б) Там мій милий чорнобривий на толоці косит,
Буйний вітрец повіває, кучері підносит.
Там мій милий чорнобривий за двором волочит,
Дробен дощик покропляє, кучері замочит. (Дусанів, Журів).
Пор. Кол. ст. 103, ч. 1067.

3025. Я ти скажу, дівчиночко, котре твій миленький;
Поза уха кучірики, на личку біленький. (Кобаки).

3026. Ой повіяв буйний вітир по сухій ліщині,
Та розвіяв кучирики на мої дівчині. (Підмихайлівці).

3027. Ой не ходи по над річку, тоненький, біленький,
Вже сї люде догадали, що ти мій миленький.
Ой не ходи по над річку, не полошьий[1]) риби,
Бо вже твої кучерики закупили Жиди.
Закупили, закупили, тай заторгували,
А вже твої кучерики на віки пропали. (Ясениця).

3028. Ой до міста до Бережан самі перелоги,
Валєют сє кучерики Жидам по під ноги. (Голгочі).

3029. Ой піду я до домоньку, спитаю ся мами,
Чи файнїйше без кучерів, чи з кучериками. (Олешницї Старі)

3030. Ой тресут ся кучерики, тресут ся, тресут ся,
Та як тої горівочки напют ся, напют ся. (Кропив. Н.).

3031. а) Чомус мене, моя мамко, в горосї не змила,
Щоби моя головонька була кучерєва. (Рибно, О. Коцан).

3032. б) Чом ти мене, моя мати, в горосї не мила,
Щоби моя головонька була кучерива.
Мила я тї, мій синоньку, три рази на днину,
Ой-но єм тї тай не вмила в щїсливу годину. (Дусанів).

3033. Купала мя моя мати та в гороховинї,
Повили ся кучерики на голові минї;
Купала мя моя мати в гороховій юшцї,
А на менї молоденькім кучерики вют сї.
(Гол. IV, ст. 460, ч 124).

3034. Ой у моїм городчику трава кучерєва,
Ой до мене хлопцї ходєт, бо я кучерєва. (Невід).

3035. Кучеравий баранец, кучерава ярка,
Кучерава моя мила, як в городї лялька. (Охрим.).

3036. Ти до мене не ходи, кучеравий враже,
Я за тебе не піду, бо мати не каже. (Невід.).

3037. Ожени ся, кучеравий, ожени, небоже,
Уже тобі з парубками ходити не гоже! (Ж. Павлї, ст. 190).

3038. Стоїт пень, як білий день, кудравий, кудравий,
Обіцяв ся ми, що прийде, любко кучерявий. (Ж. Павлї, ст. 187).

3039. А у моїм городечьку зацвив макволоский,
А я того хлопцє люблю, що збиточний трошки.
А у моїм городечьку зацвив мак кудрєвий,
А я того хлопцє люблю, що він кучерєвий. (Кобаки).

В. Коса.

3040. Мара знаї, що робити, ци тибе чикати,
Росте коса до пояса, ни мож розчисати. (Жур.).

3041. Дивуют ся менї люди, що я дївонькою,
А я плота ни городжу своею косонькою.
А я плота ни городжу, нї кіля ни гачу,
Я за свою косу-росу податку не плачу.
Рости, косо, до пояса, я буду чисати,
Десь мій милий у цїсаря, я буду чикати. (Нивицї),

3042. Лїпше було росу косу ружев косичити,
Як теперка росу косу вже молодичити. (Жураки).

3043. Косо моя, росо моя, косо моя дрібна,
Чому тебе не розплела матїнонька рідна? (Таурів).

3044. Косо моя русявая, то том тя чесала,
Теперіс ся негідному у руки дістала.
Косо моя русявая, косо моя, косо,
То тож я тя розчесала під віночок борзо. (Біла).
Пор. Сал. ст. 54, ч. 195.

3045. Ой на горі жито, жито, тоненькі покоси;
А хто буде розплїтати дївчиноньцї коси?
Козак буде розплїтати, козак буде плести,
Козак буде дївчиноньку до шлюбоньку вести. (Невід.).

Лице.

3046. Або мене любцю люби, або мене лиши,
Або моє біле личко на папері спиши. (Нагуєвичі).

3047. Калинонька біло цвила, червоно зродила;
Шкода, дурню, вроди мої, щом тебе любила.
Шкода, дурню, вроди мої тай вонору мого,
Щос сї тілько нацїлував личка румяного. (Нагуєвичі).

3048. Ой змарнїло моє личко, змарнїло, змарнїло,
За тобою, мій миленький, що тї не видїло. (Нагуєвичі).

3049. Молодице, молодице тай молодиченько,
Не можу сї надивити на твоє личенько. (Нагуєвичі).

3050. Ой зацвила калиновька на самім вершечку,
Їхав козак до дївчини, згубив кінь уздечку.
Не богато коштувала, іно золотого,
Не раз я сї нацїлував личка румяного. (Нагуєвичі).

Ноги.

3051. Ци чули ви, добрі люде, коли кури піли?
Тогди мої білі ніжки долї селом бігли!
(Гол. II, ст. 448, ч. 662).

3052. Ци чули ви, добрі люде, коли пси брехали?
Тогди мої білі ніжки під вікном стояли!
(Гол. II, ст. 448, ч. 663).

Очи.

3053. В веселої дївчиноньки веселії очка,
Та коли сї потрісає коло парубочка. (Нагуєвичі).
Пор. Коломийки, I, ч. 1330.

3054. Ой заспівай, защебечи, сивий соловію,
Сховай, сховай, дївчинонько, очка на недїлю. (Волцнїв).

3055. В мене очка чорненькії, як терн на галузї,
Личко таке румяненьке, як калина в лузї.
(Гол. II, ст. 312, ч. 360).
Пор. Сал. ст. 5, ч. 24, 1.

3056. Ой піду я в гай по май, а в ліс по телята,
Які в мене, такі в тебе, чорні оченята. (Пасїчна).

3057. Ой Петрику, голубчику, заверни ягнята!
Які в тебе, такі в мене, чорні оченята. (Тухля).

3058. Ой на ставі, на ставочку[1]), дрібні[2]) каченята,
Як у тебе, так у мене чорні оченята. (Голгочі).
Іванівцї: 1) Ставоньку. 2) Шарі. — Біла: 2) Білі.
Пор. Кол. ст. 93, ч. 721.

3059. За гай, мати, за гай, мати, за гай по телята,
Як у тебе, так у мене чорні оченята.
За гай, мати, за гай, мати, за гай по корови,
Як у тебе, так у мене чорненькії брови. (Нивицї, Біла).

3060. Очи мої, чорні очи, я ся вами дивлю
Люде за вас много брешут, я ся не противлю!
(Гол. II, ст. 416, ч. 504).

3061. Очи мої, чорні очи, я ся вами тїшу,
Люде за вас часто брешуть, я ся не повішу!
(Гол. II, ст. 416, ч. 505).

3062. Ой у тебе чорні очи, в мене ґранатові,
А нїм твої помагают, мої вже готові. (Гвізд).

3063. А у мене очи сиві і в милого такі,
А як ми сє поберемо, то будут єднакі. (Григорів).

3064. В тебе очи чорні, чорні, а в мени як галка,
Як зійдем си до купоньки, як голубів парка. (Чорні Ослави).

3065. Ой у тебе очи синї, в мени мурганисті,
А як ми сї поберемо, то будем паристі. (Липиця Гор.).
Пор, Сал. ст. 76, ч. 72. — Кол. ст. 111, 1371.

3066. В теби вочка сиві, сиві, а у мене такі,
А як ми сї побиремо, будемо їднакі.
Вочка-ж твої чорнї, чорнї, а муї бурисьтї,
Ой як ми сї побиремо, будемо парисьтї. (Жур.).
Пор. Кол. ст. 111, 1373.

3067. Очка мої чорненькії, брови качуристі,
На що ми ся полюбили такі непаристі! (Нагуєвичі).

3068. Ой до гути, карі очи, до гути, до гути!
Скажи менї, моя любко, де з тобою бути?
Скажи менї, моя любко, де з тобов зійти сї,
Твого личка румяного націлувати сї? (Нагуєвичі).

3069. Очка мої сивуваті, то сти дурноваті,
Чого ви сї впадаєте на сини богаті? (Тисьменичани).

3070. а) Сиві[1]) очи, сиві очи[2]), що си[3]) гадаєте,
Цїлу нічку на розмові, а в день дрімаєте. (Вовків).
Постолівка: 1) Що ви. 2) Думаєте. 3) Що ви. — Холоїв: 2) Очи мої сивенькії. 3) Що ви.
Пор. Гол. IV, ст. 468, ч. 181.

3071. б) Вочка мої сивенькії, що си гадаєти,
Цїлу нічку на розмові, а в день дрімаєти.
Коби ви си, мої вочка, єдну пару взяли,
Цїлу нічку на розмові, а в день ни дрімали. (Грг.).

3072. Очи мої сиві, сиві[1]), то сте[2]) зависливі[3]),
Та на тоті[4]) дівчатонька[5]), котрі[6]) чорнобриві. (Григорів).

Нивиці: 1) Сиві очи. 2) Очи. 4) Моргаєте на. 5) Ті хлопці. — Підбереже: 1) Очка мої, очка чорні. 2) Тож ви. 3) Долегливі. 5) Парубочки. 6) Та на. — Холоїв: 2) То ви. 4) Та на тії. 5) Парубочки. 6) Що то. — Тустань: 5) Парубочки.

Пор. Сал. ст. 69, ч. 1. — Кольберґ, III, ст. 65, ч. 630.

3073. Очи мої сиві, сиві, йкісте зависливі,
Моргаєте на вулици лиш на чорнобриві.
Ой моргайте, мої очи, та знайте на кого,
Не моргайте, очи мої, на леда якого. (Видинів).

3074. Очи мої чорненькії[1]), біда мені з вами,
Хоч не дивлю си на хлопців[2]), моргаїте сами. (Устє над Ч.).

Вовків: 1) Сиві очи. 2) Як вийдете на вулицю.

Пор. Ж. Павлї, ст. 166. — Гол. II, ст. 416, ч. 502. — Сал. ст. 80, ч, 31. — Де-Волланъ, ст. 42.

3075. Чорні очи, чорні очи, біда мені з вами,
Не хочете ночувати одну нічку сами.
Єдну єсте ночували тай тоту не спали,
То вставали, то лягали, любка визирали. (Волцнїв).

Пор. Де-Волланъ, ст. 44—45. — Мат. V, ст. 144, ч. 215. — Кол. ст. 92, ч. 669.

3076. а) Вочі мої[1]), сиві вочі[2]), біда мині з вами,
Як я вийду[3]) на вулицю, моргаєте[4]) сами.
Моргаєте[4]), моргаєте[5]), знаєте на кого,
Хочби було[6]) двайцять штири, то все[7]) на їдного.
Хоч би було двайцять штири, хоч би було триста,
Хоч на мене люди брешут, моя душа чиста. (Нивиці, Красне).

Вовків: 1) Сиві очи. 3) Як вийдете. 6) Щоб їх було. 7) А все. Оба вар. без 3-го куплета. — Сугрів: 2) Чорні, чорні. 3) Як вийдете. 4) Мруґаєте. 5) Чорні очка. 6) Най їх буде. 7) Я все.

3077. б) Вочка мої сиві, сиві, біда мені з вами,
Як вийдете на вулицю, мруґаєте сами.
Мруґаєте, мруґаєте, знаєте на кого,
Щоби було двайцять штири, то все на єдного.
Очи мої сиві, сиві, очи мурганисті,
Щоби були такі другі, були би паристі.
Очи мої сиві, сиві, плакати будете,
Чому ви ся не дивите, за кого ви йдете? (Дусанів).

3078. Чорні очи із чорними[1]) то сє[2]) покохали,
Бодай були чорні очи за тоти[3]) ни знали. (Чорні Ослави).
Кропивник Новий: 1) Чорні очи. 2) Сиві. 3) Сиві.

3079. Мене мама породила[1]) в стодолї на тоцї,
Дала минї очи чорнї[2]) мруґати на хлопцї. (Іванївцї).
Григорів: 1) Мала мине моя мати. 2) Чорнї очи.

3080. Мене мати породила у темнейкій[1]) ночи,
Дала минї біле тїло тай чорнейкі[2]) очи. (Волосянка).
Боберка: 1) Темненької. 2) Сивенькі.

3081. Вічка мої сивенькії, в голову-сте впали,
Не видно вам румяности на біленькій твари. (Мшанець, З.).

3082. Очка мої сивенькії, тамто ви блудите,
Ой нема вже того тутка, кого ви любите.
Очка мої сивенькії, в голову-сте впали,
Ви би сте вже сльозоньками все море заляли. (Біла).
Пор. Сал. ст. 32, ч. 64.

3083. Туда, дуби[1]), хиляйте сї, куда вам похило,
Туда вочи[2]) зглїдайте сї[3]), куда серцю мило.
Хилили сї густі лози, аж земленьку вкрили,
Чорні ӧчи дивили сї, аж плакати взєли. (Батятичі).
Кунин: 1) Луги. 2) Очка. 3) Дивіте ся.

3084. Сюда, лози, хилїте ся, куда вітер віє,
Туда, очка, дивіте ся, куда милий їде.
Кєжко лугам хилити ся перед вітроньками:
Кєжко очкам дивити ся перед сльозоньками.
(Гол. IV. ст. 460, ч. 128.
Пор. Сал. ст. 5, ч. 28, 1.

3085. Закувала зазуленька в Стрию на рогатцї,
Напишіт ми чорні очка на біленькій картцї. (Іванівцї).

3086. Або тоту кучу тручу, або ї завалю,
Най я свої чорнї очка на нї ни зриваю. (Іванівцї).
Пор. Зал. ст. 199.

3087. Вочка мої чорненькії, очка, мої очка,
Де будете ночувати, така темна ночка.
Вой будемо ночувати в Настуниній нивцї,
Та будемо вечерати капусту у ринцї. (Невід.).

3088. Плачте, очи, в день і в ночи, бодай викапали,
Чи ви, очи, не виділи, кого ви кохали?
Плачте, очи, в день і в ночи, бо маєте чого,
Любили сте по два, по три, тепер нї одного. (Качанівка).

3089. Котили си вози з гори, на долинї стали,
Любили си чорні очи, тепер перестали.
Та котїт си, вози, з гори, як сти си котили,
Тай любіт си, чорні очи, як сти си любили. (Орелець).

3090. Ой на зрадї, чорні очка, на зрадї, на зрадї,
Вчора були на пиредї, а нинька на задї.
Вчора були на пиредї, тай сї запишили,
А нинї вже на задї, з заду сї лишили. (Іванівцї).

3091. Очка мої чорненькії, брови як шнурочок,
Губки мої пишненькії, лиш до співаночок. (Волосів).
Пор. Коломийки, І, ч. 1555.

3092. Ой чиї то сиві конї під горов пасут ся,
Чорнї очи завертают, кучері трясут ся. (Кропив. Н.).

3093. Ой мій милий чорнобривий пасе конї в ночи,
А як прийде до домоньку, сьміют ся му очи. (Кропив. Н.).

3094. Очи мої чорненькії, ой ви мої очи,
Не дайте сї, каже, звести темненької ночи.
Не дайте сї, каже, звести, не дайте сї звести,
Та не дайте косу-росу без братів росплести.
Як музики ой заграли, свашки заплакали,
Тогди мою косу-росу братї росплїтали. (Печенїжин).

Уста.

3095. Ой чом в теби, дївчинонько, губки солодейкі?
Смарувала мати медом іще молодейкі. (Невід.).
Пор. Де-Волланъ, ст. 30.

3096. Тай у любки тонкі губки, тоненькі, тоненькі,
Та вни медом намащенї, аби солоденькі. (Уйбард).

3097. Сїм раз на раз поцюлював губки солоденькі,
Мастила їх мама медом, щем була маленька.
Намастила медом мама, тай забула втерти,
Щоби були солоденькі до самої смерти. (Пасїчна).

3098. Губки мої солоденькі, губки мої, губки,
Мастили вас мама медом, були сте мацюпкі. (Іванівцї)

3099. Коби борше до вечера, та піду до любки,
Сїм раз не раз поцілую в солоденькі губки. (Нагуєвичі).

3100. Ой у мого миленького губки солоденькі,
Намастила мама медом, ще були маленькі.
Намастила мама медом та не повтирала,
Та дрібними ноженьками до мене прислала. (Хотїнь).

3101. А мій милий чорнобривий зачесав ся щітков,
Тай намастив губки медом, кучері позлітков.
Намастив си щоки медом, аби солодїли,
Кучерики позлїтоньков, аби сї яснїли. (Іванівцї).
Пор. висше. ч. 3020.

6. Пожива.

А.

Бомбони.

3102. Ой йдут люди до церквицї, бо вдарили дзвони,
Каськів Ясько коло коршми купує бамбони. (Вовків).

3103. Ой із гори високої їхали ваґони,
Парубочок до дївчини приносив бамбони. (Іванівцї).

Вудженина.

3104. Подивіт си, люди добрі, шо си в поду дїє,
В поду така буженицї, шо аш серце млїє. (Ясенів Гор.).

Гриби.

3105. Ой піду я в лїс на гриби, назбираю грибів,
Тай понесу до білявки, би нихто ни видїв. (Боберка).

3106. А вже вечер вечеріє, сонце над вербами,
Дївчинонька через поле пішла за грибами. (Михайловичі).

3107. Післала ня моя мати на гриби біленькі,
А там мене визирают хлопцї молоденькі. (Кропив. Н.).

3108. Дївчинонька мила, мила, по гриби ходила,
А як прийшла до домоньку, води сї напила. (Іванівцї).

3109. Ни типер, ни типер, на гриби ходити,
В осини, в осини, як будут родити.
Ни з мішком, ни з мішком, тілько з коробочков,
Ни сама, ни сама, тілько з парубочком. (Іванівцї, Волц., Вільки).

3110. В козарє весілє, а в гриба гостина,
Голубінка, добра жінка, в пропій запросила. (Гвізд).

Кава.

3111. По під ліс, по під ліс, тай по під отаву,
А хто піди за Михайла, буди пити каву. (Іванівці).

Картофля.

3112. Ой підемо, пане брате, в гори на весілє,
Та принесем пасічної бульби на насінє. (Сьвіт, 1882 р., ст. 328).

3113. Ой ріпко, моя ріпко, саджу я тя рідко;
Садив бим тя, ріпко, густо, та в коморі пусто! (Сьвіт, ст. 328).

3114. Ой Господи милосерний тай ти сьвітий Грицьку,
Та зароди, Боже, бульбу тоту гамерицьку! (Сьвіт, ст. 328).

3115. Ой Господи милосерний, та ми твої діти!
Та зароди, Боже, бульбу, щоби не жидіти! (Сьвіт, ст. 328).

3116. Як не хочеш дівчиноньки, женись на вдовици,
Она тобі наварит кромплї на водици. (Невід.).

3117. Ой Господи милосерний, тож том зголодніла,
Коби борзо нова бульба, то бим попоїла! (Сьвіт, ст. 328).

3118. Ой як хочеш ситий бути, неборache Грицьку,
Сади бульбу не рапату, а йно ясеницьку!
Ясеницьку не садив, рапата погнила,
Тож то мене лиха долї без прута побила. (Сьвіт, ст. 328).

3119. Ой заки ся мандибурка по поли родила,
То погана Гуцулїя по верхах ходила.
Як зачяла мандибурка ой по поли гнити
То зачяла Гуцулїя із верхів сходити. (Сьвіт, ст. 328).

3120. Ци чули ви, люде добрі, таку новиночку,
Що тїкала бульбаночка на Буковиночку?
Як тїкала, як тїкала, а взєла тїкати,
А маленька дїтиночка а взєла плакати.
Ходїм, люде, до церковцї, просїм Бога ревне,
Чей сї Панбіг ізмилує та нам бульбу верне.
Чей сї вродит бульбаночка хоть на сїнокоси!
Бо єсмо сї здогадали, як бувало доси.

Що згибала бульбаночка, ой біла як клубки:
А вже тото, люде добрі, за наші проступки!
А щож я вам, люде добрі, таке догурила?
Що варена тай печена по тижневи гнила. (Сьвіт, ст. 328).
Пор. Сьвіт, 1882, ст. 327—328. — Мат. V, ст. 114, ч. 19.

3121. Ой де ти сї вибираєш, мандибурко біла?
Ой я іду в свої краї, бом вам надоїла.
Ой як пішла на край села: наїжти сї нужди!
Було мене не шкребтати в неділю до служби. (Волосів).

3122. Ой де ти сї вибираєш, мандибурко біла?
Ой я іду в инчі краї, бом вам надоїла.
Ой я іду в инчі краї, бом вам надоїла,
То варена, то печена, по тижневи гнила. (Волосів).

Каша.

3123. Матка Божа, Матка Божа каші наварила
Тай кинула лижку масла, щоби добра била. (Волцнїв).

3124. Ой займу я кониченька на дзелену пашу,
А сам піду до дївчини на молочну кашу.
Ой дала ми дївчинонька каші попоїсти,
А я не міг від дївчини поріг перелїзти. (Грабовець).

Кисїль.

3125. Ой ни зєль ми на братову, лиш на брата свого,
Що ми ни дав попоїсти кісилицї много. (Михайловичі).

3126. Наїв я ся кісїлю, заталапав вуса,
Мовлю пацєр по нїмецки до пана Єзуса. (Біла).

Колач.

3127. Ой казала приходити, колач приносити,
Бідна-ж моя головонько, де колачьи взєти? (Іванівцї).

Кукурудзи.

3128. Кукурудзи наваріт[1]), кукурудзи дайти,
Кукурудза ни поможи, дївчини шукайти. (Іванівцї).
Волцнїв: 1) Наварили.

3129. Ой сирота Поляночка кукурудзу сїє,
А погана Гуцулїя на то ся надїє.
Ой сирота Поляночка кукурудзу сапат,
А погана Гуцулїя вже бисаги латат.
Ой сирота Поляночка кукурудзу лупит,
А погана Гуцулїя с хати сї не вступит. (Сьвіт, ст. 328).
Пор. Коломийки, I, ч. 24–25.

Обарінки.

3130. Чи чула ти, дівчинонько, як я тебе кликав,
Як я тобі за ворота обарінки сипав?
Ой ци чула чи не чула, не обзивала сє,
Бо я твоїх обарінків не сподївала сє. (О. Коцан).

3131. Ой вже нема і не буде такого другого,
Щоб купував обарінки за пів золотого. (Біла).

Оріхи.

3132. а) Пішла баба на оріхи, тай я йду, тай я йду,
Гіркі її орішеньки, як я її найду. (Волцнів).

Пор. Гол. IV, ст. 488, ч. 13. — Кольберґ, III, ст. 59, ч. 527. — Кол. ст. 96, ч. 811.

3133. б) Пішла Таця на орішки, тай я йду, тай я йду,
Бідна-ж моя головочка, де-ж я Тацю найду? (Кропив. Н.).

3134. в) Післала мя[1]) моя мати горішеньки[2]) рвати,
Та[3]) висока ліщинонька, не мож досягати[4]). (Нагуєвичі).

Кропивник Нов.: 1) Ня. 2) Орішата. 3) Ой. 4) Не можна дістати.
Пор. Гол. II, ст. 252, ч. 30.

3135. г) Ой післала мене мати горішеньки рвати,
Високая ліщиночка, не мож пригинати.
Ой бодай ви, горішеньки, більше не зродили,
Щоби мої білі ніжки на вас не ходили. (Тисьменичани).

3136. Бодай тота ліщинонька більше не зродила,
Я горіхів не нарвала, мене мама била. (Ходовичі).

3137. Ой не тепер, ой не тепер на оріхи ходят,
А в осени, а в осени, як сї добре вродят. (Дахнів).

3138. Попід лїс, попід лїс, попід сухє тернї,
Самі їли горішеньки, минї дали зернї. (Жур.).

Паска.

3139. Ой Господи милосерний, Господи ласкавий,
Який тогди день веселий, як ідут з пасками.
Ой Господи милосерний, ой Господи любий,
Який тогди день веселий, як спечут корж грубий. (Цуцилів).

Пироги.

3140. Ой коби я очи мала, як у тої плиски,
Я би ними виморгала всї пироги з миски.
(Гол. IV, ст. 445, ч. 12).

3141. Ой із гори на долину поволеньки зійду,
Звари, любко, пирожата, в вечір до тя прийду!
Зварила би пирожата, коби сир та масло,
Пішла сита тай корита, а в печи погасло!
(Гол. II, ст. 363, ч. 623).

Пляцки.

3142. Ой прийшов я до дївчини, она пече пляцки,
Як ми дала лопатою, аж їм полїз рачки. (Біла).

Редьква.

3143. Редьку саджу, редьку сїю, редьку підливаю,
Рости, редько, великая, на зиму сховаю.
Рости, редько, великая, ни будь жи гіркая,
За тобою, мій миленький, туга великая. (Гнїздичів).

Сало.

3144. Кажут менї женити ся, на що то ся здало,
Волїв би я за ті гроші купити си сало.
Сало їсти, сало їсти, бороду мастити,
Як як вийду на вулицю, дївки мут любити. (Буцнїв).

Самокиш.

3145. Ой як тебе полюбила, так тебе полишу,
Тебе мати годувала та на самокишу. (Невід.).

Сир.

3146. Ой кувала зазулейка, ой кувала сива,
Ой йшли дївки на вісїлє, шоби з'їли сира!
Сїли сибі дївчатойка в хатї на ослонї:
Наважили на той сир, як злодїй на конї!

Хлїб.

3147. Та на горі, на високій, там сї пасли конї,
Дайте менї трошки хліпцї, нанашуньцю моï. (Журавно).

Чир.

3148. Ей дївки, каже, дївки, я не пив горівки,
Лише троха чиру хлиснув, тай за вами свиснув. (Тисьменичани).

3149. Ой з гори ся похмарило, з долу буде льляти,
Зварила ми мила чиру в маленькім горняти. (Кропив. Н.).

Яблока.

3150. Коби борше до осени та до осеночки,
Буду їсти винні ябка тай обаріночки. (Хотїнь).

3151. Пішов милий на ярмарок тай на ярмарочок,
Принесе ми сорок яблок тай обаріночок.
(Гол. II, ст. 431, ч. 579).

3152. Відси гора, відси друга, в сиридині кладка,
Та носила дівчинонька до парубка ябка. (Іванівці).

3153. Ой над ставом, над ставочком, положена кладка,
Ой носила Зосуненька Стасуневи ябка. (Жур.).

3154. Ото біда кучирива, ото біда гладка,
Ото носит по кишеньох червоненькі ябка. (Іванівці).

3155. З того боку на тамтой бік пирибита кладка,
Пириносив козаченько до дівчини ябка.
Пирикидав ябка, ябка, а потім квасниці,
Відложили висїлє на зимні мясниці. (Глядки).

3156. А я піду попід сад, ци не впаде ябко,
А ци вийде, ци не вийде моє білявятко. (Кропив. Н.).

3157. Я си вкручу повересла з вівса дзеленого,
Яке ябко солоденьке від мого милого. (Кропив. Н.).

Б.

3158. Ой що то ми за вечера, що така припишна,
Бараболї з лушпатою і стиранка скисла. (Бишки).

3159. Ой прийшов я до дївчини, казала си[1]) сїсти,
Дала менї з решитинов бараболї[2]) їсти.
А я їм, а я їм, тай ще[3]) доїдаю,
Лежит пиріг на полици, но си[4]) поглядаю. (Буцнів).

Манява: 1) Ми. 2) Та дала ми нелуплену мандибурку. 3) Не. 4) На полици пироженьки, туди.

3160. На полици варинцї і гречана каша,
Котра дївка чорнобрива, то то буде наша. (Біла).

3161. А де будеш начувати? В гаївські долинї.
А що будеш вечеріти? Гарбузи тай динї. (Михайловичі).

3162. Ізварила капустицї, тай жентицев зальлє:
Ой їдж же ти капустицю, най тя жура зайде. (Нагуєвичі).

3163. Іде кісїль дорогою, здибає ся з квашив:
Помагай Біг, кісїлику, я посестра ваши. (О. Коцап).

3164. Ой їхали кісїлї, а за ними кваша;
Зачекайте, кісїлї, бо я сестра ваша. (Біла).

3165. Напишу я до милого, напишу, напишу,
Занесу му в полонину з кромплев самокишу. (Кривка).

3166. А я вийду на толоку, на толоцї стану,
Усї любки їдет мєсо, а моя сметану. (Ясенів Гор.).

3167. На полици пироженьки, на припічку сир, сир,
Нїхто ми сї не сподобав, лиш богацкий син, син. (Манява).

3168. А я тобі навару періжочків з маком,
А ти мене погодуй своїм пастернаком. (Волцнїв).

3169. Ріта, ріта, каже ріта, їла би сї ріпа,
Їла би сї кіселицї, коби молодицї. (Угринів Долїш).

3170. Ой зварю я Михасеви обідок не такий,
Я му зварю на обідец з солонинов кваки[1]). (Кривка).
1) Бруква.

3171. Мовіт люди, що я груба, а я сї так спасла;
З'їла сира за два срібла, а за штири масла. (Ожомля).

В.

3172. Ой Божи мій милосерний, як я зголоднїла,
Коби борзо сьвятий вечир, то бим сї наїла. (Іванівцї).

3173. Ой не сам я тому винен, а так менї Біг дав,
Що я вчора не вечерів, нинї не обідав. (Нагуєвичі).

Г. Тютюн.

3174. а) Ішов тїтюн[1]) дорогою, здибала го люлька;
Тїтюнику, бакунику[2]), закурім си тутка[3]). (Біла).
Посїч: 1) Тютюн. 2) Ходи, ходи, тютюнику. 3) Закуримо туйка.

3175. б) Іде скакун дорогою, здибаї го люлька,
Скакунику, братунику, закурім си тутка. (Жур.).

3176. Ой тютюне, тютюнику, тютюне шатане,
Не мож ті сї накурити, як вечір настане. (Волосів, Грабовець).

7. Недуги.

А.

3177. Я йшов вчора, я йшов вчора, вкусила ня пчола,
Якаж тота моя ранка, не згоїт коханка. (Кропив. Н.).
Пор. висше ч. 2986.

3178. Ой кувала зазуленька та на штири гранки,
Болит мене головонька в вечєр до коханки. (Нагуєвичі).

3179. Ой ішов я до дівчини по під береженьки,
Заболїла головонька мої вороженьки. (Нагуєвичі).

3180. От то менї надоїли тоті дороженьки,
І сам їду, коня веду, болят мі ноженьки. (Михайловичі).

3181. По під тоті синї гори крутиї дороги,
Та не знаєш, моя мила, як то болєт ноги. (Коропець).
Пор. Гол. IV, ст. 459, ч. 119.

3182. А ти ходиш по горі, а я по долинї,
Тебе болит голова, мене в серединї. (Голгочі).

3183. Через твої вічка чорні, через пишний ротик,
Та не можу перелїсти по колїна плотик. (Волосянка).

3184. Головино моя бідна, що дїлати маю?
Та деж моя білявиця, що ї не видаю. (Ж. Павлї, ст. 186).

3185. Не далеко до дївчини, но через дорогу,
Як не піду, відвідаю, криваю на ногу. (Іванівка).

3186. а) Ни далеко до дївчини, лишень чириз[1]) межу,
Як я її день[2]) ни виджу[3]), то три дни[4]) відлежу. (Жур).
Красне: 1) Іно чириз. 2) Як її два дни. 3) Бачу. 4) Тиждень. — Глядки: Но біз єдну. 3) Як ни піду два дни, три дни. 4) Тиждень. — Іванівці: 1) Тілько через.
Пор. Де-Волланъ, ст. 47.

3187. б) Ой дївчино, дївчинонько, рад бим тї любити,
Йно далека дороженька до тебе ходити.
Недалека, недалека, іно через межу,
Як тї два дни ни зобачу, то три дни відлежу. (Пісочна).

3188. Не[1]) далеко до дївчини, но[2]) переказати,
Щоби дала хустиночку головку звязати. (Красне).
Іванівка: 1) Ой. 2) Тай.

3189. Моя душко солодонька, з оріха зеренце,
Тебе ведут за рученьки, мене болит серце. (Кропив. Н.).

3190. Ой за вину, за провину, та за марне діло,
За дівочі карі очі серце так боліло. (Хотінь).

3191. Ой Марисю, Марисуню, ти жовтоволоса,
То ня болит головочка, що ти ходиш боса. (Кропив. Н.).

3192. Болит мене головонька і за серце тисне,
Все ти мені, моя мила, все стоїш на мисли. (Петрилів).

3193. Положу я головоньку милій на коліна,
Щоби мене головонька більше не боліла. (Пасічна).

3194. Люби мене, дівчинонько, якіс ні любила,
Щоби мене головонька боліти лишила. (Пасічна).

3195. а) Коломийку запалити, коломийка горит,
Такой мене за дівчинов головонька болит.
Болит мене головонька, ні дотулити ся,
Коби дали на пся віру хоть подивити ся. (Тустань).

3196. б) Коломию запалили, Коломия горит,
Ой тож мене за дівчинов головонька болит.
Ой болит ні головонька, ой болит, ой болит,
Я вже мою головоньку ніхто не загоєт. (Пасічна).
Пор. Ж. Павлї, ст. 196. — Сал. ст. 35, ч. 78.

3197. Не велика пташиночка, все гіля вгинає,
А хто знає від любости, нехай мені дає!
А хто знає від любости, то порадьте, люде,
Бо вже мені за дівчинов загибелька буде!
(Гол. II, ст. 288, ч. 234).
З 2-им купл. пор. Гол. II, ст. 279, ч. 181 і II, ст. 346, ч. 543.

3198. а) Ей гаю мій дзилиненький, якеж в тобі прутьи,
А хтош тибе вирубає, болєт мине руки. (Сгр.).
Пор. висше ч. 2679.

3199. б) Ой ліщино, ліщинонько, яке маєш прутє,
А хтож тебе вирубає, мене болят руки.
Болят ручки від роботи, ноженьки від ходу,
А оченька дивити ся на милої вроду.
Болят ручки від роботи, ноженьки від танцю,
А оченька дививши ся на тебе, коханцю. (Нагуєвичі).

3200. Чомус ти мя тогди не брав, колим була паннов,
А тепер тя очка болят дивючи ся за мнов. (Жеґ. Павлї, ст. 192).

3201. Ой я рубав дрива в лїсї, на ліщину-м зийшов,
Як єм згадав за дівчину, за годину-м прийшов.

Кобис знала, файна любко, як ні болєт ноги.
Тож в долину швидко йдучи, до гори поволи.
Кобис знала, файна любко, як ні болєт ручки,
Рубаючи в Буковині ялиці тай бучки! (М. Яцків.)

3202. А я тїкав тай від любки тай убив колїно,
Най на ката любка буде, як мнї заболїло. (Ясенів Гор.).
Пор. Врабель, ст. 183, ч. 536.

3203. Ой летїла зазуленька тай сказала: куку,
Відломила дївчинонька парубкови руку.
А парубок молоденький не сказав нїкому,
Завив руку у фустину тай пішов до дому.
Ой як прийшов до домоньку, а із печі горит:
Мамко моя старенькая, то мнї ручка болит.
Най тї болит, най тї болит, та най тї лупає,
Та най твоя біла ручка дївки не вбіймає. (Пасїчна).
Пор. Кольберґ, III, ст. 44, ч. 379—382.

3204. Через воду нема броду, плине ялівчина,
Чую, чую через люди, що хора дївчина.
Через воду нема броду, плине ялівочка,
Ой чую я через людий — хора білявочка. (Волцнїв).

3205. Ой горіло сухе листє, горіло, горіло,
Та чому ти не сказала, що тебе болїло? (Посїч).

3206. Ей я тебе порубаю, лавочко тоненька,
Скажи, скажи, що тя болит, любко солоденька? (Уйбард).

3207. Буковая паличейка, гусячоє перце,
Мене болит головойка, мою милу — серце.
(Гол. IV, ст. 487, ч. 8).

3208. Ой яворе зелененький, яворе, яворе,
Би ми дївча подужало, бо ми дуже хоре. (Дрогобич).

3209. . . . . . . Ой цора, ой цора,
Ото моя файна любка від недїлї хора.
Ой хора, каже, хора, треба ї дохтора,
Аби який молоденький, була би здорова. (Волосів).

3210. Ой явори, пани брати, явори, явори,
Вчора дївчє поганєло, дзїся лижит хори.
Вчора дївчє поганєло сивими волами,
Дзїся лижит на постели до гори ногами. (Ожомля).
Пор. Кол. III, ст. 62, ч. 592—593. — Мат. V, ст. ч. 104.

Б.

3211. Ой за лїсом дороженька, за лїсом, за лїсом,
Не болит мнї головонька нї за яким бісом. (Жураки).

3212. Ой до гаю дороженька, до гаю, до гаю,
Таке маю на сирденьку, що ни витримаю. (Іванівцї).

3213. Болит мене головонька тай болит, тай болит,
Кажут менї їсти нести вівчарови в поле.
Кажут менї їсти нести під гай зелененький,
Бідна-ж моя головонька, вівчар молоденький. (Осташівцї).

3214. Очка ми ся придивили, головка мя болит,
А чому же мій миленький до мня не приходит? (Павлї, ст. 171).

3215. Нема мого миленького, нема меї лялї,
Прийде ми сї розболїти на студеній лаві. (Гвізд).

3216. Ой на горі, на високі, огонь розгорів ся,
Коби ти знав, що я знаю, то бис розболїв ся. (Тустань).

3217. Ой на броду беру воду, на що тої води?
Болит любка головонька, треба охолоди. (Пасїчна).

3218. Ой болит нї головонька, болит нї, болит нї,
Ой одного любка маю[1]), ще й другий[2]) кортит нї. (Пасїчна).
Довга Войнилївська: 1) Ой маю я дві любочки. 2) А трета.

3219. Бодай тибе та вирвало[1]), ти перістий бику,
То мнє болит[2]) головонька та від того[3]) крику[4]). (Чорнї Ослави).
Жураки: 1) Господь побив. 2) Болит мене. 3) Від твойого. 4) Рику.

3220. Ой славнії вечерницї, пусти мене, ненько,
Бо там хлопець молоденький, болит мя серденько. (Хотїнь).

3221. Тече вода скоком, скоком, долї тим потоком,
То мя болит головочка за торічним роком. (Кропив. Н.).

3222. Болит мене головонька, тай чоло, тай чоло,
Чи ни знаєш, мій миленький, від чого, від чого? (Іванівцї).

3223. Болит мене головонька тай чоло, тай чоло,
Но ни знаю молоденька від чого, від чого. (Трускавець).

3224. Болит мене головонька, я не знаю чого,
Чи від цукру, чи від меду, чи від миленького. (Желдець).

3225. Болит мене[1]) головонька[2]), я не споминаю[3]),
Щоби ми ся що не стало з великого жалю. (Таурів).
Кропивник Нов.: 1) Ой болит ня. 2) Головочка. 3) Повідаю. — Горуцько: 3) Повідаю.

3226. Ой ішла я лїсом, лїсом, форостом гілявим,
Та болит мі головонька за хлопцьом білявим.
Болит мене головонька, я не повідаю,
Щоби ми сї що не стало з великого жалю. (Ясениця).

3227. А на котрім кожушина, шапочка дрібонька,
За тим мене, моя мати, болит головонька. (Осташівцї).

3228. а) Болит мене головонька, чим же я ї[1]) звяжу?
За тобою[2]), козаченьку[3]), то ти правду[4]) скажу. (Біла)
Іванівцї: 1) Я си хустков. 2) А від чого. 3) Мій миленький. 4) Нікому ни. — Стецева: 1) Я головку. 2) Болит мене. 3) За миленьким. 4) Я по правдї. — Горуцько: 1) Я си хустков. 2) За хлопцями. 3) Мамунцуню. 4) По правдї вам. — Григорів: 1) Я си хустков звяжу. 2) Ой за тобов. 3) Мій миленький. 4) По правдї ти.
Пор. Сал. ст. 27, ч. 31.

3229. б) Болит мене головонька, головоньку звяжу,
Болит мене за миленьким, по правдї вам скажу.
Болит мене головонька за своїм миленьким,
За очками чорненькими, за станом тоненьким. (Черче).

3230. в) Ой тадріта, мамуненько, тадріта, тадріта,
Болит мине головонька, аж ни виджу сьвіта.
Болит мине головонька, я головку звяжу,
Болит серци за миленьким, щиру правду скажу. (Львів).

3231. Болит мене головочка, я рубочком звяжу,
Я за тобов, мій миленький, головов наляжу.
Болит мене головочка, коле за плечима,
То за тобов, мій любочку, зазуленько сива. (Михайловичі).

3232. Болит мене головойка, чоло над очима,
Люблю, люблю хлопчука з чорними очима. (Гуйско).

3233. Болит мене головонька, болит мене серце,
За тим милим чорнобривим, щом любила перше. (Кнг. Явче).

3234. А я піду лїсом трісом, хоростом гілявим,
То мнї болит головочка за хлопцем білявим.
А я піду лїсом трісом, хоростом як димом[1]),
То нї болит[2]) головочка за вдовиним[3]) сином. (М. Яцків).
Волцнїв (лиш 2-ий куп.): 1) Самов серединов. 2) Болит мене. 3) Богацким.

3235. А у поли кирниченька опсипана мачком[1]),
Болит мене головонька за тим єдиначком[2]).
А у поли кирниченька опсипана сиром,
Болит мене головонька за вдовиним сином. (Кнг.).

Іванівці: 1) Маком. 2) Одинаком. 3) Вітовим.

3236. Ой болит мі головонька тай чоло, тай чоло,
Тай не знаю молоденька від чого, від чого.
А я тоту гору звору тай засїю кмином,
Болит мене головонька за богацьким сином. (Кульчиці).

3237. Болит мине головонька, понад чолом терпне,
Ой маю я миленького, сидит коло церкви. (Вовків).

3238. Болит мене головонька, понад чолом коле,
Ой маю я миленького недалеко школи. (Вовків).

3239. Чогос, мила, побілїла як переміточка?
Ой за тобов, мій миленький, болит головочка.
Чогос, мила, побілїла як то полотенце?
Гей за тобов, мій миленький, болит мене серце. (Стецева).

3240. Недалеко любка маю, лише через межу,
Як го днинку не зобачу, то тиждень відлежу. (М. Яцків).

Пор. Ж. Павлї, ст. 186. — Кольберґ, III, ст. 12, ч. 26. — Кол. ст. 101, ч. 989. — Пор. теж висше ч. 3186.

3241. Ой мій милий заговорит, та як в дзвін задзвонит,
Та як я єго не виджу, голова мя болит.
Ой болит мя головочка, не виходжу з хати,
Ой далеко мій миленький, та не буде знати. (Жеґ. Павлї, ст. 196).

Пор. Кольберґ, II, ч. 129 і III, ст. 60, ч. 541—542. — Сал. ст. 27, ч. 34.

3242. а) Болит мене головонька, нема чим звєзати[1]),
Тай не маю[2]) до милого[3]) ким переказати[4]).
Ой звєжу я[5]) головоньку тоненьким шнуроньком[6])
Перекажу до милого[3]) сивим соколоньком[7]). (Грабовець).

Желдець: 1) Нічим завязати. 2) Не маю я. 5) Завяжу я. 6) Біленьким рубочком. 7) Соколочком. — Голгочі: 2) Не маю ким. 3) До дївчини. 4) Листу передати. 5) Я си звяжу. 6) Рубочком. 7) Голубочком. — Батятичі: 6) Єдвабним шнурочком. 7) Соколочком.

3243. б) Болит мене головонька, нема чим звєзати,
Нема кому до милого тай переказати.
Тай ізєжу головоньку шовковов платинов,
Перекажу до милого свойов побратинов. (Топорівці)

3244. в) Ой по горі, по високій щось сє зеленіє,
Рада би я відвідати, що мій милий діє.
Болит мене головочька, нічим ї звєзати,
Рада би я до милого хоть переказати.
Ой звєжу я головочьку тоненьким рубочком,
Перекажу до милого сивим соколочьком.
Ци він сіє, ци він оре, тай ци він волочит,
Рада би я відвідати, ци їсти не хоче. (Стецева).

3245. Болит мене головонька, з чола вітер віє,
Нема кому відвідати, що мій милий діє.
Ой діє він, діє, пшениченьку сіє,
За ним рута зелененька на вес сьвіт леліє. (Топорівці).

3246. Боліла мя головонька, боліла, боліла,
Ой за тобов, мій миленький, щом тя не виділа. (Осташівці).

3247. А сьвічечка тай горіла, я на ліжку мліла,
За тобою, мій миленький, щом ті ни виділа. (Григорів).

3248. Болит мене головонька, як вечер[1]) настане,
Прийди, прийди, мій миленький, може[2]) перестане. (Желдець).
Вовків: 1) Вечір. 2) Скоро милий на подвіру, зараз.

3249. Боліла мя головонька, боліла, боліла,
Аж тогди мя перестала, яким любка взріла. (Тустань).

3250. Ой за двором, за покойом[1]), солома згоріла[2]),
Прийди, прийди[3]), мій миленький, бом сє розболіла.
Та[4]) на щось сє розболіла? Та на головоньку,
Прийди, прийди, мій миленький, хоть на годиноньку (Тустань).

Жураки: 1) Сеї ночи о півночи. 3) Коби прийшов. — Журів: 2) А на Йвана зїлє рвала, на Петра маїла. 4) А.

Пор. Гол. II, ст. 322, ч. 418. — Кольберґ, III, ст. 12, ч. 28—29. — Мат. V, ст. 142, ч. 199.

3251. Є, дї, в мене в городочку червона ружочка,
За любочком моїм милим болит головочка.
(Гол. II, ст. 312, ч. 362).
Пор. Жеґ. Павлї, ст. 195. — Кольберґ, III, ст. 60, ч. 544.

3252. Ой сонїнко ясно сьвітит, вітер тихо віє,
Ой як я тя тай не виджу, серце мині мліє.
(Гол. II, ст. 353, ч. 578).
Пор. Гол. II, ст. 327, ч. 443.

3253. а) Болит мине головонька від круга до круга,
Ни виділам миленького, вже ниділя друга.
Ни виділам миленького ні вчора, ні нині,
Як ще завтра ни зобачу, вже буде по мині. (Іванівці).

3254. а) Болит мене головонька від самого[1]) чола,
Не бачилам[2]) миленького ні нині, ні вчора.
Не бачилам[2]) миленького ні вчора, ні нині,
Як ще[3]) завтра не побачу[4]), то буде по мині. (Біла).

Буцнів: 1) Від чола до. 2) Не виділам. — Дусанів: 1) Половина. 2) Не виділам. 3) Ще як. 4) Зобачу.

До першого купл. пор. Гол. II, ст. 347, ч. 545. — Кольберґ, III, ст. 17, ч. 75.

3255. а) Болит мене[1]) головонька тай меже плечима[2]),
Приведіт ми[3]) докторика з чорними очима.
Тай[4]) не того докторика[5]), що він[6]) докторує,
Іно[7]) того докторика[8]), що личко[8]) цілує. (Григорів, Біла).

Підзахарич: 1) Ой болит ні. 3) Треба мині. 7) Але. — Жураки: 5) Ой не той то дохторичок. 6) То. 8) Але той то дохторичок. — Ясенів Гор.: 2) Кучіріки розчесала, кучірі плечіма. 3) Мині треба. 4) А. 7) Треба. 8) Файно.

Пор. з 1 куплетом: Гол. IV, ст. 468, ч. 184. — Надто: Врабель, ст. 100, ч. 316. — Де-Волланъ, ст. 201, ч. 89 і 215, ч. 4.

3256. б) Болит мине головонька, болят мине ребра,
А я хочу дохторойка, мині їго треба!
Ой ни того дохторойка, що він дохторує,
Іно того дохторойка, що він поцілує. (Сілець Б.).

3257. в) Ой тадріта, мамуненько, тадріта, тадріта,
Болит мине головонька, аж ни виджу сьвіта.
Болит мине головонька, тай мижи пличима,
Привидіт ми дохторонька з чорними очима.
Тай ни того дохторонька, що люди корує,
Али того дохторонька, що личка цюлює. (Львів).
Пор. Кольберґ, III, ст. 25, 176—177.

3258. а) Болит мене головонька, коле за[1]) плечима,
Приведіт ми[2]) цирулика з чорними очима.
Я цирулик не поможе, приведіт[3]) дохтора,
Лиш якого[2]) молодого, бо я дуже хора. (Тростянець).

Нагуєвичі: 1) Тай межи. 2) Треба мині. 3) Треба мині цирулика, треба ми.

Пор. Гол. IV, ст. 508, ч. 96.

3259. б) Болит мене головойка, болит мене дуже,
Не виділам милейкого три неділї уже.
Болит мене головойка, коле за плечима,
Приведїт менї доктора з чорними очима.
Болит мене головойка, приведїт доктора,
Хоч якого молодого, бо я дуже хора. (Боберка).

3260. в) Болит мене головонька, треба би звязати,
Тай не маю до милого ким переказати.
Болит мене головонька, треба ми доктора,
Йно якого молодого, бо я дуже хора. (Біла).
З друг. купл. пор. Кольберґ, III, ст. 17, ч. 76.

3261. г) Ой дайти ми цирулика, дайти ми дохтора,
Та якого молодого, бо я дуже хора.
Хора бо я, мамунцуню, тай уже вмираю,
Крижом лежу на лавици, на хлопцїв мургаю.
А дївчина умирала, матери питала:
Чи не грає, мамо, Марко, я би танцювала. (Раковець).

3262. а) А я вчора була хора, хотїла доктора,
Ще якого молодого, бо я дуже хора.
А я вчора була хора, хотїла умерти,
Сидїв любко коло дверей, не допускав смерти. (Невід.).

3263. б) А я вчора була хора, хотїлам умерти,
Прийшов любко коло мене, не допустив смерти. (Хотїнь).

3264. Болит мене головонька та не за такими,
За такими як я сама, за молоденькими. (Жур.).

3265. Болїла мі головонька, болїла, болїла,
Та за тобов, мій миленький, щом тї не виділа.
Болїла мі головонька тай кісточки в тїлї,
Не виділам миленького вже штири неділї.
Не виділам миленького, ще як у вівторок,
А вже ми сї тай видає, що вже цїлий рочок.
Як єм вчора увиділа, а щож менї з того,
Гирша туга прибуває до серденька мого. (Дрогобич).

3266. Ой як я си нагадаю торішне лїтенько,
Заболит ми головонька тай моє серденько.
Болит мене головонька від чола до чола,
Не виділам миленького нї нинька, нї вчора.
Ни виділам миленького, тай вже ни видїти,
Бош то ми сї так любили, як маленькі дїти. (Явче).

3267. Болят мине чорні очка, нї подивити сї,
Коби дали до милого хоть притулити сї. (Іванівці).

3268. Болит мене головонька, нї притулити ся[1]),
Не дали ми[2]) на милого нї[3]) подивити ся. (Тростянець).

Дусанів: 1) Дотулити сї. 2) Коби дали. 3) Хоч. — Біла: 1) Анї підвести ся. 2) Коб ми дали. 3) Хоть.

Пор. Кольберґ, III, ст. 11, ч. 8. — Сал. ст. 25, ч. 17. — Де-Волланъ, ст. 62. — Кол. ст. 110, 1321.

3269. Болит мене головонька як в зимі, так в лїтї,
Нема мого парубочка, десь на тамтім сьвітї.
Болит мене головонька, нї дотулити ся,
Ой дайте ми на милого хоть подивити ся. (Буцнїв).

3270. Волиж мої половії, чому не орете?
Лїта мої молодії, марне з сьвіта йдете!
Волиж мої половії, не бійте ся вовка,
Ой вернїт мя до милої, болит мя головка.
Ой болит мя головочка, нї дотулити ся,
Коби дали на милую хоть подивити ся.
Ой болит мя головочка і знати я умру,
Ой підїте, приведїте, кого вірне люблю. (Зал. ст. 201).

3271. Ой хоренький мій миленький, хоренький, хоренький,
Куда[1]) хожу, Бога просю[2]), щоби[3]) здоровенький.
Куда хожу, Бога просю, щоби милий здоров,
А він мене засватає без волів, без коров. (Видинів).

Волцнїв: 1) А я. 2) Прошу. 3) Би був. — Вовків: 1) А я. 2) Прошу. 3) Щоб був. — Оба вар. мають лиш 1-ий купл.

3272. Ой кувала зазуленька на хатї на латї,
Не раз би то заплакати в свекрушинї хатї.
Не раз би то заплакати, не раз заскулїти,
Та як буде від кулаків голова болїти. (Пасїчна).

3273. Казали сте, мамуненько, що я неробонька,
Я вже мене від роботи болит головонька.
Болит мене головонька, болит мене, болит,
Я вже мої головоньки нїхто не загоїт. (Черче).

3274. Іваночку, Рахманочку, тос нї вдарив дуже,
А я лежу тай гадаю, що не встану уже. (Волосів).

3275. Ой встань, мила, ой встань, мила, приніс єм ти вина,
Ой не встану, мій миленький, бос наробив дива.
Ой встань, мила, ой встань, мила, приніс єм ти меду;
Ой я така дуже хора, головки не зведу. (Грг.).

3276. Ой як собі нагадаю молодії літа,
Болит моне головонька, що не виджу сьвіта. (Котузів).

3277. А як я си нагадаю ще давні давности,
Заболит мя головонька і всї разом кости. (О. Коцан).

3278. Ой як я си нагадаю миленького голос,
Заболит ми головонька по за кождий волос. (Іванівцї).

3279. Ой ци минї, любку, данє, ци минї сухоти?
Нема минї в ночи спанє, анї в день роботи. (Михайловичі).

3280. Болит мене головочка, та відай я умру,
Підіт менї та приведіт, та кого я люблю.
Ой як пішли та привели, кого я любила,
Лишень милий двері втворив, головка лишила (Видинів).
Пор. Кольберґ, III, ст. 17, ч. 77—78.

3281. Болит мене головонька, либонь же я умру,
Зроби менї, мій миленький, кедровую трумну.
Звіткиж тобі, моя мила, кедрини набрати,
Не єднако тобі буде в дубові лежати?[1]) (Коропець).
Лолин: 1) Зробиме ти смерекову, тай будеш лежати.
Пор. Гол. IV, ст. 457, ч. 106.

3282. То ня болит головонька і чоло лоптит ня,
Любила я професора, ще й дяка кортит ня. (Кропив. Н.).

VIII.

РОДИННЕ ЖИТЄ.

1. Родичі й діти.

Батьки.

3283. Діти мої дрібенькії, діти мої, діти,
Дай ми, Боже, меже вами віку увидіти. (Ясениця).

3284. Діти мої дрібненькії, як дрібна полова,
Я вас буду годувати, поки я здорова. (Березів).

3285. Наварила мати дітьом та по пирогови:
Їчте, діти, но не кажіт вітцю, ворогови.
Прийшов воріг через поріг, а діти повіли:
Танунцю наш солодойкий, ми пироги їли. (Боберка).

3286. Ой піду я на весілє, піду й заночую,
Та най дома діти плачут, коли я не чую. (Жураки).

3287. Ой татуню, татунцуню, ти сивий голубе,
Згодував єс малі діти, я хтож тебе буде? (Пасічна).

3288. А кувала зазулечка у пана на брамі,
Та дай, Боже, здоровечко, дедикови й мамі. (Криворівня).

При колисці.

3289. Ой зацвила калиночка на всї штири листи,
Хотьби яка роботиці, сїдай до колиски. (Кропив. Н.).

3290. Ходит мати коло хати, та плеще руками:
Діти мої дрібненькії, най Біг буде з вами!
(Гол. IV, ст. 452, ч. 68).

3291. Я повішу колисойку на віху, на віху,
Я дітинку виколишу матери на втіху. (Боберка).

3292. Я повішу колисочку та на калиночку:
Йдіт, ангели, колисати мою дітиночку. (Боберка).

3293. Ой повішу колисочку та на берізочку,
Буде Господь колисати мою дитиночку.
Буде Господь колисати, колисков хитати,
Будут пташки прилітати, дитині сьпівати. (Жураки).

3294. Я дітинку приколишу, я дітинку лишу,
Я дітинці у Богойка доленьки випрошу. (Боберка).

3295. Люлю, люлю, люлю, люлю, дай ти Боже долю,
Тай добрий розум до долі, дітиночці мої. (Боберка).

3296. Спи дитино, хоч годину, а другу маленьку,
Приспи собі, дитиночко, доленьку добреньку. (Григорів).

3297. Ой лю-лю-лю, ой лю-лю-лю колиско новейка,
То ся в тобі колисала дітина малейка. (Мшанець).

3298. Спи, дитино, без колиски тай без колисочки,
Прийде мати та тє півє в тонкі пеленочки. (Григорів).

3299. Ой спи, дитя, бес повитя тай бес пеленочок,
Прийде мамка, упівє ті в тоненький рубочок. (Печеніжин).

3300. Тай засьвіти, місячику, я в вишну шпарину,
Би ся видно повивати маленьку дітину. (Кроцив. Н.).

3301. Колисочка з яворика, вороски тоненькі,
Тай у ні сі бай колише дитина маленька.
Колисочка з яворика, вороски с попруга,
Тай у ні сі бай колише мамина послуга. (Печеніжин).

3302. Люлю, люлю, люлю, люлю, дитино маленька,
Урвала сі ворозочка піт тобов тоненька.
Та не жель ми за ворозков, шо сі тонка врвала,
Але жель ми за дитинков, шо маленька впала. (Печеніжин).

3303. Ой колишу дітиночку, колишу, колишу,
Та я твої красні вічка на папері пишу. (Боберка).

3304. Гейда, гейда, гейда, гейда на личку ти крейда,
Ой мамунця крейду мала, як тя повивала. (Боберка).

3305. Ой щос по тім заріночку густа материнка:
Уважного вітця, мати, уважна дитинка. (Кобаки).

оло матери.

3306. Не є цьвітку на всім сьвітку, як на тій калині,
Не[1]) ліпшого, щирійшого, як мати дітині. (Дидьова).
1) Нема.

3307. Нема цьвіту на всім сьвіту, лиш на ягідоньці,
Нема мені нігде ліпше, як при матїноньці. (Нагуєвичі).

3308. Ой летїли дикі гуси, за ними лебеді,
А я в свої мамуненьки, як зоря на небі. (Буцнїв).

3309. Мамцю моя старенькая, тос ня годувала,
Студеному вітройкови дути-с не давала. (Мшанець. З.).

3310. Ой гаю мій зелененький, гаю мій, розмаю,
Я у свої мамуненьки три роскоші маю.
А першую роскіш маю, файно ся убрати,
А другую роскіш маю, пускают гуляти.
А третую роскіш маю, мене мама люблят,
Щобим спала до полудня, они мя не збудят. (Біла)

3311. Ой я воли не гонила, корови не пасла,
Мене мати годувала, щобим була красна.
Мене мати годувала, в папір завивала,
Студеному вітрейкови подути не дала. (Боберка).

3312. а) Якжеж[1]) мені не гуляти[2]), коли рідна[3]) мати
І постелит і[4]) накриє: Лєгай, сину[5]), спати! (М. Яцків.
Іванівці: 1) Та як. 4) Постелила тай накриє. 5) Доню. — `хримівці: 1) Добре. 2) Погуляти. 3) Як рідная. 5) Доньцю.
Пор. Гол. II, ст. 359, ч. 606.

3313. б) Тепер мені погуляти, доки своя мати,
І простеле і накриє: лягай, доню, спати.
А в чужої мамуненьки вже того не буде,
Не простелит, не накриє, іще раньше збудит.
У чужої мамуненьки, як камінь на воді,
Ой а чужій мамуненьці догодити годі. (Хотїнь).

3314. По під гору високую літают вірляни,
Нігде мені так не добре, як в рідної мами.
А в рідної мамуненьки снїданє раненько,
Коса роса розчесана, сорочка біленька.

А я в свої мамуненьки роскоші зазнала,
В понеділок лягла спати, а в суботу встала.
А в суботу рано встала, косу розчесала,
Ой Господи милосерний, тамтом ся виспала.
Ой Господи милосерний, до тебе ся молю,
Не вважаю на богача, йно на добру долю.
Не вважаю на богача сіяти, орати,
Йно вважаю на доброго, щоби погуляти. (Біла).

3315. Чи я тобі не казала, ненькож моя, ненько,
Чому ти мя не збудила в неділю раненько?
Не будилам тебе, доню, бом тя жалувала,
В петрівочку мала нічка, щобис ся виспала. (Хотїнь).

3316. Ой мамуню, мамунцуню, ой мамуню, мамо,
Було мене ізбудити в неділеньку рано. (Губичі).

3317. Ой мамо-ж моя, мамо, не буди мі в рано,
Ой бо я сама знаю, коли встати маю.
Ой бо я сама знаю, коли встати маю,
А як сонце на полудне, я ще не гадаю.
А як сонце на полудне, дисєта година,
Я вставати не гадаю, бо я ще дитина. (Містки).

3318. а) Як я була в свої мами, то ніц не робила,
Від порога до порога ключики носила. (Вільки Мазов.)

3319. б) А я в свої мамуненьки нічо не робила,
Від комори до комори ключики носила. (Пасїчна).

3320. А я в свої матусеньки нічо ни робила,
Їдну гуску на мотуску до води гонила. (Кнг.).

3321. Ой казала менї мати хату замітати,
А я гиц тай на пєц, бо я хочу спати. (Хотїнь).

3322. Ой ходила по садочку, питала сї мами,
Ей ци лїпши я с косою, ци с кучериками?
Лїпше, доню, я с косою, як с кучериками,
Куда схочиш, погуляйиш, все віт свої мами. (Жур.).

3323. Ой кувала зазулечка, кували обі враз,
Ой поки я маму маю, поти менї горазд.
Ой як мої матусеньки не стане, не стане,
Тогди моя неділенька від людий зістане. (Мшанець, З.).

3324. Журила ся мати мною, як риба водою:
Що я буду робитойки, донейко, з тобою?
Не журіт ся, мамунейко, якось оно буди,
Як я більша підросту, возьмут мене люди.
Як-им більша підросла і на порі стала,
Не одному козакови до серця пристала. (Камінка).

Батьківська кара.

3325. Пасу вівці по дібрівці, баран за горою,
Вийди, вийди, стара мати, до нас з кацюбою. (Ожомля).

3326. Мати моя, старейкая, поворожи мінї,
Би ми серце не вмлївало за тими леґінї!
Дївко моя молодая, поворожу тобі:
Є у мене паличейка, поламлю на тобі!
(Гол. IV, ст. 499, ч. 59).

3327. Ой по під гай дзелененький ходила дївчина,
А вна сумна, невесела, що ї ненька била. (Ямниця).

3328. Я ще туди не ходила, як-им сє вродила,
Тепер ходжу, тай заводжу, бо мнє мати била. (Бишки)

3329. Била мене моя мати, била мене, била,
Щом лиш трохи не рідного братчика любила. (Чорні Ослави).

3330. Ой йой, йой, о йой, йой, мене мати била,
А за що? за тото, щом хлопцї любила. (Біла).

3331. Била мене мамуненька на печи лопатов,
Щом си троха постояла з любком перед хатов. (Хотїнь).

3332. Відколи мня мати била, віт тогди ся бою,
По під чужі обороги нічку перестою. (Дрогобич).
Пор. Кол. ст. 99, 775.

3333. Від коли мі мати била, від тогди сї бою,
А як вийду на улицю, три годині стою. (Волцнїв, Іванівцї).

3334. Від коли ми мама били, від тогди статкую,
А як вийду на вулицю то й пириначую. (Іванівцї).
Пор. Кол. ст. 95, 777.

3335. Ой мамуню, мамуненько, за що ви мнї били?
Як ви були молоденькі, вас хлопцї любили. (М. Яцків, Іванівцї)
Пор. Кол. ст. 95, 773.

3336. Кой єм з тобов йміня пасла, із тобов гонила.
Не раз мене моя мати через тебе била.
Та не бий ня, мамцю мила, я ще не забыла,
Здогадай си, мамцю моя, кой єс така была. (Мшанець).

3337. Била мене моя ненька в плечі кулаками:
Та не ходи, не розмовлей з тими парубками.
Ой бий мене, моя нене, на смерть мене убий,
А я вийду на вулицю: парубочку любий. (Загвіздє).
Пор. Кол. ст. 57, ч. 255.

3338. Била мене мамка сночи за милого очи,
А хоть буде сім раз бити, ни лишу любити. (Чорні Ослави).

3339. То ня била моя мати, то ня била сночи,
Жеби я ся не дивила жонатому в очи. (Мшанець, З.).

3340. Била мине моя мати, ой била, ой била,
Щоби я сї миленькому в вочи ни дивила. (Григорів).

3341. Била мене моя мати, била мене, била,
Щоби я сє парубкови в очи не дивила.
Такой мене, мати, вбий, такой мене забий,
А я піду до сусїди, там де хлопець ладний. (Голгочі).

3342. Ой била мі моя мати сїм рас по битому,
Жиби я сї ни дивила в вочи молодому.
Ой била мі моя мати, ой била, ой била,
Дай ї, Божи, здоровєнька, на добри мі вчила.
Дай ї, Божи, здоровєнька, дай ї, Божи, царство,
Що на зле мі ни привела, но на ґосподарство. (Явче).
Пор. Де-Волланъ, ст. 35.

3343. Билаж мене[1]) моя мати, ой билаж мя[2]), била,
Дай їй, Боже, здоровєчко, на добре мя вчила. (Нагуєвичі).
Іванівцї: 1) Ой била мє: 2) Ой.
Пор. Кольберґ, ст. 38, ч. 316. — Кол. ст. 57, 251.

3344. а) Била мене моя мати березовим прутом,
Та щоби я не стояла та з тим баламутом. (Біла).

3345. б) Била мене моя мати березовим прутом,
Щобис, доню, не стояла, з таким баламутом.
Била мене моя мати сухою лозою,
Щобис, доню, не стояла з такою мерзою.
Била мене моя мати, ой била, ой била,
А до мене поломала зі соломи вила. (Желдець).

3346 в) Била мене моя мати в четвер по вечерп,
Щоби я ся не дивила в очі паничеви.
Била мене моя мати березовим прутом,
Щоби я ся не любила з молодим рекрутом.
Била мене моя мати в плечі кулаками,
Та щоби я не стояла межи парубками. (Біла).

3347. г) Ой била мнє моя мати, ой била, ой била,
Лиш на мині поломила ясенові вила.
Ой била мнє моя мати, ой била, ой била,
То по хаті, то по сіньох коцюбов гонила.
Ой била мнє моя мати бирезовим прутом,
Ой щоби я ни стояла з молодим рекрутом.
Ой бий мине, моя мати, ой бий мине, забий,
Такий піду за рекрута, бо то хлопиц ладний. (Пост.).

3348. Била мене моя мати зза ліса темного,
Вой щоби я не любила хлопці молодого.
Била мене моя мати поліном рубаним,
Ой щоби я не стояла з парубком поганим. (Дрогобич).

3349. Ізза гори високої, зза ліса темного,
Ой била мі моя мама за хлопця файного.
Ой ти мене, моя мамо, до гробу положиш,
Через того парубочка, же ми го зброниш. (Дрогобич).

3350. Ой не бий мя, моя мати, березовим прутом,
Уже ти мя не розлучиш із тим баламутом. (Нагуєвичі).

3351. Ни бий ти мі, моя мамунь, бирезовов різков,
Буди мине свекір бити, як буду нивістков. (Ожомля).

3352. Не бий мене, мамуненько, березовов різков,
Не буду я на стороні нікому невістков.
Не бий мене, моя мати, березовим прутом,
Ти вже мене нерозлучиш з молодим рекрутом. (Хотїнь).
Пор. Кол. ст. 57, 247.

3353. Ой не бий мя, моя мати, тай не клини мінї,
Ой кого я вірне люблю, не борони мінї. (Нагуєвичі).

3354. Не бий мене, моя мати, бо ми ни научиш,
Кого я си полюбила, вже ми ни розлучиш. (Іванівці).

3355. Не бий мене, моя мамко, ніколи, ніколи,
То я буду щебетати, як ластівка в поли. (Жураки).

3356. Не бийте мі, мамуненько, нігди в головоньку.
Бо я буду вандрувати в чужу сторононьку.
Не бийте мі, мамуненько, ніколи нї за що,
Нобє мене лиха доля, як буде ледащо. (Черче).
Пор. Гол. IV, ст. 449, ч. 40.

3357. То ня била моя мати, то ня била, била,
Калинкову паличину на мнї поломила.
Ой не бий ня, мамцю моя, та й не суяти ня,
Хустков очи завяжи ми, на Дунай пусти ня.
Ой не бий ня, мамцю моя, не треба ня бити,
Побила ня лиха доля, бом пішла служити. (Мшанець).

3358. Ой мамуню, мамуненько, я ваша доненька,
Було мене вчити-бити, як булам маленька.
А тепер я підросла, на станочку стала,
Не їдному гультайови до серця пристала. (Охрим).

3359. Ей мамуню, мамуцуню, я ваші доненька,
Було мине тогди бити, як була маленька.
Було мине тогди бити, плакати ни дати,
Було мине молоденьку так ни роспускати. (Жур.).

3360. А у ксьондза на толоцї мід-горівку пили,
Два парубки одну дївку до дому водили.
Не ведїт нї гороньками, ведїт нї понад став,
В мого тата сьвітло горит, відав же він устав.
Ой я прийшла до домочку, петек розгорнула,
А мій тато до батога: де ти, донько, була?
Ой була я, мій таточку, в ксьондза на толоцї,
Та до дому самам не йшла, вели мене хлопцї. (Волосів).

3361. Ой не піду, мамуненько, в високі пороги,
Бо там сидит батько старий, обломит ми ноги. (Осташівцї).

3362. Сїм раз на день буду бита, тай не боронена,
Терновая паличенька на мнї поломлена. (Невід.).

3364. Посїяла команицю, вродило ся жито,
Ой яке то сьвято буде, що мя днесь не бито? (Невід.).

3363. Тибе били, тибе били, мине хтїли бити,
Щоби разом ни стояти тай ни говорити. (Григ.).

3365. Ой там в лїсї на орісї сова воду пила,
Добра мати свого сина макогоном била. (Пристань)

3366. Вой там в лїсї при ворісї сова воду пила,
А в коршмойцї при горівцї мати сина била.
За шо ти мя, мамо, бєш? За мід, за горівку,
На шос, сину, напував богацкую дївку.
Ни я її напував, сама вона пила,
Казала ся любитойки, вона чорнобрива. (Кунин).

3367. Кажіт, мамо, татунькови, аби мнї жинили,
Я бим казав, тай сї бою, аби мнї не били. (Угринів Дол.).

3368. Та били ня молодого, та били ня, били,
Коби ми ся до неділї плечі погоєли. (Кропив. Н.).

3369. Ой бив мене дєдик тричі, а ненечка двичі,
Та все тото за гайдуки та за молодицї. (Ценїв).

3370. Ой не ходи, стара нене, в мої бараболї:
Як злапаю, буду бити, всаджу до неволї. (Пост.).

Син.

3371. Мене мати породила темненької ночи,
Та дала ми стан високий і чорненькі очи. (Хотїнь).

3372. Ой зацвила лїщиночка, зродила горіхи,
Годувала ненька сина, не мала потїхи. (Посїч)

3373. Коби не лїс, коби не лїс тай не нові гати,
Я би в отім селї не бив, би ни моя мати. (Дидьова).

3374. Пішли кози попід лози, стали жито жати,
Питає ся син матери, де би дївки взяти. (Дидьова).

3375. Тай ше мене моя мати на руках носила,
Тай вже мене до дївчини вохота зносила. (Іванівцї).

3376. Змінив ми ся, моя мати, тонкий голосочок,
Та ходячи до дївчини у прикрий горбочок. (Ж. Павлї, ст. 188).
Пор. Коломийки, I, ч. 1628.

3377. Ой змий мене, моя мати, у бобовій юсцї,
Та шобим сї ізподобав моїй милій дружцї. (Ж. Павлї, ст. 184).

3378. Ой важив я на дївчину, важив тай наважив,
Мати сїни замикала, я віконцьом лазив. (О. Коцан).

3379. а) Ой мамко, моя мамко, серце ми ся замкло,
Нї ключиком, нї колодков, рибочков солодков. (Нагуєвичі).

3380. б) Каже, мамко, каже, мамко, серце ми сї замкло,
Та на ключик, на колодку, за любку солодку. (Жураки, Пасїчна).

3381. Подивіт ся, мамуненько, який з мене хлопець,
А я скочу, перескочу до дівчини плотець.
А я скочу, перескочу та і не забю ся,
А на свою дівчиноньку таки подивлю ся. (Біла).

3382. Мамко моя солодкая, дай ми порадочку,
Ци любити, ци лишити тоту чорнявочку.
Даю я ти, милий синцю, таку порадицю,
Кедь ти мила, роботлива, возьми чорнявицю!
(Гол. II, ст. 434, ч. 592 і 593).

3383. Як би була не калина, тай не яворина,
Була би мні, моя мати, вода примулила.
Була би мні примулила, був би я сї втопив,
Вийшла мила по водицю, а я ї сї вхопив.
Вийшла мила по водицю з двома коновками,
А я ї сї шиї вхопив обома руками. (Нагуєвичі).

3384. Ой я хлопець молоденький, як голуб сивенький,
Не пускай мнї, мамко, в ночи, бо я свавільненький. (Гвізд).

3385. Пила би ся горівочка, хоть би яка квасна,
Кажут любку понехати, хоть би яка красна.
Кажут любку понехати, очи заплювати,
Не ходити на вечірки, дома ночувати.
Не ходити на вечірки, тай на вечерницї,
Не любити дівчаточка, анї молодицї. (Нагуєвичі).

3386. Ой не вітси місїць сходит, вітки му сї годит,
Ой не знайи стара мати, куда ї син ходит. (Яв.).

3387. Ой чи тебе, мій синочку, мила забавєла,
Ой що твоя вечеронька на столї застила. (Коропець).

3388. Деж ти, дубе, зимував, тай не розвивав сє,
Деж ти, сину, начував тай не визував сє?
Я в дубинї зимував тай не розвивав сє,
Я в дївчини ночував тай не роззував сє. (Іванівка).

3389. Де ти, хмелю, зимував, щос не розвивав ся,
Де ти, сину, почував, щос не роззував ся?
Ночував я, моя мамо, в зеленій лїщинї,
Загадував загадочки молодї дівчинї.
А я її загадав, вона відгадала,
Тамто ми ся, моя мамо, дївча сподобала. (Біла).

3390. а) Мати моя старенькая, що зо мнов гадаєш?
Чому мині молодому пари ни шукаєш?
А як тобі, мій синоньку, я пари шукати,
Як ти прийдиш до домоньку, вже має свитати. (Жур.).

3391. б) Мамко моя старенькая, що зо мнов гадаєш,
Що ти менї молодому пари не шукаєш?
На що тобі, мій синочку, ай пари шукати,
Як ти прийшов до домочку зачєло свитати.
Мамко-ж моя старенькая, я твоя дитина,
Не повиннас нїц казати, хочби біла днина.
Мамко моя старенькая, я твій синок рідний,
Не повиннас нїц казати, хоть би був день білий. (Гвізд)

3392. а) Чому, коню, воду не пєш, но на воду дуєш?
Ой чому ти, мій синойку, в дома не ночуєш?
Як я маю, стара мати, в дома ночувати?
Прийде нічка темненькая, нї з ким розмовляти. (Камінка).

3393. б) Чому, коню, води не пєш, чом на воду дуєш?
Чом ти сину, Василеньку, в дома не ночуєш?
А як менї, стара мати, в дома ночувати,
Яка нічка невидненька, ні з ким розмовляти.
Ой возьми си, мій синоньку, коня вороного,
Заведи си до стаєнки, говори до нього.
Бодай тобі, моя мати, так легко конати,
Як є легко, менї мати, з конем розмавляти. (Голгочі).
Пор. Кол. ст. 79, 483.

3394. Що ти сину, каже, робиш, що по ночех ходиш?
Скаржет ми сї молодиці, що їм шкоду робиш.
Буду я та ходити, та шкоду робити,
Було мене, моя мати, в сім літ оженити.
Чи я тобі, мій синочку, того боронила,
Було ти сї оженити, лишем тї повила.
А як менї, моя мати, дома ночувати,
Прийде нічка темненькая, нї з ким розмовляти.
А як би я, мамунцуню, тай дома ночував,
Ой то би я в Заліщиках черевички взував. (Рибно).

3395. Ой мамуню, мамунцуню, продайте бочулю,
Бо я через ту бочулю в дома не ночую. (Бірки Дом.).

3396. Ой тамто я, мамцю, вдію, ой там то я вчиню,
Продам коня вороного, викупю дівчину. (Біла).

3397. Продай, мати, сиві воли, та викупи сина,
Най не ходит, най не плаче, молода дівчина. (Григорів).

3398. Ой татуню, татунику, гоніт коні на ніч,
А я піду до дівчини віддати добраніч. (Угринів Гор.).

3399. а) Ой до гаю дороженька, до гаю, до гаю,
Литит мати з макогоном: вирни сї, бугаю.
Литит мати з макогоном, тато з маґівницев,
Ой де ти ідеш бугаю? Я йду за тилицев. (Кнг.).

3400. б) Ой ішов я через село, на фуяру граю,
Біжит мати з макогоном: верни ся, бугаю! (Нагуєвичі, Вовків).

3401. в) А ішов я биз сило, на фуяру граю,
Тато вийшов з макогоном: де ідеш, бугаю? (Ожомля).

3402. а) А ти, тату, рубай дрова, я буду лучину,
А ти, тату, люби маму, я буду дівчину.
Тобі, тату, журити ся, снопи повозити,
Мині, тату, журити ся, де їх положити.
Тобі, тату, журити ся, сіяти, орати,
Мині, тату, журити ся, де дівчину взяти. (Нивиці).

3403. б) Тобі, тату, в головоньці сіяти, орати,
Мені, тату, в головоньці в коршмі погуляти[1]).
Тобі, тату, в головоньці широкая[2]) нивка,
Мені, тату, в головоньці дівка[3]) чорнобривка.
Сіяв би я, орав би я, коби моя нивка,
Щоб зо мною поганяла дівка чорнобривка. (Хотїнь).

Вовків: 1) Де дівчину взяти. 2) Де широка. 3) Де є. (3-ого куплєта нема). — У Пасїчні зам. „тату“ стоїть всюди „дедю“.

3404. в) Тобі, тату, журити ся сіяти, орати,
Мені, тату, журити ся, де дівчину взяти.
Тобі, тату, журити ся, коби добра нива,
Мені, тату, журити ся, коби чорнобрива. (Голгочі).

Пор. Жеґ. Павлї, ст. 173. — Кол. ст. 81, 569.

3405. г) А ти, дедю, до роботи, косити, орати,
А я, дедю, до гуляня, гуляти, сьпівати.
А ти, дедю, до роботи, коби була нивка,
А я, дедю, до гуляня, коби чорнобривка. (Підзахарич).

3406. Ой зродила верба грушки, а тополя ябка:
За тоє мя Біг покарав, щом не слухав батька.
(Гол. IV. ст. 449, ч. 40).

3407. Ой, ненько, каже ненько, болит ні серденько,
Було, сину, не рубати круте деревенько.
Було, сину, не рубати, було сї спитати:
А щож тото за деревце росте коло хати? (Волосів).

Донька.

3408. Ей матко, моя матко, виховуй мє гладко,
Від неділї до неділї, як червоне ябко. (Вільки Маз.).

3409. Ой мамуню, мамуненько, а я ваша донця,
Купіт менї парасольку від вітру, від сонця. (Охрим.).

3410. Кобим такі очка мала, як у тебе, мамко,
Я бим собі віморгала паничика з ґанку. (Пасїчна).

3411. Мене мати породила в стодолї на тоцї,
Дала менї чорнї вочи мруґати на хлопцї.
Мене мати породила тай коло потока,
Казала ми: рости, доню, тоненька, висока. (Врб.).

3412. Ой зварила[1]) мама рибу тай[2]) не посолила,
Ой любила сама[3]) хлопцїв[4]) тай[2]) мене навчила. (Михайловичі).
Волцнїв: 1) Варила. 2) І. 3) Мама. 4) Хлопцї.

3413. Ой варила мама рибу, а сама не їла,
Ой любила мама хлопцї тай міні велїла.
Ой варила мама рибу тай не приперчила,
Ой любила мама хлопцї тай мене навчила. (Нагуєвичі).

3414. Та не знаєш, моя мати, яка в мене гадка,
Шуру-буру попід гору на червоні ябка.
(Гол. IV, ст 462, ч. 142.

3415. Ой гадка ми, моя мамо, ой гадка ми, гадка,
Любко кусав, менї давав червоного ябка.
А я ябка не кусала, мамі-м показала,
А мама ми так казала: абис му віддала. (Михайловичі).

3416. Ти мя мати стережеш, но не остережеш;
Я си тодї поговору, як ти спати лєжеш. (Кульчицї).

3417. Чи ти мине, моя мати, купала в румнянцю,
Що я така молоденька охоча до танцю?
Чому ти мнє, моя мати, ни змила в капусьці,
Щоби ми сє закидали кучері по хусьці.
Чому ти мнє, моя мати, в госросї ни змила,
Щоби моя головонька була кучирива. (Жуків).

3418. Гуляй доню, не боронюю, тепер маєш волю,
Зажене тї лиха долї, заплачеш за мною. (Ценїв).

3419. Тато добрий[1]), тато добрий[1]), мама[2]) не лихая,
Не боронит[3]) погуляти, поким молодая.
Гуляй доню, не бороню, та нагуляєш сї,
А як підеш за нелюба, лиш задумаєш сї. (Березів).
Біла (лиш 1-ий куп.): 1) Добрі. 2) Мати. 3) Боронят.
Пор. Коломийки, I, ч. 1366. — Сал. ст. 78, ч. 18.

3420. Ой горами, долинами, пшениця ланами,
Нігде нема розкошейки, як то в своїй мами.
Як я в своїй не гуляю, в чужої не буду,
По чім же я свої літа памєтати буду? (Ж. Павлї, ст. 176).

3421. Ой казала менї мати, тай наказувала,
Щоб я хлопців у садочок не принаджувала. (Біла).

3422. Ой пустїт мі, мамуненько, на гриби дрібненькі,
Там повели конї пасти хлопцї молоденькі. (Кульчицї).

3423. Іди, донько, до церковцї, бо всї дзвони дзвонєт!
Не піду я, моя мамцю, бо мнї ноги болєт.
Іди, донько, до коршмоньки, там музика грає!
Дай ми, мамцю, чоботєта, я пошкатульгаю. (Волосів).

3424. А в суботу на роботу, то най йде мамунє,
А в неділю на музику то най йде донунє. (Дусанів).
Пор. Коломийки, 1, ч. 1338.

3425. Постав менї, тату, хату в нової ялини,
Бо до мени хлопцї ходєт з малої дитини. (Пісочна).

3426. Ой засьвіти, мати, сьвічку най перейду річку,
Ой засьвіти, мати, другу най перейду стругу. (Дрогобич).

3427. Ой засьвіти, мамо, сьвічку ней перейду річку,
Ой засьвіти, мамо, обі най перейду д' тобі. (Дрогобич).
Пор. Кол. ст. 113, 1441.

3428. Ой засьвіти, мати, сьвічку, нехай ясно горит,
Ней я виджу, з ким я сиджу, бо ми серце болит. (Біла).

3429. Запали ми, мамо, сьвічку, най ся видно буде,
Най я виджу, з ким я сиджу, чи подібно буде. (Вільки Маз.).
Пор. висше ч. 2657. — Кол. ст. 113, 1439.

3430. Ой вишенька, черешенька, зо споду гладонька,
Не знаєш ти, моя мати, що в мні за гадонька.
Ой не знає отец, мати, ані рідна зестра,
На котрі мя кучерики охотонька знесла. (Коропець).

3431. Подиви ся, моя мамцю, який цьвіт біленький,
Котрий милий чорнобривий, то той мій миленький. (Хотінь).

3432. Щоб ви знали, мамуненько, котрой мій кавалїр,
Ви би дали що неділї червоні коралї. (Охрим.).

3433. Щоб ви знали, мамуненько, котрой мій миленький,
Ви би дали що неділї фартушок біленький. (Охрим.).

3434. Ой на котрім сїрак білий, шипочка дрібонька,
За тим мене, моя мати, болит головонька.
Ой ти, доню, моя доню, якас ми миленька,
Не дай же сї на підмову, бо щес молоденька.
Не дай же сї на підмову, не дай сї зрадити,
Ой бо ще тобі подобно панєнков ходити. (Ж. Павлї, ст. 179).

3435. Гиче ми сї, моя мати, ой гиче, ой гиче,
Тай все ми ся причуває, що мя милий кличе. (Вовків).

3436. Щоб ви знали, мамунцуню, яка я змислива,
Завелам го аж до брами тай тутки пустила. (Шибалин).

3437. Ой зроби мнї, моя мамко, тонке повересло,
Аби мого миленького з вітром перенесло. (Жураки).

3438. А я того хлопцє любю, жи має краватку,
Бо він буде шанувати мою панї-матку. (Березина).

3439. Ой то я си полюбила молодого Йвана,
Пенї бим си долюбила, як би знала мама. (Мшанець, З.).

3440. Любив мене, мамцю, Йванцьо, а я єго нїт, нїт,
А він минї на серденьку як солодкий мід, мід.
Любив мене, мамцю, Йванцьо, я го не любила,
Він до мене по словечку, я го поганьбила. (Ж. Павлї, ст. 199).

3441. Кличе мати вечеряти, вечеряйте самі,
Нема мого миленького, не буду я з вами.
(Гол. II, ст. 327, ч 445).

3442. Не виділам миленького та як у вівторок,
А мені сї, мамко, здає[1]), що вже неділь сорок.
Ой не сорок, моя доню[2]), не сорок, не сорок,
Учера був понеділок[3]), а нинї[4]) вівторок. (Жураки).

Косів: 1) Здає ми си, моя мамко. 2) Мій синочку. 3) Сегодне є середа. 4) Вчера.

3443. Мати моя старенькая так мнї ворожила,
Не вір, доню, нї єдному, не будеш тужила. (Івачів)

3444. Я гадала, моя ненько, шо то люба фрашки,
Моє серце люба спила, як пшиницу пташки.
Ой пшиницу пташки спили, нічо молотити,
Моє серце люба спила, мало буду жити. (Видинів).

3445. а) Купала мі моя мати то в меді, то в винї,
Чому ви мі не скупали в червоній калинї? (Вовків).

3446. б) Купалас[1]) мі, моя мати, три рази на днину,
А раз менес[2]) не скупала в щасливу годину.
Купалас мі, моя мати, то в медї, то в винї,
А раз менес не скупала в щасливій годинї.
Купалас[1]) мі, моя мати, в солодкім молоцї,
Тепер ходиш[3]), нарікаєш[4]), що мя люблят хлопцї. (Галич).

Черче: 1) Купала. 2) А разу мє. (Другого куплета нема). 3) Ходит. 4) Нарікає. — Журів: Сей вар. має два куплети: 1 і 3, але перше йде 3, потім 1. 2) Чомус мене.

3447. Було мене, моя мати, що день не купати,
То була бис не виділа хлопців коло хати.
Було мене ізкупати в гіркім полиночку,
Була бис мі віддавала в зеленім віночку.
Було мене, моя мати, малов віддавати,
Покі я сї не навчила на хлопців мруґати. (Невід.).

3448. Та віду я тай на город, на городї сливка,
Мене, ненько, хлопцї любі, бо я чорнобривка. (Орелець).

3449. Та віду я на город, на городї грушка,
Мене, ненько, хлопцї любі, бо я щебетушка. (Орелець).

3450. Ой вийду я на ворота у білій сорочцї,
Не я тото, мамко, винна, ото виннї хлопцї.
(Гол. II, ст. 421, ч. 527).

3451. Стара нени, стара нени, ни свари на мени,
Нї на того парубочка, що ходит до мени.
Як ти будеш, стáра нени, на мени сварити,
Пиристани файний хлопиц до мени ходити. (Сгр.).

3452. Стара[1]) нене, стара[1]) нене, не свари на мене,
Насвари си[2]) на синонька[3]), най не йде[4]) до мене. (Голгочі).
Загвіздє: 1) Каже. 2) Та посвари. 3) Синочка. — Волцнїв: 2) Посвари си. 3) Синочка. 4) Як іде.

3453. Ой кувала зазуленька, а тепер не кує,
Чогось мене моя мати тепер не жалує.
Тоди я тї, моя доню, буду жалувати,
Ой як буде зазуленька в осени кувати.
Ой мамуню, мамуненько, я ще не чувала,
Щоби сива зазуленька в осени кувала. (Вовків).
Пор. Сал. ст. 61, ч. 13—14.

3454. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Дєкую ти, мамуненько, щос мя годувала. (Хотїнь).

3455. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Шкода, мати, того хлїба, шос мє годувала. (Явче).

3456. Шкода мати того хлїба, тай тої капусти,
Було менї не давати маленьков розпусти. (Черче).

3457. Мамцю моя старенькая, маєш доньок сїм, сїм,
Не пущай їх на вечірки, буде доля всїм, всїм.
Мамцю моя старенькая, маєш доньок пять, пять,
Не пущай їх на вечірки, нехай в дома спять, спять. (Боберка).

3458. Мати моя старенькая, мати моя, мати,
Було мене не родити, тай не годувати. (Губичі, Михайловичі).

3459. Було-ж мене, моя мати, малою втопити,
Завязавши чорні очи у воду пустити.
(Гол. II, ст. 271, ч. 134).

3460. Волїлас ми, моя мати, в купели втопити,
Ніж я маю молоденька на людий робити. (Губичі).

3461. Мати моя старейкая, бити би тя, бити,
Чомус мене не навчила малейков робити?
Ой я тебе не учила, бом тя шанувала,
Рости, дївко, великая, научиш ся сама!
(Гол. IV, ст. 490, ч. 22).
Пор. Врабель, ст. 214, ч. 606.

3462. а) Сонце гріє, вітер віє, береза білїє,
Мати[1]) хату замітає, бо донька ни вміє. (Явче).
Підмихайлівці: 1) Мама.

3463. б) Там на горі на високій білий когут піє,
Мати хату замітає, бо дочка не вміє. (Волцнїв).

3464. Ой у лїсї на смиреції сорока скрегоче,
Мати хату замітає, бо донька ни хоче. (Чорні Ослави).

3465. Мати хату замітає, доньції сї не хоче,
А старости на порозї, она сї регоче. (Волцнїв).

3466. Ой у лузї на галузї сорока скрегоче,
Чого мамка миски миє? Бо донька не хоче. (Жураки).

2. Рідня.

Рід.

3467. Ой кувала зазуленька, та на заріночку,
Та зійшов сї рід із родом, тай пє горівочку. (Чорні Ослави).

3468. Ой зацвила калинонька від верха до споду
Придала ся красна любка до нашого роду. (Хотїнь).

3469. Ой скоч, перескоч, вирви собі бобу,
Та як хочеш мене взяти, проси мого роду. (Вовків).

3470. А там в нові стаїнойції кобила гірзала,
Іще ми сї ни любили, юж родина знала. (Ожомля).

3471. Пили люди горівочку, білі гуси воду,
Плиньїт, плиньїт білі гуси, аж до мого роду.
Ой ще гуси не доплили, вже родина знала,
Вже ся мною молодою родина цурала. (Нагуєвичі).

3472. Та що менї за хосен, що родину маю,
Я в родини по три роки в хатї не буваю. (Ясениця).

3473. Ой дай мене, моя мамко, за малого хлопції,
Щоби моє личко цвило, як ружі в городци.
Цвите ружі у городї, цвите за городом,
Не уганєй, моя мамко, за великим родом.
Але вганєй, моя мамко, аби не пяниції,
Аби менї сором не був, що я одиниції. (Волосів).

Бабуня.

3474. Ой я прийшов до бабуні, а бабунє спали,
Я бабуню за чипчину, а бабунє встали. (Іванівці).

Тета.

3475. Ой не маю більше роду, лише одну тету,
А вна мені постелила діраву верету. (Жураки).

Вуйки.

3476. Ой не кури, вуйку, люльку у малї[1]) хатинї[2]),
Не викуруй[3]) чорнї очка молоді дївчинї. (Войнилів).
Григорів і Задарів: 1) Нові. 2) Хатчинї. 3) Бо викуриш.
Пор. Зал. ст. 199. — Гол. II, ст. 292, ч. 253.

3477. а) А наш вуйко курив люльку в зелені лїщинї,
Тай прикурив карі вочи молоді дївчинї. (Раковець).

3478. б) А ти, вуйку, куриш люльку в зеленій лїщинї,
Викуривис чорні вочи молодій дївчинї.
А ти, вуйку, куриш люльку, а я вже ни буду,
Вибила ми вуйна зуби, я ї ни забуду. (Постолівка).
Пор. Гол. IV, ст. 539, ч. 6.

3479. А наш вуйко курив люльку в пристиглі пшиници,
Тай прикурив чорні вочи старі молодици. (Березина).

3480. Ей ти вуйку не бий вуйни, бо не маєш за що,
Наша вуйна господиня, ти вуйку ледащо. (О. Коцан).

3481. Не маю я родиноньки, лиш одного вуйка,
І той вийшов на улицю, забила го кулька. (Ясениця).

Брати.

3482. Ой їдного брата маю, на того дуфаю,
А як іду вулицєма, плотами хитаю. (Жураки).

3483. Оба браті, вба єднакі в купції сї родили,
Тай попід гай дзелененький до любки ходили. (Волосів).

3484. Ой братуню, братунику, не бий мою сьостру,
Бо на тебе, братунику, топорятко гостру. (Кропивник Н.).

3485. Ой брат минї вмер в зелененькім гаю,
Сестра ми сї утопила в глибокім Дунаю. (Камінка С.).

3486. Ой друтова дороженька, друтова, друтова,
Перше була компанія, а тепер братова. (Іванівка).

3487. Не жаль менї на братову, но ми жаль на брата,
На що-ж я ся наробила, деж моя заплата? (Кульчиції).

Сестри.

3488. Ой не зєль сї подивити, очками повести,
Як надийдут дорогою миленького сестри. (Михайловичі)

3489. Сестро моя рідненькая, сестро моя, сестро,
А ти несла коновки, а я коромесло. (Біла).

Свати.

3490. А я люблю свого свата тай сватові дїти,
Я поставлю свого свата за столом сидїти. (Волцнїв).

3491. Ей, каже, сватку, сватку, постав же ми хатку,
І садочок з виноградом і цибулї грядку.
А я свого свата люблю і сватові дїти,
А я в свого свата люблю за столом сидїти. (Буцнїв).

3492. Ой чия то з краю хата, чи не мого свата?
Кукурудза не сапана, пшениця не жата. (Хотїнь).

3493. Ой у свата нова хата, та нова підлога,
До свата сї люди сходєт, як до пана Бога. (Жураки).
Пор. Гол. IV, ст. 447, ч. 29.

Теща.

3494. Ой тещо, моя тещо, подаруй ми де що,
Ой дай же ми сира груду, то ти зєтьом буду. (Нагуєвичі).

3495. . . . . Теще моя, теще!
Так нї твоя донька любит, аж в долонї плеще.
А бодай-іс, моя теще, а зпровікувала,
Що ти менї до вподоби доньку згодувала. (Волосів).

3496. Сказав бим ти мамо, мамо, сказав бим ти нене,
Кобис дала свою дочку в осени за мене!
(Гол. II, ст. 288, ч. 230).

3497. Летит качур, летит качур, крилоньками плеще,
На добраніч, серце, на ніч наричені тещи. (Зал. ст. 182).

3498. Ой утвори, теще, двері, най води напю сї,
Чи хорошу дочку маєш, нехай подивлю сї. (Губичі).

Зекроха.

3499. Ой піду я городами тай городоньками,
Ой куплю я горівоньки свого люпка мамі.
Ой пий, мати, горівоньку тай знаєш за кого,
Придало сї твого сина личенько до мого. (Явче).

3500. Ой у моїм городочку викопана яма,
Ніхто ми ся не сподобав, лиш любкова мама. (Хотїнь).

3501. Чому пчоли не йдут в поле, чому не роят ся?
Чому дївки не йдут замуж? Свекрухи боят ся.
А всї пчоли полетїли, іно їдна здохла,
Не бійте сї, дївчитонька, бо свекруха добра. (Вовків).

3502. Чому пчоли не йдут в поле, чому не роят ся?
Чому дївки не гуляют? Свекрохи боят ся.
Ой свекрохи так як льохи, не хочут робити,
Тілько ідут до сусїди невістку гудити. (Кульчиції).

3503. Ой дай мене, моя мати до нової хати,
Там зовиця, як сестриця, свекроха як мати. (Котузів).

3504. Ой посїю нецки гречки, решето гороху,
Ой щоби то натрафити на добру свекроху.
Ой щось ми сї погикує, хтось мі споминає,
Ой десь моя свекрушенька невістки не має. (Вовків).

3505. а) Ой жиби я, Боже, знала, котра моя свекра,
Я би взєта на тачки, завезла до пекла. (Кульчиції).

3506. б) А щоби я була знала, де є моя свекра,
Була бим ї затягнула за ноги до пекла. (Бишки).
Пор. Кол., 238, 2285.

3507. А щоби я була знала, де моя свекроха,
Була бим ї помагала робити потроха. (Бишки).

3508. А в свекрохи їсти трохи, робити до волї,
Не тре менї молоденькій гіршої неволї. (Бишки).

3509. В мої мати всюди гори, гуляти до волї,
А в свекрохи всюди рівно, гуляти не вільно. (Бишки).

3510. Ой кувала зазуленька в поповій загатї,
Як я буду привикати в свекрушиній хатї? (Красне).

3511. Шумит менї, як у млинї[1]), в мої головоньцї,
Як я буду вгаджувати чужі матїноньцї? (О Коцан).
Вовків: 1) Ой шумит, тай гудит.

3512. Ой шумит тай гудит, як коза на спустї,
Як я буду привикала на чужі капустї? (Вовків).

3513. Ой кувала зазуленька на хатї на латї,
Нераз би сї наплакати в свекрушиній хатї. (Жураки).
Пор. Гол. II, ст. 616, ч. 2.

3514. Поким була коло тата, том була чубата,
А як пішлам до свекрухи, з'їли чубок мухи. (Старі Богородч.)

3515. Посію я ґарнец проса, а ґарнец гороху,
Дай ми, Боже, натрафити на добру свекроху.
Бо в свекрохи хліба трохи, роботи до волї,
Не треба ми, мамуненько, гіршої неволї. (Дусанів).

3516. Закувала зазуленька на хатї на латї,
Треба менї привикати в свекрушиній хатї.
Закувала зазуленька в городї на бобі,
Будемо сї розходити, мамунейко, обі. (Желдець).

3517. Ой на горі на високій вигоріли дуби,
Піди, мамо, до свекрухи, ци ми добре буде.
Бо в свекрухи пізно лєчи, а рано би встати,
Та найменьшій дитиноньцї догани не дати. (Ямниця).

3518. а) Як я була при мамунцї, при мої рідненькі,
Були в мене кучерики, як горох дрібненькі.
Як я пішла на свекруху, на лихії руки,
Звили ся мнї кучерики, як бобові струки.
Ой возьму я гребінчика кучері чесати,
А свекруха за коцюбу, вигнала мня з хати.
Якис мала, невістонько, кучері чесати,
Було мої дитиноньцї сьвіта не вязати. (Розношинцї)

3519. б) Як я була в свої мами, в свої мамуненьки,
Чесала я кучерита, як мачок дрібненькі.
Як я пішла до свекрухи, в свекрушинї руки,
Повили сї кучерита, як на бобі струки.
А я взєла гребінцє, хтїла розчесати,
А свекруха за коцюбу, тай вигнала с хати.
Колис хтїла, невістонько, кучері чесати,
Було мої дитинонцї сьвіта не везати. (Вовків).

3520. а) Ой на горі виорано, пшеницї не буде,
У чужої матїноньки роскоші не буде.
Своя мати кладе спати, постїль постелила,
А свекруха нарікає: щес не заробила.
Своя мати я в полудень, тай ще прикриває,
А в свекрухи спати трохи, тай ще нарікає. (Березів, Перерісль)
Пор. Сал. ст. 55, ч. 199—200.

3521. б) Ой на горі росте сосна, пшениції ни буде,
У чужої матїноньки роскошу ни буде.
Ой тихими долинами пшениції ланами,
Нема нїгде роскошеньку, тілько в свої мами.
Своя мати постелила, спати положила,
А в свекрухи спаня трохи, тай щем ї ни мила.
В свої мами до полудня, тай ще прикриває,
А в свекрухи спаня трохи, тай ще проклинає. (Кобаки).

3522. Як я була в свої мами, то я була біла,
Бо я в свої мамуненьки сметаноньку їла.
Як я пішла до свекрухи, зробила ся чорна,
Того минї наробили свекрушинї жорна.
Ой то минї наробили свекрушинї жорна,
Товчи, мели цілий день, а в вечір голодна. (Нивиції).

3523. а) А я в свої мамуненьки гуляла, гуляла,
Червоная калинонька в воротьох стояла.
Ой як мене молоденьку до свекрухи взєли,
То червону калиноньку в воротьох зломили.
Ой не ломіт калиноньки, іно ломіт вербу,
Ой як буде лиха долї, я сї назад верну. (Вовків).

3524. б) Як я була при мамуни, гуляла, буяла,
То червона калинонька в воротьох стояла.
А як мене молоденьку від мамунї взяли,
То червону калиноньку в воротьох зітяли.
Як я була при мамуни, бринїв голосочок,
Як в косцьолї на пристолї голосний дзвіночок. (Дусанів).

3525. Ой у поли плужок оре, Михайло, Михайло,
Кажут менї їсти нести, убралам сї файно.
Ой у поли плужок оре, Іванко, Іванко,
Кажут менї їсти нести: несіт ко ви, мамко.
Зрештов я сї запитала: де мій любко оре?
Она менї відповіла: най тї колька сколе.
А я була молоденька, зналам, що повісти:
Та най тоту колька коле, що варила їсти. (Волосів).

Пор. Коломийки, I, ч. 839—841. — Мат. V, ст. 142, ч. 203. — Врабель, ст. 6, ч. 1.

3526. Добре було калинойції тай при долинойції,
Добре було дївчинойції тай при матїнойції.
Калинойка одцвитає, цьвіток одпадає,
Йде дївчина від матїнки, гаразд ї минає. (Жеґ. Павлї, ст. 166).

3527. Поки я була у мамки, я цвила як ружя,
А як пішла від мамочки, я більши недужя.
Поки я була у мамки, цвила як калина,
А як пішла від мамочки, усхла як билина.
Поки я була у мамки, чоботєтка троп, троп,
А як пішла від мамочки, застівками льоп, льоп. (Криворівня).
Пор. Гол. II, ст. 267, ч. 117.

3528. Як я була у ненечки, мала голос як дзвін,
Та як пішла від ненечки, дес си голос подів.
Як я була в свої неньки, цвила як калинка,
Як я пішла від ненечки, вісхла як билинка. (Орелець).

3529. Як я була у матїнки, цвилам як калина,
Як я пішла від матїнки, не ня й половина. (Боберка).

3530. а) Ой сивая зазуленька, сивая, сивая,
Пожєлуй ні хоць раз на рік, матїнко чужая.
Як же я ті, мій синоньку, маю жєлувати?
Ти не моя дїтинонька, я не твоя мати. (Нагуєвичі).

3531. б) Ой сивая зазуленька, сивая, сивая,
Пожалуй мя, матїночко, хоть разок, чужая.
Як я тебе, мій синочку, жалувати мала,
Ти не моя дїтиночка, я не твоя мама. (Нагуєвичі).

3532. Поким була коло мамки, том знала сьпіванки,
Як я пішла до чуджої, зазнала неволї.
Тїльком сїла у чуджої сьпіванки сьпівати,
Як єм сїла на лїжечку дитя колисати. (Коростів).

Невістка.

3533. Ой не зьиль сї подивити, очками глянути,
Де гадаю тай де мисьлю за невістку бути. (Михайловичі).

3534. Ой у моїм городочку виросли огірки,
Я там буду за невістку, де жовті одвірки. (Михайловичі).

3535. Попід гору високую сїє пан канарок,
Я там буду за невістку, де в хатї дзиґарок.
Ой тамже я, моя мамко, швиденько привикну,
Бо я сєду під куделю, на дзиґарок глипну. (Гвізд)

3536. Кажут люди, щом гонорна, я такій гонорна,
Я там буду за невістку, де корова чорна.
Кажут люде, що я біла, та такой єм біла,
Я там буду за невістку, де корова сїра. (Гвізд.)

3537. Я капусту ни садила, я капусту їла,
Я там буду за нивістку, де корова біла. (Іванівці).

3538. Ой рогата коровиці, рогата, рогата,
Я там буду за невістку, де с комином хата. (Вовків),

3539. Ой кувала зазуленька у хаті на латї,
Там я буду за невістку, та де є три хатї. (Іванівці).

3540. Мальовані воротенька, мальована брама,
Пішла би я за невістку, коби добра мама. (Гвізд).

3541. Відси гора, відси друга, в сиридині ліска,
Ніхто ни знав і ни буди, чия я нивістка. (Іванівці).

3542. Звідси гора, звідси гора, в середині дейрас,
Колись буду невісткою, але ще не зараз.
Колись буду невісткою, колись буду ваша,
Як закіпит на порозї ячмінная каша.
Як закіпит, як закіпит, ой як заклекочи,
Ой чи буду, ой чи ні, як ся мині схочи. (Нивиці).

3543. Полюбила матусенька невістоньку кральку
Звалила ю по плечох зломанов ватральков. (Кривка).

3544. На тім боцї при потоцї ватерка лелії,
Але наша невісточка робити не вмії.
На тім боцї при потоцї водиці блищит сї,
Чей же наша невісточка робити навчит сї. (Пістинь).

3545. Ой нікому так не гаразд, як нашій невістці,
А брат оре в чистім поли, невістка пє в містї.
А брат оре в чистім поли, на волики соб! соб!
А невістка іде з міста та в підківки цор, цор. (Пістинь).

3546. Вставай, вставай, невістонько, бо вже-с сї виспала,
Жени тії воли пасти, що ти мати дала.
А ти знала, стара мати, щом волів не мала,
Ой на що ти свого сина за мнов посилала? (Вовків).

Нанашка.

3547. Чи чулисти, добрі люди, таку придибашку,
Що похресник на вулици витайи нанашку. (Скобичівка).

3548. Через мак в пастернак далеко ходити,
Полиш, полиш, похреснику, нанашку любити. (Волосянка).

Ріжні кревні.

3549. Браті сіют, браті сіют, а сестри волочут,
А татуньо січку ріжут, бо сї парубочут. (Вовків).

3550. Всюди сухо, всюди сухо, на хатї болото,
Вступю ти си, мати, с хати, буде ти широко.
Всюди сухо, всюди сухо, на хатї киринє,
Вступю ти си, братовици, будеш господинє. (Постолівка).

3551. Та дєдику, лебедику, та дєдику пане,
До кого-ж я в гостї прийду, та як вас не стане?
Та прийду я до братчьика, братчьик менї рад, рад,
Невістка се скрива дивит, верну-ж я се назад.
Як будете, мої дїти, добрий розум мати,
То мете ся поводити, як отец і мати. (Кобаки, Ї.).

3552. Ой прийшла я та до брата, а брат минї рад, рад,
А невістка чужа кістка, а я відти назад. (Ясенів Гор.).

3553. Мовте, стрику, татуньови, жеби ня женили,
Я би мовив, та ся бою, жеби ня не били. (З. Мшанець).

3554. Ей дуйна, моя дуйна, побила мі вуйна,
Тай побила мене стрина, вся моя родина. (Ожомля).

3555. А я того любка люблю, що лиш має тата,
Та ще має дві сестрицї і одного брата. (Хотїнь).

3556. Ой засьвіти, місяченьку, зза хати, зза хати,
Я ни піду за миленьким двері запирати.
Тай ни віду запирати, з тобов говорити,
Бо є в мене старша сестра, буде мнї сварити.
Сестра сварит, сестра сварит, а ненечка клене,
А дєдичок соколочок: слухай, синку, мене! (Орелець).

3. Одинаки.

3557. А я в свої мамунцунї[1]) єден єдиначок,
Або з мене буде хлопець[2]), або гайдамашок. (Нагуєвичі)
Кульчицї: 1) Мамуненьки. 2) Ґазда.

3558. Ой ти єден, тай я єден, оба єдинаки,
Ти хороший, я без гроший, обасмо однакі. (Тустань).

3559. Віддай, мати, єдиницю, тай за єдинака,
Щоби люде не казали, що она ніяка. (Невід.).

3560. Оженив ся єдинак, тай взяв єдиначку,
Не мав він що тай робити, продавав табачку. (Кульчиці).

3561. Ой по горі, по долині, засїяно маком,
Тамто мене серце болит за тим єдинаком. (Біла).

3562. Ой у Львові доріженька засіяна маком,
Серце ми ся розпадає за тим єдинаком. (Волцнїв).

3563. В мого любка нема сестри, бо він одиначок,
В него личко процвитає як червоний мачок. (Грабовець).

3564. Ой я тебе, єдинаку, три роки любила,
А я твої, єдинаку, горівки не пила. (Нагуєвичі, Печенїжин).

3565. Ой мій милий одиначок та зацвив як мачок,
А я єго мила дружя, зацвила як ружя. (Видинів).

3566. Ой на ставу, на ставочку, там виплила качка,
Шукайте ми єдинака, бо я єдиначка. (Черче).

3567. а) А я в свої матїноньки єдная, єдная,
Як у саді яблїночка винная, винная. (Дрогобич).

3568. б) Та я в свої мамуненьки їдная, їдная,
Як у саду яблїночка винная, винная.
Та я[1]) в свої[2]) мамуненьки[3]) їдна їдиниці[4]),
Я по воду не ходила, бо в саду[5]) кирниці[6]).
Я по воду не ходила, і дров[7]) ни рубала,
То я в[8]) свої мамуненьки[3]) гаразду[9]) зазнала[10]). (Пасїчна).

Волосів: 1) А я. 3) Матїноньки. 4) Одна одиниці. 7) Дрова. — Іванівка: 1) А я. 4) Сама єдинице. 6) Кирнице. Далї йде отсей куплет:

А я в свої мамуненьки сама єдна була,
Я по воду не ходила, бо наймичка була.

Кульчиці: Перший куплет такий, як далї ч. 3575. Другий куплет звучить:

Ой я в свої мамуненьки єдная, єдная,
Я по воду не ходила, бо була другая.

Далї: 7) Дрова. 9) Розкошу. 10) Півнала. — Гвізд: 1) А я. 2) Собі в. 3) Матїноньки. 7) Дрова. 8) Коло. В жаднім варіантї нема 1-ого куп.

Пор. Мат. V, ст. 134, ч. 153 і 145, ч. 224.

3569. в) Я у свої мамунцунї єдна єдинице,
Я по воду ни ходила, бо в садї кирнице.
Я по воду ни ходила, тай дров ни рубала;
По чім я сї, мій миленький, тобі сподобала? (Іванівцї).

3570. г) А я в свої мамуненьки коровицю пасла,
Тай сиділа в холодочку, абим була красна.
А я в свої мамуненьки була єдинице,
Я по воду не ходила, бо була кернице.
А я в свої мамуненьки сама єдна була,
Я по воду не ходила, в саду вода була. (Денисів).

3571. д) Я у свої матусеньки нічо не робила,
З маленькими коновками по воду ходила.
А в чужої воду ношу двома коновками,
Она іще повідає: пльонтаєш ногами. (Рудно).

3572. е) Погадай си дївчинонько, в свої головоньції.
Як то треба догодити чужі матїноньцї.
У чужої матїноньки з двома коновками,
Вона минї повідає: ни рушиш погами?
Я у свеї матїноньки дома єдна була,
Я по воду ни ходила, в саду вода була. (Камінка С.).

3573. ж) А була я в свої мамки одна одиниця,
Я по воду ни ходила, бо в саду кирниця.
Я по воду ни ходила, дривец ни рубала,
Та тілько я в свої мамки гаразду зазнала.
А прийшла я до свекрухи, ни спостигла сїсти,
А свекруха іска3ала в поле нести їсти.
А я си ї запитала: де то ваше поле?
А вна минї відповіла: най те колька вколе.
А я була молоденька, знала відповісти:
Та най того колька вколе, шо наварив їсти. (Підзахарич).

Пор. висше. ч. 3525.

3574. з) Я у свої мамуненьки єдна єдиниця,
Я по воду не ходила, бо в садї керниця.
Я по воду не ходила, хиба зі збанетком,
Она менї вповідала: помалу, дитетко. (Волцнїв).

3575. А я в свої мамуненьки[1]) іно єдна[2]) була,
Косу свою[3]) розчесала, всю роботу збула. (Пристань, Хотїнь).

Іванівці: 1) Мамунцунї. 2) Одна дочка. 3) Русу. — Волосів: 1) Матїноньки. 2) Одна лише. 3) Русу косу.

3576. А я в свої мамунцунї єдна єдиниця,
Або з мене буде дївка, або молодиця. (Нагуєвичі).

3577. А на моїм городеньку копана керниця,
А мій милий не единак, я не единиця. (Таурів).

3578. а) Цвите зілє у городї, цвите за городом,
Ни впадай сї, мій таточку, за великим родом.
Лиш впадай сї, мій таточку, щоби ни пяницї,
Щоби минї ни жель було, що я единицї. (Чорні Ослави).

3579. б) Цвите ружа у горідци, цвите за городом,
Не вганей-ко, моя мамко, за великим родом.
Але вганей, моя мамко, шоби ни пеница,
Шоби минї ни був сором, шо я одиниця. (Підзахарич).

3580. А у лїсї під явором копают керницю,
Віддай, віддай, мамуненько, свою единицю.
А ще в тії керниченьцї вода прибуває,
Най си моя единицї трохи погуляє. (Батятичі).
Пор. Сал. ст. 43, ч. 126.

3581. Штири воли як соколи рогами сє чешут,
Віддай, мати, единицю, най люди не брешут. (Голгочі).

3582. Ой не бери, пане брате, тоту единачку,
Бо їй будеш наїмати серед лїта прачку.
Ой най я ї, пане брате, прачку наїмаю,
А як вийду межи люде, красну жінку маю. (Нагуєвичі).

3583. Ни бири ко, леґінику, дївку одиницу,
Бо мут тобі зазирати котюги в полицу.
А бири ко, леґінику, де три та чотири,
Шоби твою головоньку ни точїли гниди. (Ясенів Гор.).

3584. а) Там на горі воли в ярмі, а коники в сїдлї,
Ой не бери единачки, хоть би була в сріблї.
Мати свою единачку як на вогонь дує,
Вона свою единачку за кріле готує. (Підберізцї).
Пор. Сал. ст. 18, ч. 105.

3585. б) Ой на горі воли в ярмі, а коники в сїдлї,
Не бери ту одиницу, хоть най буде в сріблї.
Бо на тоту одиницу як на воду дують,
Они тоту одиницу для пана годують.
Та ни дали ї за пана, дали за мужика,
Та щос з тої одиницї пустьоха велика. (Кобаки).
Пор. Кол. ст. 80, 531.

3586. Бодай же тї Христос побив й с твоєв одиницив,
Шож ти менї запираєш ворота драницев.
А як схочу, перескочу ялову драницю,
А як схочу, розволочу богацку йдиницю.
А як схочу, перескочу, анї докину сї,
А на тоту одиницю анї подивлю сї.
А на тоту одиницю як на воду дуют,
Але-ж тоту одиницю за пана ріхтуют.
А за пана ріхтували, за Цигана дали,
Штири воли повбіцели, сліпе котї дали. (Пістинь).

3587. Запри собі воротонька, заложи віячку,
Та най тобі мать мордує с таков єдиначков. (Грг).

4 Сироти.

3588. А Господи милосерний, змилуй ся над нами,
Над бідними сиротами, що не мают мами. (Тустань).

3589. А із тої полонини студена зимочка,
А хто-ж мене пожалує, умерла мамочка!
(Гол. II, ст. 619, ч. 19).

3590. Журила ся мати мною, як риба водою,
Тепер мати в сирім гробі, а я сиротою. (Біла, Тухля, Григор, Тисьм.).
Іванівка: 1) Темнім.

3591. А я хожу понад беріг, тєженько здихаю,
Бідна-ж моя головочко, шо долї ни маю.
Журила си мати мною, єк риба водою.
Але мати уже в гробі, а я сиротою.
А никому так ни гірко, єк тоті сиротї,
Силу свою виробила на чужі роботї. (Підзахарич).

3592. Як то тяжко камениви без воду плинути,
Як то тяжко сиротинї без матїнки бути. (Іванівка).

3593. Люцкі дїти мают щастя, а я сирітойка,
Люцкі дїти мают матїр, моя у Богойка. (Боберка).
Пор. Сал. ст. 60, ч. 5.

3594. Ой я всучу сьвічку з воску та пущу до Бога,
Чей би моїй мамунейцї щаслива дорога.
Ой я всучу сьвічку з воску, та буду держати,
Чей би моїй мамунейцї легойко лежати. (Боберка).

3595. Які тоті цьвіти красні, котрі зацвітают,
Які тоті діти щасні, котрі матїр мают.
Людскі діти як дїтоньки, а я сиротонька,
Людскі діти матїр мают, моя у Богонька.
Гей умерла моя мати, бідонькож, бідонько,
Вже не скаже, не промовит: що чиниш, дївонько?
Та як я си спогадаю мамусеньку свою,
Мене такі жалї возмут, що я ледво стою.
Нема цьвітку на всїм сьвітку, як на тій калинї,
Ніхто не є такий милий, як мати дитинї.
Ай бо в нашій полонинї житенько зрастає,
Ай бо моя матусенька Богонька витає. (Камінка).
Пор. Сал. ст. 60, ч. 5—7.

3596. Ой я піду до церковцї, стану на порозї,
Усї мамки у церковцї, лиш моя в дорозї.
А не в тії дорожечцї, щоби сї вернути,
Але в тії дорожечцї, деби більше бути. (Гвізд).

3597. Дунаю не перебити, нї перебродити,
Не буду тї, моя мати, во віки видїти. (Михайловичі).

3598. Ой я піду до церковцї, Богу ся помолю,
Прийми, Боже, до цариства мамунейку мою.
Ой я піду до церковцї тай зітхну до Бога,
Щоби в небі царствувала мамунейка моя. (Боберка).

3599. Та не видко Городенки, лиш самі оденки,
Та шьо тоти дїти робє, шьо не мают неньки?
Они пізненько лїгают, а раненько встают,
Слозочьками си вмивают, шьо неньки не мают. (Кобаки, Ї.).

3600. Ой у моїм городочку росте лелїйочка,
Що ми з того, щом молода, колим сироточка. (Пасїчна).
Пор. Сал. ст. 59, ч. 2.

3601. Ой зацвила черешенька на чотири гранки,
Заплакала дївчинонька, що не має мамки.
Не плач, не плач, дївчинонько, але повтирай сї,
Онде ідут старостоньки, до шлюбу збирай сї. (Жураки).

3602. Ой піду я на цвинтарик тай на цвинтарочок,
А на моїй мамуненцї росте муравочок.
Ой возьму я лопаточку тай муравку здойму,
А я свою мамуненьку за руки підойму.

Ой устаньте, мамуненько, уже чєс вставати,
Лишилисте нї маленьку, вже чєс віддавати.
Ой устаньте, мамуненько, уже чєс ходити,
Лишили сте нї маленьку, чєс благословити. (Пасїчна).

3603. Ой посїю пшениченьку на чьотири гранки,
Нїкому си поскаржити, бо не маю мамки.
Тож мене си молоденьку бідонька наїла,
А вже мою рідну мамку муравка присїла.
Ой возьму я лопаточьку, тей муравку згорну,
Чей я свою рідну мамку за ручьку підойму.
А вставайте, рідна мамко, чєс вам уставати,
Лишилисте дрібні дїти, чєс нас вінувати.
Не встану я, рідна донько, не встану, не встану,
Бо вже мене лиха доля закопала в яму.
Ой вставайте, рідна мамко, буде вже лежєти,
Лишилисте дрібні дїти, нїкому дружити. (Стецева).

3604. Заричьила коровицї, заскрипіла верба,
Ой плакала дївчинонька, як ї мама вмерла.
Не плач, не плач, дївчинонько, не впускай сї в тугу,
Тато буде женити сї тай приведе другу. (Вовків).

3605. Ой піду я попід гай, наломлю си маю,
Люцкі дїти мами мают, я бідна ни маю.
Висїлє сє зачинає, там пют і гуляют,
А за мою мамуненьку нїхто не згадає.
Ой мамуню, мамуненько, погадайти собі,
В ваші хатї пют, гуляют, ви лежите в гробі. (Постолівка).

3606. Плине рибка, плине рибка по водї, по водї,
Та приплини, рідна мамко, ід минї сиротї.
Я би рада, мій синочку, д тобі приплинути,
Сира земля, тєжкий камінь, не мож го двигнути.
У суботу поховали, в недїлю дзвонили,
А вже моїріднї мамцї рученьки погнили.
Тей коби я мамку мала, тобим не думала,
Через тиждень не робила, в недїлю гуляла.
Тей щьо менї тей по тому, шчьо я неня маю,
Через тиждень тєжко робю, в недїлю гуляю.
Ей коби я мамку мала, мамочку рідненьку,
Ой тоби я не збивала росу студененьку. (Стецева).

3607. Сирота я, мамуненько, сирота, сирота,
Ніґди сонце не пригріє на мої ворота.
Сиротам ся уродила, сироті вмирати,
Бо мя в таку годиноньку породила мати. (Тустань).

3608. Ой зазуле зазуленько, ти сива, ти сива,
А ти єдна, а я друга в сьвіті нещаслива.
А ти тому нещаслива, що летиш лугами,
А я тому нещаслива, що не маю мами.
А ти тому нещаслива, що летиш до броду,
А я тому нещаслива, що не маю роду. (Біла).

3609. Ой згоріла стирта сїна на білім пісочку,
Тата нема, мами нема, бідна головочко!
(Гол. I[1], ст. 255, ч. 43).

3610. Ой вийду я на гороньку, горонько, гороньно,
Анї тата, анї мами, бідна головонько. (Григорів, Хотїнь).

3611. Ой ходила понад ріки тай збирала лїки;
Анї тата, анї[1]) мати, сирота на віки. (Глядки).
Гиновичі: 1) Хто ни має тата.

3612. Ой сїчена калинонька на лїки, на лїки,
Анї тата, анї мами, сирота на віки. (Нивицї).

3613. Тече вода з під города, тече вода з ріки,
Хто не має тата й мати, сирота на віки. (Вулька Гамулець).

3614. Ой впав снїжок на обліжок, до річки, до річки,
Подивіт сї, добрі люде, я сирота вічна. (Мавковичі).

3615. Жиб ся тії сиротоньцї зимля ростунила,
Тоб ся тая сиротонька на сьвіт ни дивила. (Нивицї).

3616. В переходї води нема, бо випили воли;
Для сироти правди нема на сьвітї николи.
Пізно лєгла, рано встає, кутає, хлипає,
До полудня без обіду їсти виглядає.
Отворіт си, райскі двері, най сирота ввійде,
Там три слові заговорит, назад собі піде.
Отворіт си, райскі двері, отвори си раю,
Най сирота умираю, бо правди не знаю. (Підзахарич).

3617. Ой коби я тата мала, тай мамку рідную,
Ой то би я не збивала росу студеную. (Березів).

3618. Ой вийду я рано в поли, говорю з росою,
Тай з нев разом нарікаю на нещасну долю.
Ой вийду я на гороньку тай си задумаю,
Зостала си сиротою, нікого не маю. (Устє н. Черемош).
Пор. Сал. ст. 59, ч. 1.

3619. А я бідна сиротонька з сирітного дому,
Ни дайти ми доганойки, я ни дам нікому. (Жур.).

3620. Лишилас мя, мамцю моя, лишила, лишила,
Ой коби ся сиротойцї земля розступила.
Би ся земля розступила, бим під ню пропала,
То я бідна сирітойка на бідум зістала.
Ой не маю свого вітця, не маю матери,
Та хтож мене сирітойку із людьом приверне? (Боберка).

3621. Ой я вийду, тай си стану на нові ворота,
Всї дівоньки вітцї мают, лише я сирота. (Кропивник Н.).

3622. Умер отец, вмерла мати, я вже не догоню,
Комуж я сї молоденька віночком поклоню? (Волцнїв).

3623. Ой лїсова зазуленька, лїсова, лїсова,
Ой то мине покарали мамунинї слова.
Мамунинї, мамунинї тай татунї мого,
Тепер би я послухала, та ни маю кого. (Явче).

3624. Ой кувала зазулечка в гаю над водою,
Полишила рідну землю кругом сиротою. (Посїч).

3625. Коло млина яворина, коло млина лата,
А я бідна сиріточка без свойого тата. (Тухля).

3626. Пусти, Боже, мого татка дожджиком на мостї,
Та аби він та увидїв свої любі гостї. (Тухля).

3627. Пусти, Боже, мого татка дожджем на подвіря,
Та аби він та увидїв сироти весїля. (Тухля).

3628. Кажут люди, що ми гаразд, а минї ни гаразд,
А я бідна сирітонька наплачу сї нираз. (Іванівцї).

3629. а) Зашуміли густї луги, зашуміли ріки,
Умер тато, вмерла мама, сиротам на віки.
Не я сама сирітонька, є ще сиріт більше,
Всїм сиротам дуже гірко, а менї найгірше. (Жураки).
Пор. Сал. ст. 61, ч. 26.

3630. б) Ой попливи, качурику, долї за водою,
Пирикажи мому роду, що я сиротою.
Та не лиш я сиротою, є тих сиріт більше,
Коли минї сиріточцї на сьвітї найгірше. (Орелець).

3631. в) Ни лиш я ту сиротонька, ту сиріт є більше,
Буду я сї шанувати, буде минї лїпше. (Жур.).

3632. г) Ой у моїм городочку росте лелїочка,
Щож ми з того, щом на сьвітї, колим сироточка.
Ой ни я то[1]) сиротонька, є ще сиріт більше,
Ой як би[2]) я маму мала, було би ми лїпше.
Ой як би я маму мала, я би не думала,
Я би чужі господини не підлїгувала.
Ой коби[2]) я маму мала, я би не тужила[3]),
Я би чужі господини води не носила[4]).
Ой коби я маму мала, тай свого татунє,
Та я би сє не дивила на такого дурнє. (Коропець).

Волцнїв: 1) Ой ни йно я. 2) Ой жеби. 3) Служила. 4) По сїм іде куплет:

Я би води не носила, коров не доєла,
Я би чужі ґосподини так не вігоджела.

3633. д) Ни тілько я сиротонька, но є сиріт більше,
Щоб я мала свою маму, булоб менї лїпше.
Коб я мала свою маму, я своєго тата,
Тоб я пішла гетка замуж, де новая хата.
Де новая хата, хата і нові будинки,
Ой то би я утїкала биз чіпця, биз димки. (Нивицї).

3634. Бодай тебе ліска вбила, а мене ворота,
Щоби я ся ни зостала по тобі сирота. (Ж. Павлї, ст. 190).

3635. Ей далас ми, моя мати, ой далас ми, дала,
Та як тую конопельку в болото вдоптала.
Ой як тії конопельцї в тім болотї гнити,
Ох ще тяжше сирітоньцї біз родини жити. (О. Коцан).

Пор. Сал. ст. 59, ч. 2.

3636. Ой я брами запираю, ой брами, ой брами,
Я такого любка маю, нї тата, нї мами. (Рибно).

3637. Ой у тій то полонниці лунчина торічна,
Від коли мій любко умер, я сирота вічна.
А я сижу, та думаю, де мій любко дів си,
А єму у полонниці гріб зазеленів си.
А я ступю тай ногою конец головочки,
Уже нашої не буде зараз розмовочки. (Підзахарич).

3638. Не сам же я тай прийшов в чужу сторононьку,
Дівчина ми підмовила, бідну сиротоньку. (Камінка С.).

3639. Ой упав сніжок дрібненький й лежит ще торічний,
Женіт мене, люди добрі, я сирота вічний. (Кульчиці).
Пор. Ж. Павлї, ст. 190. — Сал.ст. 76, ч. 75.

3640. Кобес знала, моя мамко, що то люба може,
Ти би менї ісказала: жени сї, небоже.
Бери собі сиріточку в сиві петичинї,
Так ти буде догажьити, як малі дитинї.
Заріжу я качурика, най качечка таче,
Озму собі сиріточку, най богацка плаче. (Пістинь).

3641. Заріжу я качурика, най качочка кваче,
Возьму я си сирітоньку, най богацка плаче.
Возьму я си сирітоньку з чорними бровами,
Най богацка сука плаче з чорними волами. (Тустань).

3642. а) Ой женила мати сина: жени сї, небоже,
Возьми собі сиротину, Бог ти допоможе. (Гуйско).

3643. б) Та мовила менї мати: жени ся, небоже,
Возьми собі сиріточку, Бог тобі поможе.
Та возьми си сиріточку в єдній рубашинї,
А вна тобі буде щира, як своїй дитинї. (Ходовичі).

3644. в) Ой казала менї мати: жени ся, небоже,
Возьми собі сиротоньку, Бог ти допоможе.
Ой взєв я си сиротоньку, ай взєв я си лихо,
Чи не доста, що лядащо, ще й не сидит тихо. (Волосянка).

3645. Ой не ходи, качурику, в гороховім вінку,
Вибери си, качурику, що найкрасшу дївку.
Менї мати не казала дївок вибирати,
Іно менї наказала сироту си взяти.
Бо бідная сиротонька тай буде робити,
А богацька роскішниця но схоче лежити. (Желдець).

3646. а) Рубай, сину, ясенину, буде добре клинє,
Возьми собі сирітоньку, буде ґосподинє. (Тустань).

3647. б) Рубай, сину, ясенину, добре клинє буде,
Ой возьми си сиротоньку, ґосподинє буде.
Не з кождої ясенини буде добре клинє,
Не з кождої сиротоньки буде ґосподинє. (Голгочі).

Пор. Гол. II, ст. 339, ч. 505 і 619, ч. 18. — Зал. ст. 187.

3648. А я бідний сирота, я не маю тата,
А хто мене пожалує такого варята? (Волцнїв).

5. Калїки і вироди.

3649. Качали ся вози з гори долї барвінками,
Сякий, такий хромолаба трясе за дівками.

(Гол. II, ст. 426, ч. 550).

3650. а) Сеї ночи о північи місяць припізнив сї[1]),
Ішов кривий до дївчини[2]), слїпий придивив сї.
А куда ти, кривуньджяю, манджяєш, манджяєш[3])?
До дївчини, слїпатуро, що[4]) мнї сї питаєш? (Москалївка).

Григорів: 1) Не сьвітив сє. 2) На зальоти. 3) Крива штабо, крива штабо, де ти штигулькаєш? 4) На зальоти, слїпий чорти, чо.

Пор. Сал. ст. 86, ч. 96. — Кольберґ III, ст. 36, ч. 286. — Мат. V, ст. 142, ч. 199.

3651. б) Сеї ночи о півночи[1]) місяць припізнив сї,
Пішов[2]) кривий до кривої[3]), слїпий придивив сї.
А ти кривий кривоногий, де сї холєтаєш[4])?
Ти слїпаку, в..и мнї в с...у, чого сї питаєш? (Викторів).

Коломия: 1) Ой учера із вечера. 2) Іде. 3) У старости. 4) Ой кудаж ти, кривундясо, манджаєш, манджаєш?

Пор. Ж. Павлї, ст. 209. — Гол. II, ст. 294, ч. 264 і ст. 426, ч. 551.

3652. Ой ішов я селом, селом, всюда ся сьвітило,
А де моє чудовиско, там ся погасило. (Біла).

3653. А що було дївчат, дївчат, то забрали люди,
Лишили ся дивогляди, вищиряют зуби. (Голгочі).

3654. Сорочічка рантухова, чоботи черлені,
Плечі трохи горбатенькі, а очи зелені. (Кобаки).

3655. А то я си, пане брате, дївчину сподобав,
Шо ї кури не доїли, когут не додзьобав. (Іванївка).
Пор. висше ч. 2935.

3656. Вибравіс си, товаришу, вибравіс си, вибрав,
Очи рябі, рот ги в жаби, личко якби видрав. (Тухля).

3657. А як її не любити, ци не уродойка?
Очи рябі, рот ги в жаби, ци не подобойка?
(Гол. II, ст. 441, ч. 626).

3658. Ой гонорна дївчинонька, гонорна, гонорна,
Має вочи як тарелї, голова як жорна. (Черче, Грг.).

3659. Ой дївчино, дївчинонько, яка ти гонорна,
Ніс пиркатий, стан горбатий, голова як жорна. (Посїч).

3660. Ти казала, дївчинонько, що ти така ладна,
А ти така кривонога, як у возї гальма. (Жур.).

3661. Чому, коню, води не пєш, чом на воду дуєш?
Ти дївчино кострубата, чо ся гоноруєш? (О. Коцан).

3662. Кострубата, пелехата, ходи танцювати!
Не мам часу, коси чешу, буду заплїтати. (Залуков).

3663. Єдна вівце кучерєва, друга пелехата,
Сватав бим тї, дївчинонько, кобис не горбата. (Нагуєвичі).

3664. а) Кукуруза достигає[1]), фасолї[2]) сї лущит,
Кривенька[3]) сї віддає, а слїпенька[4]) друщит. (Вовків).
Рибно: 1) Кукурудзи не сапані. 2) Фасолька. 3) Слїпенька.
4) Кривенька ї.

3665. б) Я фасолю саджу, саджу, фасолї сї лущит,
Горбата сї віддає, а щирбата друщит. (Іванївцї).

3666. в) Сїла собі на порозї, кокурузи лущит,
Горбатая віддає ся, кострубата друщит. (О. Коцан).

3667. г) Сидит когут на вербі, кукурудзи лущит,
Молода сї віддає, а шмарката друщит. (Викторів).

3668. Ой повіяв буйний вітир тай виломав трощу,
Прийди, прийди, горбатенька, я тебе напрощу. (Кнг.).

3669. Ой литїли білї гуси тай впали на трощу,
Чикай, чикай, горбатенька, я тибе напрощу. (Жур.).

3670. Оженив сї кострубатий, взєв си пелехату,
Та не вміли ґаздувати, запалили хату. (Михайловичі).

3671. Вчера було весїлє, як ми ся женили,
А криві ся нагуляли, слїпі надивили. (Охрим.).

3672. Перше було постояти, тай поговорити,
А тепер ся на огиду трудно подивити. (Біла).

3673. Ой торішне закоханє, торішне, торішне,
Тепер я сї придивила: чудовиско вічне.
Тепер я сї придивила, нема що любити,
Бо до мене зачинают краснї́йші ходити. (Дусанів).

3674. А що було любе, миле, поплило з водою,
Лишило ся чудовиско, говорит зі мною. (Дусанів).

3675. На городї зїлє, зїлє[1]), тай ще буде цвисти,
Вчіпило сє[2]) чудовиско, тай ще буде клєсти. (Котузів).
Голгочі: 1) Ой зацвила черешенька. 2) Любило ме

3676. Чудовиско, сьміховиско, тос мє осьмішило,
Абис таке сьмішне було, поки будеш жило. (Котузів).

3677. Ой не сїдай коло мене, бо ми буде стидно,
Я дївчина як калина, а ти як страшидло (Біла).

3678. Ой надїю на кудївку ільну тоненького,
Жеби чудо не любило мого миленького. (Мшанець, З.).

3679. Ой надїю на кудївку тоненьке повісмо,
Такогом си полюбила, що ми самій сьмішно. (Мшанець, З.).

3680. Ой пряла я цїлий вечер, тай напряла пасмо,
Такогом си полюбила, що ми самій страшно. (Мшанець, З.).

3681. З лисим добре панувати, з лисим добре жити,
Бо як сяде до вечері, не треба сьвітити. (Біла).

3682. Ой ти казав, черевачу, що за тобов плачу,
Ще почкаю штири роки, такого не втрачу. (Черче).

3683. Ой у моїм городчику чічка кучерєва,
Мій миленький горбатенький, а я шипелєва.
Ой у моїм городчику та вІросла сосна,
Мій миленький горбатенький, а я недоросла. (Жураки).

3684. Ой збила ся макітрина, ой збила ся миска,
За то мене хлопцї любят, що я кривописка. (Нагуєвичі).

6. Насьмішки.

Мужчинські насьмішки.

3685. А слухайте, люди добрі, шо хочу казати:
Я сїдаю серед хати корзак[1]) залатати. (Берегомет).

1) Старий пірваний постіл.
Пор. Мат. V, ст. 152, ч. 272.

3686. Гоп-чук-баранчук, шипка на кілочку,
Продав тато нагавиці, а мама сорочку.
Продав тато нагавиці, а мама бикешу,
Та купили кукурузи дїтьом на кулешу. (Підмихайлівцї).
Пор. Кольберґ III, ст. 37, ч. 299—300.

3687. А мій тато торговий, пішов за волами,
Перевісив через плечі торбу с пирогами. (Нагуєвичі).

3688. а) Ніхто такий ни розумний, як моя мамунї,
Зарізала когутика, годує татунї. (Грг.).

3689. б) Ніхто такий ни розумний, як мої мамуня,
Що продали когута, купили татуня. (Іванівцї).

3690. Ой ніхто-ж то не такий, як мої мамунця,
За пригорщу черешень продали татунця. (Охрим.).

3691. а) Тато вмерли, мама вмерли, лишили сї добра:
Лишили сї старі споднї, тай шкірина торба (Іванівцї).

3692. б) Повмирали тато й мама, лишили сї добра,
Лишило сї два воґері і шкиріна торба. (Михайловичі).

3693. в) Вмерли тато, вмерли мама, лишили сї добра,
Яблїновая палиця й веретїнна торба.
Умер батько, вмерла мати, лишили сї спадки,
А діжечка тай без денцє тай столець без лапки.
Умер батько, вмерла мати, дай їм, Боже, царство,
Що лишили сиротинї таке ґосподарство. (Угринів Дол.).

3694. Ой казали наші мама, що ми ніц не мами,
А ми мами за стодолов[1]) поломані санн. (Вовків).
Михайловичі: 1) Ще за хатов.

3695. Ой я бідний сирітонька на біду зістав ся,
Поламали мама санки, я з печи спускав ся. (Нагуєвичі).

3696. Мене мати[1]) породила на самого Суса,
Поклала мні у ґапічок[2]), закрутила[3]) вуса. (Печеніжин).

Жураки: 1) Мамка. 2) Поставила на припічку. 3) Підкрутила. — Грабовець: 2) Посадила на припічок. 3) Підкрутила.

3697. Попід тоті полонини, попід тоті бучки,
Ой ти хлопець, тай я хлопець, потягнім си ключки[1]). (Тухля).

1) Хлопці тягнуть ся за пальці.

3698. Ой скрипочки із липочки, струни з прядевниці[1]),
Як заграю коло стола, чути до полиці! (Тухля).

1) Повісмо.

3699. Ой як я був малий хлопиц, я сї парубочив,
Яке було кіньске г...о, то я пирискочив. (Містки).

3700. Вихопив сї з бараболь, взєв сї попід боки,
Дивіт но сї, мої люди, який я високий. (Срф.).

3701. Але суса, суса, суса, траба косї бруса.
А шос тото за парубок, шо ни має вуса?
А шос тото за парубок, шо він заходив си,
А борода єк у цапа, а він ни женив си. (Підзахарич).

3702. Парубочок як дубочок[1]), парубоцка[2]) міна,
Та як возьме[3]) дївку в танец[4]), дївці[5]) по коліна. (Григорів).

Жураки: 1) Що парубок, то парубок. 3) А як піде. 4) З дївков в танец. 5) Лише. — Задарів: 1) Ой чиж я си не парубок. 2) Парубоча. 3) Та як возьму. — Камінка Стр.: 2) Парубкова. 3) А як піде. 4) Танцювати.

3703. Чи знаїти[1]), дївчатонька[2]), жидівского Бога,
У чирвоних[3]) нагавицьох[4]), високий[5]) на[6]) ногах. (Жур)

Іванівці: 1) Виділисти. 2) Парубочки. 3) У широких. 5) Широкий. — Камінне: 1) Не виділас. 2) Дївчинонько. 4) Пантальонах. 6) На високих. — Грабовець: 1) Чи виділас. 2) Дївчинонько. 4) Портинетах. 6) На курічих.

3704. Ой ходив я до дївчини, ой ходив я, ходив,
Кітка мене настрашила, бодай ї Бог побив. (Біла).

3705. Ой ходив я до дївчини, ой[1]) ходив я[2]), ходив,
Кобила ме[3]) напудила, Господь би ї побив.
Кобила ме напудила, конє си не бою,
А як сєду, то поїду на божую волю. (Тустань).

Жураки: 1) Тай. 2) Тай. 3) Тай ми кітка. (Другого куплєта не записано).

3706. Сіло потя на воротя, тай кивало хвостом,
Їхав Ясьо до Касуні калиновим мостом.
Сіло потя на воротя, витріщило вочи,
Віддай, дівчя, капустянчя, щось ми з'їло сночи. (Мшанець, З.).

3707. а) Ой[1]) я хлопец молоденький добрий[2]) до розбою,
Ой[1]) як війду на улицю, гусїти[3]) сї бою.
Ой я війшов на улицю, гусе собі сїло,
Як би була не палиці, було би мі ззїло. (Матіївці).

Сугрів: 1) А. 2) Лише. 3) Гусака. — Задарів; 1) А. 2) Лише. 3) Гусака. (В обох селах записано тільки перший куплет).

3708. б) А я хлопец молоденький, лише до розбою,
А єк вийду на улицу, гусети си бою.
Єк була би ни паличка, ни та єворова,
Була би мине із'їла гусочка попова.
Єк би була ни паличка, ни та єворина,
Була би мнє ни любила хороша дівчина. (Ясенів Гор.).

3709. в) А я хлопец молоденький добрий до розбою,
А як війду на вулицю, гусїти сї бою.
А як війду на вулицю: агила, агила,
Як би була не паличка, була би вкусила.
Як би була не паличка, не та лугавина,
Була би нас с товаришем вода примулила. (Печенїжин).

3710. г) Ішов Грицьз вечерниць темненької ночи,
Сидит гусе над водою, віпулило очи.
А я сказав: гіла, гіла, она полетїла,
Коби була не паличка, була би мнї ззїла. (Угринів Гор., Григ.).

Пор. Ж. Павлї, ст. 177. — Гол. II, ст. 295, ч. 267. — Кольберґ, III, ст. 26, ч. 183—184. — Мат. V, ст. 137, ч. 172. — Врабель, ст. 12, ч. 29.

3711. д) Ішов Грицьз вечерниць[1]) темненької ночи,
Сидит гусе над водою[2]), вітріщило[3]) очи.
А я сказав: гела, гела, а вно полетїло,
Як би була не паличка, було би нї ззїло.
Як би була не паличка[4]) тай не черешнївка[5]),
Була би нї покусала скосївчина дївка[6]). (Волосів).

Іванівці: 1) Ой ішов я від дївчини. 2) Сїла біда на воротьох. 3) Витріщила. (Другого куплета нема). 4) Палиці. 5) Та не калинова. 6) Була би мине іззїла дївка ковальова.

3712. е) Ой їхав я в Бережин темненької ночи,
Сидит біда на воротьох, вищурила очи.
А я кричу: гіля-гіля, вона полетіла,
Щоб не тая паличенька, була би мі зїла.
Щоб не тая паличенька, не тота ліщина,
Була би мі вчарувала молода дівчина. (Вовків).

3713. А я ішов попри лїсок, та ня лишка вздріла,
Як бы была не сокирка, то былаб ня зїла. (Дидьова).
Пор. Гол. II, ст. 274, ч. 153 (другий куплет).

3714. Ой ішов я селом, селом[1]), так ми було стидно,
Несу[2]) курку під пахов[3]), а ї фостик[4]) видно. (Біла).
Підзахарич: 1) З полонинки. 2) Нїс я. 3) Під пахою. 4) Фостик було.
Пор. Гол. II, ст. 274, ч. 153 (перший куплет).

3715. Ой широкі шалавари землю замітают,
Два крейцарі у ремени й тоти заважают!
(Гол. II, ст. 439, ч. 618).

3716. Ой пішов я до дівчини но біз єден вечір,
Не мігим сє надивити, як на фіст овечий. (Глядки).

3717. По під тоті синї гори критії дороги,
Кобис знала, файна любко, як мнї болєт ноги.
Кобис знала, файна любко, як мнї болєт ноги,
Я до гори біжу живо, а з гори поволи. (Хмелївка).
Пор. висше ч. 3181.

3718. Ци так у вас, як і у нас мороз у Петрівку?
Заморозив парубочок під кожухом дївку!
(Гол. II, ст. 425, ч. 545).

3719. Казала мнї приходити, не вібаранчєти,
Тай зварила кіселицї в щербатім горщєти. (Жураки).

3720. Ой пішов я до дївчини на варені кишки:
Так-єм летів, як шалений, не взєв-єм си лишки. (Кульчицї).

3721. Упав снїжок на облїжок, снїжок розтопив ся,
Дївчина ся розболїла, хлопец зажурив ся.
Не жури ся, ти хлопчику, якось тото буде,
Продай качку, купи пачку, курити ся буде. (Уйбард).

3722. А цора я у підківки, а цора я, цора;
Моя любка від неділї хора любка, хора.
Цілий тиждень хорувала, бо робота була,
А в неділю подужіла, бо цимбали вчула.

А дай мене, моя мамко, за цимбалістого;
А цимбали си пірвали, нема нічо з того!
Ой, коби ми, файна любко, в купі ночували,
Ми би тоти цимбальита назад поскладали. (Берегомет над Сер.).
Пор. Коломийки, I, ч. 1189 і 1339 та висше ч. 3209.

3723. Ой чому ти не така, як твої мамуні,
За мищину ягідок продали татуні.
За мищину ягідок, за торбинку проса,
Тай купили за ті гроші хустинку до носа. (Вовків).
Пор. висше ч. 3690.

3724. Ой мав-же я дівчиноньку єдину, єдину,
Запріг дітько в тарадайку, поїхав по глину. (Постолівка).

3725. Ой мавжеж я дівчиноньку, як то біле гусї,
Відібрали вороженьки, тепер не журу сї.
Ой мавжеж я дівчиноньку на сьвитого Петра,
Прийшов дітько з батіжком, загнав ї до пекла. (Іванівка).

3726. а) Через тоті сині гори, через тоті дебри,
Взєла любка дві торбини тай пішла на жебри.
Ой коби сї в Старім Лисци лавиці вломила,
Як буде йти любка жебром, аби сї втопила. (Пасїчна).

3727. б) Засвистала Венґерочка понад тоти дебри,
Взєла дівка дві торбини тай пішла на жебри.
Ой то у тім Старім Лисци лавка сї вломила,
А то моя дївчиночка торбини втопила.
Розїлєла тота вода гори тай долини,
Утопила моя мила мішок тай торбини. (Рибно).

3728. Ой дївчино чорнобрива, маєш ніс як кушку!
Її ніс тогди ріс, як їла петрушку. (Глядки).

3729. Сеї ночи о північи ще кури не піли
Через моє подвіречко голуби летїли.
Ой де би вни бай летїли на мід, на горівку,
Ой де би вни висватали в Михасихи дївку.
Михасиха з ними пила, файно говорила
Беріт мою Олюнечку, бо вна чорнобрива.
Она тото чорнобрива тай трошка пулькатa,
В неї очи як цибулї, язик як лопата. (Гвізд)

3730. Ба що то за молодиця така дуже красна?
Не є в неї зуба в ротї, лише самі ясна!
(Гол. II, ст. 441, ч. 625).

3731. З свербивусу коралики, з верби лика бинда,
Не гнївай ся, моя мила, хоть ти буде кривда. (О. Коцан).

3732. Тай чияж то дївчиночка, шо так красно ходит,
Дайти її до стельмаха, най ї пириробит. (Устє).

3733. Ой дївчино, дївчинонько, десь лїта подїла?
Паслам конї на вигонї тай кобила з'їла. (Кульчицї).

3734. Ой сидїв він коло неї, а вна коло нього,
Не говорив він до неї, анї вна до нього. (Нагуєвичі).

3735. Ой дубочку кучерявий, дубочку, дубочку,
То то ми си навкимило без тебе, любочко.
Тотож ми си навкимило по ночах ходити,
Ой маю я два ґрейцарі, буду си женити.
Оден ґрейцар на тїтюн, другий на горівку,
А третий ще устараю, купю собі жінку.
Оден ґрейцар на тїтюн, а другий на люльку,
А третий ще устараю, купю собі любку. (Топорівцї).

3736. Ой Іван Ґілебан хотїв ся женити,
Одну жабу хотїв печи, а другу варити. (Тухля).

3737. Хотів[1]) сми си ожинити, збрала ми[2]) охота,
Пішов комин[3]) затикати, напудив сми[4]) кота. (Смд.).
Кобаки: 1) Гадав. 2) Зібрала. 3) Вийшов каглу. 4) Си.

3738. Хвалила сї дївчинонька, що полотен бочка,
А прийшло сї віддавати, по пупець сорочка. (Жураки).

3739. Гадав сми си оженити, а тепер ни буду,
Найму собі за гріш бабу, телепати буду. (Кобаки).

3740. а) Ой піду я на Майдан, тай там сї оженю,
Возьму собі таку жінку, сховаю в кешеню. (Вовків).

3741. б) Ой піду я в полонинку, тай там ся оженю,
Таку собі жінку озму, що забю в кишеню.
Ой ішов я с полонинки тай не обзирав ся,
Якийсь дїтько жінку украв, а в кишеню в...в ся. (Підзахарич).

3742. Пан староста падав з моста, аж портки сї дерли,
А свахи сї так сьміяли, трохи не померли. (Кульчицї).

3743. а) Та чи тото весїлє, тай чи тото празник,
Що запхали кота в каглу, кажут що полазник. (Цуцилїв).
Пор. Кол. ст. 96, 799.

3744. б) Ой чи тото висіленько, ой чи тото празник?
Повісили кота в каглу, кажут, що то стражник. (Чорні Ослави).

3745. Вчора були старости, нинї заручини,
Завтра буде весілє, позавтра хрестини. (Волцнїв).

3746. Сїдай, тату, на лопату, мамо на коцюбу,
Тато гайта, мама вішта, поїдем до слюбу. (Грабовець).

3747. Де ми будем нучувати, нибого Паранько?
Я в стодолї на соломі ще повишши балька. (Стр.).

3748. Не штука сє воженити, в ходаки сє взути,
В верету сє задєгнути, старшим братом бути. (Товстеньке).

3749. Нидавном сї ужинив, минув рік в питрівку,
Зібрав дїти с торбиною, пішов на вандрівку.
Недалеко вандрував, з гори на долину,
Подивив сї я в торбину, загубив дитину. (Жур., Григорів).

3750. а) Недавном сї оженив, жінка неспроміжна[1]),
Три годинї по драбинї по цибулю лїзла. (Волцнїв).
Іванівцї: 1) Най я собі ни виличка, колим си кримізна.

3751. б) А я собі невеличка, але си криміжна,
А я три дни по петрушку до города лїзла. (Кульчицї).
Пор. Кол. ст. 58, 305.

3752. Гей[1]) діна[2]), діна, діна, де[3]) моя бабіна?
Пасе коти поза плоти[4]) за вйизанку[5]) сїна. (Михайлов., Григорів).
Ясенів Гор.: 1) Ой. 3) Деж. 4) За вороти. 5) Звєзочку. — Іванівцї: 2) Ой та діна. 3) Не.

3753. Хтїв би я ся женитойки, хтїв бим жінку мати;
Прийде зима, сїна нима, нїчим годувати. (Жеґ. Павлї, ст. 167).
Пор. Врабель, ст. 161, ч. 498.

3754. а) Ой піду я в полонину та наробю сїна,
Аби моя файна любка через зиму їла.
Ой нікому так не добре[1]), як менї самому,
Чужі жінки їдєт сїно, а моя солому.
Чужі жінки їдєт сїно[2]), не можут вставати,
А я свою від соломи не можу злапати[3]). (Волосів).
Григорів (без першого куплєта): 1) Гаразд. 2) Тай від сїна. 3) Стримати.
Пор. Врабель, ст. 161, ч. 498.

3755. б) Та нікому так ни добре, як менї самому,
Чужі жінки їдє сїно, а моя солому.

Чужі жінки їдє сіно, та йдут води пити,
А моя вже від соломи ни може ходити. (Кобаки).
Пор. Мат. V, ст. 146, ч. 230.

3756. Ой нікого так не люблю, як свою бабинку,
Та даю ї сіна їсти в сіньох за драбинку.
(Гол. IV, ст. 496, ч. 47).

3757. а) Ой коби йно до восени, вженю я сї, вженю,
Возьму я си таку жінку, сховаю в кишеню.
Недавно єм сє вженив, жінка ми маленька,
Пішла комин затикати, забила веренька.
Недавно єм сє вженив, жінка ми мацюпка,
Пішла комин затикати, забила коцюбка. (Дусанів).

3758. б) Не давном сї ожинив[1]), жінка молоденька[2]),
Пішла каглу[3]) затикати, вбила ї веренька[4]).
А як буду другу мати[5]), буду шінувати[6]),
Тай не буду[7]) посилати каглу[3]) затикати. (Пасїчна).
Вижниця: 1) Оженив ся Гарасим. 2) Жінка му маленька. 4) Убила каглєнка. 5) Допоможи, милий Боже. 6) Ще другу дістати. 7) Не буду вже. — Іванівці: 2) Жінка ми маленька. 3) Комин. 5) Як сї другий раз вожеию. — Пасїчна 2) Жінка ми маленька. 5) Ни буду ї.
Пор. Кольберг, III, ст. 63, ч. 608—609. — Кол. ст. 201, 2131. — Мат. V, ст. 141, ч. 194.

3759. в) Ой дївчино, дївчиночко, срібна, золотая,
Ой то менї за тобою туга великая.
Ай туга ми, пане брате, ай туга ми, туга,
Умерла ми перша жінка, здала би сї друга.
Умерла ми перша жінка, мнє ї Катеринка,
Пішла каглу затикати, вбила ї каглєнка.
Ой Господи допоможи другу жінку взяти,
Вже не буду посилати каглу затикати. (Волосів).

3760. Ай Боже мій милосерний, що минї робити?
Ай кіт іздох, жона вмерла, нїчим жону вкрити.
Ай кіт іздох, жона вмерла, нїчим жону вкрити,
Хиба кота облупити тай жону накрити. (Волосянка).

3761. Ба кади я тогди бив, коли роздавали?
Кождий собі взяв по воли, минї біду дали.
(Гол. II, ст. 441, ч. 627).

3762. Ой цит, бідо, ни моркони, тай не залицяй ся!
Ай хвать жабу та за лабу та по писку вдар ся!
(Гол. II, ст. 640, ч. 641).

3763. Ішла біда долї селом, ішла біда боса,
Впасала ся мотузинов, висит бідї з носа.
(Гол. II, ст. 426, ч. 552).

3764. На припічку[1]) молотив, на запічку[2]) віяв,
Під припічком наорав[3]), пшениції насїяв[4]). (Нагуєвичі).

Волцнїв: 1) А на пецу. 2) На припічку. 3) Поорав. 4) Пшеницю посїяв. — Кульчиці: 3) А під пецом поворав. 4) Пшеницю посїяв. — Іванівці: 3) А по пецу поорав. 4) Тай жито посїяв. — Григорів: 3) Серед хати іворав. 4) Пшеницю посїяв. — Журів: 2) Під припічком. 3) Попід лавки поворав. 4) Пшеницю посїяв.

3765. Ой сьмійте сї, дївчетонька, тай ви молодиції,
Я посїяв файку жита, а цибух пшениції. (Нагуєвичі).

3766. Спитлював я файку жита і цибух пшениції,
Щоби було на коровай на зимні месниції. (Волцнїв).

3767. Люблю-ж тебе, моя мила, та люблю, та люблю,
А я тобі на вечеру воробчика убю.
А з крилець студенець, з головки печеньи,
Буде-ж тобі, моя мила, препишна вечерьи. (Гвізд)

3768. А с під печі вода тече, миски помиває,
С під постелї вітер віє, хату вамітає. (Угринів Долїш.).

3769. Полєгали вечеріти, наварили спати,
А ти, любко солоденька, забирай сї з хати. (Ямниця).

3770. А на печі горіче, на припічку тїсно,
А на лаві студено, на постели сьмішно. (Камінне).

3771. Ставок ми сї запалив, риби погоріли,
А печені щупаки у лїс полетїли. (Вовків).

3772. Ой Іван-Подолян ходив з посторонком,
Вперезав сї комишем, підпирав сї ворком.
Тримав став на печи, черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками, стрілєв птахи маком.
Як сї став запалив, риби погоріли,
Попалені щупаки до лїса летїли.
Невеличкий чоловік рубав ціпом дуби,
Вдарив жебу по хвості, вібила му зуби.
Не жури сї, чоловіче, ти зуби набудеш,
Якєс рубав ціпом дуби, так рубати будеш. (М. Яцків).

3773. Старі хати погоріли, сніпки сї лишили,
Мирлї з гробу повставали, люльки закурили. (Жур.).

3774. а) Ой прийшов я до косцьола, став я си в куточку,
Сьвятий Петро грав на бас, Павло на дудочку.
Ой прийшов я до косцьола, став я си в куточку,
Яч зачали сьвяті бити, подерли сорочку.
Ой прийшов я до косцьола, тай став я си в кутку,
Сьвятий Павло грав на бас, а Петро на дутку.
Ой прийшов я до косцьола там орґани грали,
Яким тріснув личаками, аж сьвяті гуляли. (Буцнїв).

3775. А я прийшов до косьцьола, ставім си в куточку,
Як зачили сьвиті бити, подерли сорочку.
А я прийшов до косьцьола тай ставім си з краю,
Мене сьвитий Петро буком: чос прийшов, гільтаю?
А я прийшов до косьцьола тай ворґани грают,
Як ступали личаками, всї сьвиті гуляют.
А я прийшов до косьцьола та на саму суму,
Ше сє сума не скінчила, я до дому суну. (Іванівка).

3776. Наварили мати каші, гарбузом затерли,
А татуньо попоїли, аж ноги задерли. (Кнг.).

3777. Ой прийшов я тай до раю, а в раю зорєє,
Сьвітий Петро їсть кулешу, в сметану мачєє. (Жураки).

3778. Як я тоту коломийку зачую, зачую,
Кіселицї вісербаю, в горшку потаньцюю. (Хмелївка).

3779. Ой що будеме робити, вжесме поробили!
Будеме ся качуляти із гір на долини!
(Гол. II, ст. 440, ч. 621).

Жіноцькі насьмішки.

3780. Пішла дївка на весіле, взєла сї хвалити,
Пішла мама до димкарє сину димку бити.
Бідна моя головонько, том сї похвалила,
Ішла мама від димкарє, димку загубила. (Гвізд).

3781. Хвалила ся дївчинонька, що має старости,
А до неї приходило поросє безхвосте. (Вільки Мазов.)

3782. Ой дївчина кумина колопеньки терла,
А як вздріла каваліра, на терлици вмерла. (Кнг).

3783. Ой кувала зазулечка за двором, за двором,
Я такого мужа маю, що менї не сором.
Я такого мужа маю, як гречана паска,
Тогди мене поцїлує, коли моя ласка. (Кобаки).

3784. А мій милий чорнобривий чогось зажурив сї,
Мотузочком вперезав сї, торбов нарєдив сї. (Вовків).

3785. Де ти їдеш, чоловіче? Така завіруха,
Возьми кітку, здери шкірку, завини си уха! (Біла).

3786. Ой Івани, Іваноньку, я сї тобов тїшу,
А я з теби шкірку здойму, на банти повішу. (Іванівцї).

3787. Ой поїхав мій миленький на коню вороню[1]),
А а[2]) сяду на коцюбу[3]) тай єго здогоню[4]). (Біла).

Холоїв: 1) На коню. 3) Корову. — Кропивник Н.: 1) На коню. 2) Я си. 3) Теличку. 4) Тай го перегоню. — Пасїчна: 1) На коню. 4) Тай го перегоню. — Тухля: 1) На коню. 3) Корову. — М. Яцків: 1) На коню. 3) Корову. 4) Я го ще догоню.

3788. Ой мала я миленького, ой мала я, мала,
Поставилам на ворота, тай ворона вкрала. (Іванівка).

3789. Ой мала я миленького, як гусятко біле,
Повів конї на ніч пасти, комарі го з'їли. (Красне).

3790. Ой мала я миленького но штири недїли,
Пігнав бички понад річки, комарі го з'їли. (Невід.).

3791. Ой мала я миленького такого як лялька,
Пішов комин затикати, забила каглянка. (Красне).

3792. Та хмарит сї, та бурит сї, відай буде слїтка,
Ой мала я миленького, та вхопила кітка. (Березів).

3793. Ой мала я миленького, та мала, та мала,
Ой Бог надав, а дїтько взяв, я не банувала.
Ой мала я миленького, то велика втїха,
Та дала я ковалеви, бо він не мав міха. (Гвізд).

3794. а) Мовят[1]) люди, шчо я груба, та[2]) я не тононька[3]),
Запасочка на три сяги[4]), іще коротонька[5]). (Кропив. Н.).

Боберка: 1) Кажут. 2) Що. 4) На сїм сягів поясина. — Костїльники: 3) Парубочок як дубочок, дївчина тоненька. 4) На сїм сежень поясина. 5) А ще коротенька.

3795. б) Парубочок як дубочок, дївчина тоненька:
На сїм сєжінь поясина, тай ще коротенька.
Кобис менї, моя мамко, локоть докупила,
А вже би нї поясина в коло обходила! (М. Яцків).

3796. в) Мене мати породила близенько потока,
Та казала: рости, доню, тоненька, висока.

А я мами послухала, виросла тоненька
На сім локоть поясина, тай ще коротенька. (Черче, Грг.).

3797. А я собі ґосподині, в пецу риют свині,
А лижке єм поломила, жиби єм ни мила. (Іванівці).

3798. А я собі ґосподині у своїм куточку,
Я випиру до лавочки кулаком сорочку.
Ой то була сорочечка, ой то була біла,
А вже моя сорочечка води ни виділа. (Іванівці).

3799. Ей я собі ґосподиня, так як тая павка,
Штири ночи горшки мочу, аж зогнила лавка. (Глядки).

3800. Та ци я си не ґаздиня, ци ни маю статку,
Троха маку, пастернаку і цибульки грядку. (Мшанець).

2801. а) Ой циж бо я не ґаздиня, най признают люди,
Штири фіри сьмітє в хаті, пета в сіньох буди.
Прийшли купці рогатиньскі сьмітє купувати,
Я си хустку пирикривлю, ни хочу продати.
А ви, купці рогатиньскі, поправти сї ліпше,
Бо як прийдут береженьскі, то наложут більше. (Черче).

3802. б) Чи я собі не ґаздині, най присудіт люди,
Штири фіри сьмітє в хаті, пета в сїнех буде.
Прийшли Жиди з Богородчін сьмітє купувати,
Дают мені сорок срібних, я не хочу брати.
Купи мені, мій миленький, сивеньку кобилу,
Най вивезу всьо сьмітєчко на попову ниву.
Бо попова, каже, нива сім літ не гноєна,
Як я її погноєла, пшеницю вродила. (Угринів Горіш.).

3803. в) Чи я тобі ни жона, чи ни ґосподині?
Три дни хати ни мела, сьмітє по коліна.
Хоть буду я мести, мести, ни буду го нести,
Купи, мужу, ми візочок, будем сьмітє везти.
Купи, мужу, ми візочок і сиву кобилу,
Вивеземо сьмітє з хати на попову ниву.
А попова нива, нива, сім літ ни родила,
Як вивезли фіру сьмітє, пшеницю зродила. (Михайловичі)

3804. г) Ей ти пеш, мене беш, яка тобі нужда?
Такой я си господиня, нехай скаже кужда.
Штири фіри сьмітя в хаті, пята в сінех буде,
Такой я си господиня, нехай скажут люде.

Приїхали збараскії сьмітя купувати,
А я хустку підсуваю, не хочу продати.
Кумцю-ж моя, любцю-ж моя, поправ ти ся ліпше,
Як приїдут тернопільскі, то накинут більше. (Буцнїв).

3805. За що мене мужу беш, за які учинки,
Чи я тобі ни наприла за рік два починки?
Не сама я прила, прила, прили помічниці,
Та за муку, то за пшоно, то за паленицї. (Михайловичі)

3806. Коло миски запалили, коло горшка горит,
Ой тож мене за макітров головонька болит.
Та я сєду, оплакую макітру стовчену,
Що вже менї тай не їсти бульбу колочену. (Гвізд).

3807. Кумо моя солоденька, яка ти ми мила,
Коби ти ми на вечеру горобчика вбила.
А з хрибет росолець, з головки печенє,
А з ніжок студенець, то добра вечерє. (О. Коцан)

3808. Затопила, закурила, не хоче горіти,
Положила мотовило: підпалюйте діти.
Наварила пиріженьків та на солонинї,
Сама з'їла двайцят штири, два дала дитинї.
Ой нате вам, мої діти, та по пирогови,
Щобисте лиш не казали вітцю ворогови.
Лише отець на поріг, а діти вповіли:
Татуню наш солоденький, ми пироги їли. (Рибно).
Пор. висше ч. 3285.

3809. Зварила бим пироги та ни маю масла,
А сира бим роздобула, коби мука красна. (Жур).

3810. А я з гори на долину пуволеньки зийду,
Звари, душко, пирожєта, в вечір до тє прийду.
Зварила бих пирожєта, коби сир та масло,
Корита бих роздобула, коби мука була. (Підзахарич).

3811. Дай ті, Боже, здоровлячко і твому милому,
Шо сти прийшли гобидвоє до моєго дому!
А я вже сї сподївала й горобця забила,
І печінки напекла, драгель настудила! (Руда Сїлецька).

7. Дурні.

3812. Вчора[1]) була неділенька, а нині будний день,
Ішов дурень коло[2]) мене, не сказав добрий день.
Не він дурень, не він дурень, ой но[3]) его мати,
Та[4]) що его не навчила добрий день казати. (Дусанів, Охримів)
Руда Сілецька: 1) Вчера. 2) Попри. 3) Тілько. 4) Ой.

3813. а) Ой повіяв буйний вітер, тай вивалив шибку,
Іде дурень до дівчини й перекривив шепку. (М. Яцків).

3814. б) Вітер віє, шелевіє, тай видрулив шибку,
Іде дурень від дівчини, перекривив шепку. (Нагуєвичі).

3815. а) Тиче вода с під города, тай сє комельгує,
Іде дурень до дівчини, тай сє гонорує. (Будзанів).

3816. б) Тече вода с під города, тай сї кольорує,
Сїв си[1]) дурень коло[2]) мене тай сї гонорує. (Вовків).
Скобичівка: 1) Іде. 2) Попри.

3817. Стоєт верба над водою, полоче корінї:
Не стій, дурню, коло мене, ти не моя рівнї. (Батятичі).

3818. Тече вода край города тай каламутит сї,
Ой то дурень, не парубок, що йде і пишит сї. (Волцнїв)

3819. Не пий, коню, води з рова, бо то каламутна,
Не йди, дурню, до дівчини, бо то баламутна. (Іванівка).

3820. Тече вода с під города на білий півмисок,
Іде дурень дорогою, задирає писок. (Сокаль).

3821. а) Ой то мене с сьвіта жине, ой то мине губит,
Та що мою дівчиноньку леда дуринь любит. (Грг.).
Пор. Зал. ст. 185. — Сал. ст. 74, ч. 53.

3822. б) Тото мене с сьвіта жене, тото мене губит,
Та що мою дівчиноньку ляда дурень любит.
Тото мене с сьвіта жене, тото мене ріже,
Що до мої дівчиноньки ляда дурень лїзе.
(Гол. II, ст. 288, ч. 232).

3823. Я сапала кукурудзи тай відтєла палець,
Заповів ми один дурень на сїм недїль танець.
Висапалам кукурудзи, загоїв сї палець,
Танцювалам тай ще буду, про твій, дурню, танець! (М. Яцків).

3824. Кажут люди, що я бідна, буду я се мати,
Ой піду я до Кнїгинич димку малювати.
Сама я си помалюю, сама я си вшию,
Ни бири мі, дурню, в таниц, бо се повалєю. (Жур).

3825. А на менї кучерики, як на бараночку,
Іше минї їден дурень дає доганочку. (Сгр.).

3826. Ти гадаєш[1]), єден дурню[2]), що[3]) я тебе любю,
А я тебе чуєш, дурню[4]), словами[5]) голубю. (Осташівцї).

Пісочна: 1) Ти си мислиш. 2) Дурню єден. 3) Жи. 4) Дурню. єден. — Вовків: 2) Дурний дурню. 4) Дурний дурню. — Іванівцї 4) Дурний дурню. 5) Очима.

Пор. Гол. IV, ст. 504, ч. 80. — Сал. ст. 83, ч. 65.

3827. Ти гадаєш, єден дурню, що я тя любила,
Я такими смаркачами плоти городила. (Біла).

3828. Ти гадаєш, дурний дурню, що я тя любила,
А я тибе підходила, щобим сї напила. (Іванівцї).

3829. Ти си мислиш, оден дурню, що тебе кохаю,
Я такими дураками плоти підпираю.
Ти си мислиш, дївчинонько, що я тебе хочу,
Я такими драпаками холошнї волочу. (Хотїнь).

3830. А ти мислиш, єден дурню, щобим тя кохала,
Я-б такими дураками плоти підпирала. (Осташівцї).

3831. Ой ти мислиш, дурню, дурню, що я в тебе стою,
А я свої чорні очка за єншими строю. (Вовків).
Пор. Кол. ст. 60, 373.

3832. Ти гадаєш, дурний дурню, що я в тебе стою,
А я тебе, дурний дурню, маю під пєтою. (Вовків).

3833. А ти кажеш, єден дурню, що я в тебе стою,
Я не брала подарунків, тебе сї не бою.
Я не брала подарунків тай не буду брати,
Не стоялам в твою ласку, й не буду стояти. (Черче).

3834. а) Шкода трави зеленої[1]), що ї бузьок косит[2]),
Шкода тої[3]) перстенини, що ї дурень носит. (Григорів).

Мшанець: 1) І отави. 2) Що ї кінь толочит. 3) Мої.
Пор. Гол. IV, ст. 456, ч. 96.

3835. б) Шкода трави і отави, що той косар косит,
Шкода мого перстеника, що той дурень носит.
Щобим знала, що то дурень, то бим відобрала,
Щобим знала, що мій буде, то бим другий дала. (Біла).

3836. Ой я ішов долї селом, тай сї заталапав,
Дала мині дївка риньский, щобим ї посватав
А я риньский у кишеню, не скажу нїчого.
Колис, дївко, така дурна, шукай си єншого. (Ясениця).

3837. Та на леду огень кладу, на спід паде угля,
Тош то я си полюбила парібка, ни дурня. (Кропив. Н.).

3838. Ступай[1]), коню, копитами[2]), най болото[3]) трисне[4]),
Нехай[5]) мене сякий такий[6]) за руку[7]) не тисне. (Голгочі).

Батятичі: 1) Тупни. 2) Копитою. 4) Бризне. 5) Найже. 6) Ляда дурень. — Коломия: 1) Копни. 4) Бризне. 6) Який ляда дурень. 7) Ручку. — Редодуби: 1) Тай вдар. 3) Та най вода 4) Бризне. 5) Та най. 6) Єден дурень. — М. Яцків: 1) Удар. 4) Бризне. 5) Та най. 6) Леда дурень. 7) Ручку.

3839. Розалїю ситом сїю, розалїя сходит,
Та най мене леда дурень за ручку не водит.
Та най мене другий водит хлопец молоденький,
Шо пристає до личенька, як мід солоденький. (Топорівцї).

3840. Волїлаб я, стара мати, корец гречки нести,
Як мнї має леда дурень за рученьку вести. (Невід.).

3841. За нашими воротами виросла куманка,
А я тобі, їден дурню, сестра, ни коханка. (Жур.).

3842. Ой леґіню, леґінику, спеклам тобі стулень,
А ти в вечер не приходив, тос остатний дурень. (Жураки).

3843. Я казала прийти садом, він прийшов городом,
Та найжеж ти мать мордує с таким дїдоводом. (Іванівка).

3844. Чомус тогди не приходив, як я ти казала?
Тепер, дурню, не калатай, бом позамикала. (О. Коцан).
Пор. Кольберґ, III, ст. 29, ч. 220.

3845. А щож тобі, дурний дурню, за кривда від мене,
Же ти ходиш, не підводиш очинька на мене? (Кульчицї).

3846. Давай, дурню, подарунки, а я буду брати,
А як піду за єнчого, буду сї сьміяти. (Пісочна).

3847. Ой дівчино, дівчинонько, тос ми до вподоби,
Ни кажут ми люди брати, ни маїш худоби.
Ой коби я, дурний дурню, худобоньку мала,
Том такими дураками плоти підпирала.
Худобонька ни з дубонька, як на воді піна,
Як я буду Богу мила, ни треба ми віна. (Пісочна).

3848. Тиче вода с під города, тиче балванами,
Сидит дуринь коло мени, хвалит сє волами. (Жуків).

3849. А ти гадав, їден дурню, шо ти стою в ласку,
Хоть ти маєш штири воли, я їдну запаску.
Штири воли поздихают, а запаска буде,
Такой тобі, їден дурню, жаль за мною буде. (Кнг.).

3850. Здає ми ся, не дивит ся той дурень на мене,
Що погляне, серце вяне, і в його і в мене. (Біла)

3851. а) Дуб на дуба похилив ся, явір на калину,
Похвалив ся єден дурень, що я за ним гину.
А я дуба перескочу, анї доторкну ся,
Як на дурня наповажу, анї подивлю ся. (Хотїнь).

3852. б) Ой повіяв буйний вітер, та зломав калину,
Пофалив сї оден дурень, що я за ним гину.
А я гину, а я гину, та не за такими,
За такими як я сама, за молоденькими. (Невід).

3853. А ти кажеш, єден дурню, що за тобов гину,
А я тебе так любила, як Жид солонину. (Черче).

3854. Літа мої молодії, літа мої буйнї,
Ой то на вас підсїдали по дорозї дурнї. (Волосянка).

3855. Ой жела я пшениченьку стоячу, стоячу,
Щос ми зробив, дурний дурню, що за тобов плачу? (Кульчицї).

3856. Як мі маєш любитоньки, люби мі, люби мі,
Як мі маєш покинути, дурню, ни дури мі. (Черниця, Пісочна).

3857. Закувала зазуленька в городї на хмели:
Нераз ти ся, дурню, виспав, на моїй постели. (Вільки Маз.).

3858. Ой щеж бо я не здибала такого дурного,
Щоби лежив коло мене, не робив нїчого! (О. Коцан).

3859. А ти мене, дурний дурню, зрадити гадаєш,
Маю в Бозї надїєньку, що не дочекаєш. (Вовків).

3860. Ой коби но до осени, віддам сї, віддам сї,
Такий я ти, дурний дурню, зрадити не дам сї. (Вовків).

3861. Коби ділай до осени, відам сї, відам сї,
Такой тобі, їден дурню, зрадити ни дам сї.
Ни дам ти сї на підмову тай на підмовочку,
Аш докі ми ни прикриют вінком головочку.
Ни дам ти сї на підмову, ни дам сї зрадити,
Бо ще минї подобонька дївчинов ходити. (Врб.).

3862. а) Ой з під гори високої дика курка дерла,
Ти ся, дурню, не ожениш, хіба би я вмерла. (Нагуєвичі).

3863. б) Ой на ставу, на ставоньку, качка піра дерла,
Ти ся, дурню, не ожениш, хиба би я вмерла.
Ти ся, дурню, не ожениш, я замуж не піду,
Отос сибі зачипив великую біду. (Нивиці).

3864. Вже всюди сї похмарило поза паньскі гумна,
Кажи, дурню, дес засватав, най ни ходжу сумна. (Врб.).

3865. Ой хмарит сї, ой бурит сї, а дощу не буде,
Зробив дурень заручини, весїлє не буде.
Зробив дурень заручини тай коло кєрниці,
А весїлє відложили на зимні мєсниці. (Врб.).

3866. Чос до мени, любку, ходив, чос до мени лазив.
Як ти мене, їден дурню, сватати ни важив? (Явче).

3867. Чос до мени, дурню, ходив, ходив-бис на пальцьох,
Щоби тибе так ссушило, як курку на яйцьох. (Явче).

3868. Щоб я була знала, знала, що ти ми так зробиш,
Булаб я сї ни дивила, куда, дурню, ходиш. (Ясенів Гор.).

3869. Ой гаю мій зелененький, ой гаю мій, гаю,
Полюбилам того дурня, а тепер ся каю. (П. Ст. Б).

3870. А калина біло цвила, червоно родила,
Тепер я ся довідала, кого я любила.
Тепер я ся довідала, тепер добре знаю,
Не буду тя, дурню, любить, іншого кохаю. (Ж. Павлі, ст. 175).

3871. Шкода трави тай мурави, щом по нї ходила,
Шкода мене молодої, щом дурня любила. (Зал. ст. 188).

3872. Тож то я ся нагадала, та не по чясочку,
Щом дурневи вишивала єдвабом сорочку. (Кропив. Н.).

3873. Ой коби я була знала, дурня не любила,
Була би я на серденьку туги не носила. (Біла).

3874. Никому ся ни дивую, тілько сама собі,
Щом ся дала на підмову тобі, дурню[1]), тобі. (Волосянка).
Пісочна: 1) Дурний дурню.

3875. Там на горі штири гаї с самої дубини,
Заплати ми, їден дурню, шо смо сї любили. (Явче).

3876. Ой на гору високую колясонька їде,
Якась буде біснувата, що за мене піде. (Жураки).

3877. а) Оженив сї бісноватий, тай взєв дурновату,
Та не мав він що робити, тай запалив хату. (Жураки).
Пор. Ж. Павлї, ст. 198.

3878. б) Я вженив сї дурноватий, та взєв біснувату,
Та не мали що робити, запалили хату.
Хата горит, хата горит, водвірки вбіймає,
Дурноватий з бісноватов гопки витинає. (Черче).

3879. А я гору пиривору, тай посїю яниш,
Ни сьвіти ми, дурню, в очи, бо ти єншу маєш.
Ни сьвіти ми, дурню, в очи, бо ми сьвітит сонци,
Хоць ти мене вірно любиш, я тибе ни коньчи. (Іванівцї, Дусанів).
Пор. висше ч. 2670.

3880. Не сьвіти ми, дурню, в очи, ой бо ти не місьиць,
Мене твоє закохане анї раз не тїшит.
Не сьвіти ми, дурню, в очи, сьвітит менї сонце,
Хоть ти мене вірно любиш, то я тя не конче.
Не сьвіти ми, дурню, в очи, засьвіти си мамі,
Нехай тобі вже засьвітят в головах на лаві. (Голгочі).

3881. На городї зеленина, там огірки вют ся,
Мара знає, де він ходит, а з мене сьміют ся.
Скажи, дурню, своїй мамі, най ми не склинає,
Не піду ї за невістку, най перше сконає. (Красне).

3882. Мурована дороженька, аж сє порох курит,
Скажи, дурню, своїй мамі, най сї мнов не журит.
Скажи, дурню, своїй мамі, най мі не склинає,
За невістку ї не буду, доки не сконає. (Іванівка).

3883. Я калину підпалила, калина ни горит,
Я до дурнї так щибечу, дуринь ни примовит;
Я до дурнї так щибечу, як тая щибітка,
Він до мени ни примовит, як до того дїтька. (Ожомля).

3884. Як ся маєш, дївчинонько, що в теби чувати?
Пашов, дурню, ти від мене, не хочу тя знати. (П. Ст. Б.).

3885. Дївчинонько, дївчинонько, яка ти є дурна,
Будеш ти ще свині пасти поза панські гумна.
Ой ще будеш свині пасти поза панські лани,
Та щоби ти не давала парубкам догани. (Рибно).

3886. Та для пса кобаса, та для кітки скопец,
А для тебе, дївчинонько, тай білявий хлопец.
Не для пса кобаса, не для кітки скопец,
Не для тебе, дурна дївко, тай білявий хлопец. (Пєтничани).

3887. Перед тими воротами вікопана студня,
Біднаж моя головочко, розгнївалам дурня.
Як сї жито само сїє, най сї само косит,
Як сї дурень сам розгнївав, най сї перепросит. (Коломия).

3888. Ой дубочку зелененький, вода тя полоче,
Коби мене Господь любив, а дурень як схоче. (Нагуєвичі).
Пор. Сал. ст. 83, 62.

3889. Перебриду тричі річку, тай ся не замочу,
Пану Богу присїгаю, дурневи не хочу. (Кропив. Н.).

3890. Шкода трави шовкової тому облогови,
Шкода мене молодої тому дуракови.
Шкода мене молодої, шкода мого стану,
Та як я сє леда бідї у ручки дістану. (Григорів).
Пор. Ж. Павлї, ст. 188.

3891. Сів си дурень коло мене тай си не вважає,
Що він мою спідничину ходаком валяє[1]).
Сів си дурень коло мене тай гадки не має,
Та сам мене не цїлує і другим не дає. (Мшанець).
Мшанець (вар.): 1) Що своїми ходаками спідничку валяє.

3892. Наварила кісїлю, підбила мукою,
Колис, дурню, зломив лижку, будеш їв рукою.
Зачав їсти кулаком, заталапав вуса,
Тяжко здихнув, ревне сплакнув до пана Єзуса. (Біла).
Пор. висше ч. 3126.

3893. Щом сї води наносила тої колотної,
Щом сї дурня налюбила, шкода слави мої!
Якоїм си наносила, таку буду пити,
Якогом си полюбила, с таким буду жити. (Вовків).

3894. Щом ся води наносила з тої кирниченьки,
Щом ся дурня налюбила з тої вуличеньки.
Щом ся води наносила тої колотної,
Щом ся дурня налюбила, шкода слави мої.
Щом ся води наносила, не буду ї пити,
Щом ся дурня налюбила, не буду з ним жити. (Біла).

3895. Щом ся води наносила з тої студеноньки,
Щом ся дурня налюбила, шкода неславоньки.
Щом ся води наносила, я пити не буду,
Щом ся дурня налюбила, а за ним не буду.
Як любила, так любила, тепер не таю ся,
Не хоче мя дурень взяти, то я й обійду ся. (Нивиці).

3896. Я казала, що керниця, а то паньска студня,
А я собі нагадала, щом любила дурня. (Тaурів).

3897. Шкода трави тай мурави, щом по ній ходила,
Шкода мене молодої, щом дурня любила!
(Гол. II, ст. 326, ч. 437).

3898. Калинонька біло цвила, червоно зродила,
Шкода, дурню, вроди мої, щом тебе любила.
Шкода, дурню, вроди мої, ще й вонору мого,
Щос ся тілько націлував личка румяного. (Біла).

3899. Ой вже вечер вечеріє, сонїнько вагує,
Шкода личка румяного, що дурень цілує. (Вовків).

3900. Нима мого миленького, нима паниченька,
Нима кому цілювати білого личенька.
Хоть той дуринь поцілює, то на землю плює,
А він дуринь, він ни знає, що личко коштує. (Жур.).

3901. Ой то ми ся спати хоче, аж вочима жмуру,
Ніхто ми ся не спитає, чого я сї журу.
Ой то ми ся спати хоче, ой соне мій, соне,
Сїв си дурень коло мене, пускає мандрони. (Дусанів).

3902. Від берега до берега водиця прибула,
Хвалаж тобі, Господоньку, щом ся дурня збула. (Біла).

3903. Ой впав сьніжок на вострїжок тай не ростопив сє,
Ходив дурний до дівчини тай не воженив сє. (Іванівка).

3904. Широкий лист на ялині, широкий, а дре ся,
Єден дурень покидає, мене любит десять. (Біла).

3905. Не стій, коню, коло плота, не їдж околота,
Не важ, дурню, на дївчину, даремна робота.
Не стій, коню, коло плота, не щіпай барвінку,
Не важ, не важ, оден дурню, на богацку дївку. (Качанївка).

3906. Ни вій, вітри, на калину, бо ти ї ни зломиш,
Ни важ, дурню, на дївчину, бо ти ї ни возьмиш.
Ни вій, вітри, на калину, калина тоненька,
Ни важ, дурню, на дївчину, бо ще молоденька. (Явче).

3907. Воли мої половії, ярма золотії,
Ни маєш ти, їден дурню, на мени надії. (Жур.).

3908. Гайда конї воронії, тай гайда гнїдії,
Не май, не май, єден дурню, на мене надії. (Бишки).

3909. Ходив бузьок[1]) попат воду[2]) тай сї[3]) заталяпав,
Ото[4]) дуривь, ни парубок, що за дївков плакав. (Кнг.).
Іванівцї: 1) Ой біг пес. 2) Біз овес. — Денисів: 1) Ходит бузьок. 2) По болотї. 3) Фіст си. 4) А то.

3910. а) Ой кину я бук на воду, бук на водї плине,
Дурний розум парубоцький за дївкою гине.
Ой кину я бук на воду, бук на водї скаче,
Дурний розум парубоцький за дївкою плаче. (Нивицї).

3911. б) Ой пущу я бук на воду, бук по водї скаче,
Ото дурень не парубок, шо за дївков плаче.
Ой пущу я бук на воду, бук по водї плине,
Ото дурень не парубок, шо за дївков гине. (Печенїжин).

3912. Там то личко, як яблочко, станочок як карта,
А ти мене, оден дурню, любити не варта. (Таурів).

3913. Ой не текла вода горов, тай не буде течи,
Ой не варт ти, єден дурню, жінки достеречи. (Нагуєвичі).

3914. Ой ти мовиш, дурний дурню, що мя будеш бити,
Дай ти, Боже, на здоровлє мене зачепити.
Бо ти мовиш, дурний дурню, що я тя ся бою,
Як ти дам раз по за уха, не треба набою. (П. Ст. Б.).

3915. Ой ти мовиш, єден дурню, що я тї сї бою,
А я тобі, єден дурню, о ласку не стою. (Нагуєвичі).

3916. Ой скочу я у городец, а в городци рісно,
Ой вступи сї, дурний дурню, бо тї в писок трісну. (Вовків).

3917. а) Під нашими воротами виросла тоїтка,
Збирає сї їден дуринь висипати вікна.
Мої вікна ни скарбові, а я ни громацка,
Ни чіпай мі, їден дурню, бо я єдиначка. (Явче).

3918. б) Попід гору високую зацвила салїтра,
Обіцєв ми єден дуринь, що ми вибє вікна.
Мої вікна ни скарбові, хата ни громацка,
Такій мине хлопцї любєт, хоць я ни богацка. (Жуків).

3919. Тече вода з під города, тече вода з річки,
Бере ми ся дурень бити, не варт торби сїчки.
Бере ми ся дурень бити, я ся го не бою,
Бо я маю аж два хлопцї, обстанут за мною. (Біла).

3920. Коло гаю походжаю, коло лїщиноньки,
Та не вбіймай, їден дурню, мої дївчиноньки. (Жур.).

3921. А я з гори на долину, тай на долиноньку,
Який дурень обіймає мою білявоньку. (Вовків).

3922. Чикай, чикай, єден дурню, дам я ти дївчину,
Як пожену сїрі воли в зелену лїщину. (Будз.).

3923. Не вій, вітре, на тополю, бо ти ї не зломиш,
Не важ, дурню, на дївчину, бо ти ї не возьмеш. (Вовків).

3924. Ой звіяв сї буйний вітер, поломав лїщину,
Наважив сї дурний дурень, відобрав дївчину.
А я тобі, дурний дурню, дївчину дарую,
Лишень най тї на дорозї в писок замалюю. (Журавно).

3925. Ой дам я ся порубати, дам ся посїкати,
Йно ся не дам, єден дурню, за чуприну взяти. (Біла).

3926. Тамто-ж я ся находив, болота намісив,
Як наважив їден дурень, бодай ся повісив. (Охрим.).

3927. Ой пасли ся карі конї в глубокій долинї,
Будеш мати сїм коханок, ти дурню, по минї.
Будеш мати сїм коханок, до сподоби свої,
А потому привандруєш до мене самої. (Біла).

3928. А я була сама, сама, а вас було штири,
А всї штири дурні були, що мене пустили. (Охрим.).

3929. Ой горами, долинами, пшиницї ярами,
Ни загиниш, дївчинонько дурна, мижи нами. (Кнг.).

8. Вороги.

3930. В одній хаті сї родили два братя соколи,
Вороги їх розділили, шоб никли поволи. (Іванівка).

3931. Куда були шуги, луги, а тепер дороги,
Куда були добрі люди, а тепер вороги.
Куда були шуги, луги, тепер беріженьки,
Куда були добрі люди, тепер вороженьки. (Жураки).

3932. Ой із гори на долину покотив ся горох,
Перше було закохане, тепер тяжкий ворог. (Біла).

3933. А що було польом, польом, тепер облогами,
А що було любо, мило, тепер ворогами.
Ой то було постояти, тай поговорити,
А тепер сї на огиду тешко подивити. (Іванівцї).

3934. Усьо поли[1]) поворани, єдно облогує,
Усї хлопцї зо мнов добрі, еден[2]) ворогує.
Та най жи він ворогує, я го сї ни бою,
Компанії з ним ни маю[3]), в ласку му ни стою. (Іванівцї).
Волцнїв: 1) Всьо у поли. 2) Один. 3) Не тримаю.

3935. Казалам ти, мій миленький, тогди приходити,
Та як буде дванацїта годиночка бити.
Та як буде дванацїта, перша добивати,
Тогди мої вороженьки полїгают спати. (Волосів).

3936. Посїю я руту круту, а рута не сходит:
Через тяжкі вороженьки милий не приходит.
Чей мороз ся пересяде, а рутонька зійде,
Чей вороги ляжут спати, а мій милий прийде.
(Гол. II, ст. 348, ч. 551).

3937. Посїю я круту руту межи берегами,
Ой тяжко си погуляти межи ворогами.
А я тії крутї рутї вершки постинаю,
Як вороги підут спати, я си погуляю. (Коропець).
Пор. Сал. ст. 56, ч. 205.

3938. Посїю я круту мяту межи берегами,
Тяжко минї пережити межи ворогами.
Ой буду я крутї мятї вершечки счіпати,
А чей мої вороженьки полягают спати.

Коли мої вороженьки полягают спати,
А я собі молоденька піду погуляти.
(Гол. II, ст. 409, ч. 469—471).
Пор. Де-Волланъ, ст. 41.

3939. Як хмарки сї тай розступє, тогди місяць зийде,
Як вороги лєжут спати, тогди милий прийде. (Березів).

3940. Куди до тї, любко, зайти, чи горі горбами,
Ой шоби сї вороженьки не здогадували.
Пішов би я долоньками, нема дороженьки,
Пішов би я уличками, брешут вороженьки. (Жеґ. Павлї, ст. 196).
Пор. Кольберґ, III, ст. 37, ч. 301—302.

3941. а) Прийди, прийди[1]), мій миленький, понад[2]) беріженьки,
Аби[3]) тебе не виділи[4]) тяжкі вороженьки. (Котузів).
Іванівцї: 1) Приїдь, приїдь. 2) Попід. 3) Щоби. — Волцнів: 3) Жеби. 4) Здибали.

3942. б) Прийди, прийди, мій миленький, попід бириженьки,
Щоби тибе ни виділи тяжкі вороженьки.
А вороги як зобачут, будут говорити:
Ни дурно він тамкай ходит, мают сї любити. (Сгр.).

3943. Не йди, любку, улицїма, я йди городами,
Я щоби сє вороженьки не здогадували.
Як жи вни сє здогадают, будут говорити,
Не ходит він туди дурно, мусит ї любити. (Ходовичі).
Пор. Кол. ст. 93, 715.

3944. Поцїлюй ми, мій миленький, я з правого боку,
Най вороги колька коли хоть півтора року.
Поцїлюй ми, мій миленький, у прави личенько,
Най викини міхурами, чи любит сирденько. (Іванівцї).
Пор. Сал. ст. 81, ч. 44.

3945. Ой конику, воронику, вилити на поли,
Купи, любку, кораллки, най ворогів коли. (Чорні Ослави).

3946. Гадалам сє віддавати, а уже ни буду,
Вороженьки під ноженьки тай гуляти буду. (Жур.).

3947. Ой рівцями кукурузка, рівцями, рівцями,
Не буду ся віддавати, жаль ми за хлопцями.
Не буду ся віддавати, буду так ходити,
Будут мали вороженьки за кого судити.
Вороженьки, вороженьки, та щож я вам винна?
А я свого миленького любити повинна. (Красне).

3948. Пожину я воли пасти, а коники найко,
Такой мене, моя мамко, за Іванка дайко.
А в Івана нові двері, тай нові одвірки,
Дай мнї, мамко, за Івана ворогам на вкірки. (Чорні Ослави).

3949. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Шкода, мати, того хлїба, щос ме годувала.
Шкода, мати, того хлїба, тай тих пироженьків,
Що ти мене годувала тай для вороженьків. (Котузів).

3950. Ой поїхав мій миленький трьома дорогами,
Лишив мене молоденьку межи ворогами. (Жураки).

3951. Чоловіка нема дома, пішов за волами,
Мене лишив молоденьку межи ворогами. (М. Яцків).

3952. Тай за двором доріжечка, за двором, за двором,
Тай поїхав мій миленький із тяжким набором.
Тай поїхав мій миленький аж до Коломиї,
Купит минї подарунок, я вздрите на минї.
Та як буди подарунок на минї лїлїти,
Буди моїх ворожечків головка болїти.
Та як буди подарунок на минї сїяти,
Тогди буди ворожечків головка скіпати. (Усте над Черем.).

3953. Варила бим пироженьки на студеній водї,
Любила бим парубочка, про вороги годї. (Нагуєвичі).

3954. Надала сї калинонька гільом до дороги,
Давно би я люпка мала, коби ни вороги.
Щоби, люпко, ни вороги тай ни ворожили,
Ми би собі постояли тай поговорили. (Сгр.).

3955. Коби вітри не віяли, а тучі не били,
Коби, любко, не вороги, ми би ся любили.
Коби, любко, не вороги, тай не вороженьки,
То ми би ся так любили, як дїти маленькі. (Тустань).
Пор. Кол. ст. 140, 1623.

3956. Коби вітри не віяли, тай дождж́і не били,
Коби, любку, не вороги, ми би ся любили.
А то вітри навівают, дождж́і набивают,
Тоти нам ся вороженьки любити не дают.
(Гол. IV, ст. 473, ч. 220).
Пор. Сал. ст. 34, ч. 76.

3957. Коби мені не вороги тай не вороженьки,
Ми би собі постояли близько дороженьки.
Ми би собі постояли тай поговорили,
Ой бо нам сї з тої туги кучари повили.
Повили сї кучарики, повили, повили,
Бо ми тото в свої мамки легонько робили. (Гвізд).

Пор. Гол. IV, ст. 444, ч. 3. — Сал ст. 74, ч. 47—48.

3958. Вчерас ни був, нинїс ни був, чому ни буваєш,
Ци тї люди відрадили, ци вже инчу маєш?
Мене люди не радили, инчої ни маю,
Через тєжкі вороженьки в тебе ни буваю (Загвіздє).

3959. Чому милий не приходиш, чому не буваєш,
Чи тї мамка заказала, чи вже другу маєш?
Мамка мене не закаже, другої не маю,
Через тяжкі ворожечки в тебе не буваю.
Через тугі морозечки сонечко не сходит,
Через тєжкі ворожечки милий не приходит.
Морози си пересєдут, а сонечко зийде,
Ворожечки лєжут спати, а мій милий прийде.
Прийди, прийди, мій миленький, прийди, не бари си!
Прийду, прийду, файна любко, прийду не жури си. (Стецева).

3960. Ой любив я дївчиноньку та півтора року,
Аж поки ся не дізнали вороженьки з боку. (Хотїнь).

3961. Ой повіяв буйний вітер, виломав[1]) лїщину,
Як наважив тяжкий ворог, відобрав дївчину. (Іванівцї).

Волцнїв: 1) Поломив. — Григорів (перша стрічка): Похилив се дуб на дуба, явір на калину.

3962. Ой мала я миленького тай мала, тай мала
Посадила на ворота, якась нужда вкрала.
Ой мала я миленького як своє здорове,
Відобрали вороженьки тай на безголовє. (Пост.).

3963. Ой упала суха єва гильом до дороги,
Ой взяв бим тя, дївчинонько, не дают вороги. (Кропив. Н.).

3964. До дуброви дві дороги, обі зелененькі,
Милий милу покидає, вороги радненькі. (Хомяківка).

3965. а) Ой мала я миленького, біленький як гуся,
Відмовили вороженьки, а я обійду ся.

Вороженьки[1]), вороженьки, щосте[2]) ся насїли,
Як бим була трошка менша[3]), тобисте мя з'їли. (Красне).

Іванівцї: 1) Ой вороги. 2) Тосте. 3) Та щоби вам дозволено. — Волщпїв: 1) Ой вороги. 2) Тосте. 3) Та як би вам було вільно. — В обох селах записано тільки другу строфку.

3966. б) Я посїю круту руту межи горохами,
Дармо менї устояти перед ворогами.
Ой вороги, ворожечки, чости сї насїли?
Кобисти нї посолили, сиру бисти з'їли. (Топорівцї).

Пор. Гол. II, ст. 344, ч. 531.

3967. в) Ой вороги, вороженьки, тосте ся насїли,
Як бисте мя посолили, тобисте мя з'їли.
Ой не штука посолити, ой не штука з'їсти,
Іно штука перед Богом кари відповісти. (Біла).

3968. г) Тай виликий город маю, кінця му ни вижу,
Та навколо ворожечки, мижи ними сижу.
Ворожечки, ворожечки, ворожечки білі,
Кобисти нї посолили, тобисти нї з'їли.
Та ни тєжко посолити, та ни тєжко з'їсти,
Али кєшко на тім сьвітї буди відповісти. (Усте на Черем.).

3969. д) Ой вороги, вороженьки, тости ся насїли,
Кобим була трошки меньша, тобисте мя з'їли.
Ой вороги, вероженьки, та[1]) не ворогуйте,
Та[2]) щож я вам бідна винна, сами[3]) поміркуйте. (Качанівка).

Журів: 1) Так. 2) Ой. 3) Лиш си. — Записана тільки друга строфка.

3970. Кукурудзи несапані, а бульба не брана,
Журили сї вороженьки, що я не віддана.
Кукурудзи несапані, кукурудзи лоском,
Та журіт сї, вороженьки, ладаном та воском. (Пасїчна).

3971. Журили сї вороженьки, що я в біду впала,
А я біду через воду прутом перегнала. (Дрогобич).

3972. Восикові пироги, березова каші,
Ни журіт сї, вороги, ни буду я ваші. (Жур.).

3973. Я вузоньке пирискочу, широке обійду,
Не журіт ся, вороженьки, я ще з сего вийду. (Коропець).

Пор. Сал. ст. 75, ч. 59.

3974. Ни тїшти сї, вороженьки, ни тїшти, ни тїшти,
А я любка ни покину, хіба мнї повісьти. (Чорні Ослави).

3975. Не тіште ся, вороженьки, моїй пригодоньці,
Пішли літа марно з сьвіта, як лист по водоньці. (Михайловичі).

3976. Не тіште ся, вороженьки, моїй пригодонці,
Хоть я прийду в ночи пізно д моїй худобонці.
Хоть я прийду і не прийду, прийде-ж моя мати,
А вже-ж моя худобонька не буде рикати.
(Гол. II, ст. 618, ч. 17).

3977. Ой яворе зелененький, яворе, яворе!
Вчора дівча поганяло, а нинї вже хоре.
Поганяло, поганяло сивими волами,
А нинїка погибає межи ворогами.
Ой вороги, вороженьки тай не ворогуйте,
Посїдайте на пороги тай зуби рахуйте. (Кульчицї).

3978. А у горах снїги впали, гори побілїли,
Бодай нашим вороженькам зуби заболїли!
(Гол. II, ст. 270, ч. 130).
Пор. Сал. ст. 20, ч. 20.

3979. Ой займу я сиві воли та най напасут ся,
Та най наші вороженьки пороспукают ся!
(Гол. II, ст. 616, ч. 5 .

3980. Ой у лїсї при дорозї там виросли губи,
Хто на мени ворогує, най си вирве зуби. (Григорів).
Пор. Сал. ст. 73, ч. 46.

3981. Бодай мої ворожейки не їли, не пили,
Що вни мене молодейку в неславу вложили. (Боберка).

3982. Ой піду я з того сила, ой піду, ой піду,
Чириз тєшкі вороженьки, тай чириз сусїду.
Ой піду я з того сила, та на други село,
А най буди кому сумно, а минї весело. (Іванівка).

3983. Ой буду я утїкати, слїди забирати,
Не будут ся вороженьки із мене сьміяти. (Нагуєвичі).

3984. Журили сї вороженьки, як я зачав пити,
Болїла їх головонька, чим буду платити.
Не журіт сї, вороженьки, я заплачу нинї,
Продам коня в Болехові, колясу в Долинї. (Михайловичі).

3985. Нехай наші вороженьки пропадут до лиха,
А ми собі, любко люба, любімо ся з тиха. (Біла).
Пор. Сал. ст. 74, ч. 51.

9. Брехні.

Посуд.

3986. Ой то ми сї посходили тай собі побудьмо,
За нас судят тай говорят, ми здорові будьмо.
Ой за нас сї насудили тай наговорили,
Та аж нам сї з тої туги кучирі повили. (Скобичівка).

3987. Зійди, зійди, місяченьку, зійди перекрою,
Та хоть же нас люде судят, того ся не бою. (Жеґ. Павлї, ст. 203).

3988. Мовлят люде, що суд буде, суду не бою ся,
Ой як прийдут судитойки, то я сховаю ся. (Ж. Павлї, ст. 169).

3989. Кажут люди, що суд буди, а суду не буди,
Бо вже мине обсудили на сїм сьвітї люди.
Кажут люди, що суд буди, а я не бою сє,
Най на того суд упаде, з ким я гніваю сє. (Григорів).
Пор. Сал. ст. 18, ч. 102.

3990. а) А ми обі на весілє, ми обі до дому,
Най нас люди не розносят, як вітер солому. (Бишки).

3991. б) Ой любім ся, не журім ся, не кажім нікому,
Би нас люди не рознесли, як вітер солому. (Боберка).

3992. в) Коли любиш[1]), люби дуже[2]), не кажи[3]) нікому,
Бо то[4]) люди порозносєт[5]), як вітер солому. (Бірки Дом.).
Черниця: 1) Як ти мене. 2) Вірни любиш. 3) Ни вповіж. — Пасічна: 1) Та як мене. 2) Любку любиш. 4) Та най. 5) Ни розносєт.
Пор. Зал. ст. 183. — Гол. II, ст. 316, ч. 387. — Сал. 78, ч. 9. — Де-Волланъ, ст. 57. — Кол. ст. 92, 683.

3993. г) А як мене, любцю, любиш, не кажи нікому,
Бо то люди порозносят, як вітер солому.
Вітер солому рознесе[1]), солома легенька[2]),
Мене люди возьмут в зуби, я ще молоденька. (Біла).
Іванівка: 1) Розносит. 2) Дрібненька.
Пор. Купчанко, ст. 441, ч. 128.

3994. а) Бодай тибе, бодай мене, бодай нас вобоє,
Кілько люда, нима чуда, тільки ми вобоє. (Іванівцї)
Пор. Зал. ст. 199. — Гол. II, ст. 336, ч. 487.

3995. б) Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє,
Тілько люду, нема суду, іно про нас двоє.
Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє,
На що ми ся полюбили на нещастє своє? (Біла).

3996. в) Бодай тебе, бодай мене, бодай нас вобоє,
Нема люда, тільо чуда, тільо нас є двоє.
Як на мене, так на тебе, тая слава фпала,
Коло тої кирниченьки, де я воду брала. (Іванівка).

3997. Ой у мене, моя неньо, голосок овечий,
Судєт мене суджениці назад моїх плечей.
Обсудили руки, ніжки, ще хотєт і личко,
А до мене обернут сє: Що дієш, сестричко? (Котузів).

3998. Тече вода край города[1]), тече в[2]) переверти[3]),
Взяли мене люди в зуби[4]) через мої[5]) жерти. (Черне).

Кропивник Нов.: 1) Скоком, скоком. 2) Тече. 4) То ня люди взяли в зуби. — Кульчиці: 1) Зпід города. 4) Возьмили нас люди в зуби. — Волцнів: 1) Зпід города. 4) А взяли ми люди в зуби. — Кнігиничі: 1) Зпід города. 2) Попіт. 5) Твої.

Пор. Сал. ст. 77, ч. 7.

3999. Я фасолю саджу, саджу, фасоля дрібненька,
Взяли мине люди в зуби, а я молоденька. (Іванівці).

4000. Ой солома, соломонька, солома пашненька,
Мене люди взєли в зуби, я ще молоденька. (Бишки).

4001. То я собі полюбила хлопця не ледащо,
Хоть ні люди взєли в зуби, та най знаю за що. (Пасічна).

Обмова.

4002. Гуляй собі, пане брате, ничо ти ни буде,
Най говорі, кілько хочут Кобаччіне люде.
Та за тебе говорили, що ти пєш горівку,
А за мене говорили, що я люблю дівку. (Кобаки).

4003. Тай упрів я з товаришим, відай кужух скину,
Кажут люди, нихай буди, шо люблю дівчину.
Кажут люди, нихай буди, шо люблю дівчину,
А я собі с тої туги запалю файчину. (Устє над Черем.).

4004. Кажут люди, що я гільтай, що я коні воджу,
А я хлопец молоденький до дівчини ходжу. (Волцнів).

4005. А я іду без село та на дутку граю,
Кажут люди, шо я хлопец, а я жінку маю. (Іванівка).

4006. Ходив бузьок понад воду тай в пожиньки зимно,
Кажут люди, що ті любю, самому ми дивно! (Кнг.).

4007. Ой славная Коломия, славнійші зальоти,
Виходив я до дівчини нові чоботи.
Ой на горі, на високій зродили ожини,
А на мене молодого неславу зложили.
(Гол. IV, ст. 459, ч. 122).

4008. Шелевію перевію, руту перетичу,
Ще я тоту неправдочку від тебе відкличу.
(Гол. II, ст. 263, ч. 92).

4009. Ой надвисли чорні хмари, а в тій хмарі гудит,
Сама біда мерзенная, а других паскудит. (Волцнїв).

4010. Ци я тобі не казала, молодий, молодий,
Та не ходи дорогою, но поза городи.
Ой як будеш дорогою до мене ходити,
Будут за нас молоденьких люде говорити. (Котузів).

4011. Ой ти, любку, долів сидиш, та нічо не видиш,
А вже люди учинили, що ти в мене сидиш.
Ой ти, любку, долів сидиш, та нічо не чуєш,
А вже люди учинили, що в мене ночуєш. (М. Яцків).

4012. Як на мене, так на тебе неславонька впала,
Коло мої керниченьки, де я воду брала. (Желдець).

4013. Ой упала неславочка, упала, упала,
А на мої чорні очи, жебим не плакала. (Кропив. Н.).

4014. Коло тої керниченьки, де ти воду брала,
Там на тебе тай на мене неславонька впала.
Коло мої керниченьки люди говорили,
Як би мене із тобою вони розлучили.
Ой ви люди, злії люди, та не говоріте,
Будете тяжко конати, як нас розлучите. (Голгочі).

4015. Ой запалю крайну хату, най село вигорит,
Най за мою білявину ніхто не говорит. (Войнилів).

4016. Подув вітер буйнесенький, тай калину зломив,
Ще мня дурень добре не знав, а вже мня обмовив. (Кропив. Н.).

4017. Ой скинь мою пирсцїнину, а я твою скину,
Нехай люди не вогорут, що за тобов гину.
Ой скинь мою пирсцїнину, а я твою згублю,
Нехай люди не вогорут, що я тебе люблю. (Постолівка).

4018. Кажут люди, що я дзюба, а я си гладенька,
А я собі дзюба люба, як мід солоденька. (Жур.).

4019. А у моїм городочку посаджено дині,
Ото мине обмовила една ґосподині.
Тай най мине обмовеє, я ї сї ни бою,
За нивістку ї ни піду, в ласку ї ни стою. (Іванівці).

4020. Мамко моя солодкая, біду я вчинила,
Вже всї жінки трут колопнї, я ще не мочила
Ідут люди туди на торг, мене обмовляют,
Чиї тото колопнята в поли погибают?
(Гол. II, ст. 449, ч. 665).

4021. Кажут люде, що я груба, людем грубі писки,
Ой не піду вечерати до вашої миски. (Коропець).

4022. Ой що ми то за косар, накосив барвінку,
Ой що ми то за парібок, говорит на дївку. (Рудно).

4023. Ой уже ся насудили наші вороженьки,
Що ми собі постояли близько доріженьки.
Обмавляйти, вороженьки, не пириставайти,
Потім свої язиченьки на підошви дайти.
Дайти язик на підошви, зуби на підкови,
Бо вжесте мня обмовили від ніг до голови.
Та най наші вороженьки пропадут до лиха,
А ми собі їжмо, пиймо, тай любім ся стиха. (Невід.).
Пор. Сал. ст. 74, ч. 48—51.

4024. Ой брате, побратиме, одну раду маймо,
По дївчинї ми хапаймо, за кордон махаймо.
А в кордонї тверда варта, а земля волоска,
Як я з цего села піду, буде поголоска.
Як я з цего села піду, будут сї питати:
Де сї діла душка, рибка, що ї не видати?
. . . .
А ми її зострічели, що вже молодиця.
А ми її зострічели на високім мостї:
Куда ідеш, фіявочко, ци до мамки в гостї? (Москалївка).

Брехня.

4025. Хвалила ся една дївка перед другов дївков:
Були в мене старостоньки, я пила горівку.
Не хвали ся, дївчинонько, не вчи ся брехати,
Бо пес летїв, фостом вертїв коло твої хати. (Біла).

4026. А я старий, ни молодий[1]), навчив си брехати,
Та вибрехав дївчиночьку в опівночі з хати. (Кобаки).

Семаківцї і Іванівцї: 1) А я хлопец молоденький.

4027. Щоби вітри не віяли, тай тучі не били,
Щоби люди не брехали, ми би ся любили. (Дусанів).

Пор. висше. ч. 3955—3956.

4028. Коло млина цьвіт калина, голуби пасут сї,
А дївчина нїц невинна, на ню набрешут сї. (Вовків).

4029. Ой на ставі, на ставочку голуби несут сї,
Моя душа нїц нивинна, люди набрешут сї. (Горуцько).

Пор. Жеґ. Павлї, ст. 172. — Гол. II, ст. 417, ч. 507.

4030. За моїми воротами зеленая груша,
Та юж мене оббрехали, я невинна душа.
(Гол. II. ст. 344, ч. 530).

4031. Щем у хатї не топила, в мої хатї курно,
Щем нїкого не любила, брешут на мнє дурно.
Щем у хатї не топила, гадаю топити,
Щем нїкого не любила, гадаю любити. (Гвізд)

4032. Та я іще[1]) не топила[2]), коло хати[3]) курно,
Щем нїкого не любила, брешут за нї[4]) дурно.
Щем нїкого не любила, гадаю любити,
Аби мали вороженьки за кого судити. (М. Яцків).

Іванівцї: 1) А я в пецу. 2) Ни палила. 3) Горит в пецу. 4) Люди — Тустань: 1) Ой щеж бо я. 2) Не палила. 3) Вже на дворі. 4) Люди.

3033. Ой та дана, моя мати, та дана, та дана,
Якась біда набрихала, що я люблю пана.
Якась біда набрихала тай нашкнотїла,
А я пана ни любила, но допіро хтїла. (Нивицї).

4034. А на мени люди брешут[1]), на мени, на мени,
Тай на того парубочка, що ходит до мени. (Горуцько).

Кропивник Н.: 1) Та на мене бріхня впала.

4035. Бришіт, бришіт, вороги, як в лїгї ворони,
А на мени хлопец важи з чужої сторони. (Нивицї).

4036. А на[1]) мени люди брешут, як тотї[2]) ворони,
Що я маю миленького[3]) с чужої[4]) сторони. (Жур).

Кропивник Н.: 1) А за. 3) Щом си хлопця полюбила. — Вовків: 2) Тїї. 3) А до мене хлопцї ходєт. 4) З єнчої.

4037. А на мене люди брешут, на мене зепают,
Кого люблю, поцїлую, губи сї злипают. (Вовків).

4038. Чому в ставі води нема, бо випили круки,
Ой уже мя обрехали горішненські суки. (Нагуєвичі).

4039. Зайшло сонце у завалу, погоди не буде,
То на мене молодую набрехали люде. (Нагуєвичі).

4040. Шкода трави тай отави, що коні здоптали,
Шкода мене молодої, що мя обрехали. (Таурів).

4041. Соловію заспівай, зазульцю закукай,
Як на мене люде брешут, ти любцю не слухай. (Желдець).

4042. Ой чогос сї, мій миленький, на мени заверив,
Якась біда набрихала, ти її поверив. (Грг).

4043. а) Ой за хати, чорні хмари, за хати, за хати,
Перестаньте, вороженьки, на мене брехати.
Перестали вороженьки, а зачали люде,
Що з нашого закоханя нічого не буде.
Бо з нашого закоханя будут ся сьміяти,
Що ми такі молоденькі будем ся кохати. (Желдець).

4044. б) Ой зза хати, чорні хмари[1], зза хати, зза хати,
Ой зачели вороженьки[2] за мене брехати.
Перестаньте, вороженьки[3], за мене судити[4],
Бо[5] перестав мій миленький до мене ходити. (М. Яцків).

Видинів: 1) Чорна хмара. 2) Перестаньте, сусїдочки. 3) Сусїдочки. 4) За мнї говорити. 5) Вже. — Вербів: 1) Сьвіти, сьвіти, місяченьку. 2) Пиристаньти, вороженьки. — Волцнїв: 3) Сусїдоньки. 4) В минї говорити. 5) Вже. — Вовків: 1) Місяченьку. 2) Перестаньте. воріженьки. — Хотїнь: 1) Чорна хмара. 2) Перестаньте, вороженьки.

4045. а) Ой засьвіти, місяченьку, до хати, до хати,
Коли мої вороженьки настанут брехати.
Брехливії вороженьки, брехливії люди,
На кого ви набрешете, як мене не буде? (Голгочі).

4046. б) Ой скрипливі воротонька, тяжко їх заперти,
Кого люблю, не забуду до самої смерти.
Скрипливії воротонька[1], брехливії люди,
А когож ви обрешете, як мене не буде? (Буцнїв).

Волцнїв (тільки друга строфка): 1) Ой вороги, вороженьки. 2) На кого ви набрешете.

4047. Ой кину я срібний перстїнь межи маґадзини,
Ой не було таких брехнїв, як ось теї зими.
Ой кину я срібний перстїнь на поперек сьвіта,
Ой не було таких брехнїв, як ось того лїта.
А в садочку близько прачка, близько хуста прати,
Перестаньте, вороженьки, за мене брихати! (Лубянки нижнї).

4048. а) Ой брехали вороженьки, ой[1]) брехали люди,
Що на мої головонцї віночка не буде.
А я того дочекала, Бога допросила,
Що на своï головонцї віночок носила. (Вовків).

Іванівка: 1) Тай.

Пор. Сал. ст. 42, ч. 123.

4049. б) Не журіт ся, ворожейки, не журіт ся, люде,
Тай на моїй головойцї чей віночок буде.
Як на мою головойку вінок положили,
Тогди то ся ворожейки тяжко зажурили. (Боберка).

Пор. Кольберґ, III, ст. 37, ч. 305. — Де-Волланъ, ст. 59 і ст. 194. Мат. V, ст. 125, ч. 89 і 133, ч. 143.

4050. в) Набрехали вороженьки та і злії люде,
Що на мої головоньцї віночка не буде.
Я на своï головоньцї віночок доношу,
Таки своїх вороженьків на весїля спрошу.
Ой прошу вас, вороженьки, на моє весїля,
Бо вжести не обсудили, як в городї зїля. (Івачів)

4051. А[1]) на минї[2]) брихнє стоïт[3]), як на рибі[4]) луска,
А[5]) я з тої брихнї вийду, як з під води[6]) гуска. (Іванівцї).

Гвізд: 1) Ой. 3) Стала. 5) Та. 6) Біленька як. — Кульчицї: 2) На мене. 3) Впала. 4) Рибу. 6) Як біленька.

Пор. Врабель, ст. 218, ч. 621.

4052. Ой широка вуличенька, тай розширила ся,
Ой вжеж моє закохане віддалечило ся.
А я вуску перескочу, широку обійду,
Брешіт, брешіт, вороженьки, я ще з того вийду. (Ж. Павлї, ст. 179).

4053. Попід гору високую ожиноньки вют сї,
Нераз душе невинна є, люди набрешут сї.
Брешіт, брешіт, вороженьки, чей сї набрешете,
Стоїт камінь за ворота, тай сї нагризете. (Жураки).

Пор. висше ч. 4028—4029.

4054. Альбо брешіт, вороженьки, альбо перестаньте,
Альбо менї своï зуби на підкови дайте. (Вовків).

4055. а) Ой бришіт ви[1]), вороженьки, тай[2]) я буду з вами,
Як я[4]) піду с того села, бийте[4]) головами. (Жур.).
Вовків: 1) Альбо брешіт. 2) А. 3) А як. 4) Товчіт.

4056. б) Вороженькі, вороженькі брешут за мня, брешут,
То вни мою жовту косу язиками чешут.
Брешіт за мня, вороженьки, то я буду з вами,
А як піду с того села, товчіт головами. (Кропив Н.).

4057. Ой вороги, вороженьки, то вас маю много,
Ей ходити, відаєти, ци не любю кого.
Ой возьміте, вороженьки, зуби на піткови,
Та жиби ви ни брихали за мени ніколи. (Жур.).

4058. Брешіт, брешіт, вороженьки, зуби си накуйте,
А щож я вам бідна винна, самі поміркуйте. (Біла)

4059. Ой брехали вороженьки, як настало літо,
Була правда і неправда, було розмаїто.
Ой брехали вороженьки, як настала зима,
Аж тепер ся довідали, що я ніц не винна. (Біла).

4060. а) Ой піду я в лїсок трісок[1]), там де кілє[2]) тешут,
Ой піду я послухати[3]), як на мене[4]) брешут. (Григорів).
Вовків: 1) По май, по май. 2) Хлопці кілє. 3) Сама я сї прислухала. — Ожомля: 1) Лїсом трісом. 2) Де дубойки. 3) А ю я сї наслухаю. 4) Як вороги.
Пор. Гол. II, ст. 271, ч. 137.

4061. б) А я іду лїсом-трісом, а там майстри тешут,
А я стала, тай слухаю, вни за мене брешут.
Оден каже: красно вбрана, другий каже: чемна,
Третий каже: волів нема, її ми не треба! (М. Яцків).

4062. в) Ой піду я лїсом трісом, а там кілє тешут,
Ой стану я тай слухаю, що за мене брешут.
Іден каже, що дївчина, другий каже: ладна,
Третий каже: волів нема, до мене не здатна.
А не дає волів тато, ні рідненька мати,
Дає Господь долю з неба, хочеш, дурню, знати. (Волосів).

4063. г) Ой іду я лїсом-лугом, аж там кіля тешут,
А де стане двоє-троє, там за мене брешут.
Єден каже: файна, файна, другий каже: ладна,
Третий каже: я би взяв ї, коб коралї мала.
А я тебе не питаю, чи ти маєш поле,
Як я тобі дам коралї, то тя колька вколе. (Лубянки нижні).

4064. д) Ой піду я в лїсок трісок, а там дуби тешут,
Поверну я до сусїди, там на мене брешут.
Брешіт же ви, сусїдоньки, та як пес на вовка,
Ой чей же вас тай заболит серденько, головка!
Брешіт же ви, сусїдоньки, чей ся набрешете,
Винесу вам цебер помий, чей ся нахлепчете!
(Гол. II, ст. 304, ч. 316).

4065. е) Ой піду я лїсом, трісом, де дубойки тешут,
А ю я сї наслухаю, як вороги брешут.
Бришіт, бришіт, ворожейки, а я буду чиста;
Та як тая калинойка, жи впади від листа.
Бришіт, бришіт, ворожейки, я буду тирпіти,
Най вам Панбіг за ниправду вимордуї дїти. (Ожомля).

4066. а) Бришіт, бришіт, вороженьки, я буду терпіти,
А за мою неславочку витлумит вам дїти. (Горуцько).

4067. б) Бришіт, бришіт, вороженьки, я буду тирпіти,
А вам буде за ниправду виривати дїти.
Ой буде вам виривати, по двоє, по троє,
А на самім востаночку[1]) вирви вас вобоє.
За ниправду, за ниправду та за ниправдищи,
Та буде вам виривати хоть по дитинищи. (Жур.).

Вовків: 1) А на рештї молоденьких. (Третьої строфки нема).
Пор. Кол. ст. 141, 1665.

4068. в) Бришіт, бришіт, вороженьки, я буду тирпіти,
Та най жи вам за ниправду вимордує дїти.
Та най дїти ни мордує, дїти ніц ни винни,
Та най жи вас вимордує, хоць до половини. (Іванівцї).

4069. То па мене набрехала тота зизоока,
Єдно око до Бурштина, друге до Потока.
То на мене набрехала тота недоросла,
Бодай вона ще ходила, як свиня поросна. (Черче).

4070. А у горах снїги впали, гори побілїли,
Бодай нашим вороженькам[1]) зуби заболїли.
Ой вороги, вороженьки, вступіт ся з дороги,
Бо сте мене обрехали від ніг до голови. (Ж. Павлї, ст. 196).

1) Наших вороженьків.

Пор. Гол. II, ст. 270, ч. 131. — Сал. ст. 20, ч. 113. — Пор. також висше ч. 3978.

4071. Хто на мени ворогуї, хто на мени бреши,
Най си вирви штири зуби, то му буди лекши.
Ей штири на пиреді, а штири на заді,
Що я така молодейка людім на заваді. (Ожомля).

4072. Та летіла зазуленька, та сіла на дуби,
Ой не бреши, поштарино, бо ти вибю зуби. (Кропив. Н.).

4073. На мени сї набрихала одна ґосподинї,
Бодай вона так зогнила, як в городї динї. (Іванівці).

4074. Ой на горі кремениці, на долинї крейда,
Ой вже-ж мене обрехала Парасуня фрейда.
(Гол. II, ст. 293, ч. 260).

4075. За моїми воротами отесана лата,
То юж мене оббрехала бідонька варґата.
(Гол. II, ст. 344, ч. 529)

4076. Агу на тя, бідо чудна, агу на тя, гу, гу,
Вчорас єдну обрехала, нинї мене другу. (Кропив. Н.).
Пор. Гол. II, ст. 422, ч. 533.

4077. а) Ой вороги, ой вороги, вступіт сї з дороги,
Ой тосте мнї обсудили від ніг до голови. (Жураки).

4078. б) Тай вступіт ся, вороженьки, з дороги, з дороги,
Бо вжесте мя обрехали від голов до ноги. (П. Ст. Б.).
Пор. Кольберґ, III, ст. 37, ч. 304. — Ж. Павлї, ст. 195. — Пор. також висше ч. 4070.

4079. На що менї[1]) пси держати, на що віддавати[2]),
Сут у мене сусїдочки[3]), що вміют[5]) брехати. (Ходовичі).
Кропивник Н.: 1) Мати. 2) Годувати. 3) Вороженьки. 4) Та будут.
Пор. Гол. II, ст. 344, ч. 528. — Врабель, ст. 287, ч, 782.

4080. На що минї пси тримати, на що годувати?
Кой на мене люди брешут, я чую до хати.
Брешут жінки, брешут дївки, брешут чоловіки,
А юж мене обрихали молоду на віки. (Кульчицї).

4081. На що менї коло хати собаки тримати,
Є у мене сусїдоньки, що вміют брехати!
Нехай брешут, нехай брешут, та як розуміют,
Прийде тая годинонька, вони понїміют!
(Гол. II, ст. 303, ч. 314.

4082. Вічка мої сиві, сиві, я ся вами дивю,
Хоть на мене люди брешут, я ся не противю.
Хоть на мене люди брешут, як сука на вовка,
Але мене молоденьку не болит головка. (Боберка).
З другою строфкою пор. Гол. II, ст. 409, ч. 468.

4083. А я в гаю ни буваю[1]), тілько в гаю[2]) стою,
А на[3]) мени люди брешут[4]), а я се ни бою. (Жур.).
Іванівці: 1) Я на беру хусти перу. 2) На камени. — Кропивник Новий: 1) Беру воду, беру воду. 2) На камени. 3) Хоч за. — Пасічна: 1) А я гаю не рубаю. 4) Брешіт, брешіт вороженьки.
Пор. Гол. II, ст. 409, ч. 467. — Де-Волланъ, ст. 59 і 214.

4084. Брешіт, брешіт, вороженьки, та на бізголове,
А я буду їсти, пити, дай Боже здорове. (Волцнїв).

4085. а) Я калинку не рубаю, під калинков стою,
Ой за мене люде брешут, я їх ся не бою;
Та най они собі брешут, най на безголове,
Пиймо, душко, горілочку: дай Боже здорове!
(Гол. II, ст. 295, ч. 269).

4086. б) Ой на броду беру воду, на камени стою,
Та за мене люде брешут, а я сї не бою.
Та за мене люде брешут[1]), а я сї[2]) не бою,
Бо я собі насіяла в городчику трою[3]).
А я трою розполочу тай дам сї напити,
Кого схочу, розволочу, тай буду любити. (М. Яцків).
Батятичі (лише друга строфка): 1) Ой вороги, ворожейки. 2) Я сї вас. 2) Бо я сибі на городї посадила тою.
Пор. Кол. ст. 141, 1671.

4087. в) Попід гору стежка вбита, я нев не ходила,
Щем такого молодого хлопця не любила.
Не любилам, не любилам, буду зачинати,
Будут мати вороженьки за кого брехати.
Ой не брешіт, вороженьки, я сї вас не бою,
Бо я собі посадила я в городї тою.
А я тою розколочу, тай дам сї напити,
Кого схочу, розволочу, тай буду любити. (Пасїчна).

4088. а) Хусти перу[1]), хусти[2]) перу, на каменї кручу,
Хоть на мене люде брешут, то я сї[4]) не смучу. (Желдець).
Біла: 1) На камени. 2) Хуста. 3) Я се тим.

4089. б) На камени хуста прала, на камени кручу,
Хоть на мене люди брешут, а я сє не смучу.
На камени хуста прала, на камени стою,
Хоть на мене люди брешут, а я ся не бою.
На камени хуста прала, камени, камени,
А на мене люди брешут, на мене, на мене. (Охрим.).

4090. в) На камени хуста перу, на камени кручу,
А на мене люде брешут, а я ся не смучу.
На камени хуста перу, на камени стою,
А на мене люди брешут, а я ся не бою.
Брешіт, брешіт, вороженьки, або перестаньте,
Або мені свої зуби на підкови дайте.
А за мене люди брешут, як в лісі ворони,
А я маю миленького з чужої сторони.
А за мене люди брешут, а я ся не бою,
А я шию, вишиваю, як пані з покою. (Буцнїв).

4091. На шаверу хуста перу, на кладці жмикаю,
Хоть на мене люде брешут, я ся не лякаю. (Біла).

4092. а) Ой уже сє вороженьки[1]) тай наговорили,
А мині сь з тої біди[2]) кучирі[3]) завили[4]). (Григорів).

Вовків: 1) Ой тож то сї набрехали. 2) Брехнї 3) Кучера. 4) Повили.

Пор. Гол. IV, ст. 496, ч. 46.

4093. б) Ой за нас ся набрехали тяжкі вороженьки,
Що ми собі постояли близько дороженьки.
Ой за нас ся набрехали тай наговорили,
А нам же ся з тої брехні куч рі повили.
Брешіт, брешіт, вороженьки або перестаньте,
Або ви нам свої зуби на підкови дайте. (Голгочі).

4094. в) Ой на горі на високі голубцї несут сї,
Нераз душа ніц не винна, люде набрешут сї.
Ой вжести сї набрехали, тай наговорили,
Аж сї в мої головонцї кучері повили.
Брешіт, брешіт, вороженьки, добрешіт сї лиха,
А ми вбоє, серце моє, любімо сї стиха. (Невід.).

4095. а) Штири[1]) воли як соколи[2]) рогами сї чешут,
Віддай мине[3]), моя мати[4]), най люди ни брешут[5]). (Кл.г.).

Іванівка: 1) Сірі. 3) Мати. 4) Доньку в хати. — Івачів: 1) Сиві. 3) Мати. 4) Дочку з хати. — Вовків: 2) На оборі. 3) Мати 4) Доньку з хати. — Волцнїв: 3) Час ми, мати. 4) За муж дати. — Іванівцї: 3) Мати. 4) Доньку з хати. — Семаківцї: 3) Мати. 4) Відданицю. 5) Плачут.

Пор. Ж. Павлї, ст. 181. — Гол. IV, ст. 448, ч. 33.

4096. б) Попад лужок оре плужок, штири воли сиві,
Тото мої миленької в переду ходили.
Штири воли, як соколи, рогами ся крешут,
А за мене тяженькії вороженьки брешут.
(Гол. IV, ст. 445, ч. 14).

4097. в) Чорні воли, чорні воли рогами ся чешут
Віддай, мати, єдиницю, най люди не брешут.
Віддай, мати, єдиницю тай за єдинака,
Щоби люди не казали, що она нїяка. (Хотїнь).

4098. г) Штири воли, штири воли рогами сї крешут,
Віддай, мати, доньку з хати, най люди не брешут.
Брешіт, брешіт вороженьки, так як пси на вовка,
Чейже вас уже заболит серце тай головка. (Жураки).

4099. д) Штири воли як соколи рогами сї чешут,
Віддай, мати, доньку з хати, най люди не брешут.
Ой хибаб я дурна була, розуму не мала,
Та щоби я через люди доньку віддавала. (Вовків).

4100. Ой на горі на високій зеленіє пруте,
Не вір, дївко, козакови, хоть каже: любю тє!
Бо як стоїт коло тебе, острогами креше,
А як піде до іншої, тай то само[1]) бреше. (Ж. Павлї, ст. 199, 200).

1) Тай за тебе.

Пор. Кольберґ, III, ст. 20, ч. 121—122.

4101. Ой там в лїсї на орісї сова огонь креше,
А то біда не кавалїр, що на дївку бреше. (Пристань).

Пор. Де-Волланъ, ст. 58.

4102. Ой щож то ми за дерево, що росте в затїнку?
Ой щож то ми за парубок, що бреше на дївку. (Мшанець, З.).

4103. Тече вода край[1]) города, тай[2]) каламутит сї,
Що за вочи як пес бреше[3]), а в очи лестит[4]) сї. (Черче).
Волцнїв: 1) Зпід. 2) І. — Усте: 1) Зпід. 2) Та 3) Обмовляє. 4) Ластит. — Явче: 1) Зпід. 3) Дуринь бреше.
Пор. Сал. ст. 84, ч. 75.

4104. Я гадала, леґінику, що ти пліт городиш,
А ти пішов до другої, за мени говориш.
Я гадала, леґінику, що ти кілє тешеш,
А ти пішов до єнчої, тай за мене брешеш. (Чорні Ослави).

4105. Сїло потя на ворота тай лапками креше,
Ходит чудо по вечірках тай на мене бреше.
Брешіт, брешіт, вороженьки, тай ти бреши повше,
То ня чудо обрехало, що грубше, як довше.
Тото на ня чудо бреше, тото на ня юдит,
Що на боцї шапку носит, чей, Господи, згубит. (Мшанець, 3)

4106. На городї калабанї, пила з неї канї,
Най на мене люди брешут, а я собі панї. (Гвізд).

4107. На городї калабаня, купала ся каня,
Дякую ти, козаченьку, за твої коханя.
Не за теє ти дякую, щос мене понехав,
Но за теє ти дякую, щос мене обрехав. (Біла).

4108. Дякую ти, єден дурню[1]), щос мене понехав,
Не тілько то люби було[2]), кількос ся набрехав. (Осташівцї).
Голгочі: 1) Кавалере. 2) Не тількос се нацїлював.

4109. Ой яка ти, дївчинонько, яка ти, яка ти,
Що ти війшла на вулицю на мене брехати. (Гвізд).

4110. Гей у лузї воли в плузї, на передї качка,
Взяв би я тя, дївчинице, кобис не брехачка.
(Гол. II, ст. 435, ч. 597).

4111. Ой жаль менї на качура, жаль менї на качку,
Ой жаль менї на дївчину тай на ту брехачку. (О. Коцан).

4112. Усї нивки поорані, одна облогує,
Усї дївки на мя добрі, одна ворогує.
Летят кури із фіґури, межи ними качка,
Усї дївки паняночки, а одна брехачка.
(Гол. IV, ст. 446, ч. 19).
З другою строфкою пор. Гол. IV, ст. 445, ч. 11.

4113. Ой зачешу кучерики, зачешу, зачешу,
Щобис була наймудрійша, на тебе набрешу.
Ой закручу чорні вуси, закручу, закручу,
Щобис була наймудрійша, то тя збаламучу. (Біла).

10. Проклони.

А.

4114. Ой бодай тя нужда нашла с твоєю рудою,
Ай то мене відливали три рази водою. (Кропив. Н.).

4115. Ідут кози попід лози, вівці попід дуби,
Бодай тебе, Марашкане[1]), заболіли зуби!
(Гол. II, ст. 272, ч. 143).

1) Ромашкане.

4116. Жеб ті були, дівчиночко, перуни забили,
Як ті мої чорні очи разом полюбили. (Батятичі).

4117. Тече річка невеличка, наставлю я ятїр,
Хтоби тебе не полюбив, триста батька, матїр!
(Гол. II, ст. 414, ч. 495).

4118. Ой леґіню, леґінику, де твої присївки?
Ой я штири кукурудзи поносив до дївки.
Ой та штири кукурудзи, а три квартї бобу,
Поїлас ми присївочки, їла бис хоробу. (Чорні Ослави).

4119. Я дївчинї горівоньки, я дївчинї меду,
Я дївчину за рученьку, до дому поведу.
Я дївчинї горівоньки я дївчинї пива,
А дївчина за єншими, бодай ся скрутила. (Таурів).

4120. Ой дївчино, дївчинойко, рожевая цвітко,
Кой не хочеш мя любити, пяй тя возьме дітко (Боберка).

4121. Бодай тебе, дївчинонько, сушило, палило,
Чому то так не стало ся, як ся говорило?
А перше ся говорило, серце поберем ся,
А тепер ся говорило, серце розійдем ся. (Хотїнь).

4122. Ой велїла приходити, сама сї сховала,
Ой бодай ї на городї капуста зівяла. (Кропив. Н.).

4123. Ой бодай тя Господь скарав за мої дороги,
Що я собі попробивав на тернині ноги. (Кропив. Н.).

4124. Ой ішов я та до любки, любка під колешнов,
А я сказав, еге, еге, вітер би с тї кашлав. (Косів).
Пор. Гол. II, ст. 360, ч. 611.

4125. Ой вийду я на толоку, розвию волоку,
А хто мене ненавидит, най ни діжде року.
Анї року, нї пів року,анї годиночки,
Та шоби му викришило та до дитиночки. (Ясенів Гор.).

4126. Ой покочу перстинину, покочу, покочу,
Щиро Богу присягаю, любочки не хочу. (Мшанець, З.).

4127. Бодай Самбір завалив сї по саме Комарно,
А я любив дївчиноньку штири лїта дармо. (Михайловичі).

4128. Бодай тебе, солодонька, побила бідонька,
Через тебе, солодонька, пшеницї рідонька. (Михайловичі).

4129. Агу на тє, пек ти, бідо, чомус така чорна ?
Бодай з твої мамунцунї дїдько зробив жорна. (Нагуєвичі).

4130. Ой дївчино, дївчинонько, ой дївчино люба,
Бодай єс сї розігнила, як у лїсї губа. (Коломия).

4131. Бодай тобов, дївчинонько, дїтко возив глину,
Така нїчка тимненькая, я за тобов гину. (Іванівцї, Волцнїв).

4132. Бодай тебе, дївчинонько, сім літ[1]) дїтько тріпав,
Така нїчка невидненька[2]), я до тебе сліпав. (Містки).
Матіївцї: 1) Раз. — Камінка Стр. 2) Не видно сї.

4133. Бодай тебе, дївчинонько, сім літ дїдько мучив,
А я тебе вірне любив, хто инший заручив!
(Гол. II, ст. 270, ч. 132).

4134. Ой бодай ти, дївчинонько, на віки пропала,
Менїс дала принадочку, з другим ся звінчала!
(Гол. II, ст. 287, ч. 228).

4135. А бодай ти, моя мила, тогди віддала ся,
Як у морі на камені рожа розвила ся.

А бодай ти, мій миленький, тогди оженив ся,
Як у морі на каміню тютюн уродив ся.
(Гол. IV, ст. 474, ч. 222).

4136. Бодай тебе, дівчинонько, хороба напала,
Що ти мене молодого злодійом назвала. (Волцнїв, Ожомля).

4137. Ой бодай ти, дівчинонько, три роки боліла,
Та за тоти подарунки, що ти їх поїла.
Ой не клини, пессїй сину, не клини, не клини,
Лежат твої подарунки у новенькі скрини. (Нагуєвичі).

4138. Ой скочу я у городец, де біла лелія,
Бодай тебе, моя мила, головка боліла.
(Гол. IV, ст. 499, ч. 58).

4139. Бодай тобов, дівчинонько, возив дітько дошки!
Повезут тя, дівчинонько, сім миль до ворошки. (Жур.).

4140. Курила сї дорожечка, куди жєба лїзла:
Бодай нашій орендарцї[1]) голова[2]) облїзла. (Посїч).
Біла: 1) Мому миленькому. 2) Борода.

4141. а) Чирис гору високую, а там жаба лїзла,
Бодай тобі, дївчинонько, голова облїзла.
Чирис гору високую там вуж покотив сї,
Бодай тобі, дївчинонько, язик облупив сї. (Кнг.).

4142. б) Курила ся дороженька, куди жабка лїзла,
Бодай тобі, дївчинонько, головка облїзла!
Най би вна ти тай облїзла, та і облупила,
Ой що мене до твоєго дому принадила!
(Гол. II. ст. 360, ч. 612).

4143. Бодай же тї Господь побив з твоїми дївками,
Не запирай, не забивай воротаківками.
Бодай же тї Господь побив з твойов молодицев,
Не запирай, не забивай ворота драницев. (М. Яцків).

4144. А на тебе хоробонька, а на мене нужда,
Таке твоє ґосподарство, така моя служба. (Голгочі).

4145. Бодай нам ся, пане брате, хлїби породили,
Бодай наші вражі Ляшки в ходаках ходили. (Голгочі).

Б.

4146. Тай непечко, тай непечко, болит мнї сердечко,
Було, синку, ни рубати, круте деревечко.
То я, ненько[1]), ни рубала та[2]) лиш похитала,
Та я[3]) чула чириз люди, шос нї проклинала.
Та я тебе, мій синочку, тай ни проклинала,
Лишень їм ти я сказала, бис долї ни мала.
На шо минї, моя ненько, гіршої ниволї,
Як ти минї я сказала: Ни мала бис долї[4])! (Орелець).

Кобаки: 1) Єго. 2) Я. 3) Алем. 4) Би я така молоденька та не мала долї.

Пор. Купчанко, ст. 525, ч. 281. — Пор. висше ч. 3107.

4147. Ой червона калинонька кріз плїт продегла сї,
Не раз, не два моя мати мінї наклєла сї. (Нагуєвичі).

4148. Чом хмелинка зеленейка, чом не вє ся в гору?
Чось дївчипа молодейка проклинає долю. (Кунин).

4149. Ой кувала зазуленька та на перелетї[1]),
Присягала дївчинонька та на пістолетї[2]).
Присєгала[3]), присєгача, тай думку гадала[4]),
Бодай тото пістолєтко[5]) кулє розірвала[6]). (Чорні Ослави).

Хотїнь: 1) Перед перелстом. 2) Перед пістолєтом. 4) Таку думку мала. 6) Кулька розірвала. — Посіч: 3) А як вона. 4) Гадочку гадала. 5) Пістолєтє. 6) Розметала.

4150. Нираз жи я присягала перед двома хрести,
Та ни буду будь на кого оченьками вести.
Нираз жи я присягала перед образами,
Що ни буду жиртувати, лиґіники, з вами. (Чорні Ослави).

4151. Ай учора присїгала, аж ми ноги терпли,
Що тя буду любиточки до самої смерти. (Кропив. Н.).

4152. Ой не шуми, луже, дуже, зелений шафране,
Тяжко менї на сердечку, як вечер настане.
Тяжко менї на сердечку, на моїм, на моїм,
А як менї тай не віриш, най буде на твоїм. (Бидинів).

4153. Ой піду я до церковцї, помолю сї Богу,
Котрий хлопец гардо йде, най си зломит ногу. (Кульчицї).

4154. Бодай твоє або моє подвірє згоріло,
Щоби мене за тобою серце не болїло. (Голгочі).

4155. Ой повіяв буйний вітир, навальний, навальний,
Най ти буди безголовє, каваліру файний.
Ой повіяв буйний вітир, горішний, горішний,
Най ти буди безголовє, любку теперішний. (Врб.).

4156. Я за тобов, мій миленький, три роки тужила,
Змарніло ми біле личко, так як бим лежила.
Ой я за тобов тужила три роки, три роки,
Кольки би ті покололи на всї штири боки. (Черче).

4157. На Брустурах загриміло, на Ясіню блисло,
Богдай тебе, мій миленький, попід серце стисло.
(Гол. II, ст. 448, ч. 660).
Пор. Кольберґ, III, ст. 45, 397. — Де-Волланъ, ст. 219.

4158. Бодай тобов, мій миленький, возив дїтько глину,
Якусь їс ми біду зробив, що за тобов гину. (Кропив. Н.).

4159. Бодай тебе, мій миленький, тілько раз вкололо,
Кілько було твоє личко блисько коло мого. (Гвізд).
Пор. Сал. ст. 81, ч. 40.

4160. Ой бодай тя, мій миленький, тілько покололо,
Кілько моє біле личко було коло твого. (Кропив. Н).

4161. Бодай тебе, мій миленький, тілько кольок сперло,
А кілько сє твоє личко попри моє втерло. (Гвізд.)

4162. Бодай же ти, файний любку, в колесї звивав ся,
Не трохи-ж ти мого личка тай нацїлував ся!
(Гол. II, ст. 272, ч. 140).

4163. Ой бодай тя, мій миленький, хороба напала.
Том не єдну через тебе нічку не доспала. (Кропив. Н).

4164. Бодай єс сї, любку, скапав, як лоєва сьвічка,
То ми не раз пропадала через тебе нічка.
Бодай єс сї, любку, скапав, як чиста й олива,
То ми не раз пропадала через тебе днина.
То ми не раз пропадала, не одна пропала,
Бодай за тє голомшивий була біда знала. (Гвізд).

4165. Гей, через верх, мій миленький, через верх, через пень,
Така би ти нічка била, який минї днесь день!
(Гол. II, ст. 430, ч. 572).

4166. Бодай тобов, парубочку[1]), дідько возив[2]) дуби,
Ой бо[3]) мене через тебе взяли люде в зуби. (Нагуєвичі).
Кропивник Нов.: 1) Мій миленький. 2) Возив дідько. 3) Та що. — Боберка: 1) Мій миленький. 2) Перун возив. 3) Та бо.
Пор. Мат. V, ст. 150, ч. 257.

4167. Бодай тобов, мій миленький, возив дідько дошки,
То що прийде неділенька, ти йдеш до ворошки. (Кропив. Н.).

4186. Бодай тобов, мій миленький, дідько возив дошки,
Щоби тебе повозили сім миль до ворожки. (О Коцан).
Пор. висше ч. 4139.

4169. Бодай та сє машинонька була поломила,
Що вна мого миленького до Львова возила. (Павелче)

4170. Не боїш ся, дурню, мене, ані мої мами,
Щоби тобі засьвітили в головах до ранє. (О. Коцан).

4171. Бодай тебе, мій миленький, хороба напала,
Що ти людям розголосив, що я с тобов спала. (Грг.)

4172. Хто на мене ворогує, хто на мене бреше,
Та най же го в середині[1]), як сокиров[2]) теше. (Вовків),
Іванівці: 1) Як сокиров. 2) Коло серця.

4173. Ой хто з кого тай сьміє ся, хто кого збиткує,
Тай най єго Господь пібє, як сам поміркує.
Та най єго Господь пібє, та най покарає.
Щоби ни мав приворотку, як вода ни має. (Видинів).

4174. Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє!
На що-ж ми ся покохали на нещастє моє?
А на тебе посварили, мене хотят бити,
Щоб с тобою не стояти, тай не говорити.
(Гол. II, ст. 340, ч. 510).
До 1-го куп. пор. Гол. II, ст. 272, ч. 145. Сал. ст. 35, ч. 81. — Пор. також висше ч. 3995.

4175. а) Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє,
Тілько людей, нема суду, тілько за нас двоє.
Бодай тебе ліска вбила, мене панцка брама,
Щоби я ся не лишила чужим дітем мама.
Бодай тебе ліска вбила, а мене ворота,
Щоби я ся не лишила по тобі сирота. (Павлик).

4176. б) Бодай тибе ліска вбила, мине панська брама,
Щоби я сї ни лишила чужим дітьом мама.
Бодай тибе ліска вбила, а мине ворота,
Щоби я сї ни зістала по тобі сирота. (Іванівці).

4177. Бодай тебе, бодай мене, бодай нас обоє,
Бодай тебе цо при[1]) мене скулило[2]) у троє[3]). (Нагуєвичі).
Григорів (рогатин.): 1) Коло. 2) Зігнуло. 3) Двоє.

4178. Ой їхала каритонька, в тій кариті сойка,
Котра мого хлопця любит, най ї вколе колька.
Ой їхала каритонька, в тій кариті риба,
Котра любит мого хлопця, най ї трісе фрибра.
Ой їхала каритонька, поволи ступає,
Котра любит мого хлопця, най ї сьвіт не знає. (Дусанів).

4179. Ой кувала[1]) зазулечка, тай два рази[2]) кукла,
Котра мого любка любит, бодай сї розпукла[3]). (М. Яцків).
Пасїчна: 1) Надлетїла. 2) Три рази. — Кульчицї: 2) Три рази. — Журавки: 1) Ой летїла. 2) Тай ще собі. — Іванівцї: 2) Три рази. 3) Бодай нагли пукла. — Горуцько: 2) Ой кувала. 3) Бодай нагло пукла. — Нагуєвичі: 2) Ой кувала. 3) Най би нагло пукла.
Пор. Гол. II, ст. 401, ч. 730 і IV, ст. 453, ч. 71.

4180. Бодай же ти так виділа сьвіта біленького,
Як я тобі подарую мого миленького!
(Гол. II, ст. 272, ч. 141).

4181. Та на нашім загумени, та там наше поле.
Хто моєго хлопця любит, най го колька коле. (Печеніжин).

4182. Та най тибе колька коле та най тї скобочи,
Такой мине любко любит, а тибе ни хочи. (Кнг.).

4183. Ой із гори на долину зсуває си мрака,
Ти зелена зеленьохо, ни люби ми брата.
Ти зелена зеленьохо, ни люби ми любка,
Бодай їс си розігнила, як у лїсї губка.
Бодай їс си розігнила, на двої розпала,
Бо я собі миленького з маленьку кохала. (Орелець).

4184. Всїм нам була Марисуня, всїм нам була добра,
Єдна була на завадї, най ї спре під дзьобра. (Іванівцї).

4185. Всї смо були з тобов добрі, іно одна рила,
Бодай її биз віночка хусточка прикрила. (Іванівцї)

4186. Ой казала сусїдонька, що я ниробонька,
Бодай її обложила тєшка хоробонька. (Іванівцї).

4187. Ой казала сусїдонька, що я неробонька,
Та най на ню жура впаде, тєжка хоробонька.
Та най на ню жура впаде, тєженький випадок,
Аби кілько жури мала, як у садї яблок. (Волосів).

4188. Бодай тебе Господь побив тай тяжкий припадок,
Бодай на тя тілько впало, що у саду яблок (Нагуєвичі).

4189. Товаришко моя люба, тоє ні осудила,
Поки гори та камінє, дївков бис ходила.
Поки гори та камінє, дївков бис ходила,
За сорок бис сороківців уплїтків зносила. (Чорні Ослави).

4190. Вчерас не був, нинїс не був, бодайїс розбув ся,
Абис не мав щістє, долї, куда повернув ся. (Тустань).

4191. Ой піду я тай на гору, на гору крутую,
Подивю си я в долину на воду биструю.
Подивю си на долину, рибка воду гонит,
Що ми давно за жених був, тепер не говорит.
Не говорит, не говорит, най го примха просит,
Попід гору синї хмари, най ним туда носит.
Та най носит, та най носит, та най не вгаває,
Та най мене молоденьку за дурну не має. (Видинів).

4192. Любив мене милий дуже, тай перестав уже,
Ой чула я через люди, як любив, так буде.
Любив мене милий дуже, а тепер лишає,
Най єму си я в головцї розум замішає.
Любив мене милий дуже, а тепер не хоче,
Та най єму головочка в троє си розкочит. (Видинів).

4193. Ой женит сї мій миленький, а мене лишає,
Най же му сї в головоньцї розум помішає.
Ой женит сї мій миленький, та най му сї тиче,
Щоби тілько з жінков прожив, як сї яйце спече.
Ой женит сї мій миленький, Бог допомагає,
А за мене молоденьку Пан Біг го скарає. (Черчє).

4194. Любив мене любко дуже, а тепер лишєє,
Та най му сї в головоньцї розум замішєє.
Та най му сї замішєє, най сї переверне,
Як всї дївки обсватає, до мене сї верне. (Гвізд).

4195. Росте зїлє на камени, широко ся стелит,
А я чую межи люде, що любко ся женит.
Най ся женит, най ся женит, Бог допомагає,
Щоби не мав пристанівку як вода не має. (Хотїнь).

4196. Ой жени ся, мій миленький, най Бог помагає,
Абис не мав пристанївку, як вода не має.
Абис тогди, мій миленький, зачав ґаздувати,
Та як стане на камені вода спочивати. (Монастериска).

4197. Ой женит сї мій миленький, бире си з волами,
Най по єго сьлюбну жінку прийдут з корогвами. (Черче).

4198. Ожени ся, козаченьку, возьми си білявку,
Бодайс її на перший день положив на лавку.
Ой жени ся, козаченьку, жени ся, жени ся,
Як той вітер в чистім поли, нїгди не спини ся. (Біла).

4199. а) Два голуби воду пили, а два колотили,
Бодай тоті не сконали, що нас розлучили.
Бодай тоті не сконали, та щастя не мали,
Що нас таких молоденьких з пари розігнали. (Хотїнь).
У Білій і Містках записано тільки перший куплєт.
Пор. Кольберґ, III, ст. 45, ч. 399—400. — Кол. ст. 152, 1897.

4200. б) Два голуби воду пили, а два колотили,
Бодай тоті не сконали, що нас розлучили.
Що они нас розлучили на широкім поли,
Щоби ми си не сходили до купи нїколи. (Стецева).

4201. Бодай тото не сконало, сконанї ни мало,
Що оно нас молоденьких розлучити знало. (Пісочна).

4202. Розлучили нас обоє, як з пари пташеньки,
Бодай вони не сконали, тії вороженьки.
Бодай вони не сконали, тай не повмерали,
Ох аби ще понад ними ворони кракали. (Голгочі).

4203. Не велика поляночка, конпць на нї густо,
Любив єс мнї, не взєв єс мнї, зійшов бис сї пусто. (Жураки).

4204. Чудовиско, сьміховиско, тос мя осьмішило,
Бодайс таке сьмішне було, поки будеш жило! (Біла).

4205. Бодай тебе, мій миленький[1]), сушило, ломило,
Чому то ся так не стало, як ся говорило. (Осташівцї).
Матїївцї: 1) Дївчинонько.
Пор Гол. II, ст. 448, ч. 661. — Кольберґ, III, ст. 45, ч. 398. — Мат. V, ст. 116, ч. 28.

4206. Ой ходивєс, мій миленький, не було ти мило,
А ти пішов до єнчої, ноги би ти внєло.
А щоби ти ноги внєло, тай позавертало,
Ой що же ти наговорив, то так сї не стало. (Черче).

4207. Дзелененька капустиці, а квасненький росів,
Пішов любко до инчої, бодайже сї розсїв. (Пасїчна).

4208. Ци я тобі не зварила борщику з грибами,
А ти пішов до енчої, наїв бис сї грани! (Липиця Горіш.).

4209. Ой чи я ти не зварила борщу тай капусти,
А ти пішов до енчої, наїв бис сї нужди. (Довга Войнилівська).

4210. На що ти ми руку даєш, коли покидаєш,
Богдайс не мав щастя, долї, так як го не маєш.
Богдайс не мав щастя, долї, анї доробочку,
Богдайс зломив із коника свою головочку. (Осташівцї).

4211. За нашими воротами виросла тополька,
А хто любит, тай покине, най го сколе колька.
Ой зачила го колоти, я с правого боку,
Ой най коле, не престане, до Нового року. (Вовків).

4212. Бодай тебе так ссушило, як нитку тоненьку,
Що ти ходив, мене дурив таку молоденьку. (Желдець).

4213. Ой як же мі, любку, любиш, люби мі раз нараз,
А як же мі покидаєш, покинь жи мі зарас.
А як ти мі покидаєш, дай жи мі другому,
Та най жи я ни виходжу все сумненька з дому.
Як ти мене покидаєш, покинь воду пити.
Аби ти вже ни дочикав енчої любити. (Врб.).

4214. Ой засьвіти, місяченьку, до гори рогами,
Котрий любив і покинув, най дриґни ногами. (Жур.).

4215. Ой то ми сї надурив еден парубочок,
Бодай же він так пожовк, як той огірочок. (Іванівцї).

4216. Бодай тебе так ссушило, як листок на грушцї,
Не раз їс ся, дурню, виспав на моїй подушцї. (Підмих).

4217. Зрадив єс мі, еден дурню, зрадив єс мі, зрадив,
Бодай же тї Господенько с сего сьвіта збавив. (Жур.).

4218. Бодай тибе, мій миленький, в нидїлю грім забив,
Якам була дївчинонька, а ти мене зрадив.
Зрадив єс мі, їден дурню, зрадив єс мі, зрадив,
Як ти мене із музики до дому провадив. (Жур.).

4219. Жиби тибе, мій миленький, пирунойки трасли,
Жи на моїм білім личку ягодойки згасли.
Ягодойки згасли, згасли, личко побіляло,
Жиби тибе, мій миленький, нищасте спіткало. (Люб.)

4220. Любив єс ми, парубочку, любив єс ми страшне,
А за твоє закохане най тї перун трасне. (Волцнїв).

4221. Том любила миленького, том любила страшне,
Тепер єм си розгадала, най го перун трасне. (Пасїчна).

4222. Ой любку мій чорнобривий, любилам тї вірне,
Та за мою вірну любов най тї дїдько пірве.
Ой любку мій чорнобривий, любилам тї страшне
Та за мою щиру любов най тї перун трасне. (Гвізд)

4223. Любив єс мі, парубочку, тепер мі минаєш,
Бис сї тілько разів женив, кілько сї жегнаєш.
Любив єс мі, парубочку, тепер мі обходиш,
Бис сї тілько разів женив, кілько чобіт сходиш. (Волцнїв).

4224. Та я вклєкну перед Матку, ще й перед сьвітого,
Аби мого миленького тєгали сліпого. (Гвізд).

11. Чари.

4225. Вечєрницї, чєрівницї, мара би вас брала,
З вечєрницї, з чєрівницї велика неслава. (Чортовець).

4226. Ой[1]) ішов я горі селом, найшовем си пильник,
Дївки кричат все за мною, що[2]) я ворожильник. (Нагуєвичі).
Уйбард: 1) Та. 2) Біжат за мнов дївки ройом, ож.

4227. А я з гори на долину бадилину кину,
Всї дївчата почарую, а свою покину. (Глядки).

4228. Ці це-ж минї я вчінено, ці це-ж минї дано,
Що я ішов від дївчини в понидївнок рано.
Ці це-ж минї я вчінено, ці це-ж минї вчинки,
Що я ішов від дївчини робітної днинки. (Устє).

4229. Ой маю я такє зїлє, дали менї люде,
На котрого загадаю, то той вже мій буде (Хотїнь).

4230. А я піду до церковцї, до тої нової,
А я таке зїля маю, що всї хлопцї мої. (Мшанець).

4231. Дайно, Божи, дочекати, неділї сьвєтої,
Маю я вже такє зілє, що всї хлопцї мої. (Устє).
Пор. Сал. ст. 80, ч. 33.

4232. Василихо, буде лихо, учи свого сина,
Бо я його ізчарую чорними вочима. (Тухля).

4233. Ой сусїдо, сусїдонько, научи си сина,
Бо я ти го очарую чорними очима.
Як я єго не вчарую, то вчарує мати,
Таки вийдут тії чари я з нашої хати. (Коропець).

4234. А я рути ни садила, сама рута сходит,
Я любка ни чарувала, сам до мени ходит.
Я ни вміла чарувати, анї моя мати,
Навчила мі сусїдонька іс третої хати. (Грг)
Пор. Зал. ст. 182.

4235. Цис ми, мила, данє дала, цис ми дала пити,
Аби з тобов не стояти тай не говорити. (Угринів Долїш.).

4236. Цис ми, мила, данє дала, цис ми я вчинила,
Що ми твої слїди пахнут, куда ти ходила (Явче).

4237. Я калини ни рубаю, під калинов стою,
Давно бим тя вчарувала, йно сє гріха бою. (Голгочі)
Пор. Мат. V, ст. 146, ч. 229.

4238. Серед броду ноги мию на білїм каменци,
Тай того я хлопця люблю, що в білїм ременци.
Серед броду ноги мию, на камени стою,
Давно бих тї зчєрувала, та Бога си бою.
Давно бих тї зчєрувала, з вітрами пустила,
Та кобим тї, мій миленький, вірне ни любила. (Орелець).
Пор. Купчанко, ст. 398, ч. 37.

4239. Нї сїяно, нї орано, не буде сходити,
Не давай му принадоньку, не буде ходити.
Як посїєш, поореш, то зелене зійде,
Як ти му даш принадоньку, що вечера прийде. (Желдець).

4240. Ой сусїдний козаченьку, сусїдний, сусїдний,
Як я тобі дам принаду, то будеш ти бідний.
Як я тобі дам принаду, сухії сухоти,
Не будеш ти мати в ночи, анї в день роботи. (Желдець).
Пор. Врабель, ст. 240, ч. 720.

4241. Ой захрип я, моя мила, захрип я, захрип я,
Якусь єс ми біду дала, до теби прилип я.
Якусь минї біду дала, ой чи сухотоньки,
Що ни маю в ночи спаня, а в день роботоньки. (Грг.).

4242. Тос ми дала, моя мила, тос ми дала данє,
Що не маю в день роботи тай у ночи спанє. (Кропив. Н.).

4243. Ой піду я до ворожки, най ми поворожит,
Та най моя дївчинонька головов наложит. (О. Коцан).

4244. Як ти мене, мій миленький, важиш покинути,
Я ти такі кольки зішлю, не зможеш дихнути.
Нї дихнути, нї сапнути, нї па сьвітї жити,
Будеш знати на другий раз, як мене любити. (Черче).

4245. Настав очко, настав очко, росколена дошка,
Ой ти не мій, я не твоя, казала ворошка. (Кропив. Н.).

4246. Моя мати ворожбитка, так ми ворожила,
Ой не люби невірного, бо будеш тужила.
А я таки занехала матусину волю,
Лишилам ся без милого, як билина в полю. (Біла).

4247. Моя мати ворожечка, ворожила менї,
Абис, доню, так гуляла, як колесо в млинї. (Рибно).

4248. Вой кукала зазулейка, кукала кокошка,
Не маю я щастя, долї, казала ворожка. (Кунин).

4249 Ой піду я до ворожки, поворожит минї,
Ой маю я три коханцї, ци мнї любєт, ци нї. (Чорні Ослави).

4250. Ой піду я до ворожки, буду ся питала,
Чи поможе чорна роже, би ся ми кохали. (Черче).

4251. Ой піду я до ворожки, най ми кине карти,
Ци буду я сего року з чоловіком спати? (О. Коцан).

4252. Ой не піду до ворошки, няй ми не ворожит,
Ворожка ми на голову вінок не положит. (Кропив. Н.).

4253. Не пий, коню, води з рова, бо то не здорова,
Не йди, хлопче, до дївчини, бо то жовнярова.
Не пий, коню, води з рова, бо тя вода здує,
Не йди, хлопче, до дївчини, бо тя очарує. (Біла).

4254. Ей ворожка ворожила за моїм столиком,
Казала ті поверечи, любку соколику. (Михайловичі).

4255. а) Або мене, любку, люби, або дай сї чути,
Або ми дай таке пити, щоби тї забути.
Ой є в мене таке зїлє близько перелазу,
Що як ти сї дам напити, забудеш від разу. (Пасїчна).

4256. б) Дзвонят дзвони[1]) в Монастирі, до Крехова чути,
Моя мила чорнобрива, тяжко тя[2]) забути.
Ой дай ми сї, дївчинонько[3]), водицї[4]) напити,
Ой чей же[5]) я перестану за тобов тужити.
Ой маю я таке зїлє близько перелазу,
Як ти го[6]) дам напити сї, забудеш від разу. (Орелець).

Голгочі: 1) Задзвонили. 2) Ї. 6) Як я ти. — Желдець: 3) Файна любко. 4) Хоч води. 5) То може.
Пор. Сал. ст. 6, ч. 32.

4257. в) Не хочеш ми, дївчинонько, миленькою[1]) бути,
То дай же ми таке[2]) зїлє, щоби[3]) тї забути.
Ой знаю[4]) я таке зїлє близько[5]) перелазу,
Ой як дам ти напити сї[6]), забудеш від разу. (Підберізцї).

Журів: 1) Вітповілас, вітповілас, ни казалас. 2) Яке. 3) Жиби. 4) Ой маю. 5) Коло. 6) Як ти се дам напитоньки.
Пор. Гол. II, ст. 336, ч. 491. — Кол. ст. 98, 905

4258. Ой піду я, ой піду я до лїса темного,
Та нарву я, та нарву я зїля зеленого.
Та буду я го варити в солодкім молоцї,
Оби мене та любили верховинскі хлопцї.
(Гол. IV, ст. 506, ч. 87).

4259. а) Бодай тебе, мій миленький, спалив сніг біленький,
Сїм раз єм тї чарувала, ти ще здоровенький.
Сїм раз єм тї чарувала, ще два рази буду.
Я не знала, мій миленький, що я твоя буду. (Вовків, Григорів).

Перший куплет записано ще в Білій, Голгочах, Тисьменичанах.
Пор. Гол. IV, ст. 455. ч. 89.

4260. б) Бодай тебе, мій миленький, спалив сніг біленький,
Сїм раз я тя чарувала, а ти здоровенький.
Сїм раз я тя чарувала в сосновім порозї,
Давалам ти трутиноньку в пшеничнім пирозї.
Сїм раз я тя чарувала, а осьмий не буду,
Бо так я си розгадала, сьвіт не перебуду. (Охрим.).

4261. в) Ой бодай тя[1]), мій миленький, спалив сніг біленький,
Сїм раз єм тя чарувала, ти ще здоровенький.
Ой як я тя зачарую у новій[2]) коморі,
То вже тобі не поможут й самбірські[3]) докторі. (Нагуєвичі).

Вовків: 1) Бодай тебе. 2) Сїм раз єм тї чарувала в коморі. 3) Не могли ти ради дати цїсарскі.

Пор. Гол. II, ст. 311, ч. 358.

4262. Тай Гуцулка, пани брати, Гуцулка, Гуцулка,
Алиж ми си сподобала дївчина Мазурка.
Алиж ми си сподобала дївчина чорнява,
Чириз гору воду несла, ни вітпочивала.
Чириз гору воду несла на коромиселци,
Та дай води напити си, розвисили серци.
Минї мати ни казала воду починати,
Бо ца вода зза города, буди чирувати.
Чируй, чируй, чиривници, воском на порозї,
Чи хорує, чи болує, мій милий в дорозї.
Чи хорує, чи болує, дрібне лисьтє пиши,
Та на гладкі дороженцї возиком колиши. (Устє).

Пор. Коломийки, I, ч. 82.

4263. А я з броду беру воду, коромисло гне си,
А мій милий чорнобривий, як гадинка вє си.
Кобис дала, моя мила, водицї напити,
Може би я перестав си як гадинка вити.
Менї мати не казала води починати:
Неси, синку, до домочку, будем чірувати.
Неси, синку, до домочку, збирай павутину,
Зчіруємо сорок хлопцїв за єдну годину. (Орелець).

4264. Попід гаєм зелененьким, там я йду, там я йду,
Щось мі, мила, наробила, до дому не зайду!
Наробила, наробила, годї відробити,
Тепер ми сї на огиду не хоче дивити. (Івачів).

4265. Ой чи ти сї, удовонько, на пана вдивила,
Щос такого ладненького синка породила?
Ой як іде до коршмоньки, бровами моргає,
А як прийде до домочку, на вроки вмирає.
Озьми же ти, удовонько, гнїзда з під сороки,
Підкури си свого синка та не вмре на вроки. (Волосів).

4266. Ой летіла зазуленька тай сива, тай сива,
Нима, нима, я вдовонько, понат твого сина.
Ой як іде дорогоньков, плотами хитає,
Ой як прийде до домоньку, на вроки вмирає.
Возьми собі, я вдовонько, гнїзда с під сороки,
Піткури но свого сина, він ни вмре на вроки. (Врб.).

4267. Не так болит, як укусит лютая гадина,
Гірше болит, як зчарує любая дївчина.
Як укусит гадинонька, знайдеш в зїлю лїки,
Як зчарує дївчинонька, пропадеш на віки. (Григорів, Біла).

Пор. Зал. ст. 185. — Гол. IV, ст. 469, ч. 192.

4268. Ой на горі на високі будує ся буда,
Щос ми, мила, учинила, що ми така нуда?
Щос ми, мила, учинила, щос ми дала з'їсти,
Що не можу через тебе плотик перелїсти? (Тухля).

4269. Чи чули ви, добрі люде, що в нас за новина:
Счарувала Парасочка вдовиного сина.
Як уна го зчарувала, серце го зболїло,
Як учула стара мати, на ногах умлїла.
Ой уна го счарувала в хатї на порозї,
Дала єму чари їсти в ячміннім пирозї.
В однім разї я в пирозї зелененька рута,
В другім розї я в пирозї гадинонька люта. (Ценїв).

4270. Ци ти, Йванку, з коника впав[1]), ци ти, Йванку, впив сї[2]),
Ци ти, Йванку, в миленької[3]) чарів наживив сї?
Нї[4]) я, мамко, з коня упав[5]), нї я, мамко, впив сї[6]),
Йно[4]) я, мамко, в миленької[3]) чарів наживив сї. (М. Яцків).

Берегомет: 1) Юпав, юпав. 2) Вбив си. 3) Паращиних. 4) Гой. 5) Не впав. 6) Я мамко не вбив си.

4271. Ой що мінї наробила вітова Марисї,
Анї сїсти, анї стати, анї підняти сї. (Нагуєвичі).

4272. Ой ви дївки чарівницї, ви мене строїли,
Ой ви мене замість медом, зїлєм напоїли. (Голгочі).

4273. Ой дївчата, дївчаточка, за Бога згадайти,
Як єсте мнє зчирували, так ми раду дайти. (Григорів).

4274. Як єсти мі счарували я в нові хатині,
Ой так минї раду дайти, як малї дитині. (Явче).

4275. Христіяне православні, і ви люде, чуйте!
Дала минї плюга чари, дащо ми ратуйте!
(Гол. II, 443, ч. 639).

4276. Ой ходила, говорила гільтайова мати,
Назбирала троєзіля мине чарувати.
Назбирала троєзіля, чирвону рутоньку,
Та хотїла счарувати мине сиротоньку. (Явче).

4277. На мене си нагнївали, на мене ревут си,
На мнє чари підсипают, чари ни берут си.
На мнє чари підсипают, я від чарів чиста,
Так єк тота дубовина від сухого листа. (Підзахарич).

4278. Коло гаю похожаю, слїди ми си губі,
Чос на мене, моя нене, сусїди не любі.
Тай на мене вни не любі, тай з мене сміют си,
Чірами мнї обсипают, чіри ни бирут си.
Чірами мнї обсипают, чірів си ни бою,
А я собі посадила в городечку тою.
Та я тою розполочу та дам си напити,
Кого схочу, розволочу, а буду любити. (Орелець).

4279. Ой я хожу, куди хожу, нічо си не бою,
Бо я ношу за поєсом зелененьку тою.
Я ту тою розколочу, та дам си напити,
Кого схочу, розволочу тай буду любити. (Підзахарич).

4280. Ой на минї, брате, бют сї, на минї сварут сї,
Чірами мнї підливают, чіри не берут сї.
Чірами мнї підливают, троян дают пити,
Від трояну ніхто не вмер, тай я буду жити. (Гвізд).

4281. З того боку на тамтой бік переплила дошка,
А щож тобі, оден дурню, казала ворожка?
Казала ми намочити штири нових шклянцї,
А що тобі мало бути, то буде коханцї. (Охрим.).

4282. Ой вороги, ворожейки, ви ворогуєте,
Ви на мене молодейку чари готуєте.
Ой хоть ви їх готуєте, самі поживайте,
Та ви менї молодейкій чари не давайте. (Боберка).

4283. Понад двір, понад двір, понад сухі верби,
Ішли дївки до ворошки, шоби жінки мерли.
Шоби жінки мерли, мерли на віки, на віки,
Аби ми сї віддавали за їх чоловіки. (Костїльники).

12. Забави.

4284. Ой ти роду великого, а я не малого,
Ой ти любиш жартувати, тай я не від того. (Біла).
Пор. Ж. Павлї, ст. 205.

4285. Ой забаво, забавочко, забавилас мене,
Штири конї на вигонї чекают на мене. (Нагуєвичі).

4286. Ой деж ти ся забавляв, малий, невеличкий?
Ой там я ся забавляв коло молодички. (Нагуєвичі).

4287. Ой мамуню, мамуненько[1]), люблят мене хлопцї,
Дают менї по таляру, жита по коробцї.
А я жита не приймаю[2]), бо я своє[3]) маю,
Я з хлопцями пожартую, бо я жарти знаю. (Охрим.).
Бірки Дом.: 1) Мамунцуню. 2) Не беру. 3) Жито.
Пор. Гол. II, ст. 318, ч. 396. — Купчанко, ст. 412, ч. 74.

4288. Моя мати старенькая в біленькім хустєтю,
Навчила мя жартувати ще малим дївчитьом. (Кульчицї).

4289. Ой то славні вечерницї, пусти мене, ненько,
Бо там хлопцї молоденькі, болит мя серденько. (Хотїнь)

4290. Пусти мене, моя мамко, на ті вечерницї,
Та най собі погуляю ще хоть цї месницї. (Стецева).

4291. Пусти мене, моя мати, та на вечерницї,
Бо мій милий чорнобривий плете рукавицї. (Ценїв).
Пор. Купчанко, ст. 470, ч. 173. — Кольберґ, III, ст. 62, ч. 577

4292. Ой пусти нї, моя мамко, та на вечерницї,
Бо там милий чорнобривий плете рукавицї.
Ой пусти нї, моя мамко, я сї не забавю,
Оберну сї двічі-тричі, тай сї назад ставю.
Ой пусти нї, моя мамко, тай на субіточку,
Бо там милий чорнобрий грає в сопілочку. (Волосів).

4293. Ой славнії вечерниці, де дівки малії,
Зложили сї тай купили віконцї новії.
Ой славнії вечерниці, ще славнїщі будут,
Як на наші вечерниці парубки прибудут.
Ой прибуло парубочків сорок без одного,
Лише нема межи ними мого миленького. (Волосів).

4294. Ой то наші вечерниці потрухли, потрухли,
Бодай тоті, що не прийшли, до завтра попухли.
Чомусь наші вечерниці не милі, не милі,
Чомусь до нас не приходєт хлопцї молодії.
До нас, до нас, парубочки, тай на вечерниці,
Тай до тої дівчиноньки, що коло полиці. (Грабовець).

4295. До нас, до нас, парубочки, бо в нас вечерниці,
А в нашої ґаздинечки тисові полиці.
Ой тисові поличеньки, а двері з емберів,
А в нашої ґаздинечки рученьки з паперів. (Волосів).

4296. Піют кури, піют кури, та піют курицї,
Ой чєс нам сї розходити, славнї вечерниці. (Волосів).

4297. Ой упали воротенька, упали, упали,
Та вже наші вечерниці пропали, пропали. (Дрогобич).

4298. Пусти мене, моя мамко, на тую толоку,
Та най собі погуляю та хоть цего року. (Стецева).

4299. Шумят ріки, шумят ріки, тай шумят потоки,
Чому мене не пускают на тоті толоки?
Чому мене не пускают, через яку біду?
Та я таки викраду ся, на толоку піду.
Чому мене не пускают, через яке лихо?
Бо як піду на толоку, то не сижу тихо.
Я убиру сорочечку з тими рукавами,
Та я піду на толоку лиш за парубками. (Видинів).

4300. Або ви нас розпускайте, або ви нас знайте,
Або ви нам на розсьвітю скрипничка наймайте.
Або ви нас розпускайте, або нас держіте,
Або ви нам на розсьвітю скрипничка найміте. (Видинів).

4301. Ой як ми сї посходили в господарский дім, дім,
Ой там ми сї забавляймо, щоби Бог завидів.
Дают їсти, дают пити, всєчини до волї,
А чести нам нїхто ни дасьць, як ни маєм свої. (Зубрець).

13. Робітні і нероби.

Робітні.

4302. Ой то моя дївчинонька чорнява, як лялька,
Она сє так увиває, як в печи ватралька. (Невід.).

4303. Ой роблю я роботоньку, тай ще бим робила,
Коли моя роботонька нікому не мила. (Петничани)

4304. Ой мож знати, мож пізнати, котра легко робит,
Легенько сї вперезала, поволеньки ходит.
Ой мож знати, мож пізнати, котра робітненька,
На личеньку помарнїла, а в стану тоненька. (Волосів).

4305. А я робю роботицю, аж ня ручки болят,
А як прийду до домочку, а вни не говорят.
Та бодай єс, челядонько, тогди говорила,
Як виросте серед села висока могила. (Кропив. Н.).

Нероби.

4306. Ти нероба, я нероба, не будем робити,
Купимо[1]) собі візочок, будем ся возити. (Косів).
Григорів: 1) Та купим.
Пор. Ж. Павлї, ст. 198.

4307. а) Ой піду я через Гірку, граю на сопілку,
Кажут люде, що я гільтай, а я маю жінку.
Кажут люде, що я гільтай, не хочу робити,
А я далї від роботи не можу ходити. ((Пасїчна).

4308. б) Кажут люде, що я нероб, не хочу робити,
А я таки[1]) від роботи не можу ходити. (Хотїнь).
Григорів: 1) Ой я уже. — Журів: 1) А я вжє то.

4309. в) Кажут люде, же я нероб, не хочу робити,
А вжеж бо я від роботи не можу ходити.
Кажут люде, же я нероб, не дают ми їсти,
Ой вийдуж я на улицю на сьміх людский сїсти. (Ж. Павлї, 204).

4310. А я люблю, що не роблю, лиш напиваю ся,
Немила ми роботонька, лиш позираю ся.
А я люблю, що не роблю, мої руки гладкі,
А все тото за пан отця, тай за панї матки,
А все тото за пан отця, тай за панї матки,
Повили ся по голові тай кучері гладкі.
А як прийшли кучерики на милої ручки,
Повили ся по голові, як бобові стручки. (Зал. ст. 200).

4311. Кажут люди, що я нероб, що я волоцюга,
Від неділї до неділї ходжу коло плуга. (Угринів Дол.).

4312. Ой пішов я до дївчини: в хатї, як у хатї,
Подивив сї на полицю, горшки сорокатї. (Жур.).

4313. Та прийшов я до дївчини, як си дївче має,
А дївчина віник робит, хату замітає.
Ой дївчино, дївчиночко, що ти наробила?
Вісїмнацїть рочків мала, хату ни полила. (Кобаки).

4314. Ой вмієш ти, дївчинонько, головку завити,
А ни вмієш, дївчинонько, рубцє зарубити. (Григорів).

4315. Та як піду с цего села аж на други село,
Хорошо си убиртаю, дивю си висело.
Хорошо си убиртаю, висело си дивю,
Чуже дївчи обіймаю, за своїм си дивю.
Чуже дївчи, як Вирмінчи, ни хочі робити,
Наїсти си, напити си, в холодї лежети. (Устє).

4316. а) Не диви ся, козаченьку, що дївка в віночку,
Питай людий, і сам гляди, чи вшиє сорочку.
Не диви ся, козаченьку, що коралів густо,
Питай людий і сам гляди, чи в голові пусто. (Осташівцї).

4317. б) Ой сїв кіс на покіс тай став щебетати,
Нарай, нарай, пане брате, де дївчини взяти?
Нараю ти, пане брате, у нашого віта,
Хорошая, молодая, тілько не робітна.
Не уважай, пане брате, чи дївчина гарна,
Питай людий і сам гляди, чи метена хата.
Не уважай, пане брате, чи коралий густо,
Питай людий і сам гляди, чи в главі не пусто. (Охрим.)

4318. в) Ой сїв кіс на покіс, тай став щебетати,
Нарай, нарай, пане брате, де дївчину взяти.
Нараю ти, пане брате, у нашого віта,
Хорошая, румяная, іно не робітна.
Ой не вважай, пане брате, що дївчина гладка,
Питай людей і сам глядай, чи метена хатка.
Ой не вважай, пане брате, чи коралей густо,
Питай людей і сам глядай, чи в голові пусто. (О. Коцан).

4319. г) Ой сів кіс на покіс тай став щебетати,
Порадь мене, пане брати, де дівчину взяти.
Не диви ся, пане брате, що дівчина гладка,
Бо вже три дни, три неділї неметена хатка.
Не диви ся, пане брате, що дівчина хитра,
Подиви ся, пане брате, що лавка не вмита.
Не диви ся, пане брате, що коралї густо,
Но диви ся, пане брате, чи в голові пусто. (Голгочі).

Пор. висше ч. 2932. — Надто: Гол. IV, ст. 504, ч. 79. — Купчанко, ст. 444, ч. 134.

4320. Ой чия то крайна хата, ци не мого свата?
Кукурудзи ни сапані, дівка як гармата.
Кукурудзи ни сапані, а жнива надходї.
Та най наші кукурудзки нисапані родї.
Та най родї, та най роді, ми будїм косити,
Та будїм ми стилу неньку в кошницу носити. (Орелець).

4321. Ой корови не пусканї, а миске не митї,
А дївка сї зачесала, летит на музикі.
А прибігла на музикі, та свиснула в палец,
Вибігає старий Лейба, кличе дївку в танец.
Вибігає старий Лейба, а взєв сї питати:
Ци не маєш, дївчинонько, ліхтарнї продати.
А дївка сї угнївала та з Жидом сварит сї:
А то в мене не ліхтарнє, то чоло блищит сї. (Гвіздь).

4322. А вже вечір вечеріє, буйний вітер віє,
Мати хату замітає, бо дочка не вміє.
Мати сидит як фіялка, а дочка, як пава,
А всї горшки не помитї, аж зігнила лава.
Старостоньки на подвіра, шапочки здіймают,
А песята за горнята, з хатоньки втікают. (Буцнїв).

Пор. висше ч. 3462—3463.

4323. Ци я тобі ни казала, мій милий леґіню,
Хоть бери, хоть ни бери, робити ни вмію.
А я в хатї ни замету, бо си ни хилєю,
Пометинє ни віберу, ручки ни валєю.
А я їсти ни зготовю, бо таки ни хочу,
Мисочки ти ни обмию, бо руки ни мочу.
Полотенце ни основю, бо ни розумію,
Сорочічку ни ушию, бо таки ни вмію. (Ясенів Гор.).

4324. Ні постільку постелити, ні хату замести,
Ні корови подоїти, ні водиці внести. (Хотінь).

4325. Ой солодка красна рибка, ручки до нічого,
Шкода лише тої краси й личка румяного. (Невід.).
Пор. Коломийки, I, ч. 997.

4326. а) Говорили, гуторили, на меду підпивши,
Що будемо в зимі їсти, в літї не робивши?
Ой будемо снїжок їсти, воду попивати,
Коли дї ми не хотїли в літї упрївати.
(Гол. II, ст. 440, ч. 622—623).

4327. б) Що ми будим говорили, при горівцї пивши,
Що ми будим в зимі їсти в літї ни робивши?
Будим білий снїжок їсти, воду попивали,
Яке красне літо було, ми ни працювали. (Ожомля).

14. Занятя.

А. Господарка.

Вожене гною.

4328. А мій милий повіз[1]) гній, мальовані люшнї,
Бодай му сї поломили на дрібненькі куснї. (Іванївцї).
Журів: 1) А вон мій везе.

4329. А вон мій повіз гній, мальовані ґралї!
Чикай, мила, до восини, купю ти коралї. (Іванівцї).

4330. Анде мій везе гній в кучерявій шапцї,
Аттак би ми, гень так би ми, він ми не на гадцї!
(Гол. II, ст. 443, ч. 637).

4331. Вонде мій везе гній в сивім[1]) капелюсї,
Сподобав ся мої мамі і[2]) менї псяюсї[3]). (Вовків).
Журів: 1) Чорнім. 2) Тай. — Глядки: 3) Як мі вчера поцюлував, до нинї сьмію сї.

4332. Онде мій везе гній, ото моя душка,
Червоная китайочка коло капелюшка.
Онде мій везе гній в червонім ремени,
Ой бігме, присяй Бог, дивит[1]) ся на мене. (Біла).
Глядки: 1) Придав.

4333. Ой мій милий возив гній, а я в ріцї прала,
Так сї бідний поталапав, щом го не пізнала. (Нагуевичі).

4334. Онде мій везе гній, а я хуста[1]) прала,
Ой Бігме, присягай Бог, щом[2]) го не пізнала. (Біла).
Журів: 1) Хусти. 2) Та в сивенькім капелюсї, я.

4335. А вон мій визе гній, видко минї з ґанку,
Чорний пас та кутас на моїм коханку.
А вон мій визе гній та на кукурічку
Коби Біг дав, жиби вмер, купила бим сьвічку. (Жур).

Оранє.

4336. Тому дати виорати, що волів не має,
Того треба полюбити, що жінки не має. (Нагуєвичі).

4337. Плине човен води повен, коби не схитав ся,
Десь мій милий в поли оре, коби не здрімав ся. (Котувів).

4338. А я гору пиривору, посїю канарок,
А я того хлопцє люблю, що має зиґарок. (Сгр.).

4339. Ой у поли плужок оре, мила воли гонит,
Коли мила загойкає, як в дзвони задзвонит.
(Гол. II, ст. 280, ч. 186).

4340. а) Пане брате[1]), пане брате[2]), поїдем[3]) ворати,
А дївчина[4]) чорнобрива[5]) піде[6]) поганяти. (Вороблєвичі).
Охримівцї: 1) Ой підемо. 3) Орати. — Сугрів: 1) Ой підемо. 3) Я в поли. 6) Буде. — Григорів: 1) Ей соб сивий. 2) Ей соб білий. 3) Будемо. 6) Буде. — Журів: 1) Ой підемо. 3) Підемо 4) Стах Ябковский. 5) Сивий, лисий. — Пасїчна: 1) Соб, перістий. 2) Дам ти їсти. 3) Підемо. 4) Йде дївчина. 6) Буде. — Волцнїв: 1) Гей соб. 2) Гей цабе. 3) Будемо. 6) Буде. — Кульчицї: 2) Щє ми, биню, до борозди. 3) Підемо. 5) А в богача дївча файнє. 6) Будє.

4341. б) Ой час, воли, до борозни, підимо орати,
Я дївчина русявая воли поганяти.
Ой буде нам з товаришем такого орача,
Анї плуга, анї волів, анї поганяча. (Устє н. Черем.).

4342. в) Ой підемо, пане брате, підемо орати,
А дївчина чорнобрива піде поганяти.
Поганяй, поганяй з гори на долину,
Тебе дурень не зачіпит, бо я сє оглєну. (Буцнїв).

4343. Ой козаче, козаченьку, козаче небоже,
Анї сїєш, анї вореш, пожаль тї сї Боже
Я би сїяв, я би ворав сїрими волами,
Щоби вийшла поганяти з чорними бровами. (Невід.).

4344. Ой піду я поганєти з гори на долину,
Хто мє любит цїле лїто, буде й цїлу зиму. (Григорів).

4345. Ворав би я, сіяв би я, коби[1]) моя[2]) нивка,
Коби[3]) вийшла поганяти[4]) дівча[5]) чорнобривка.
Сіяв би я, ворав би я, коби моє поле,
Коби вийшло поганяти дівча від Миколи. (Іванівка).

Григорів: 1) Щоби. 4) Щоби вийшла тай до мени. 5) Моя. — Желдець: 2) Щоб широка. 3) Щоб но. 5) Моя. — Бабухів: 1) Щоби. 2) Була. 5) Дівка. — Нивиці: 1) Коб то. 3) Коб то. 4) Мені поганяла. 5) Моя. — Михайловичі: 2) Є широка. 5) Любка. — У всіх сих селах записано тільки першу строфку.

4346. Хитай, водо, берегами! Хитай, водо, лугом!
Чомус до мя не приходив, як єс ішов с плугом?
До тебе би, любко, прийти, а в тебе би сісти,
В мене воли сивенькії, та схотіли їсти!
(Гол. II, ст. 333, ч. 475).

4347. Роздерла ся чоботина та у самій пришві,
Як я буду в полї орав, ти ми їсти вишли!
Як бис слала, то би слати, щоб мати не знала,
Аби твоя головонька клопоту не мала.
(Гол. II, ст. 371, ч. 659).

Сіянє.

4348. Ой я ходжу попри грушку тай сїю петрушку,
Попри мене йде миленький в чорнім капелюшку. (Жураки).

4349. Вчера була недїленька, нинї понедїлок,
Посїяла мати жито, вродив сї барвінок. (М. Яцків).

4350. Ой не думай, дївчинонько, не думай, не думай,
Посїяв я пшениченьку понад самий Дунай.
Як ти будеш, дївчинонько, думати, стояти,
Буде тая пшениченька в поли зимувати.
А я воли попродам, женцїв понаймаю,
Таки свою пшениченьку з поля позбираю. (Ситїхів).

Волоченє.

4351. Ой мій милий чорнобривий їхав з бороною,
Кучері ся постелили долї головою. (Хотїнь).

4352. Ой волочу сивим коньом, волочу, волочу,
А як я сї розволочу, робити не хочу. (Нагуєвичі).

4353. Ой волочит сивий коник, волочит, волочит,
А дївчина чорнобрива скибоньки толочит. (Кульчицї).

4354. Ой коби я, Боже, знала, де любко волочив,
Пішла бим сї подивити, чи не затолочив. (Кнїгинин).

Поленє.

4355. Ой поїхав мій миленький до млина молоти,
Мене лишив молоденьку пшеницю полоти.
А я полю пшеничину, кукіль вібираю,
А я свого миленького з млина візираю. (Рибно).

4356. Ой засьвіти, місячику, по полю, по полю,
Та няй я си визбираю пшеницю з куколю. (Кропив. Н).

Сапанє.

4357. Ой я тоті кукурудзи сапаю, сапаю,
А я тоті кукурудзи їсти не гадаю. (Гвізд).

4358. Ой сапалам кукурудзи, бурен не збирала,
Робота мнї сї не брала, за любкам гадала. (Жураки).

4359. Ой чи чула, чи не чула, як я тебе кликав,
Як я с тобов у городї кокурудзу микав. (Львів).

Коло конопель.

4360. Ой то мої колопеньки блисько дороженьки,
Та вни самі не берут сї, менї не дают сї. (Жураки).

4361. Ой коби так до роботи, як до терефельків,
То били би не пропали в поли коноплельки. (Кульчицї).

4362. Мамцю моя солодейка, дай ми яку раду,
Бо я з тими коноплями на віки пропаду.
В людий було по[1]) сїм кіп, тай тоти[2]) потерли,
А у мене одна горстка[3]) у сїньох[4]) за дверми. (Бобсрка.)

Журів: 1) А у людий по. 2) Ужє. 3) А в мене є штири горстки. 4) Тай стоят.

4363. Ой деж ти ся забавляєш, моя навіджена?
Я коноплї викидала, публїко скажена. (Біла).

Простелюванє льну.

4364. а) Сама дома, сама дома, прийди, рибко, в днинцї,
Та будемо розстеляли лїнок по долиньцї. (Кривка).

Пор. Гол. II, ст. 310, ч. 346.

4365. б) Ей содома, самам дома, прийди, любку, д минї,
Та будемо простирати ленок по долинї.
А ти будеш по долинї, а я по горбочку,
Тобі буде на фартушок, минї на сорочку. (Жур).

4366. в) Прийди, прийди, мій миленький, прийди, прийди нині,
Поможеш ми розстелити лену на долині.
Поміг іс мі постелити, поможи збирати,
Принесемо горілойки, будем сї приймати. (Батятичі).

Кісьба.

4367. Виправляла мати сина в день на косовицю,
Зачесала кучероньки понад потилицю.
(Гол. II, ст. 305, ч. 322).

4368. а) Попід гору високую милий траву косит,
Йому вітер холодненький кучері підносит. (Іванівці).

4369. б) Ой[1]) мій милий чорнобривий на болоню[2]) косит,
Йому вітер[3]) кучерики[4]) до гори підносит[5]). (Губичі).

Григорів: 1) А. 2) На долині. 3) Вітер віє. 4) Шелевіє. 5) Кучерима носит. — Жураки: 1) А. 2) За потоком. 3) Вітер віє. 4) Шелевіє. 5) Кучарями носит. — Пасїчна: 1) А. 2) За потоком. 3) Сонце гріє. 4) Вітер віє. 5) Кучарами носит.

Пор. Гол. II, ст. 266, ч. 111. Кол. ст. 103, 1067.

4370. в) Ой мій милий чорнобривий за потоком косит,
Вітер віє, шалевіє, кучерами носит.
Ой ти, душко, громадила, менї було видко,
А я скипув кресанину: Ходи, душко, швидко!
(Гол. II, ст. 305, ч. 324).

4371. Ой мій милий чорнобривий над потоком косит,
Не можу ся довідати, хто му їсти носит. (Хотїнь).

4372. Вийшла, вийшла дївчинонька, стала голосити:
Трава, трава полягає, нікому косити.
Вийшов, вийшов ледїночок, став їй говорити:
Не плач, не плач, дївчинонько, я вмію косити.
Рубай траву серединов, та коло сердечка,
Не мет тебе утинати та у поперечка!
(Гол. II, ст. 364, ч. 628).

4373. А я[1]) вчера[2]) сїно[3]) косив, а[4]) нинї[5]) громадив.
А хтож тебе, козаченьку[6]), до того[7]) нарадив?
Нарадила[8]) молодиця кругленького[9]) лиця:
Громадь, громадь[10]), козаченьку[11]), зелена травиця. (Біла).

Жураки: 1) Вчера. 2) Василь. 3) Косив. 4) Я. 6) Василику. 7) На сесе. 9) Руменого. 10) Коби в поли. 11) Не стояла. — Журів: 3) Вчора косив, нинї. 4) І. 6) Йванусеньку. 7) На тото. 9) Румяного 10) Коси, коси. 11) Йванусеньку. — Копичинцї: 5) Нинька. 7) Так добре. 8) Ой радила. 9) Біленького. 10) Щоби в поли. 11) Не стояла.

4374. а) Хвалила сї мати сином, що вмії косити,
А він вийшов на долину та став заводити. (Ожомля).

4375. б) Ой хвалив си леґіничок, що вміє косити,
Але війшов на царинку, зачєв голосити. (Яссків Гор.).

4376. в) Похвалив ся Базуньо, що вміє косити:
Запхав косу в кертовину тай мусїв лишити. (Кульчицї).

4377. г) Ой хвалив ся богацький син, що вміє косити,
Запяв косу у купину, взяв людий просити:
Послухайте добрі люде, о що я вас прошу,
Поможіт ми витягнути із купини косу. (Нагуєвичі).
Пор. Купчанко, ст. 437, ч. 118.

4378. Що-ж то менї за косар, не вміє косити?
Що-ж то менї за кавалїр, не вміє любити?
Що-ж то менї за косар, що не має бруса?
Що-ж то менї за кавалїр, що не має вуса? (Біла).

4379. Ой косив я очерет, та осоку дрібну,
Ой любив я дївчиноньку до себе подібну.
Ой косив я очерет, осоку дрібненьку,
Ой любив я дївчиноньку високу тоненьку. (Буцнїв).

4380. Ой косив я сїно, сїно, косив я осоку,
Ой любив я дївчиноньку тоненьку, високу. (Красне).

4381. Та де ідеш, мій миленький, ци на косовицю,
Та на кого зоставляєш свою молодицю?
Та на тебе зоставляю, мій любий Штефане,
Доглєдай ми молодицю, з ким вона зістане.
Доглєдай ми молодиції, доглєдай ми жінки,
Як я прийду з косовиції, купю ти горівки. (Жураки).

4382. Ой як я си нагадаю за свою миленьку,
Сам не знаю, як рубаю траву зелененьку. (Войнилів).

4383. Ой па горі на високі[1]) косарі косили,
А до мени молодої[2]) горівку носили.
Косїт, косїт, косарчики, а я буду жити,
Носїт, носїт мід, горівку, а я буду пити. (Кнг.).
Вовків: 1) На горонцї. 2) Тай до мої дївчиноньки.

4384. На широкім оболоню косарі косили,
А до мене молодої горівку носили.
То по квартї, то по дві, то по масї пива,
Не могли ся надивити: дївка чорноброва. (Івачів).

4385. Ой лишу я косу в стозї, граблї в оборозї,
Та піду я до милої, кой ми при дорозї.
(Гол. II, ст. 418, ч. 513).

4386. Ой який ти, любку, косар, такам громадїлї,
Ти ни вкосив, я не вгребла, бо зайшла недїлї. (Чорні Ославы).

4387. Ой косити, молотити, то робота наші,
А дївчета обіймати, то охота наші. (Угрипів Горіш.).
Пор. Гол. II, ст. 429, ч. 565

4388. Ой косити, молотити, то не замагаю[1]),
А з дївчинов постояти[2]) дуже добре знаю. (Гнїзд).
Хотїнь: 1) Того не змагаю. 2) А дївчину обіймити
Пор. Гол. IV, ст. 446, ч. 16.

4389. А[1]) косити, молотити, то моя робота,
А з дївчинов постояти[2]), то моя вохота.
Ой волїв бим, пане брате, копу жита збити,
Нїж на чужій сторононьцї дївчину любити. (Дусанів).
Хотїнь: 1) Ой. 2) А дївчину обіймити.

4390. Ой косити, громадити, ни можу си скласти,
Цулувати, обіймати, коби лиш допасти.
Ой косити, громадити, тото біда минї,
Цулувати, обіймати, тото душа минї. (Підвахарич).
Пор. Кольберґ, III, ст. 39, ч. 326—327.

Громадьба.

4391. Ой де ти сї забавила, моя заручена?
А я сїнце громадила цїлий день учера. (Рибно).

4392. Навчилам сї сїно гребсти тай копицї класти,
Навчилам сї зза холєви кукурузу красти. (Жур.).

4393. Не вчилам тя розбивати, не вчилам тя красти,
Тілько сїно громадити тай в копицї класти. (Зал. ст. 198).

4394. А я сїно громадила, складала в копицї,
Пізнавала миленького слїди до керницї. (Жур.)

4395. Самам сїно громадила і копицї клала,
Нікогом ся не радила, бом свій розум мала. (Петничани).

4396. Ой посестро, посеструню, єден голосочок,
Підем сїно громадити в вишневий садочок.
Будем сїно громадити, будем ся дивити,
Звідки наше закохапє буде виходити.
Закоханє виходило, шапочку здіймило,
Низенько сї поклонило: Дай Боже щісливо. (Дусанів).

4397. Три неділи дощу нема[1]), моє сїно[2]) в поли,
Не піду я[3]) громадити, бо мі в ноги[4]) коле. (Жслдсць).

Пасїчна: 1) Ой дощ іде, роса паде. 2) Сїнце. 3) Го. — Купин 1) Хмара іде, дощик паде. 3) Го. 4) Ніжки.

4398. Ой хмарит сє і бурит сє, моє сїнце в поли,
Пішла би я згромадити, мене в ніжки коли.
Купи но ми, мій миленький, жовті черевички,
А я піду і згромаджу тай зложу в копички. (Кобаки).

4399. Ой дождж іде, роса паде, моє сїно в поли,
Не піду го громадити, бо мі в ноги коли.
Ой ти, любцьо, громадила, я метав копиці,
Я пізнавав твої слїда аж коло керниці.
Ой ти, любцьо, громадила, менї було видко,
Я на тебе накивував: громадь, любцьо, швидко.
Ой громаджу, тай громаджу, добру раду раджу:
Ой ти, любцьо, мечи стїжки, зварю ти переіжки. (Волосів).

4400. Та ти, люпко, громадила, минї було витко,
А я стєнув кипілюшок: громадь, люпко, швитко.
Громадь, люпко, громадь, люпко, скідай у копиці,
Шоби тобі завиділи чужі молодиці.
Шоби тобі завиділи тї чужії люди,
Та шо с теби молодої за ґаздиня буди. (Устє).

Жатьба.

4401. Ой минули сїнокоси, а настали жнива,
Вийди, вийди на обору, моя чорнобрива. (Кульчиці)

4402. Проси Бога дївчинонько й я буду просити,
Як ти підеш жито жати, я піду косити. (Біла).

4403. Ой жила я пшиниченьку лиш по колоскови,
Пізнаю тї, мій миленький, лиш по голоскови. (Чорні Ослави).

4404. А в нидїлю дївка, дївка, в будний день дитина,
А як війде на лан жити, пропала ї днина. (Чорні Ослави).

4405. Ой молода дївчинонька з сусїдами зєла,
Повересла ни зробила, би сї ни лишила. (Михайловичі).

4406. Фалила сї дївчинонька, що буде весїлї,
А вна жала, снопи клала без повересїлї. (Михайловичі).

4407. Ой жни, дївко, пшеничину та погадай собі,
Що та буде пшеничина на коровай тобі. (Рибно).

4408. Ой жила я пшениченьку, ой жила, ой жила,
Вчора булам на передї, нинї ся лишила. (М. Яцків).

4409. Вчорам зєла два загони, а трету прилуду,
Я гадала, мій миленький, що я твоя буду.
Вчорам зєла на передї, перед передила,
А нинїки уже з заду, бом ся надсадила. (Дрогобич)

4410. А я жну, пирижну, по дві стиблї[1]) ріжу,
Я би рада напиред, а я з[2]) заду лїзу. (Жур.).
Малковичі: 1) Два стебла. 1) Вчера була на передї, днесь на.

4411. Вийди, вийди, мій миленький, з зеленого гаю,
Зісталам ся на загонї, тепер ся стидаю. (Печенїжин).

4412. Війди, війди, мій миленький, з дзеленого гаю,
Лишилам сї на загонї тай сї устидаю.
Війшов, війшов мій миленький, взєв сї по під боки:
Піджинай сї, не стидай сї, твій загін широкий.
Війшов, війшов мій миленький, став собі в лїщинї:
Котра дївка на передї, то на прилудчинї[1]). (Посїч).
1) Вузка грядка.

4413. Ой Василю, Василеньку, біда тє припала,
Коли ти ми заплатиш, що я в теби жала? (Іванівцї).

4414. Але й дана-дана-дана, не піду за Йвана,
Але й піду за Данила, шо бих не робила.
А в Данила хлїба нема, пшениця зродила,
Та на мої білі руки, шоби я ї жєла!
Але жєла, жєла, жєла, серпом поза себе,
Не жєла сми в свої мами, не буду і в тебе! (Берегомет).
Пор. Коломийки, I, ч. 823.

4415. Любив мене деків[1]) син, хотїв мене взяти,
Купив[2]) менї новий серп: ходи[3]), мила, жати.
А я взяла новий серп, кинула за себе:
Я не жала в свого тата тай не буду в[4]) тебе. (Волцнїв).
О. Коцан: 1) Був в сусїда один. 2) Зробив. 3) Ходім. 4) Не ходилам від татунє, не піду від.
Пор. Коломийки, I, ч. 12 і 102.

4416. Ни буду я жито жати, буду кладнї класти,
Тай так ходжу, зазираю, як би любку вкрасти. (Чорні Ослави).

4417. Ой хто буде випивати горівку до женцїв,
Той не буде запрягати волики в яремцї. (Хотїнь).

4418. На попові сінокоси[1]) добре жито жати,
На долині кирниченька, коня напувати. (Жур.).
Вовків: 1) Там на горі, на горонці.

Молотьба.

4419. Я ни піду до машини, бо машина гудит,
Нима того при машині, що він мине любит. (Іванівці).

4420. Я ни піду до машини, бо машина грає,
Нима того при машині, що мине кохає. (Іванівці).

4421. За моїми воротами викопана яма,
Ходіт, хлопці, молотити, бо я дома сама.
(Гол. II, ст. 367, ч. 641).

4422. Ой кину я ціп на тоці тай вили, тай вили,
А сам піду до дівчини, до тої псявери.
Ой кину я ціп на тоці, тай вили на стозї,
А сам піду до дівчини, бо ми по дорозї. (Бишки).

4423. Ой покину[1]) ціп на тоці, тай вила, тай[2]) вила,
А сам піду[3]) до дівчини, бо ми дужи мила.
Покину я[1]) ціп на тоці, а вила на стозї[4]),
А сам піду до дівчини, бо ми при[5]) дорозї. (Постолівка).
Волцнів: 1) Ой кину я. 5) По. — Іванівці: 1) Ой кину я. 2) А на стозї. 3) Ой піду я. — Волосів: 1) Ой кину я. 4) Граблї в оборозї. 5) По. — Желдець: 4) Граблї на порозї. 5) По. — Михайловичі: 1) Я повержу. 4) А снопи на возї. В останнїх трьох селах записано тільки другий куплет.

4424. Ой покиньти молотити, я покину терти,
Та підемо на долину воротцї заперти. (Грг.).

Оббиранє кукурузи.

4425. Ой засьвіти, місяченьку, на нашу стодолу,
Полупимо кукурудзки, підемо до дому.
Шумє луги, шумє луги, тай шумит і форост,
А миж цесї кукурудзки полупимо зараз. (Видинів).

4426. Лупіт, лупіт, лупіжники, шоби кури піли,
А шож би вам, лупіжники, люди завидїли. (Видинів).

Садженє і копанє бараболь.

4427. Абим була на горбочку бульбу посадила,
Була бим сї на милого, хоч раз подивила. (Угринів Дол.).

4428. Ой копала бараболї, сипала на ґари,
А я того хлопця люблю, що курит циґари. (Вовків).

4429. Ой копала бараболї, сипала до ями,
А я того хлопця люблю, що не має мами. (Біла).

Праденє.

4430. Ой кукала зазулейка та кукала певно,
Відоспало за ворота дївча веретено.
Віддайте ми веретено, подарую пряжу,
Я вже більше за ворота спати си не ляжу. (Боберка).

4431. Ой піду я по під вікна, тай по під віконцї,
Котра дївка потягає тонкі волоконцї.
Не стій, любку, під віконцем, але йди до хати,
Упало ми веретенце, нікому підняти. (Рибно).

4432. Ни свари мнї, моя ненько, шом мало напрьила,
Бо там милий чітав книжку, я си письма вчила. (Орелець).

4433. Кужилина ни прійдена, ти робото моя,
Як я тебе ни віпрійду, соромото моя.
Як я тебе ни віпрійду, то я тебе змичу,
Такі свою соромоту за поїс затичу. (Орелець).

4434. Ой преди сї, куделенько, льнїнная, льнїнная,
А під тобов дївчиночка марная, марная.
Ой преди сї, куделенько, біда би тї прела,
Ой то минї під тобою біла ручка ввела.
Ой преди сї, куделенько, зріби не повісмо,
Сїдай, любцю, коло мене, аби ти не тїсно. (Волосів).

4435. Алеж, кажи, сїда ріда, алеж, кажи, діна,
Котра файна дївчинонька, не треба ї віна.
Котра файна дївчинонька, най іде за мене,
Буде шити, запрійдати, гудувати мене.
Хібаж би я, мій миленький, розуму не мала,
Шобим шила, запрійдала, тебе годувала. (Орелець).

4436. Алеж цеся куделинка пахне ялинкою,
Та змарнїло біле личко під кужилинкою.
Тай коби то під кужелем, а то під кужівков,
Коби тото молодицев, а тото щи дївков. (Орелець).

4437. Ой дубове веретїнце смердит дубиною,
Та змарнїло біле личко під куделиною.
Куделенько, неволенько, бідаж би тї прила,
Та вержу тя під лавочку, бом на ручки ввела. (Ж. Павлї, ст. 183).

По воду.

4438. Вітер віє, вітер віє, вітер повіває,
А дівчина воду несе[1]), горіх[2]) підливає. (Тисьменичани).
Пасїчна: 1) Носит. 2) Гору.

4439. Попід гору високую дївча воду несла[1]),
Золотії коновочки[2]), срібні коромесла[3]). (Іванівка).
Угринів Дол.: 1) Несло. 2) Коновята. 3) Срібне коромесло.

4440. а) По під гору високую дївча воду несло,
Чи на дївча[1]) дивити ся[2]), чи на коромесло?
Чи на теє коромесло, що ся вигинає,
Чи на теє гарне дївча, що ся оглядає? (Біла).
Іванівцї: 1) Ню ся. 2) Подивити. Другий куплєт звучить так:
Чи на ню сї подивити, як вона ступає,
Чи на тото коромесло, що сї вигинає. —
Григорів: 1) Ню се. 2) Дивитоньки. — Вороблевичі і Пасїчна: 2) Позирати. В трьох останнїх селах записано тільки перший куплєт.

4441. б) По під гору високую дївча воду несло.
Ци на дївча дивити ся, ци на коромесло?
По під гору високую несло дївча воду,
Ци на дївча дивити ся, ци на її вроду?
(Гол. IV, ст. 450, ч. 53).

4442. в) Попід гору високую дївча воду несло,
Чи на него дивити ся, чи на коромесло?
Чи на него дивити ся, щоби го любити,
Чи на тото коромесло, щоби го зробити? (Зубрець).

4443. Тамто[1]) ми ся, пане брате[2]), дївча сподобало[3]),
Що під гору воду несло[4]), сїм раз[5]) спочивало[6]). (Біла).
Іванівка: 1) Ото. 4) Несло воду попід сад. 5) І не. — Угринів Гор.: 1) Ой то. 4) До берега воду несло. 5) Тай не. — Пасїчна: 1) Тото. 5) Тай не. — Мшанець К.: 1) Ой то. 2) Дївчинойка. 3) Дуже сподобала. 4) Несла воду через гору. 6) І не спочивала.

4444. Як я взяла коновочку, пішла по водочку,
А там Федір чорнобривий рубит колодочку.
(Гол. II, ст. 426, ч. 553).

4445. Ой чому си так не стало, та як си казало,
Коло тої керниченьки, де си воду брало.
Ой чому си так не стало, як си говорило,
Коло тої керниченьки, де ся воду пило. (Тустань).

4446. Ой дубова[1]) коновочко, розбий сї на двоє,
Щоби воду[2]) не носило закохані моє. (Михайловичі).
Іванівцї: 1) Оріхова. 2) Води.

При печі.

4447. Ой ішов я горі селом, надибав кухарку,
Усмажила солонину на однім огарку. (Жураки).

4448. Кухарочко молоденька, кухарочко наші,
Ци вже буде по вечері, ци ще буде каші?
Кухарочко молоденька, кухарочко біла,
Далас кашу неріджену, а шкварки-с поїла. (Жураки).

4449. Варила би періженьки, коби сир та масло,
Пішла сита позичати, а в печи погасло. (Жураки).

4450. На подвіру перед хатов сорока скрегоче,
А молодша миски миє, бо старша не хоче. (Чорнолізці).
Пор. висше ч. 3466.

4451. Ой в хаті ся засьвітило, ой видко ся, видко,
Ой там моя дївчиноньки звиває ся швидко.
Звиває ся, звиває ся, як муха в окропі,
Щоби могла тай до мене вийти по роботї. (Нагуєвичі).

Пранє.

4452. Пішла би я на став прати, та ни маю плитки,
Кортит мене постояти із кождим на збитки. (Чорні Ослави).

4453. Пішла би я на став прати, тай ни маю дошки,
Кортит мене постояти із кождим потрошки. (Чорні Ослави).

4454. Ой піду я шматє прати по дубовій кладцї,
Куда піду, чи що робю, милий ми на гадцї. (Шимківцї).

4455. Ой у лузї на галузї сова гнїздо вила,
Там дївчита шматє прала, рибка говорила. (Посїч).

Шитє.

4456. Ой я шию, вішиваю білими нитками,
Щобим любка пізнавала межи парубками. (Пасїчна).

4457. Ой дощ іде, роса паде на білу березу,
А я свому миленькому сорочку мережу.
Тай мережу, тай мережу, шовком вішиваю,
А я свому миленькому до слюбу сховаю. (Пасїчна).

4458. А ти будеш шити, шити, я буду рубити,
С тобов буде в танец іти, а мене любити. (Григорів).
Пор. Коломийки, I, ч. 1380.

4459. Сорочинож моя тонка, шила тя Матронка,
То тя шила, вишивала, куждий день плакала. (Мшанець).

Доєнє.

4460. Ой Іванку, каже, Йванку, взєла вода лавку,
А чим же ми перейдемо коровам по травку? (Волосів).
Пор. Коломийки, I, ч. 766.

4461. Ой я тото дівчє люблю, що раненько встає,
Що білими рученьками коровки пускає. (Жураки).

4462. У широкім оболоню корови подою,
А дійницю на полицю, з любком поговорю. (Хотїнь).

4463. Прийди, прийди, мій любенький, я корови дою,
Та я тебе солоденьким молоком напою.
Прийди, прийди, мій миленький, до стайні стояти,
Щоби я сї ни бояла[1]) корови дояти. (Пісочна).
Іванівцї: 1) Щоби ми сї ни вкимило.

4464. а) Не буду си віддавати, свій сьвіток гаїти,
Алеж буду у мамочки коровки доїти.
Я коровки подоїла, телятка загнала,
Я молоко процїдила, леґіневи дала.
А я прийшла до хаточки: де, дївко, молоко?
Я ворітця ни заклала, віпило половко.
Та ци тебе, дївко, бити, ци того половка,
Шо він завше віпиває дїницу молока? (Криворівня).

4465. б) Ой Іване, Іваничу, лиха ти не жичу,
Як ти гониш воли пасти, я корови кличу.
Я корови подоїла, телята загнала,
А молоко процїдила, миленькому дала.
Питає ся мати доньку: де, донько, молоко?
Я телята заганяла, тай випив половко.
Ай чи тебе, доньцю бити, чи того половка,
Та щоби він не випивав від коров молока? (Тустань).

4466. Я корову видоїла, тилєта загнала,
А молоко процїдила, гультайови дала. (Михайловичі).

4467. Ой сїм коров видоїла, но лишила красу,
Ой то буде миленькому на вечер на кашу. (Кульчицї).

4468. Коровицї не доєна, телєтко не пило,
А пацєтко під порогом зубами затєло. (Нагуєвичі, Михайловичі).

4469. Отто менї надоїла корова періста,
Коби прийшов понедїлок, поведу до міста. (Михайловичі).

4470. Не буду ся віддавати, сьвіт собі гаїти,
Ой піду я в полонину коровки доїти.
Ой час бо нам, маєрочки, до домочку іти,
Не яли нам коровиці с поля приходити.
(Гол. II, ст. 619, ч. 20).

Їзда.

4471. То ся мило подивити на тоті обори,
Де мій милий запрягає сиві коні в шори. (Мшанець, 3).

4472. Ой як будеш, Майданику, майданом їхати,
То погейкай на волики та дай сї чувати.
Та погейкай на волики, заграй у листочок,
Щоби мила пізнавала, чий то голосочок. (Волосів).
Пор. Коломийки, I, ч. 1549.

4473. Ой поїхав мій миленький до лїса по дуба,
З сїренькими волоньками розмовонька люба. (Котузів).

4474. Ой поїхав мій миленький я в лїс по деревце,
Привезе ми на кужівку тай на веретенце. (Котузів).

4475. Ой поїхав мій миленький до лїса[1]) по тарас,
Сїренькими волоньками[2]), не верне сє[3]) зараз. (Котузів).
Жураки: 1) По тарас (дрібне дерево). 2) Сивенькими кониками. 3) Він сї верне.

Рубанє.

4476. А я рубав осичину та-м рахував пеньки,
Таєм бігав до дївчини через конопельки. (Михайловичі).

Б. Зарібки.

4477. Ни буду ти, леґінику, ни буду жоною,
Бо я піду в Волощину ґівков молодою. (Чорні Ослави).

4478. Пусти мене, моя мати, до тої машини,
Бо там будут файні хлопці солому носили. (Біла).

4479. Ой маю я чорну крайку, в'їла ми ся в боки,
Ой ходжу я на роботу, мара знає доки. (Біла).

4480. Чи я така нищіслива, ой чи моя неньна,
Що я пішла на зарібки така молоденька. (Чорні Ослави).

4481. а) Ой у моїм городечку два корчики ріпки,
Казав менї мій миленький: не йди на зарібки.
Але я си захопила, як сива голубка,
Заробила новий ґрейцар та втратила любка. (Вцдинів),

4482. б) Ой у моїм городечку ізродили бібки,
Чоловіка нима дома, пішов у зарібки.
Ой пішов у зарібки гроший заробити,
Шо заробив, а він пропив, нї з чим домів ити.
Ой зачєв він, каже, ити, тай став при убочи,
Жінка плаче, діти клинут, він вітріщив очи. (Криворівня).

4483. Ой пішла я на зажен як сива голубка,
Заробила хлїба много, утратила любка. (Чорні Ослави).

4484. Ой піду я в Волощину хлїба заробити,
Як єм любив Катерину, так буду любити. (Чорні Ослави).

4485. А з відки ти, леґінику, а з відки, а з відки,
Що ти прийшов молоденький до нас на зарібки? (Чорні Ослави).

4486. А мій милий на різаню днує і ночує,
А за мене молоденьку нї знає, нї чує.
Бодай пилу іржа ззїла, дерево згоріло,
Тож то мому миленькому різанє доїло. (Чорні Ослави).

В. Ремесла.

Ремісники.

4487. Ой то відти від Пістиня[1]) їде колїєчка[2]),
Дайте[3]) мене, моя мати, та за ремісничка.
Ремісничок, як паничок[4]), а ручка біленька,
Ніколи ти не розскажу[5]), головко бідненька. (Хотївь).

Григорів: 1) Ой із міста, із Бучичи. 2) Колїсничка. 3) Ой дай. 4) Паничик. 5) Я ніколи ти не скажу.

Пор. Зал. ст. 195. — Гол. ст. 329, ч. 454.

4488. Ой маю я три коханцї, тай слава велика,
Оден боднар, другий ґонтар, а третий музика. (Григорів).

4489. Породила шевця вівця, а кравця кобила,
А козака молодого мати чорнобрива. (Матїївцї).

Пор. Коломийки, т. I, ч. 6.

Боднар.

4490. Ой ти мене не зачіпай, бо я боднарівна,
Ти горбатий, череватий, а я всюда рівна. (Вовків).

4491. Ей боднаре[1]), боднареньку[2]), зроби менї діжу,
Тай маленьку[3]) коновоньку, бо[4]) по воду біжу. (О. Коцан).

Іванівцї: 1) Боднару. 3) Тай ще тоту. 4) Що. — Жураки: 2) Боднарику. 4) Най.

4492. Ходит боднар по лїщинї, вобручі рубає,
Два вирубав, два вирубав, третого шукає.
Два вирубав, два вирубав, за третим шукає,
Молодая дївчинонька з гаю зазирає.
Ци маєш ти вітця, матїр? Ой маю я, маю,
А я ходжу молоденька, долї визираю.
Ой боднаре, боднарочку, чо я тебе прошу,
Зроби менї коновочку, най я воду ношу. (Коропець).

Веретенярь.

4493. Сидит милий у колибі, струже веретїнцї,
Котрі праві, дає любцї, криві своїй жінцї! (М. Яцків).

Гончарь.

4494. Мати моя старенькая гончара любила,
Молодому гончареві опаньчу купила. (Жеґ. Павлї, ст. 169).

Капелюшник.

4495. Капелюшник ришитник на ришито грає,
Капилюшничка сє впила, аж ледви гуляє. (Жур.).

Коваль.

4496. Тото біда не публїка, не той коваленько,
Заросив ся, забідив ся, та прийшов раненько. (Тустань).

4497. А ще сонце не впочило, коваль косу клепле,
А бо то мій братцунейко позад мене дрепле. (Дидьова).

4498. Коваль кує, коваль кує, ковалиха дує,
Ковалева дївчинонька[1]) ворота малює. (Підмихайл., Жур., Жураки)
Нагуєвичі: 1) Марисенька.

4499. а) Ой ковалю, ковальчуку, зроби но ми дримбу,
Я дам тобі миску муки, не зроблю ти кривду.
Ой дам тобі миску муки, і ще кусник сала,
Щобис менї таку зробив, щоби сама грала. (Григорів)

4500. б) Ой ковалю, ковалику, зроби мнї дримбу,
Та дам тобі миску муки, повісма на линву.
Та дам тобі миску муки, шобес си утїшив,
А дам тобі повісемце, абес си повісив. (Підзахарич).
Пор. Мат. V, ст. 123, ч. 70 і ст. 129, ч. 119.

4501. Ой ковалю, ковалику, ковалику Гриню,
Зроби менї колодочку замикати скриню. (Войнилів, Жураки).

4502. Ой ковалю, коваленьку, зроби ми колодку,
Та си[1]) буду замикати[2]) рибочку[3]) солодку. (Нагуєвичі)
Іванівка: 1) Там я. 2) Засувати. 3) Дївчину. — Волцнїв: 1) Бо я. 3) Горівку. — Дусанів і Іванівцї: 1) Бо я. 3) Дївчину.

4503. Ой ковалю, коваленьку[1]), зроби ми замочок,
То си[2]) буду замикати[3]) зелений[4]) віночок. (Нагуєвичі).
Хотїнь: 1) Ковалику. 2) Бо я. 3) Відмикати. — Іванівцї: 2) Бо я. — Волцнїв і Дусанів: 2) Бо я. — Григорів: 1) Ковалику. 2) Бо я. 4) Міртяний.

4504. Ой ковалю, коваленьку, ковалю Миханю,
Підкуй менї чоботєтка на мою Параню. (Дусанів).

4505. Ой ковалю, ковалику, ковалю Андрусю,
Підкуй, підкуй чоботєта на мою Ганусю. (Іванівцї).
Пор. Коломийки, I, ч. 1040.

4506. Ой кував я чоботєта, просив коваленька,
Ой як стану на камінец, пізнає[1]) миленька. (Чорні Ослави).
Нагуєвичі: 1) Щоби мої підківята пізнала.

4507. Ой ковалю, коваленьку, зроби ми підківку,
Нї широку, нї глибоку, під середну дївку. (Дусанів).

4508. Ой ковалю, коваленьку, підкуй мінї бички,
А я твої ковалисї купю черевички. (Нагуєвичі).

4509. Ой ковалю, ковалейку[1]), підкуй кобилину,
Як усяду[2]), то[3]) поїду у гай[4]) по калину[5]). (Батятичі).
Дусанів: 1) Коваленьку. 2) Бо я сєду. 3) Тай. 4) Аж в гай. 5) Дївчину.

4510. Ой ковалю, коваленьку, пiткуй кониченька,
Ой під мого миленького, як під паниченька. (Підмих.).

4511. Ой ковалю, ковалику[1]), підкуй коня остро,
А я сяду[2]) тай[3]) поїду до дївчини просто. (Вільки Маз., Хотїнь).
Дусанів: 1) Коваленьку. 2) Бо я сєду. — Батятичі: 1) Ковалейку. 2) Як усяду. 3) То.

4512. а) Ой ковалю, коваленьку[1]), зроби[2]) ми підківки,
Бо я буду зачинати[3]) ходити до дївки. (Біла).
Грабовець: 1) Ковалику. 2) Підкуй. 3) Завтра зачинаю.

4513. б) Ой ковалю, ковалику, пiткуй ми пiтківки,
Бо я тепер зачинаю ходити до дївки.
Ой ковалю, ковалику, пiткуй коня остро,
Ой най сєду тай поїду до дївчини просто.
А я сєду на коника, гоя, коню гоя,
Де ворота отворені, там дївчина моя. (Скобичівка).

4514. в) Ой ковале, ковалику, закуй коня востро,
Бо поїду до дївчини на зальоти просто.
Ой ковале, ковалику, зладуй ми підківки,
Бо я буду зачинати ходити до дївки.
Ой ковале, ковалику, зладуй ми підкови,
Бо я буду зачинати ходити до вдови. (Кульчиці).

4515. На що менї женити сї, на що менї лиха,
Коли менї обіцяла сама ковалиха. (М. Яцків).

4516. Сама собі ковалиха наробила лиха,
Що пускала коваленька до комори стиха.
(Гол. II, ст. 476, ч. 239).

4517. Я в ковалє здохло телє, а кузнї згоріла,
Ковалиха сказила сї, а дївка здуріла. (Ямниця).

4518. а) Ой ішов я вулицєма, тими оманцєма,
Мало[1]) мене не забили ковалї кливцєма.
Ковалиха ударила, коваль замахнув ся,
Як би була не миленька, був би я минув ся. (Войнилів).
Сугрів: 1) Аби.

4519. б) Ой ішов я улицями межи ковалями,
Мало мене не забили ковалї клїщами.
Ковалиха ударила, коваль намахнув ся,
Як би була не паличка, був би я минув ся.
Як би була не палиця, та не ясенова,
Була би мя підкусила дївка ковальова.
(Гол. IV, ст. 447, ч. 27).

Колискарь.

4520. Ой молодий парубочку, ходиш по лїсочку,
Зрубай, зрубай яворика, зроби колисочку. (Михайловичі).
Пор. Коломийки, I, ч. 654—656.

Колодій.

4521. Я на тебе, колодію[1]), мала всю надію,
А ти пішов, мене лишив[2]), де сє я[3]) подію? (Григорів, Губичі).
Журів: 1) Соловію. 2) Ти сє жениш, єнчу бериш. 3) Я сє.
Пор. Гол. IV, ст. 477, ч. 243.

4522. Там на горі на високій сьпівали пташата,
Та я своїй Марусинї зробю колїсьцята. (Кропив. Н.).

Ложкарь.

4523. Ой не бий мя, моя мати, в голову так дуже,
Та дай мене за такого, що лижочки струже.
Він лижочок настругав, я в місто віднесла,
І сама-м ся поживила і єму-м принесла. (О. Коцан).

Лупій.

4524. А на поли плужок оре, нова колесничка,
Піде дівка за лупія, буде ремісничка. (Денисів).

Малярь.

4525. Я питаю за маляром, а той маляр дома,
Вималював єден образ, на образї Шльома. (Іванівцї).

Мельник.

4526. Червоненький[1]) бурачок, зелененька[3]) гичка,
Любив мене мельничок[3]), бо[4]) я невеличка.
Червоненький бурачок, гичка зелененька,
Любив мене мельничок, бо я молоденька! (Семаківцї).

Постолівка: 1) На городї. 2) Зелена му. 3) Дворачок. 4) Хоць. — Іванівка: 2) Кучевяра. 3) Мене любит вітів син. — Оба вар. без 2-го куплета.

4527. Та до млина дорожечка, до млина, до млина;
А хто минї житце змеле, єк мельника нема?
А хто менї житце змеле, пшеничку спитлює,
А хто мене молоденьку в личко поцулує?
Очи ми си ізморгали, шо нічку не спали,
Личко ми си запалїло, хлопцї цулували.
Цулували, юбіймали, кілько си хотїло,
Та шє будут цулувати, овва, шо за дїло? (Берегомет).

Смаровіз.

4528. А щож тобі смаровозе до мої дївчини?
Та ти маєш до батога та до мазничини. (Гвізд)

4529. Бідна моя головонько, що я наробила?
Полюбилам смаровоза, доле нещаслива.
Покинь, покинь, смаровозе, вози смарувати,
Озьми косу, тай йди в росу травицю щибати.
На вишнюм сї поточила, на черешню впала,
Полюбилам смаровоза, на віким пропала.
А смаровіз все в дорозї як лїто так зима,
А я собі молоденька дєка запросила. (Жураки).

Ткач.

4530. Ішли ткачі на деркачі, здибала їх Настє:
Де ідете, ниткопути, не маєте щастє. (Рибно).
Пор. Жеґ. Павлї, ст. 176.

4531. Тече вода зза города, нова колїсничка,
Дай нї, мамко, за ткачика, буду ремісничка.
Ткачик одно ткає, ткає, а друге пускає,
А за третим посилає: „Махай, нехай дає!“ (М. Яцків).

4532. Поки я була у мамки, та овечки пасла,
І сир їла і дзер пила, була в личку красна.
А як пішла за ткачика цївочки сукати,
Дивила ся в чужий город натини набрати. (Зал. ст. 196).
Пор. Гол. II, ст. 329, ч. 456.

4533. А хороба на ткачика, що полотно рітко,
Бис сорочку витко тїло, аш се сьміє дїтько. (Пост.).

Фірмани і фірманка.

4534. Гей! мій тато фірман був[1]), з фірманами бив сї,
А фірмани батогами, аж порох курив сї. (Михайловичі).
Біла: 1) А мій тато впив ся, впив ся.

4535. Фірманам си полюбила, за фірмана піду,
У фірмана швиткі конї, сяду тай поїду. (Кропив. Н.).

4536. Бодай конї виздихали, а бричка згоріла,
Бо вже менї молодому фірманка доїла. (О. Коцан).

4537. А чиї то кониченьки по поли лїтают?
Та то пана капітана, фірмана шукают.
Бодай конї виздихали, а бричка згоріла,
Та тож менї молодому фірманка доїла. (Кобаки).

4538. Ой мамуню, мамуненько ловив мене фірман,
Як мі злапав за голову, мало не відірвав. (Батятичі).

Чумаки.

4539. За нашими воротами та на чужім поли,
Вивернули Коломийцї штири мажи соли.
Ой підїмо, пане брате, соли наберімо,
Коломийцьом, чорнобривцьом жалю начинїмо.
Ой іще ми, пане брате, соли не набрали,
Коломийцї чорнобривцї з жалю повмирали. (Ж. Павлї, ст. 204).

Швець.

4540. Там на ставі, на ставоньку, качур ноги миє,
А я того хлопця люблю, що чоботи шиє. (Іванівцї).

4541. Ой а швець з Ліховець, а шевчиха з міста,
Та не годна замісити каваλочок тїста. (Жураки).

4542. Ой ходила, говорила шевцьова кобила:
Заплати ми, дурню шевче, щом дрива возила,
А він її запрягає, закладає лїци;
Заплати ми, дурню шевче, буду с тобов бічи. (Нагуєвичі).
Пор. висше ч. 2830.

4543. То шевчики, то кравчики до мени ходили,
То шевчики, то кравчики сліду наробили.
А я взяла мітолочки сліди замітати,
Розглєнулась сюди-туди: Йде кравчик до хати. (Постолівка).

15. Нічлїги.

А.

Дома.

4544. А де будем ночувати? В Павлові долині.
А що будем вичеріти? Гарбузєта й дині.
А де будем ночувати, а де будем спати?
Недалеко дївчинонька, коло її хати. (Жур.).

4545. Ни сам си я тутки зайшов, вода нї принесла,
Ночуй, ночуй, товаришу, темна нічка зайшла.
Темна нічка, нивидненька, сьвіта ни видати,
А де мемо, товаришу, нічку ночувати?
А де мемо ночувати, в містї Коломиї,
А у тої шинкарочки при зеленім виниї.
А у тої шинкарочки добра горівочка,
А у тої шинкарочки хороша дївочка. (Чорні Ослави).

4546. Та ни сам я суда зайшов, вода мнї занесла,
Переночуй, файна любко, темна нічка зайшла.
Переночуй, файна любко, мене ни самого,
Переночуй, файна любко, й товариша мого. (Кобаки).

4547. На добраніч усім на ніч, тай[1]) ви люди чуйте,
Котрі[2]) старі, йдіт до дому, молодї ночуйте. (Гвізд).
Охримівцї: 1) Ви музики грайте, грайте, а. 2) А ви.

4548. Ой добраніч, я йду на ніч, а ви люди чуйти,
А погані йдіт до дому, а ладнї ночуйти. (Жур.).

4549. Коби менї до вечера, коби місяць сьвітив,
Можеб я ся з дївчиною на дорозї стрітив. (Біла)

4550. Ой із гори на долину зійду помаленьку,
Не буду сам ночувати, піду по миленьку. (Войнилів).

4551. Не спав же я сесю нічку, не буду й другую,
Поки собі не приведу панну молодую. (Баня, Березів).

4552. Ой я хлопец молоденький тай не волоцюга,
Де хороше дівчє чую, там нічку ночую. (Гвізд).

4553. Ой я піду з кінця в конец хати рахувати,
А в котрої білявини нічку ночувати. (Розлуче).

4554. Ой не вітти місяць зійшов, вітки ясне сонце,
Мусит бути гоцадрала тої ночи конче. (Кульчиці).

4555. Ай любочко солоденька, маєш чорні вічка,
Та чи буде із тобою солоденька нічка! (Перегінсько).

4556. а) Ой туду, ой туду, каламутна річка,
Яка з тобов, дівчинонько, солоденька нічка. (Дрогобич).

4557. б) А в лозині при долині бистренькая річка,
Яка ж з тобов, моя мила, солоденька нічка. (О. Коцан).

4558. Ой горівка цюцюрівка, а пиво варене,
Ци добре сї ночувало, білявко, без мене? (М. Яцків).

4559. Ой мусити, чорні очи, самі ночувати,
Не буду вам на ніч кожду дівчини шукати. (Волцнїв).

4560. Стоїт верба над водою, вербо-ж моя, вербо,
Так ми мила постелила, що ми спати твердо. (Жураки).

4561. Ой не спав я одну нічку, тай не буду трету,
Аж поки си не привезу писану верету. (Угринів Долїш.).

4562. Ой у гаю черешенька[1]), за гайом[2]) ліщина,
Навчила мнї в садї спати молода дівчина. (Войнилів).
Волцнїв: 1) Ой у садї садовина. 2) А в лїсї.

4563. А я гаю не рубаю через[1]) ліщиноньку,
А я дома не ночую через[2]) дівчиноньку. (Войнилів, Вовків).
Підмихайлівцї: 1) Тілько. 2) Маю.

4564. А я гаю не рубаю тай через ліщину,
А я в дома не ночую та через дівчину. Іванівка).

4565. А я гаю не рубаю, сокири не маю,
А я в дома не ночую, бо жінки не[1]) маю. (Вовків).
Сугрів: 1) Дівчину.

4566. А я гаю ни рубаю, сокири ни маю.
А я в дома ни ночую, добру маму маю.
А я гаю ни рубаю чириз ліщиноньку,
А я в дома ни ночую чириз дівчиноньку.
А я гаю ни рубаю чириз чиришеньку,
А я в дома ни ночую чириз Марусеньку. (Нивицї).

4567. а) А я з гори їду, їду, до гори бичую,
Через тебе, моя мила, дома не ночую. (Іванівці).

4568. б) А я з гори загальмую, до гори бичую,
Через тую дівчиноньку в дома не ночую. (Біла).

4569. а) Любцю-ж моя солоденька[1]), любцю-ж моя мила,
Ой тос[2]) ми сє[3]) тої ночи солоденько[4]) снила. (Григорів, Таурів).
Пор. Кол. ст. 109, 1297.

4570. б) Любцю моя солодонька, любцю моя мила,
Отос сї ми тої ночи солодонько снила.
Ой тос ми сї тої ночи солодонько снила,
Що сиділа над потоком, білі ноги мила. (Іванівці).

4571. Ой дівчино, дівчинонько, яка ти ми мила,
Ти си минї тої ночи штири рази снила. (Глядки).

4572. Я в дївчини ночував, тай ни визував сї,
Тай-єм лїшко поломав, тай ни признавав сї. (Іванівцї).

4573. Ой на мене підсїдали, щоби мене вбили,
А я любцї тай на ручцї до білої днини.
Ой на мене підсїдали, а я не бояв сї;
А я любцї тай на ручцї до днини віспав сї. (Волосів).

4574. Ци ти така, любко, файна, ци менї здає сї,
А тож мене через тебе спанє не бере сї. (Посїч).

4575. Ой ішов я через село, всюда сї сьвітило,
Куда я мов повертати, там сї загасило.
Ни того сї загасило, що сї спати хтїло,
Но того сї загасило, що сї мене вздріло. (Сгр.).

Б.

4576. Ой золотї підківочки, золотї, золотї,
Лїпше спати на камени, та як на болотї. (Григорів, Хотїнь).

4577. А я би сї не здрімала, хочби засвитало,
Коби прийшло солодєтко тай защебетало.
А я би сї не здрімала, хочби день біленький,
Коби прийшов тай посидїв любко солоденький. (Грабовець).

4578. Та я би сї не здрімала, хоть би день біленький,
Аби прийшов, поговорив, хлопец молоденький. (Іванівці).
Пор. Гол. II, ст. 310, ч. 347. — Купчанко, ст. 403, ч. 51. — Кол. ст. 100, 977.

4579. Минї би сї не здрімало, жиби штири ночи,
Коби прийшов мій миленький, що приходив сночи. (Чорні Ослави).
Пор. Купчанко, ст. 403, ч. 51. — Кол. ст. 100, 975.

4580. Менї би сє не дрімало, хоць нічка темненька,
Коби була коло мене милого рученька. (Голгочі).

4581. а) Очка мої чорненькії, біда менї з вами,
Не хочете ночувати й одну нічку сами. (Тисьменичани).
Пор. Гол. IV, ст. 465, ч. 164.

4582. б) Очка мої чорненькії, що робити з вами?
Не хочете ночувати єдну нічку сами.
Ой єднусте ночували, тай тоту не спали,
Лиш всю нічку в кватирочку любка візирали. (М. Яцків).
Пор. Де-Волланъ, ст. 45. — Мат. V, ст. 144, ч. 215. — Кол. ст. 92, 669.

4583. Коби менї до вечера до того сьвятого,
Може би я зобачила свого миленького. (Біла).

4584. Коби борше до вечера, тамто би я рада,
Бо то вечір по вечері найлїпша порада. (Біла).

4585. Чи-ж я тобі ни казала, любцю[1]), на порозї[2]),
Що я буду ночувати в крайнім оборозї. (Іванівцї).
Журів: 1) Любку. 2) Доровї.

4586. Ой преду я куделину і тоненько мичу,
Я свого файного любка на нічку закличу. (Микуличин).

4587. Ци я тобі не казала тай не говорила:
Вставай, вставай, йди до дому, бо вже біла днина. (Жураки).

4588. Ой чи я ти не казала: йди до дому, чуєш?
Най жи люди не вогорут, шо в мени ночуєш. (Іванівка).

4589. Чи я тобі на казала, тай не говорила:
Не їдь, не їдь з кіньма на ніч, бо нема Гаврила.
Чи я тобі не казала, моє серденятко,
Не їдь, не їдь з кіньми на ніч, нехай їде батько. (П. Ст. Б.).

4590. Упав снїжок на облїжок та най си полежит,
А що-ж ти сї, мій миленький, за нічку належит? (Іванівцї).

4591. а) Ой у саду садовина й червона калина,
Загадала в садї спати молода дївчина.
Загадала в садї спати межи яблїнками,
Щоби вона розмовлєла всю ніч з парубками.

Свикруха сі придивила тай віддула губки:
Не пусть, мати, дочку спати, бо ходєт парубки!
Бодай тобі, стара нене, не пустило мову,
Що ти д минї не пустила дочку на розмову. (М. Яцків).

Варіянти, записані в Боберцї та Михайловичах, мають тільки по два (перші) куплети, в Іванівцях три.

4592. б) Ой у саду садовина, за садом лїщина,
Загадала[1]) в саду спати молода дївчина.
Загадала[1]) в саду спати межи яблїнками,
Щоби она[2]) розмовляла всю ніч з парубками.
Я невістка прийшла з міста тай надула[3]) губки:
Не дай, мати, в саду спати, бо прийдут парубки.
Бодайже ти невістице, в сирій земли гнила,
Гой[4]) ти мамцї[5]) я сказала[6]), мене мамка[7]) била.
Не за то мнї мама била, шо я в саду спала.
Я за то мнї мати била, шо й невістка знала. (Коломия).

Видинів: 1) Намогла си. 2) Ой тож би вна. 3) Віддула. 4) Що. 5) Ненцї. 6) Оповіла. 7) Ненька.

4593. в) Ой[1]) у саді[2]) садовина солотка тай винна,
Загадала в саду спати молода дївчина.
Загадала в саду спати межи яблїнками,
Шоби всю ніч розмовляла тай іс парупками.
Йшла невістка тай із міста тай віддула гупки:
Не дай мати в саду спати, бо прийдут парупки.
Бодай же ти, невістице, хиріла, болїла,
Шо ти мої старі ненцї всю правду повіла.
Бодай же ти, невістице, сїм рік не сконала,
Шо ти мої матїночцї всю правду сказала. (Печенїжин).

Пор. Гол. II, ст. 369, ч. 648. — Купчанко, ст. 470—471, ч. 174. — Кол. ст. 54, 233. — Врабель, ст. 136, ч. 440—441.

4594. Чи ти, дївко, сказила ся, чи ти була пяна,
Щос ходила ночувати під сьвятого Яна. (Біла).

4595. А я в саду ночувала тай не бояла сї,
Миленькому на рученьках наночувала сї. (Волцнїв).

4596. То я сї тай іздрімала, очка ми сї злипли,
Коби прийшло солодєтко, від разу би глипли.
То я сї тай іздрімала, веретено впало,
Коби прийшло солодєтко, то би ми подало. (Волосів).

4597. Прийди, прийди, мій миленький, або ми ся присни,
Щоби ми ся що не стало з великої мисли. (Дусанів).

4598. Коло млина два явори, третий похилив сє,
Ой вжес минї, мій миленький, штири рази снив сє. (Григорів).

4599. Ой то ми сї тої ночи солодонько снило,
Що сї мого миленького подвірє займило.
Ой займило сї подвірє, до ранє згоріло,
Щоби мене молоденьку за ним не кортїло. (Дрогобич).

4600. Нема мого миленького, нема мого Йвасї,
Нема кому спитати сї, ци віспала я сї. (Грабовець).

4601. Ни спала я тої ночи[1]), анї я, анї я,
Бо ни було коло мени мого соловія. (Іванівцї).

Волцнїв і Пісочна: 1) Анї я сї не виспала.

4602. Анї я сї не виспала, анї мої очи:
Скажи, скажи, мій миленький, дес був тої ночи? (Волцнїв).

4603. Анї я сї не виспала, анї сиві[1]) вочи,
Бо ни було коло мене соловія[2]) в ночи. (Михайловичі).

Пісочна: 1) Мої. 2) Миленького.

4604. Анї я ся не виспала, анї мої очи,
Прийшов милий із вечера, сидів до півночи. (Пристань).

4605. Ой чи я сє не виспала, чи не було ночи?
Чи не було коло мене яке потороче? (Охрим.).

4606. Не спала[1]) я тої ночи, анї мої вочи,
Такой ми сї молоденькі[2]) спатоньки ни хочи. (Грг., Іванівцї).

Журів: 1) Ей не спав. 2) Молодому.

4607. Ни спала я тої ночи тай ни[1]) буду спати,
Бо ни знаю, де мій милий буде ночувати. (Грг.)

Іванівцї: 1) Анї.

4608. Ой сама я тай не знаю, що то за ноченька,
Ой нї я сї не виспала, нї мої оченька. (Жеґ. Павлї, ст. 185).

4609. Ой чи я ся не виспала, чи мала ніченька[1])?
Чи не були[2]) коло мени милого оченька[3])? (Біла).

Охримівцї: 1) Ноченька. 2) Була. 3) Рученька.

4610. Не спала я тої ночи[1]), ні мої оченька,
Бо не була під головов[2]) милого рученька. (Вовків).

Іванівці, Пристань, Пісочна: 1) Анї я сї ни виспала. — Пісочна: 2) Коло мене.

4611. Ой то я сї не виспала, ні мої оченька.
Бо не була під головов милого рученька.
Ой не була під головов, не була під боком,
Тай не знаю, де випала милому робота. (Волосів).

4612. Вочі мої чорнявії, що ви гадаєте?
Цїлу нічку на розмові, а в день дрімаєте.
Вочі мої чорнявії, думайте, гадайте,
Цїлу нічку на розмові, а в день не дрімайте. (Охримівцї).

4613. Ой мала-ж я миленького, а тепер не маю,
Скоро вечер по вечері, я спати лєгаю. (Іванівка).

А.

На пасовиску.

4614. Ой добраніч, моя мамко, добраніч, добраніч,
Бо я вже сї вибераю з кониками на ніч. (Жураки).

4615. Не поїду с кіньми на ніч, бом малий хлопчина,
Як би мине вовки з'їли, плакала-б дївчина. (Глядки).

4616. Я ни піду с кіньми на ніч, мої мамунцуню,
А хто-ж буди обіймати мою Ганусуню? (Пісочна).

4617. Ой поїду з кіньми на ніч, поїду, поїду,
Припну конї на припоні, до дївчини піду (Охрим.).

4618. Та не буду дома спати, але займу конї,
Та сам піду ночувати до дївчини Донї. (Крехівцї).

4619. Ой поїду з кіньми на ніч, поїду, поїду,
На толоцї попутаю, до дївчини піду.
На толоцї попутаю по нозї, по нозї,
А сам піду до дївчини, бо ми по дорозї. (Комарно, Глядки).

4620. Ой ішов я з кіньми на ніч, дївчина стояла,
Я сказав ї „добрий вечір“, а вна сї сховала. (Манява).

4621. Не знаєш ти, пане брате, що зазуля кує,
А дївчина молоденька з волами ночує. (Івачів).

Б.

4622. Ой дай Боже на день дощу, на вечір погоди,
Бо пожене мій миленький коники вороні. (Іванівка).

4623. Ой ти їдеш з кіньми на ніч, та дай ми добраніч,
Та най же я, каже, знаю, що я любка маю. (М. Яцків).

4624. А як їдеш з кіньми на ніч, та дай мені знати,
Перекоти кругле ябко аж до мої хати. (Волцнїв).

4625. Як поїдеш з кіньми на ніч та дай мені знати,
Трісни бичом на вулици, а я вийду з хати. (Кульчиці).

4626. Як поїдеш з кіньми на ніч, то дай мені[1]) знати,
Сяким, таким каменюком[2]) кинь до мої[3]) хати. (Охрим.).

Постолівка: 1) Дай до мене. 2) Сяков таков камінюков. 3) Вікном.

4627. Ой як підеш з кіньми на ніч, заграй на листочок,
А я буду пізнавати, чий то голосочок.
Ой як підеш з кіньми на ніч, заграй на сопівку,
А я буду пізнавати, чи ти маєш дївку. (О. Коцан).

До 1-го куп. пор. Гол. II, ст. 311, ч. 354.

4628. А як їдеш, любку, на ніч, заграйже в сопілку,
А я вийду, послухаю, чи ти там сокілку.
А як їдеш, любку, на ніч, заграйже в листочок,
А я вийду, послухаю, чи твій голосочок. (Зал. ст. 200).

4629. Як будеш йти з кіньми на ніч, заграй на дудочку,
А я вийду послухаю, ци ти мій, любочку.
Як будеш йти с кіньми на ніч, заграй на фуяру,
А я вийду, послухаю, ци ти Николаю. (Нагуєвичі).

4630. Як поїдеш з кіньми на ніч, заграй на дудочцї,
Нї по чім тя не пізнаю, но по голосочцї. (Охрим.).

4631. А як жинеш воли на ніч, займи мою пару,
А я буду підходити за тобов помалу. (О. Коцан).

4632. а) Як поїдеш з кіньми[1]) на ніч[2]), возьми мя[3]) з собою,
Буду конї завертати і[4]) спати з тобою. (Охрим.).

Вільки Маз.: 1) Як поведеш конї. — Іванівцї: 2) Як поживеш конї пасти. 2) Озьми ми. 4) Тай. — Яцків: 3) Нї.

4633. б) Як ти ведеш коні на ніч, бери мі в собою,
Буду коні завертати тай спати с тобою.
Як сї буди розвидняти, я голосом вріжу:
Ставай, ставай, мій миленький, кониченьки в збіжу! (Пасїчна).

4634. А мій милий чорнобривий пасе коні в ночи,
А як їде дорогою, сьміют му сї очи. (Іванівцї).

4635. Чи-ж я тобі не казала, тай ни говорила:
Ни їдь, ни їдь в кіньми на ніч, я рибу варила. (Постолівка).

4636. Ой дївчино біла, біла, дес вінок подїла?
Поїхала в кіньми на ніч тай кобила з'їла!
Ой кобила вінок з'їла, кінь дві полятиці,
Того я си наробила в коршмі на музиці. (Горуцько).

IX.

ГРОМАДСЬКЕ ЖИТЄ.

1. Сусїди.

4637. а) Як сусїда не любити, коли сусїд блиський,
У сусїда гарна жінка та перелаз ниський. (Бірки Дом.).

4638. б) Бідаж менї молодому, бідаж менї, біда,
Не кажут ми та любити дївчини в сусїда.
Як в сусїда не любити, коли сусїд близький,
Та в сусїда гарна дївка, тай перелаз низький.
(Гол. II, ст. 287, ч. 224).
Пор. Кол. ст. 104, 1101. — Врабель, ст. 72, ч. 243.

4639. Чиї воли на дуброві, мої на сьвіточку,
А хто любит на сторонї, а я сусїдочку.
На сторону би ходити, коника трудити,
А з сусїдов постояти тай поговорити. (Зал. ст. 182 і 183).
Пор. Гол. II, ст. 273, ч. 146 і ст. 309, ч. 342.

4640. Кажут люди, що я біда, а я ще не біда,
Коли мене полюбила близенька сусїда. (Викторів).

4641. Кому біда, кому біда, а менї не біда,
Бо я собі полюбила близького сусїда. (Охрим.).

4642. Від улицї плітя не є, то біда, то біда,
Не дают ми полюбити близького сусїда.
(Гол. IV, ст. 493, ч. 33)

4643. А прийшов я до сусїдки та став у порога:
Сусїдочко моя мила, пожич ко ми рога.
Сусїдочка була чемна, мине изганьбила:
Бодай тебе, леґінику, петниця побила. (Ясенів Гор.).

4644. Було гаразд у Білівцях, сухі сади цвили,
Доки ми ся із сусїда дївчинов любили.
Коли моя дївчинонька пішла межи люде,
Тепер смутно улицями, як не ходят люде.
(Гол. II, ст. 287, ч. 225).

4645. Ой сусїде, сусїдочку, дай за мене дочку,
Присягаю, що не буду[1]) пити горілочку. (Розлуче).
Вільки Мазовецькі: 1) Будеш видів, зарічу ся. — Пасїчна: 1) Заречу сї чисник їсти.

4646. Ото минї на заводї сусїдова грушка,
Я ни виджу, куда ходит моя щибитушка. (Іванівцї).

4647. Ой маю я штири конї, всї штири гнїдії,
Не май, не май, сусїдонько, на мене надії. (Григорів).

4648. Утопиш ся, сусїдонько, утопиш, утопиш,
Високії береженьки, вже ся не вихопиш.
Високії береженьки, водиця бистрая,
Утопиш ся, сусїдонько, бос ще молодая. (Охрим.).

4649. Ой сусїдо, сусїдонько, накажи си сина,
Най не ходит, най не плаче, молода дївчина. (Вовків).

4650. В мене двері тисовії, що легонько ходє,
В мене такі сусїдочкі, шо мене сокотє[1]). (Топорівцї).
Григорів: 1) Що до мене ходет.

4651. Я на ставі не купав сє, на човнї сє вожу,
Каже сусїд молоденький, що до жінки ходжу. (Іванівка).

4652. Ой сусїд сусїдови перешкоду[1]) робит,
То му межу переоре, то[2]) до жінки ходит. (Розлуче).
Ожомля: 1) Параштику. 2) Тай долину єму випас і.

4653. Казав менї мій сусїд, щоб я го любила,
А мій сусїд біловусий, а я чорнобрива. (Жуків)

4654. Єщем огня і не клала, тріски ся їмили,
Єщем любка не любила, сусїдки вчинили.
(Гол. II, ст. 417, ч. 506).

4655. Ой я собі полюбила блиського сусїду,
Хоть він мене покидає, я за ним не піду. (Тустань).

4656. Чи то моє таке щастє, чи менї так Бог дав,
Що менї ся у сусїди парібок сподобав? (Вільки Мазов.).

4657. Така річка широкая і броду не знати,
Тай нема ким сусїдови весло передати. (Коропець).

4658. У сусїди парубойко, в сусїди, в сусїди,
Дала я ти принадойку, типер будиш бідний.
Дала я ти принадойку, далам тї принаду,
Чирвоную ягодойку з вишневого саду. (Батятичі).

4659. Ой в нашої сусїдоньки перед вікни грушка,
Має сина хорошого, тото моя душка.
(Гол. IV, ст. 461, ч. 136.

4660. Спусти Боже, біду, біду, на близьку сусїду,
Хорошого сина має, любити не дає.
(Гол. IV, ст. 456, ч. 99).

4661. Солодкий мід, солодкий мід, цукор ще[1]) солодший,
В сусїдоньки два синоньки, а[2]) мій наймолодший. (Голгочі).
Буцнїв: 1) А цукор. 2) А в кого є три сини, то. — Іванівцї: 2) А в богачи три парубки, а.

4662. Ой піду я до сусїди позичити[1]) міха,
А в сусїди файний[2]) хлопец, то моя потїха. (Тустань, Іванівцї).
Викторів: 1) До сусїди решета, до сусїди. 5) Бо в сусїди гарний.

4663. До сусїда рушита, до сусїда сита,
А в сусїда дївчинонька, як рожа зацвита. (Камінка С.).

4664. Ой піду я до сусїди позичати[1]) ножа,
А там такий хлопец сидит[2]), як червона рожа.
Ой піду я до сусїди позичати сита,
А там такий хлопец сидит, як жаба забита. (Біла).
Іванівцї: 1) Позичити. 2) А в сусїди файний хлопец.

4665. До сусїди решета, до сусїди сита,
Бо в сусїди такий хлопец, як качка розбита.
До сусїди решета, до сусїди нецок,
Бо в сусїди такий хлопец, як розбитий клецок.
До сусїди решета, до сусїди ножа,
Бо в сусїди дївчинонька, як розцвита рожа. (Дусанів).

4666. Била мене моя мати, била мене, била[1]),
Ой щоби я до сусїди вогню[2]) не ходила.
Бийже мене, моя мати, бийже[3]) мене, забий,
До сусїди таки піду, бо там хлопец ладний. (Дусанів).

Вовків: 1) Ой била, ой била. 2) Нїгди. — Іванівцї (лиш 2-ий купл.): 3) Або мене мати бий, або.

4667. Ей мамуню, мамуненько, тримай дома вогень,
Та щоби я не ходила по сусїдах що день.
Бо в нашої сусїдоньки файний парубочок,
Та щоби я ни згубила зилений віночок. (Жур.).

4668. Ой сусїдо, сусїдочко, будь на мене добра,
Бо я твого сина люблю, до негом подобна. (Григорів).

4669. Над стодолов чорна хмара, а над хатов сина,
Сварила сї сусїдонька, що ї любю сина. (Іванівцї).

4670. Ой сусїдо, сусїдонько, перегороди сє,
Я не люблю твого сина, зо мнов не свари сє. (Григорів).

4671. Ой сусїди, сусїдочку, перегороди сї,
Та на моє подвіречко анї подиви сї[1]). (Пасїчна).

Волцнїв: 1) Хоть до мене хлопцї ходят, а ти не диви сї. — Руда Сїлецька: 1) Як до мене хлопцї ходят, то ти не диви сї.

4672. Ой сусїдо, сусїдонько, тримай собі сина,
Бо я тебе[1]) учарую чорними вочима.
Ой сусїдо, сусїдонько, перегороди сє,
Впни си[2]) сина на ланцуху, зі мнов не свари сє. (Черче).

Красне: 1) Єго. 2) Тримай.

Пор. висше ч. 4233.

4673. Щобим такі очи мала, як застїжка сина,
То бим собі відмовила від сусїди сина.
Ой сусїдо, сусїдочко, тримай свого сина,
Бо я єго відчарую чорними очима.
(Гол. II, ст. 327, ч. 444).

4674. Ей сусїдо, сусїдочко, перегороди сє,
Припни сина на ланцуху, зо мном не свари сє.
Бо як я тє вочарую з нової комори,
То вже тобі не поможут зі Львова доктори. (Іванівка).

Пор. Гол II, ст. 444, ч. 640.

4675. Ой сусїди, сусїдоньку, перегороди сї,
А на моє подвіронько анї подиви сї.
Ой сусїди, сусїдоньку, будь на мене ласкав,
Перепусти качітонька через сїни на став.
А мої качітонька не нароблют шкоди,
Попоїдєт ячменини тай підут до води. (Кульчиці).

Пор. Гол. IV, ст. 457, ч. 102.

4676. Ой сусїдо, сусїдонько, ни криви вочима,
Ни буду ти за нивістку, ни любю ти сина. (Врб.).

4677. Ой сусїдо, сусїдонько, гадино недобра,
Не буду ти за невістку, бос того не годна. (Голгочі).

4678. а) Ой мовила сусїдонька, що я не дївонька,
Бодай її покарала сьвята недїлонька.
Ой мовила сусїдонька, що я не уцтива,
Хотїла мя оженити за свойого сина.
Тогди я ти, сусїдонько, невісткою буду,
Як у мори на камени барвінку добуду. (Нагуєвичі).

4679. б) Ой казала сусїдонька, що я не дївонька[1]),
Вона мене підмовєла[2]) за свого синонька.
Тогди я ти, сусїдонько, за невістку буду,
Як з під гори високої[3]) барвінку добуду.
Тогди буду[4]), сусїдонько, тогди буду ваша,
Як упріє на порозї[5]) ячміннаяя каша. (Черче).

Іванівці: 1) Неробонька. 2) А вна мене рихтувала. (Другого куплєта нема). 4) Ой тогди я. 5) Та як скіпит на порозї. — Волцнів: 2) Тепер хоче мене взяти. 3) Як на мори, на камени. (Третого куплєта нема).

Пор. Кол. ст. 140, 1641.

4680. Ци я тобі не казала тай не говорила,
Не їдь, не їдь з кіньми на ніч, я рибу варила.
Ой я рибу не варила, іно полоскала,
А вже мене сусїдонька невістков назвала.
Тогди я ти, сусїдонько, буду за невістку,
Ой як спечеш під порогом ячмінну лемішку. (Бишки).

Пор. висше ч. 4635.

4681. Сама в дома, сама в дома, прийдїт, хлопцї, нинї,
Поможети ростелити льону по долинї.
Ой щеж бо я не стелила, іно загадала,
А вже мене сусїдонька невістков назвала.

Тогди я ті, сусїдонько, невістоньков буду,
Як з під гори, з під камінє, барвінку добуду.
Я з під гори, з під камінє, барвінку добула,
Такой своїй сусїдоньцї невістков не була. (Дусанів).

4682. Ей циж я бо ни дївочка, тай ни вдївочила,
А вже минї сусїдонька лїта полїчила. (Жур.).

4683. а) Ой згоріла стирта сїна на жовтім[1]) пісочку,
Тай хтож[2]) минї молодому віпере сорочку?
Сестра мала, мама стара, я жінки не маю,
До сусїди не понесу, бо ся й устидаю.
А сусїда лїпша була, як рідная мати,
І віпрала, вітачєла, прислала до хати.
Дєкую ти, сусїдонько, тай за твою ласку,
Щос віпрала, вітачєла, прислала Парасков. (Косів).

Кнїгиничі: 1) Білім. 2) Ой хто. Другий куплет такий:
Сестра мала, мама стара, нема кому прати,
Прийде сьвіта нидїленька, нима сї в що вбрати.
Дальших куплетів не записано.

4684. б) А в суботу є робота, а недїлї вілна,
Чогож тобі, леґінику, сорочка не біла?
Ой не біла, тай не біла, не буде біленька,
Не віпере нї сестрицї, нї мати рідненька.
Сестра мала, мати стара, а жінкі не маю,
Та поніс бим до сусїди, та бо сї встидаю.
Та сусїда, сусїдочка, та як рідна мати,
Та віпере, вітачєє, принесе до хати.
Та віпере, вітачєє, вушчіночкі зробит,
Тото мому миленькому, що до мене ходит. (Печенїжин).

Пор. Мат. V, ст. 123, ч. 74. — Кол. ст. 82, ч. 581. — Купчанко, ст. 442, ч. 131.

4685. Ой казала сусїдонька, що я не віддана,
А я долї не пропила, анї прогуляла. (Черче).

4686. Ой казала сусїдонька, що я ґівков ходжу,
А я свойов косов-росов плота не городжу.
А я плота не городжу, нї жадного кіля,
Росте коса до пояса, як в городї зіля. (Черче).

2. Куми.

4687. Ой пішов бим танцювати, нема кого взяти,
Пішла моя зазулейка дїтину держати. (Мшанець).

4688. а) Колисмо ся[1]) не пібрали, то покумаймо ся,
Най не буде[2]) серцю жалю, що любилисмо ся[3]).
Колисмо ся не пібрали, будьмо си кумами,
Най не буде серцю жалю, щосмо ся кохали. (Біла).

Дусанів: 1) Як єсмо сї. 2) Щоб не було. — Хотїнь: 3) Кохалисмо ся. В обох варіянтах тільки перший куплет.

До 1-го купл. пор. Гол. II, ст. 255, ч. 44.

4689. б) Колисмо сї не пібрали, то покумаймо сї,
Най не буде серцю жалю, що кохалисмо сї.
Колисмо сї не пібрали, то сї покумаймо,
Колисмо сї не кохали, то сї покохаймо. (М. Яцків).

4690. Ой кумуню, кумуненько, що будем робити,
Же не хоче баранец до дому ходити?
Або єго ми продаймо, або заміняймо,
Або тому арендарю за горівку даймо. (П. Ст. Б.).

4691. Ой кумочку, голубочку, будь для мене ласкав,
Ни вбий мої качорита, прийшли до вас на став.
Ни вбий мої качоритка, ни нароби шкоди,
А напю си, пожілю ся, піду до господи. (Ясенів Гор.).

До першого куплета пор. Ж. Павлї, ст. 169. — Пор. також висше ч. 4675.

4692. На сїм боцї на толоцї жовта команиця,
Тамо доси чекат мене в гостину кумиця.
(Гол. II, ст. 418, ч. 512).

4693. а) Пішов кум[1]) до куми, кума грядку[2]) поле:
Добре, кумцю[3]), щос прийшов, мій поїхав в поле. (Подусильна).

Вовків: 1) Прийшов кум. 2) Моркву. 3) Куме. — Журів: 1) Прийшов кум. 3) Куме. — Біла: 1) Ой прийшов я. 2) Моркву. 3) Куме.

4694. б) Прийшов кум до куми, кума моркву поле:
Добре, куме, щос прийшов, мене колька коле.
Добре, куме, щос прийшов, упав комар з липки,
А що кому та до того, розбив сї на збитки. (Жураки).

4695. Чи ти, куме, одурів, чи з розума зийшов,
Вчорас у мня дїти тримав, нинїс до ня прийшов. (Коростів).

4696. Ой куме, каже, куме, розважний розуме,
Тай розваж же, куме, собі, що я кума тобі. (М. Яцків).

4697. Ци ти куме одурів, ци ти без розума,
Що ти мене обіймаєш, та я твоя кума.
(Гол. IV, ст. 507, ч. 90).
Пор. Де-Волланъ, ст. 144.

4698. Ой кумасї, ой кумасї меду напила сї,
А кум куму за рученьку, кума повела сї. (М. Яцків).

4699. Ой за куму нема гріху анї й одробинки,
Ой кум куму за рученьку, повів до долинки. (М. Яцків).

4700. Де будеме ночувати, моє куминятко?
У стодолї, на соломі, там нам буде мяхко.
(Гол. IV, ст. 495, ч. 44).

4701. А[1]) у моїм городочку[2]) зацвила троянка[3]),
А я свому милейкому кума і[4]) коханка. (Люб.).
Стецева: 1) Ой. 2) Городику. 3) Романка. 4) Тай.

4702. Ой кумойку, голубойку, приятелю близький,
Як до тебе не ходити, перелазок низький. (Ж. Павлї, ст. 169).

4703. Кумо моя дорогая, кумо моя пишна,
Дай тї, Боже, здоровленька, шос до мене прийшла. (Руда Сїлец.).

4704. Ой куме мій солодонький, куме розмаітий,
Любилам тя штири роки, вже не хочу пєтий.
Ой куме мій солоденький, ой куме мій, куме,
Далам ти ся на підмову, глупий мій розуме. (Нагуєвичі).

4705. Ой ти куме, ой ти куме[1]), що ти куме[2]) робиш,
Моя жінка тобі кума[3]), ти до неї ходиш.
Ой перестань, кумунцуню, до куми ходити,
Бо вже кума молоденька рушеє значити. (Нагуєвичі).
Скобичівка: 1) Ой ти брате варіяте. 2) Брате. 3) Молоденька.
Пор. Кольберґ, III, ст. 49, ч. 435.

4706. Ци ти куме одурів, ци тя мара морит?
Твоя жона, моя кума, зо мнов не говорит.
(Гол. IV, ст. 505, ч. 80).

4707. Кумо моя, любко моя, солодкі ти писки,
Дала бим ти вечеріти, та не маю миски. (М. Яцків).

4708. А кумочка до кумочки горівоньку пила,
Щоби ї сї на царинї пшениця вродила. (Іванівцї).

4709. Ой кум пішов долиною, а кума горою,
Ой кум зацвив калиною, а кума ружою.
(Гол. II, ст. 262, ч. 88).
Пор. Гол. IV, ст. 470. ч. 195.

4710. Ой нанашку, нанашуню, бодай ви прожили,
Що ви мене молодого робити навчили. (Задарів).

3. Побратимство.

А.

Побратими.

4711. Ой брате, побратиме, не бій ко сї мене,
Пускай своі овечєта блиско коло мене.
Нема, брате, кривонїжки, нема плентонїжки,
Та не маю з товаришем нї на що надїжки. (Тулуків).

4712. Ой брате, побратиме, годуй мої дїти,
Я си помчу, я си помчу мешканє глядїти. (О. Коцан).

4713. Годїме ся, побратиме, годїме, годїме,
До єдної дївчиницї ходїме, ходїме.
Годили ся побратими, годили, годили,
Не минуло тому тиждень, а вни ся побили.
(Гол. II, ст. 432, ч. 581—582).

4714. Угодьмо[1]) сї, пани брати, угодьмо[1]), угодьмо[1]),
Та до теї дївчинойки на зальоти ходьмо. (Батятичі).
Григорів: 1) Ой згодьмо. 2) До єдної.

4715. Пане брате товаришу, ой пара нас, пара,
Де два ходит до єдної, а третому вара. (Нагуєвичі).

4716. На тім боцї на толоцї з'їли кози ряску,
Утратив я, побратиме, у милої ласку.
(Гол. II, ст. 419, ч. 515).

4717. У зеленїй полонинї сивий голуб ходит,
Треба бідї побратима тай за муку робит.
(Гол. IV, ст. 503, ч. 74).

4718. Ой у моїм городчику зелененький мак, мак,
Такий у мня побратимок, що в мамки єдинак.
(Гол. II, ст. 421, ч. 529).

4719. Ой камрати, камраточку, дай ми порадочку,
Чи любити, чи лишити сисю білявочку?
А як жи ті, товаришу, порадити маю,
Я сї в твоїх інтересах нїчого не знаю. (Скобичівка).

4720. а) Ой шуваром, пане брате, тай не шуваруймо,
Заберім си по дївчинї, тай господаруймо. (Вовків).

4721. б) Ой гоцуймо[1]), пане брате, гоцуймо, гоцуймо,
Возьмімо си по дївчинї тай господаруймо. (Біла).
1) Гуцульмо.
Пор. Коломийки, І, ч. 26.

4722. в) Товаришу, товаришу, не товаришуймо,
Возьмім собі по дївчинї, тай ґосподаруймо. (М. Яцків).
Пор. Гол. ІІ, ст. 293, ч. 257 і ІІ, ст. 432, ч. 583.

4723. г) Товаришу, товаришу, літа си не псуймо,
Берімо си по дївчинї тай ґосподаруймо. (Пасїчна).

4724. д) Пане брате, товаришу, не товаришуймо,
Берім собі по дївчинї, та господаруймо.
Не кежко би, пане брате, господарювати,
Коби хтїли отець мати податки давати.
(Гол. IV, ст. 454, ч. 100).

4725. е) Ой не ходім, пане брате, тай не галасуймо,
Берім собі по дївчинї тай господаруймо.
Берім собі по дївчинї тай по Катеринї,
Єдна сидит на горі, друга на долинї. (Волцнів).

4726. Ой то два нас, пане брати, ой два нас, ой два нас,
Та не робім по дорозї на вулици галас.
Бо як будем, пане брати, галаси робити,
То сє знайдут такі дурнї, що нас будут бити. (Бишки).

4727. а) Коло гаю походжаю, коло лїщиноньки,
Чис не видїв, пане брате, мої дївчиноньки?
Ой чи видїв, чи не видїв, не буду казати,
Не буду ти, пане брате, жалю завдавати. (Біла, Григ., Котуз., Бат.).
Пор. Гол. ІІ, ст. 247, ч. 1 і ІІ, ст. 354, ч. 583.

4728. б) Коло гаю походжаю, коло лїщиноньки,
Цис не видїв, пане брати, мої дївчиноньки?
Я не видїв, пане брати, нїчого й казати,
Ходи підемо на вигін, будемо гуляти. (Бишки).

4729. Ой брате, каже, брате, брате мій ріднекький,
Поклони сї до дївчини, що я здоровенький.
Поклони сї до дївчини, най здорова буде,
Най за мене молодого ніґде не забуде.
Най за мене молодого ніґде не забуде,
А я за ню не забуду, доки жити буду. (Волосів).

4730. Ой пізнати, пане брате, котра робітненька,
Тай на лици помарніла, в станї тонесенька.
Ой пізнати, пане брате, котра легко робит,
Леґонько ся вперізує, помаленьку ходит. (Хотїнь).

4731. Ой на доли, чорні хмари, на доли, на доли,
Ой ходїмо, пане брате, до дому поволи. (Голгочі).

4732. Ой туденька, пане брате, туденька, туденька,
Є в коморі на камени вода студененька. (Дрогобич).

4733. В полонинцї на кидринцї ватерка ся курит:
Ходїм, брате, до дївчини, дївчина ся журит!
В полонинї на кидринцї ватерка палає:
Ходїм, брате, до дївчини, дївчина конає!
(Гол. II, ст. 361, ч. 616).

4734. Напиймо сї, брате, нинї, при зеленім винї,
Бо вже завтра не будемо, бо сї розійдемо.
Розійдемо, розійдемо, тай розійдемо сї,
Прийде така недїленька, що ми зійдемо сї.
Прийде така недїленька, прийде така днинка,
Що заплаче отець, мати, та уся родинка. (Жураки).

Товариші.

4735. а) Ой баришом, пане брате, баришом, баришом,
Куди піду, не загину з добрим товаришом. (Іванівка).

4736. б) Ой заросла дороженька анижом, анижом,
Куда піду, не загину з добрим товаришом.

4737. Сюда ми ся, товаришу, мило подивити,
Відки буде солодятко волики гонити.
(Гол. II, ст. 279, ч. 178).

4738. Ой дївчино, дївчинонько, та я тебе любив,
Та як би то не товариш, був бим сє загубив.
Ой як би то не товариш тай не луговина,
Була би мє с товаришем вода примулила. (Скобичівка).

4739. Товариш сї вже оженив, я ще не гадаю,
В товариші троє дітей, й я жінки не маю. (М. Яцків).

4740. Ой вганяв я, товаришу, три дни за возами,
Як нагнув за дївчину, то вмив ся сльозами.
(Гол. II, ст. 285, ч. 216).

4741. Ой хлопчики, товариші, одну раду маймо,
З сего боку на тамтой бік дївчини не даймо. (Хотїнь).
Пор. Коломийки, I, ч. 1233.

4742. Порадь менї, товаришу, що маю робити,
Чи дївчину покидати, чи ї ще любити?
Ой не люби, товаришу, тай не забувай ся,
Бо лїнива до роботи, хоть людей спитай ся!
Бо лїнива до роботи, не хоче робити,
Плете вінки що субітки, щоби ї любити.
Ой най би то що суботи, а то що неділї,
Щоби її завиділи хлопцї молодії.
Ой най би то що неділї, то що понедїлка,
Щоби її завидїли, що хороша дївка.
(Гол. II, ст. 284, ч. 207).

4743. Пане брате, товаришу, зрада надомною,
Щось не хоче говорити дївчина зо мною.
Бодай вона, пане брате, тогди говорила,
Як виросте серед села висока могила.
Ой виросла серед села висока могила,
Ой вкусила козаченька лютая гадина.
А гадина як тє вкусит, то найдут сє лїки,
А дївчина як тє зрадит, пропадеш на віки. (Григорів).
Варіянти М. Яцкова і з Журавна мають тільки два перші куплети.
Пор. висше ч. 4267. — Сал. ст. 70, ч. 16.

4744. Пане брате, товаришу, біда на до мною,
Бо не хоче говорити дївчина зо мною.
Не знаєш ти, товаришу, що її зробити?
На дорозї переймити, по писку набити. (Біла).

4745. Пане брате, товаришу, здрада на до мною,
Та не хоче говорити дївчина зо мною.
Не знаєш ти, пане брате, що її робити?
Перейти ю на дорозї, горівки купити. (П. Ст. Б. 1865).

4746. Ой калино, калиночко, стоїш над водою,
Чи не буде, товаришу, зради надімною?
А є то вже товаришу зрада надімною,
Не хотіла говорити дївчина зо мною.
Купи її, товаришу, горівки с корінєм,
Та так буде розмовляти, як вода з камінєм. (Скобичівка).

4747. Не одного брата маю, на него дуфаю,
Та як іду улицями, плотами хитаю.
Я плотами похитаю, кілком поколишу,
Ой кого я вірне люблю, того я ле лишу!
Ой кого я вірне люблю, того я не лишу,
Ходи зо мнов на гулянє, любий товаришу. (М. Яцків).

4748. Ой був же я на весїлю, там мила стояла,
То вна мене очиньками дуже вчарувала.
Чаруй, мила, чорнобрива, мене не самого,
Але вчаруй попри мене товариша мого. (Пасічна).

4749. Кохай дївча, товаришу, кохай дївча рочок,
Будеш знати, товаришу, що то за смуточок. (Пасїчне).

4750. Ой любив я дївчиноньку тай півтора року,
Та поки сї не дослухав мій товариш з боку. (Пасїчна).

4751. Та я гадав, товаришу, що ти мій товариш,
А ти мене, товаришу, дївчиноньки збавиш. (М. Яцків, Пасїчна).

4752. Ой любив я дївчиноньку та гадав ї взяти,
Нагодила товариша я вражая мати.
Бери тебе, товаришу, я вражая мати,
А я піду на сторону єнчої шукати. (Пасїчна).

4753. Розвалю ти, товаришу, голову на двоє,
Та не ходи, товаришу, до дївчини мої.
Розвалю ти головоньку, будеш хорувати,
Тогди будеш, товаришу, зо мнов справу мати. (Пасїчна).

Б.

Посестри.

4754. Я казала, посиструню, що ти ми посестра,
А ти мене, посиструню, по силу рознесла. (Жур).

4755. У зеленій полонинї мальовані хрести;
Кобис такий до роботи, який до посестри.
(Гол. IV, ст. 487, ч. 9).

Пор. Де-Волланъ, ст. 144.

4756. Дякую вам, посестриці, тай за кумпанію,
А я мала кумпанію у кожду неділю. (Михайловичі).

Компанія.

4757. Компанійо моя мила, сядьмо си на муру,
Хоть мій милий вже ся женит, я ся тим не журу. (Біла).

4758. Компанія віддає сї, а я ще не буду,
Я ще своїй компанії за дружечку буду. (Іванівка).
Пор. Кол. ст. 54, 127.

4759. Компанійо моя люба, жаль ми за тобою,
Здає ми ся, щом не була години з тобою. (Голгочі).

4760. Ой кувала зазуленька в городї на бобі,
Ой то смо ся не сходили в компанії обі.
То то смо ся не сходили, тай не говорили,
Анї тобі, анї менї, когосмо любили. (Коропець).

4761. Компанійо моя мила, в купі смо ходили,
Та ми собі не казали, кого смо любили.
Ой ти пішла за старого, а я за другого,
То то смо ся дочекали гонору єдного. (Таурів).

4762. Вчора була недїленька, нинї понедїлок,
Посїяла мати жито, вродив сї барвінок.
Посїяла мати жито, а вродив сї горох,
Що найлїпша кумпанія, то найбільший ворог. (Врб.)

4763. Я казала, компанійо, що ти компануєш,
Ти для мене молодої трутину готуєш. (Таурів).

Товаришки.

4764. Товаришко, правдо моя, товаришко сосно,
Ци так тобі, та як менї за тобою тошно?
Товаришко, правдо моя, товаришко панно,
Ци так тобі, та як менї, за тобою банно? (Видинів).

4765. Товаришко, моя люба, люблю твого брата,
Тай ти буду за братову, хоць-ім не богата. (Хотїнь).

4766. Товаришко моя люба, порадь мене тутка,
Чи любити, чи лишити на сторонї любка?
Я би тебе, товаришко, добре порадила,
Ой щоби ти на сторонї любка не любила. (Хотїнь).

4767. Товаришко, товаришко, зійди, порадьмо ся,
Як маємо за біду йти, не віддаваймо ся.
Як маємо за біду йти, на біду робити,
Оліємо, товаришко, дівками ходити. (Видинів).

4768. Товаришко моя, моя, єдну раду майме,
Ой сшийме ми сорочечку, миленькому даймe.
Єдна буде станок шити, а друга рубити,
Єдну буде в танок брати, а другу любити.
(Гол. II, ст. 423, ч. 536—7).
Пор. висше ч. 4458.

4769. Товаришко, товаришко, я в купці ходімо,
Лиш одного, товаришко, любка не любімо.
Бо як будім, товаришко, одного любити,
Будимо одна на другу з крива си дивити. (Видинів).

4770. Ой на ставу, на ставочку качур воду бродит,
А до тебе, товаришко, мій миленький ходит.
Як бис їго тай зігнала, то він би не бродив,
Як бис їго не кликала, то він би не ходив. (Видинів).

4771. Ой маю я, товаришко, женихів чотири,
А три тобі подарую, бо ми догорили.
Ой три тобі подарую, дуже ми доїли,
Четвертого ни дарую, би сте си розсїли.
Бодай ти так тай виділа сьвіта біленького,
Як я тобі подарую свого миленького. (Видинів).

4772. Щоби я тї, товаришко, просила, просила,
Щобис менї, товаришко, гуляня лишила.
Як ся будеш, товаришко, добре справувати,
Тай ти лишу гулянечко, тай будеш гуляти. (Хотїнь).

4773. Дякую ти, товаришко, за твою фатику,
Щос мя не раз запросила на свою музику. (Хотїнь).

4774. Товаришка з товаришков товаришувала,
Товаришка товаришцї правди не сказала. (Гвізд).

4775. Та ми би сї, товаришко, не наговорили,
Тай щоби сї штири нічки на одну зложили. (Скобичівка).

4. Богачі і бідні.

А.

Богачі.

4776. Сухий дуб, сухий дуб, сухая гиляка,
А в богача їден син і той злодіяка. (Глядки).

4777. а) Ой пізнати, пане брате, богацкого сина,
Їде полем, сивим конем, на батїр шипчина. (Вовків).

4778. б) Богацкий син, богацкий син, богацка дитина,
Їди полем, сивим конем, на бакир шапчина. (Постолівка).
Пор. Коломийки, I, ч. 581.

4779. Ой знати і пізнати богацького сина,
З коршми іде, дівчє виде, на бакір шіпчина. (Ожомля).

4780. Ой пізначно тай вìзначно богацкого сина:
Дївка в руках, люлька в зубах, на бородї слина. (Коропець).

4781. Походи, поброди коло мої хати,
Ой пізнати, що богатий, бо підківки знати. (Волцнїв).

4782. Походи, поброди коло мої кучі,
Ой пізнати, що убогий, полишив онучі. (Волцнїв).

4783. Ой нїхто так ни гуляє, як богацкі сини,
Один голий, другий босий, третий биз футрини[1]). (Іванівцї).
Волцнїв: 1) Шипчини.

4784. Ой нїхто так ни гуляє, як богацкі дочки,
Одна боса, друга вбута[1]), трета биз сорочки. (Іванівцї).
Волцнїв: 1) Єдна гола, друга боса.

4785. Заросив сї богацкий син по самі колїна,
Не шукає ґосподинї, но шукає віна.
Не шукає ґосподинї, щоб вміла робити,
Но шукає того віна, щоб мав за що пити. (Вовків).

Б.

4786. Ой литїли білі гуси, на пиредї качка,
А в богача єдна дївка, тай тота брихачка. (Іванівцї).

4787. Ой Господи милосерний, сьвятий понедївку,
Тай іспусти тяжку нужду на богацьку дївку. (Кропив. Н.).

4788. У богача єдно дївчи, ни знає це дїти,
Посадив ї у кропиву два роки сидїти. (Іванівцї).

4789. У лїсї є такий дуб, була би коцюба,
А в богачи єдна дївка, тай тота биззуба. (Іванівцї).

4790. Ой богацька дївчинонька йшла до коршми пишна,
Таку губу викотила, що була би пришва. (Жураки).

4791. Ой богацька дївчинонька то сї запишила,
До неї сї причепила торбина з вушима. (Жураки).

4792. Ой на горі сухий дуб, була би колиска,
А в богача єдна дївка, тай та кривописка.
Ой на горі сухий дуб, була би музика,
А в богача єдна дївка, тай та без'язика.
Коло млина яворина, коло млина сосна,
А в богача єдна дївка, як свиня поросна. (Нагуєвичі).

4793. Ой богацька дївчинонька йшла до коршми боса,
Мотузком сї вперезала, булька грає з носа. (Грабовець).
Жураки: 1) Грала булька.
Пор. висше ч. 8763.

4794. Богацькая дївчинонька та дужи гонорна,
Ой як іде чирис сило, як та свиня чорна! (Лапаївка).

4795. В богацької дївчиноньки кораль в поясище,
Таку шию натягнула, як той гусачище. (Жураки).

4796. Ой богацька дївчинонька, богацька, богацька,
Навішіла кораликів, спідниці громадзька. (Жураки).

4797. Ой вітова дївчинонька богацька, богацька,
Хустка на нї шальонова, спідниці громадська. (Грабовець).

4798. Ой богацька дївчинойка, богацького роду,
Єдну має мальованку до церкви і ходу. (Мшанець).

4799. Богацкая дївчинонька так сє доробила,
Єдну[1]) гуску на мотуску до води водила[2]). (Глядки).
Іванівцї: 1) Слїпу. 2) Гонила.

4800. Богацкая дївчинонька високо ся носит,
А як прийди недїлонька, Жидам воду носит. (Глядки).

4801. Богацькая дївчинонька високо сї несе,
Виженїт ї на толоку, та най свинї пасе.
Виженїт ї на толоку, далеко від лану,
Щоби шкоду не робила нї людем, нї пану.
Богацькая дївчинонька намолола жита,
Китайова спідничина вереньков підшита.
А мізерна дївчинонька змолола ячменю,
Китайова спідничина по при саму землю. (Тустань).

4802. Богацькая дївчинонька не перехвалена,
В зимі шмате не попере, бо вода студена.
В зимі шмате хоць попере з гіркою бідою,
Та не крутит, але кине, най мерзне з водою. (Волосів).

4803. Ой богацька дївчинонька тай богацька дївка,
Намочила три сорочки[1]) ще від понедївка.
А як прийшла суботочка, вна[2]) шукала прачки,
Хто віпере три сорочки[1]), дам макітру[3]) гречки. (Гвізд).

О. Коцан: 1) Трое шматє. 2) Ой ходила понад річку тай. 3) Дам му чвертку.

4804. Богацькая дївчинонька, богацькая дївка,
Намочила мальованку ще від понедїлка.
Ой ходила понад річку, тай шукала прачки,
Випери ми мальованку, дам тї ґарнец гречки.
Ґарнец гречки, ґарнец гречки і дві квартї сира,
Будеш знати, памітати: богацка дївчина. (Івачів).

4805. Айбо ми ся сподобала богачова дївка,
Несла воду віт суботи аж до понедївка. (Мшанець).

4806. Ой богацка дївчинонка, богацька, богацка,
Ой виросла як тополя, ни замісит пляцка. (Іванівцї, Волцнїв).

4807. Богацкая дївчинонька, богацка, богацка,
Наймила ся свинї пасти[1]) за кавалок пляцка. (Біла).

Постолівка: 1) Пасла свинї по дубинї.

4808. Богацькая дївчинонька продавала гуси,
Парубочкам на дзиґари тай на папируси. (Михайловичі).

4809. а) Чи я тобі не казала, та не говорила,
Та не сватай богацькую, богацька лїнива. (Хотїнь).

4810. б) Чи я тобі не казала, та не говорила,
Ой не сватай богацької, богацька лїнива.
Ой богацькая лїнива[1]), не хоче[2]) робити,
Навішала[3]) кораликів, щоби ї любити.
Ой коби[4]) то коралики, а то жовта[5]) глина,
Она хоче[6]) змудрувати[7]) богацького сина. (Хотїнь).

Іванівцї: 1) А богацка дївчинонька. 2) Не хтїла. 3) Насилела. 4) Та щоби. 5) Сама. 6) Взяла. 7) Змудрувала. — Біла: 1) Богацкая дївчинонька. 2) Не хтїла. 4) А щоби. 5) Сама. 6) Хтїла. 7) Задурити. 8) Вдовиного. (Оба вар. без 1-го куплета).

4811. в) Ой Марунє, пане брате, Марунє, Марунє,
Навішила кораликів, як сива зазулє.
Щоб то були коралики, а то жовта глина,
Вона хтїла змудрувати богацкого сина.
Богацкий син не такий, взєв тай придивив сї:
Ой добре то, мамуненько, щом не воженив сї. (Дусачів).

Пор. Коломийки, 1, ч. 990 і 1723.

4812. г) Богацькая дївчинонька не хоче робити,
Навішіла коралейків, щоби сї любити.
Навішіла коралейків на цїлую шию:
Люби мене, Івасеньку, або ти Василю. (Івачів).

4813. Ой ти мовиш, дївчинонько, що ти єдиначка,
Навішалас кораликів, бос донька богацка. (Нагуєвичі)

4814. Богацькая дївчиночка до танцю, до строю,
А як війде на роботу, то як купа гною. (Волосів).

4815. То сьпівали парубочки аж коршма держіла,
А богацка дївчинонька під коршмов сидїла.
Та не сиди, дївчинонько, али йди до дому,
Попликаєш поросята, та прийдеш потому.
Куцю, куцю, поросята, най вас попликаю,
Сама війду на вулицу, тай си відгукаю. (Костїльники).
Пор. Коломийки, I, ч. 1321.

4816. Танцювала богацкая, танцювала бідна,
А богацка паршивая, а бідная срібна. (Вовків).

4817. Котила сї торба з горба, в ті торбі горівка,
Вбирала сї, вбіцєла сї богацькая дївка. (Бірки Дом.).

4818. Ти до мени ни ходи, ни роби си ґусту,
Я за теби ни піду, бо ни маїш ґрунту. (Горуцько).

4819. Ой у лїсї одна сосна не розвиває сї,
А в богача одна донька тай не віддає сї. (Бертишів).

4820. Ой у млинї два камінї, єдна колотївка,
Ой чому ся не віддає богачова дївка? (Кропив. Н.).

4821. а) Летит качур, летит качур, а качічка каче,
А всї дївки пішли в данец, лиш богацка плаче.
Та богачу, богачику, чим си гоноруєш?
Чому дївку не віддаєш, на що ї годуєш?
Та буду ї годувати чотири недїли,
Та не дам ї в своє село, але на Підгірє.
На Підгірю хлїб на кілю, колачі на плотї,
Ни видїв я богацької дївки на роботї.
В богацької дївчиночки нї стану, нї сили,
А богацьку дївчиночку воли прикрасили. (Орелець).

4822. б) Ой ти горо камянная, лупай сє, не дуй сє,
Ти дївчино богацкая, тай не гоноруй сє.
В богацкої дївчиноньки нї стану, нї сили,
А богацку дївчиноньку воли прикрасили. (Дусанів).

4823. в) Ой богацька дївчинонька, богацького роду,
Ой богацька дївчинонька на циганську моду.
В богацької дївчиноньки нї стану, нї сили,
Ой богацьку дївчиноньку воли прикрасили. (Вихторів).

4824. У богачи єдно дївчи, насилєв коралї,
Тай поставив у віконци, казав, що то лялї. (Іванівцї).

4825. У бідного єдно дївчи, али воно гожи,
А богацки згорбило сї, лазити ни можи. (Іванівцї).

4826. а) А богацька дївчинонька коралики має,
Несе воду я з збанєтем, а в грудех ї грає.
А в бідної дївчиноньки кораликів нима,
Несе воду з коновками, цвите як калина. (Гнізд)

4827. б) На богацькій дївчиноньцї французькі коралї,
Несе воду зо збанєтьом, а ї в грудьох грає.
А на бідній дївчиноньцї малї пацьорчита,
Несе воду з коновками, як рожи розцвита. (Дусанів).

4828. а) Капелїстий, дам ти їсти, підемо орати,
Та підемо до богачьи дївчину сватати.
А в богачьи красне дївчьи та файно сї вбрало,
Як перейшло сїни, хату, та в помиї впало.
Треба тобі, богачику, штири воли дати,
Аби твою дївчиноньку з помий витєгати. (Гнізд).

4829. б) Ой битая дороженька аж до Золочева,
Я упала я в помиї ґівка богачева.
Ой дайти же, пане брате, до богачє знати,
Най приїде я з помиїв ґівку викигати. (Черче).

4830. Ой упала звізда з неба тай золота стрівка,
Ото ми сї сподобала у богача дївка. (Іванівцї).

4831. Ой піду я понад річку, подивлю ся в воду,
Ой любив я дївчиноньку богацького роду. (Нагуєвичі).

4832. Ей в пасїцї, в чистім полю, в зеленім садоньку,
Полюбив там чорнобривец богачову доньку. (Коропець).

4833. Нема хлїба, нема хлїба, іно самі пляцки,
Сякий такий мандалабець[1]) суне до богачки. (Біла).
Григорів: 1) Шанталавец.
Пор. Ж. Павлї, ст. 191.

4834. Богацкую заручити, а бідную взєти,
З богацкої дївчиноньки сьміху наробити. (Жур, Вовків).

4835. Заріжу ти качорика, най качичка каче,
Возьму я си вбоге дївчя, най богацке плаче.
Возьму я си вбоге дївчя в однїй сердачинї,
Та най буде Богу миле і моїй родинї.
(Гол. II, ст. 396, ч. 710)

4836. Ой качочка качуриста по болотї скаче,
Возьми собі вбоге дївча, най богацьке плаче.
В богацької дївчиноньки нї стану, нї сили,
Богацькую дївчиноньку вбори прикрасили.
Ой убоге та худоге і до того гідне,
А богацьке та ледащо, дїдькови потрібне.
(Гол. II, ст. 257, ч. 55).

4837. Ой ходила, говорила чайка по болотї:
Не бери си богацкої, щоби була в злотї.
Ой не бери богацкої, возьми си бідненьку,
Будеш мати що недїлї сорочку біленьку. (Качанівка).

4838. Ой не ходи понад річку, не диви ся в воду,
Ой не бери богацкої, бери си убогу.
Богацкая гордовита, ще до того пишна,
Убогая прихильная, як у саду вишня.
(Гол. IV, ст. 473, ч. 218).

4839. Оден чобіт на обцасї, а другий на гачку,
А хто хоче біди знати, най бере богачку.
Стоїт верба над водою, стоїт верба тихо,
А хто бере бай богачку, бере собі лихо.
Стоїт верба над водою, паде з неї листє,
А хто бере бай бідненьке, бере собі щєстє.
А бідненькє, угідненькє, хоть оно і бідне,
А богацкє кадовацкє, скаловому здібне. (Криворівня).

4840. Ой всї конї попутані, іно їден скаче,
А бідная віддає ся, а богацка плаче. (Вовків).

4841. Коби мене той узєв, що мнї брав у танец,
Дали би му тато ниву, тай горівки ґарнец. (Жураки).

4842. Ой на горі на високій скали сї білїют,
Біднї дївки віддают сї, богацкі дуріют.
А я бідну посватаю, най сї бідна тїшит,
А богацкій посторонок, та най сї повісит. (Викторів).

4843. Ходит бусько по болотї та збирає жаби,
Богацкая дївчинонька потрібує баби. (Сокаль).

А.

Біднї.

4844. Що я буду бідний дїяв, як зима завіє,
Нї кожуха, нї дївчини, що мене загріє? (Кунин).

4845. Ей щеж бо я ни парубок, молодий хлопчина,
Назвала нї парубочком богацка дївчина. (Жур.).

4846. Зима мене захопила, а я в капелюсї,
А я собі погуляю, як богач в кожусї. (Біла).

4847. Йшов бим с тобов танцювати, торба за плечима,
Вушиж мої сорокатї з чорними очима. (Нагуєвичі).
Пор. Коломийки, I, ч. 1255.

4848. Ой як хлопец розгуляв ся, то хлопцеви грайте,
А богацкії сини трошки зачекайте.
Бо то бідний также хлопец жити в сьвітї хоче,
Коли єго головоньки нїхто не клопоче. (П. Ст. Б.).

4849. Ой дїна, дїна, дїна, де моя бабїна?
Пасе коти за вороти за вєзанку сїна.
Займив коти на ярмарок, коти не купуют,
Вступайти си, богачики, най біднї данцуют! (Кобаки).

4850. А в багачє два колачі, а богач ще плаче,
А в бідного нї одного, а він собі скаче. (М. Яцків).
Пор. Гол. II, ст. 405, ч. 747 і IV, ст. 448, ч. 33.

4851. А в зеленій полонинї сиву клячу бачу,
Напиймо ся горівочки, сирото богачу. (Волосянка).

4852. Ішов богач попри коршму тай став тай думає:
За що тота голодраджі так сї напиває?
Не жури сї, богачику, не заходи в тугу,
Купив бідний півкватирку, а ти купи другу. (Посїч).

4853. Я[1]) єдного коня маю, а другого[2]) куплю,
Такєй я сї[3]) богачеви[4]) з дороги ни вступлю. (Люб., Коцан, Жур., Біла, Хотїнь).

Журавно: 1) Ой. 2) Другого си. 3) Ти сї. 4) Богачику. — Кропивник Нов.: 2) Другого си. 3) Я ся тогди. 4) Леда бідї. — Іванівцї: 2) Другого си. 3) Тогди я сї.

4854. Ой леґіню, леґінику, не пий горівчину,
Кохає ти богач воли й молоду дівчину. (Перегінсько).

4855. Наплюю ти, богачику, з твойов єдиначков,
Замкни хату, запри браму, підопри віячков.
А я браму пирискочу, а віячку зломлю,
А я твої єдиначці чиривину зроблю. (Іванівці).

4856. А ни ходи, богачику, в чирвоних чоботїх,
Бо я тобі намалюю дітька на воротїх. (Пісочна).

4857. Ой сїда, сїда-ріда, сїда ріда дочки,
Оженив си без сардака і взєв без сорочки. (Підзахарич).

4858. Поклонїм сє Пану Богу, светому Николї,
Такисмо сє доробили, аж нам плечі голї. (Голгочі).

4859. Не дивуйте, люде добрі, що він обідрав сї,
Єго були повісили, а він обірвав сї. (Жураки).

4860. Ой богачі бісноватї, не збивайте суму,
Не вмерли сте на холєру, спустит Пан Біг джуму. (Гвізд).

4861. Богач сіє, богач сіє, богач ся надіє,
Бідний жомнїр зецирує, смерти ся сподіє.
Богач воре, богач воре, богач паринає,
А на моїм обложеньку конї припинає. (Івачів).

4862. а) Не сїявши, не оравши на широкім поли,
Казав богач, що не прийде на біду нїколи.
Уже богач густо сїє, рідко му ся родит,
Уже богач поволеньки на біду приходит. (Єзупіль).

4863. б) Богач має штири воли, богач сїє, вори,
Богач мислит, жи ни прийди до біди нїколи.
Богач сїє, богач вори, кокіль сї му родит,
Такє богач помалейку до біди приходит. (Люб.).

4864. в) Ой орала одиниця на чотири воли,
Тай казала, що не зійде на біду нїколи.
Посїяла пшениченьку, пшениця не зійшла,
Сїрі воли поздихали, тай на біду зійшла. (Біла).

Пор. на сю тему окрему пісню: Мат. V, ст. 167, ч. 22. — Житє і Слово, I, 142.

4865. Попід лужок оре плужок, волики чотири,
Ой а мої миленької наперед ходили.
Ой пішов я до богача, они відповіли,
Кортїли мя сиві воли, пси би їх поїли.
(Гол. II, 616, ч. 3—4).

Б.

4866. Дивуют ся менї люди, дивуют ся пани,
Що я така молоденька не маю сукмани.
Я сукмани не пропила, анї прогуляла,
Моя мати бідна була, тай менї не дала. (Дусанів).

4867. а) Ой довбачу зелененький, довбачу, довбачу,
А я бідна сиротонька, не сьмій сї богачу. (Вороблевичі).

4868. б) Шумит, гуде, мороз буде, зелений бодачу:
Прошу тебе, не кпи з мене, великий богачу.
Хоть я собі убогая, хороша дївчина,
Як наважу, то зневажу богацького сина.
(Гол. IV, ст. 468, ч. 185).

4869. в) По тім боцї на толоцї сиву клячу бачу:
Ой не сьмій ся, та не кпи ся із мене, богачу.
Не з мене ся посьміяти, не з мене ся кпити,
Лїпше взяти палку в руки, та іти пси бити.
(Гол. II, ст. 303, ч. 315).

4870. А богачка гі драпачка від сира, від масла,
А я собі нївроченьку від капусти красна.
А богачка гі драпачка та від сметаночки,
А я собі румяненька від росоляночки. (Мшанець, З.).

4871. Чого ти мене не любиш, соколе миленький,
Чи для того, що я бідна, а ти богатенький? (Петничани).

4872. Ой у моїм городочку тай віросла вільха,
Та хвалит сї богацький син, що ми вібє вікна.
Мої вікна не к......кі, хата не ледацька,
Про тото мнї хлопцї любет, що я не богацька. (Посїч).

4873. Ой на ставу, на ставоньку купала ся качка,
Таки мене хлопцї люблят, хоч я й не богачка.
Ой на ставу, на ставоньку купало сє гуся,
Таки мине хлопцї люблят, куди поверну ся. (Нивицї).

4874. Чого ти ся, богачику, зо мнов зариваєш,
Бо я знаю, богачику, що ти інчу маєш. (Нагуєвичі).

4875. На Івана зїлє брала, в городї садила,
Та гадала, що змудрує богацького сина.
Богацький син кіньми грає, червоними сипле,
А все мене підмавлєє я де мене здибле. (Журавки).

4876. Ой піду я лїсом, лїсом, а там когут дикий,
Ти гадаєш, мій миленький, щос богач великий. (Гвізд).

4877. Ой мамуню, мамунейко, любив мене богач,
Купив менї срібний перстень і за ґрейцар колач.
Я перстеня не брала, колача не їла,
Не стій, дурню, коло мене, я не твоя рівна. (Кунин).

4878. а) Не ходи ти[1]), богачику[2]), горою за мною,
Ти богатий[3]), а я бідна, не парам[4]) з тобою.
Ти богатий[3]), а я бідна, не поберемо сї[5]),
Най не буде серцю туги, що любили смо сї[6]). (Батятичі).

Волцнів: 1) Ой не ходи. 3) Бо ти богач. 6) Тілько буде серцю жалю, що любилисмо сї. — Вербів: 1) Ой не ходи. 3) Бо ти богач. 5) Не з'єднаємо сї. 6) В теби воли тай корови, ни поберемо сї. — Дусанів: 1) Ой не ходи. 2) Мій миленький. 3) Бо ти богач. 4) Не рівня. 5) Не зрівняємо сї. 6) В тебе воли, в мене нема, не поберемо сї. — Ценїв: 1) Ой не ходи. 3) Бо ти богач. 4) Не рівнам. 5) Не порівнаєм сї. 6) Тілько серцю охолоди, як покохаєм сї. — Красне: 1) Ой не ходи. 3) Бо ти богач. 4) Не рівна. 5) Не зрівнаємо ся. 6) Твоя мати хоче поля, не поберемо ся.

Пор. Гол. II, ст. 395, ч. 709.

4879. б) Ой не ходи, богачику горою за мною,
Бо ти богач, а я бідна, не пара з тобою.
Ой є в тебе, богачику, штири воли в плузї,
Ой у мене сирітоньки ручки на услузї.
Ти запріжеш воли, воли, та підеш орати,
А я возьму рискаль в руки, тай піду копати. (Тустань).

4880. в) Ой не ходи, богатиру, горою за мною,
Бо ти богач, а я бідна, не рівна з тобою.
Бо ти богач, а я бідна, не зрівнаємо ся,
В тебе воли і корови, не поберемо ся.
Твої воли і корови тобі поздихают,
А у мене молодої брови процвитают. (Хотїнь).

Пор. Кол. ст. 55, 179.

4881. Ой дївчино, дївчинонько, тос ми до вподоби,
Не кажут тє люде[1]) брати, не маєш худоби.
Мене люди не годують, анї не вбирают,
Та най менї худобоньки не випоминают. (Григорів).

Дусанів: 1) Не каже тї мати.

Пор. Сал. ст. 19, ч. 107.

4882. Кобис була, дївчинонько, трошки богатенька,
Взяв бим тебе за невістку до свого батенька.
З тебе богач не великий, една опанчина,
Тому продай, дай на боже, кобим тя любила. (Ясенів Гор., Біла).

4883. Ой коби я бички мала, червону запаску,
Я би тобі не стояла, богачику, в ласку.
Одного я бичка маю, другого докупю,
Такой я ся богачеви з дороги не вступю. (Тустань).
Пор. Гол. II, ст. 395, ч. 708.

4884. Ей коби я воли мала, воли до роботи,
Малаж би я старостоньки кождої соботи.
Ей коби я воли мала, чирвону запаску,
Я би тобі, богачику, ни стояла в ласку. (Жур.).

4885. Ой летїла зазуленька, ой летїла пава,
Коб я мала зо три морґи, то бим ся віддала. (Біла).

4886. Ой коби я воли мала, тай сірі[1]) корови,
Малаж би я старостоньки з чужої сторони. (Чорні Ослави).
Кунин : 1) Щоб я мала сиві воли, полові.

4887. Ци я собі ни дївчина, ци ни врода панска,
Тілько минї доганочка, шо я ни богацка.
Та коби я воли мала рогатї, рогатї,
Давно би я старосточкі мала в свої хатї.
Та коби я воли мала, а до волів вівцї,
Малаж би я старосточкі аж іс Топорівцїв. (Усте над Ч.).

4888. Ой коби я бички мала хоть які маленькі,
Я би дївков не сидїла коло свої неньки. (Коропець).

4889. Ой піду я лїсом, лїсом, вийду я без стежки,
Возьмут мене добрі люди, хоць я без бекешки.
Ой піду я лїсом, лїсом, вийду до дороги,
Возьмут мене добрі люди, хоць я без корови. (Редодуби).

4890. Ой знаю тї, богачику, ой знаю, ой знаю,
Я за теби доньки ни дам, бо волів ни маю.
Як я схочу воли мати, то си воли купю,
А я в теби доньку возьму, бо я доньку любю. (Жур.).

4891. Пішла би я на кладочку, коби я не впала,
Пішла би я за богача, кобим не пропала.
А в богача чорні очи, високі пороги,
Буде менї випоминав воли тай корови. (Тустань).

4892. а) Заросив сї богацький син по самі колїна,
Він ни шукав ґосподинї, іно шукав віна.
А віно сї поминаї і віна ни буди,
А деж ти сї з мирзеною покажиш між люди? (Ожомля).

4893. б) Богацький син заголив сї по самі колїна,
Ни шукає господинї, но шукає віна.
Богацький син кіньми грає, а грошима сипли,
Все він мене намовлєє, де він мене здибли. (Стр.).

4894. в) Заросив ся богацький син по самі колїна,
Не шукає робітницї, лиш шукає віна.
Не шукає робітницї, щоби му робила,
Лиш шукає богатої, щоби віно взєла. (Тустань).

4895. г) Ой ускочив богацкий син в воду по колїна,
Не шукає ґосподинї, но шукає віна.
Не шукає ґосподинї, шоби му робити,
Шукає цимало віна, шоб мав за шо пити. (Куни і).

4896. д) Богацкий син заросив ся по самі колїна,
Не шукає ґосподинї, лиш шукає віна.
Ой не тато дає віно, анї рідна мати,
Але Господь дає віно, коли хочеш знати. (Тустань).

4897. Ой по під гай зелененький пасла я теличку,
Питав ми ся син богацкий, чи маю спідничку.
А що тобі, єден дурню, до мої спідницї?
Ти не будеш цюлювати мої красні лицї. (Осташівцї).

4898. Ой вийду я за ворота, тай ногою тупну,
Питає ся богацкий син, чи маю я сукню?
Ой маю я сину сукню, щей рабу запаску,
Не стояла і не буду богачеви в ласку. (Біла).

4899. Ой богачу, богачику, в ласку ти не стою,
Та маю я таких більше[1]), що ходят[2]) за мною. (Хотїнь).
Іванівцї: 1) Маю більше ще таких. 2) Гинут.

4900. Ой богачу, богачику, в ласку ти не стою,
Через твоє подвірє йду, тебе сє не бою. (Голгочі).

4901. Ой вийду я на гороньку, тай стукну, тай гукну,
Питає сї богацкий син, чи я маю сукню.
Чогож ти сї, богаченьку, за сукню питаєш?
А я чула через люди, нагавиць не маєш.

Я сї тебе не питаю, чи маєш убранє,
Не сподобав ти сї менї, анї моїй мамі.
Я сї тебе не питаю, чи ти маєш поле,
Як я тебе запитаю, аж тя колька сколе. (Вовків).
Пор. Коломийки, I, ч. 1724.

4902. Посилав ся богатир до бідної дївки,
I питав ся всїх людий, чи має присївки. (Бабухів).

4903. Як ня мати годувала, давала ми сира,
Ой щоби я вартувала богацького сина. (Мшанець, З.).

4904. Ой за гаєм зелененьким зацвила калина,
Як я схочу, розволочу богацкого сина.
Ой по під гай зелененький зацвив барвіночок,
Або то що, не знати що богацкий синочок. (Біла).

4905. Продай, мати, сїрі воли, а перістї най, най,
Такой мене, моя мати, за богачє дай, дай. (Григорів).

4906. За нашими воротами виросла кендрина,
Ото я си полюбила богацкого сина. (Вовків).

4907. Ой піду я лїсом трісом[1]), самов серединов,
Буду[2]) щістє трібувати за богацким сином. (Котузів).
Вовків: 1) Лїсом. 2) Треба.

4908. Ой на горі церков кладут, на долинї тешут,
Щем нікого ни любила, вже за мене брешут.
Щем нікого ни любила, покарай мнї, Боже,
Кого схочу полюбити, допоможи Боже.
Ой як схочу полюбити богацкого сина,
Шо у него на пальчику срібна перстенина.
Але срібна перстинина, шовкова китайка,
Я такого любка маю, як у церкві лялька. (Видинів).

4909. Ой тачена дорожечка, тачена, тачена,
Тай не одна кватиречка за мене плачена.
Ой не одна кватиречка, не оден колачик,
То милого ни коштує, бо милий богачик.
Ой не одна кватиречка, тай не одна булка,
То милого ни коштує, бо я єго любка. (Видинів).

4910. Чи я тобі не казала, сюди, дурню, піди,
Бо до мене богацький син штирма кіньми їди.
Штири конї воронії, мальована бричка,
А я сяду тай поїду, як перепеличка. (Голгочі).

4911. А до мени молодої ни такі ходили,
Такой мене з розумоньку ніґди ни зводили.
А як зачив богацький син до мени ходити,
І взєв мине молоденьку з розуму зводити. (Кнг.).

4912. Вой кувала зазулейка, вой кувала сива,
На бідум си полюбила богацького сина. (Ожомля).

4913. Ой загачу млинївочку, загачу, загачу,
Сама знаю, шо ни буду, за тобов, богачу.
Та сїдаю на лавицу, поли закідаю,
Такі собі богацкого сина ни жідаю. (Орелець).

4914. Ой мамуню, мамунењко, мамуненько рідна,
Не дай мене за богача, бо я буду бідна.
Бо в богача нова хата, високі пороги,
Буде менї вимавляти воли тай корови. (Буцнїв).

4915. а) Ой тадріта, мамунцуню, тадріта, тадріта,
Не дайте ми за богачи, богачи та віта.
А в богачи нові хати, високі студоли,
Будут менї вимовляли воли та корови.
Я корови подоїла, іно в поле гнати,
Іном тої не доїла, що ми дала мати. (О. Коцан).

4916. б) Ой боженьку, татуненьку, щире ти сї молю,
Не дай менї богачика, тілько добру долю.
Бо в богача нова хата, високі пороги,
Буде менї вимовляти воли тай корови. (М. Яцків).

4917. а) Ой сумненький мій миленький, сумненький, сумненький,
Тай для того, шо я бідна, а він богатенький.
Не маєш ти, мій миленький, чого сумувати,
Як ти видів, що я бідна, не було ми брати.
Тай хоць я си бідна, бідна, з бідненького дому,
Таки я сї не вішаю на шию нікому. (Іванівка).

4918. б) Ой сумненький мій миленький, сумненький, сумненький,
Ци длятого, що я бідна, а він богатенький?
Ой хоть же я бідна, бідна, та з бідного дому,
Такой я сї не вішаю на шию нікому. (М. Яцків).

4919. а) Купало сє штири качцї на дубові кладцї,
Богацкого сина люблю, бідний ми на гадцї. (Бишки).

4920. б) На камени шмате перу, а пранник на кладці,
Богацького сина люблю, наймит ми на гадці.
Богацького сина любю, за наймита піду,
Бо той наймит давно служит, тай знає вже біду. (Хотінь).

4921. в) Ой пущу я перстенину[1]) по дубовій кладці,
Полюбила богатого[2]), а бідний на гадці.
Богатого полюбила[2]), за бідного піду,
Ой бо бідний хлопец ладний, ой сам знає[3]) біду. (Івачів).

Кунин: 1) Покотив ся срібний перстень. 2) Я богача випробую. 3) Бо то хлопец молоденький, він знає всю.

4922. Ой піду я до церквиці тей си помирую,
Богацкого сина любю тей сї гонорую.
Богацкого сина любю, словами голубю,
За наймита як ни піду, сьвіта сї загубю. (Явче).

4923. Богацького сина любю, богацького веду,
Богацького сина любю, бо ми приніс меду.
Богацького сина любю, словами голубю,
За бідного як не піду, с сьвіта сї загубю.
Богацького сина любю, з богацьким таньцюю,
А бідного наймитонька сім рас поцілюю. (Врб.).

4924. а) Я товару не гонила, волів-ім не пасла,
Мене мати шанувала, щоб я була красна.
Мене мати шанувала[1]), в папєр завивала,
За богача обіцєла, за бідного дала. (Вовків).

Вулька Гамулець: 1) Виховала.
Пор. Ж. Павлї, ст. 168.

4925. б) Ой деж ти мі поведеш таку невеличку?
Мене мати годувала, як перепеличку.
Мене мати годувала, в папір завивала,
За богачє обіцєла, за бідного дала. (Гуйско).

4926. Ой я хату замітаю тай так си гадаю:
А хтож мене бідну возьме, я волів не маю.
Ой маю я біле личко с чорними бровами,
Ой так мене люди возьмут, як тую з волами. (Вовків).
Пор. Кол. ст. 55, 189.

4927. Ой богачик, моя мати[1]), богачик, богачик,
Купив мені за гріш[2]) бинду, а за два колачик.
А я бинду ісходила, а колачик ззїла,
Богачеви, смаркачеви, взяла, відповіла[3]). (Голгочі).

Вербів: 1) Мамуненько. 2) Рік. 3) Такой я ти, богачику, правди ни вповіла.

4928. Не диви ся, богаченьку, що я мізернейка,
Но диви ся, богаченьку, що я робітненька. (Коропець).

4929. Ой богачу, богачику, я сї тобов тїшу,
А я с теби шкіру здойму, на банти повішу. (Жур.).

4930. Вродила сї я в ширшаку[1]), на будляку зросла,
А вбула сї я в личаки, за богачє пойшла.
Не гадайте, люди добрі, що я не ґаздинї,
Я ще маю тих личаків щось чотири скринї. (Жураки).

1) Бодяк.

4931. а) Ходит бузько поза хату, збирає мулиня[1]),
Не з каждої дївчиноньки буди господиня.
З богатої[2]) як ся вдаст, а з бідної буди,
Не навчит ї[3]) отец, мати, то ї навчат[4]) люди. (Камінка).

Ожомля: 1) Сікай дуба, рубай дуба, а в тім дубі клинє. 2) З богацкої. 3) Як ни навчат. 4) Научат.

4932. б) Ой піду я си до лїса, нарубаю клиня,
З богацкої дївчиноньки все зла господиня.
А з бідної дївчиноньки господиня буди,
Ни навчив ї отец, мати, навчили ї люди. (Невід.).

Пор. Сал. ст. 72, ч. 31—32.

5. Гаразд і біда.

4933. Ой гуляли парубочки, ой гуляли ґазди;
Вертают ся давні лїта, ще будут гаразди. (О. Коцан)

4934. Кажут люде, що ми гаразд, а минї не гаразд,
Щоби ми ся розступила сира земля зараз. (О. Коцан).

Пор. висше ч. 3628.

4935. Ой з під гори високої вітрець повіває,
Я гаразду не зазнала, лїто вже минає. (Іванівка).

4936. а) Ой по горі, по високій, голуби літают,
Я роскоши не зазнала, літа ся минают.
Я роскоши не зазнала і знати не буду,
По чім я вас, мої літа, памятати буду? (Таурів).

4937. б) Ой по горі, по долині, голуби літают,
Я гаразду не зазнала, літа ся минают.
Я гаразду не зазнала, тай не буду знати,
По чім я вас, літа мої, буду памятати? (Тустань).
Пор. Гол. II, ст. 267, ч. 112.

4938. в) Ой сивії голубоньки по поли літают:
Я гаразду не зазнала, вже літа минают;
Я гаразду не зазнала, уже не зазнаю:
Літаж мої молоденькі, по чім вас пізнаю?
(Гол IV, ст. 471, ч. 203).

4939. Ой по горі, по долині, голуби линули,
Ой вже мене молоденьку гаразди минули.
Ой вже мене молоденьку гаразди минули,
Уже мого татуненька землев пригорнули.
Пригорнули, пригорнули, зеленов муравков,
Я чужині недогоджу, най ся стелю лавков.
Ой час би вам, татуненьку, з ямоньки устати,
Ой час мені молоденькі шарі бички дати. (Тустань).

4940. Гадай, гадай, мамуненько, щобис угадала,
Щобис мене з гараздочку на біду не дала.
Та гадала мамуненька, гадала, гадала,
Такой мене з гараздочку та на біду дала.
Дорогос ні годувала, далеко продала,
Щей до того доплатила, абим бідувала. (Липиця Гор.).

4941. Як же мені не тужити, як же не плакати?
Покидати тата, маму, іти бідувати. (Коропець).

4942. Ой сарака дівчинонька, сарака, сарака,
Така на ню бідка впала, як на поле мрака.
Така на ню бідка впала, як на рибу луска,
Ой чень вона з біди вийде, як біленька гуска. (Березів).

4943. а) Мене мати породила, взєла повивати:
Рости, доню, коли хочеш, будеш бідувати. (Коропець).

4944. б) Мене мати породила, взяла повивати:
Або рости, або вмирай, будеш бідувати. (Хотінь).

4945. Ой кувала зазулейка тай на перелозї,
Я всю біду перебуду та на одній нозї. (Боберка).

4946. Ой конику вороненький, конику, конику,
Родилас ні, моя мамко, на біду велику. (Березів).

4947. Мамцю моя солоденька, ти сивенький пташку,
На щос мене породила на бідоньку тяжку?
Мамцю моя солоденька, мій кінь не величкий,
А він мене не завезе, іно черевички. (О. Коцан).

4948. Мати моя старенькая, мати моя рідна,
На що ти мі породила, колис сама бідна? (Явче).

4949. Моя мамко старенькая, мамко Стефанихо,
Отось мене породила на біду на лихо.
(Гол. II, ст. 619, ч. 22).

4950. а) Як била бис, мамцю, знала мою тяжку біду,
Була бис ня утопила у воловім слїду. (Боберка).

4951. б) Ой коби я була знала свою лиху біду,
Булаб я ся утопила в коровячім слїду. (Біла).

4952. в) Ой жиби я, Боже, знала що за біду піду,
То я би ся утопила у воловім слїду. (Мшанець).

4953. Ой як би я була знала, що минї так буде,
Була бим ся утопила як вода прибуде.
Була бим ся утопила, булаб утонула,
Булаб мати заплакала тай булаб забула. (Охрим).

4954. Ой як собі погадаю, як собі помишлю,
Така менї тепер біда, йно плечима стисну. (Голгочі).

4955. Тіді, каже, тіді, тіді, не був же я в бідї,
А я в бідї не набув сї, лише обернув сї. (Жураки).

4956. Ей тіда, каже, тіда, побила мнї біда,
Побила мнї не самого, товариші мого. (Гвізд).

4957. Ой щос у тій полонинцї густа смеречина,
А циж тебе, леґінику, бідка ни навчила? (Кобаки).

4958. Нема млина, нема млина тільки самі жорна,
Не мелемо цїлий тиждень, такі повно горя. (Іванівка).

4959. Тисни мороз, вітир віє, крутит завируха,
Сидит мужик на припічку і нащюрив уха.
Вікна снїгом застилились, хоч їдь і санками,
Дїти сидят коло него та дзвонют зубами.
А тато їх тїшит: тихо, прийди запомога,
Як лише ся наміркує рада повітова.
Аж тут раптом грим під вікна, штафета наспіла,
Прийшла пятка на все сило і соли два кіля. (Устє над Чер.).

4960. Ой вийду я на городец тай сї закосичу,
А я тої мізерії нїкому не жичу. (Орелець).

4961. Нема біди, нема біди, бо вже біда вмерла,
Впала з гори до комори, тай ноги задерла. (Біла).

6. Пани і панщина.

Пани.

4962. Мене мати повивала, в папір завивала,
Тай казала: рости доню, то дам тї за пана. (Скобичівка).

4963. Ой у Стрию на затилю мальований ґанок,
Подиви сї, дївчинонько, який з мене панок. (Жур.).

4964. Щоби тую курку вбити, що курата водит,
Щоби того полюбити, що в сурдутї ходит. (Біла).

4965. Ой того я хлопця люблю, ой того, ой того,
Ой що чорний мундурець, а ґудзиків много. (Вовків).

4966. Любю пана, любю паню з білими руками,
Заїла сї панї кропом, а пан огирками. (Волцнїв)

4967. Ни стій, коню, коло плота, ни тупай болота,
Ой ни люби, дївко, пана, бо дурна робота[1]). (Кнг.).

Вар.: 1) Ой піду я до дївчини, бо вона золота.

4968. Ой сїда, сїда ріда, тай дана, тай дана,
Челядочка ни погана у нашого пана.
Челядочка ни погана, тай пан ни поганий,
А як прийде межи пани, як намальований. (Криворівня).

4969. Добре тоті пани робєт, що покумают сє,
Возьмут себе за рученьку, до дому ведут сє. (Котузів).

4970. А у нашого панонька все поле рівнейке,
А в каждої підданої личко румянейке.
Ой бодай же вам, паноньку, вигоріли луги,
Ой які ви самі ладні, такі ваши слуги. (Ж. Павлї, ст. 166).

4971. А в нашого пана, пана мальована брама,
А коникі сорокаті, наймити шмаркаті.
А в нашого пана, пана мальовані плуги,
Який пан наш молоденький, такі єго слуги. (Пісочна).

4972. Я в нашого пана, пана зеленії луги,
Який наш пан молоденький, такі єго слуги.
Я в нашого пана, пана мальована брама,
А хто єї мальовав? наша панї сама. (Івачів).

4973. А там в мене на подвірю зелененька брама,
Повідают добрі люде, що я люблю пана.
А я браму викопаю, посаджу си вишню,
А я пана не любила, по доціру мишлю. (Буцнїв).

4974. А на горі журавлї, на долинї бузьки[1]),
Пішла панї до косьцьола, а пан[2]) до Гануськи.
А в Гануськи три подушки, четверта маленька,
Запащина з курунками, сама зелененька.
А на горі журавлї, а на долї бузьки,
Пішла панї до косьцьола, а пан до Гануськи.
Пішла панї до косьцьола, Богу сї молити,
А пан пішов до Гануськи бороду голити[3]). (Пісочна).

Іванівці: 1—2 купл. = 3—4. — Волцнїв: 3) Мід, горівку пити (лиш два остатнї куплети). — Раковець: Лиш один куплет = 4. — Варіянти М. Яцкова, з Дрогобича, Кульчиць і Білої мають тільки перший куплет. При тім Яцків: 2) Які такі смаркачі, а все. — Біла: 1) Ой на горі на високі ходило два бузьки. 2) Сякий такий до Мариськи, а я. — Дрогобич і Кульчиці: 1) Ой на горі комарі, на долинї мушки.

Пор. Гол. IV, ст. 453. ч. 78.

4975. А на горі журавлї, на долинї сови,
Пішла панї до костела, а пан до удови. (Вільки Маз.).

4976. Молила ся дївчинонька в косьцьолї кленчонци,
Ай бо вона заробила в пана два тисьонци. (Пісочна).

4977. Ой пане наш молоденький, ой пане наш, пане,
Хто нам буде гроші давав, як тебе не стане?
Хто нам буде гроші давав, тай хустки біленькі,
Ой як сєде, тай поїде наш пан молоденький. (Черче).

4978. Ой піду я до покою, тупну я ногою,
Всї ся пани позривали, я ся їх не бою. (Біла).

4979. Ой ввійду я до покою, тай тупну ногою,
Віддай, пане, літа мої, тай молодість мою. (Рибно).
Пор. Гол. II, ст. 254, ч. 39.

4980. Ой із гори високої брики ся котили,
Колим була молоденька, пани мя любили.
Любили мя пани, пани, а потому попи,
А як я ся постаріла, вже не хтїли хлопи. (Нагуєвичі).

4981. Ой паночку, лахманочку, пусти мнї до дому,
Ой змарнїла, почорнїла дївчина за мною.
Ой змарнїла, почорнїла і сам жи я знидів,
Через тотї два вечери, шом любкі не видів.
Через тотї два вечери, через тоті ранки,
Через тебе ти невгідний, не був єм в коханки. (Орелець).

4982. Ай пане мій, каже, пане, тос ми запанував,
Коби тебе дїдько узяв, я бим не банував. (Волосянка).

4983. а) Бодай пани панували, би здорові били.
А Жидів би с Кропивника на тачках возили. (Кропив. Н.).

4984. б) Бодай пани панували, бодай пани жили,
Бодай пани у Самборі тачками возили. (Тухля).

4985. в) Бодай пани панували, бодай пани жили,
Бодай пани бориславскі[1]) каміня[2]) возили. (Ходовичі).
Біла: 1) Щоб тачками на цегольнї. — Кобаки: 1) В Коломиї. 2) Тачками.

4986. г) Бодай пани панували, бодай пани жили,
Бодай вони межи люди з торбами ходили. (Мшанець).
Пор. Врабель, ст. 84, ст. 277.

4987. д) Бодай пани панували, бодай пани жили,
Бодай пани до Циганів на жебри ходили. (Коропець).

4988. е) Бодай пани панували, бодай пани жили,
Бодай панам по колїна ноги повблазєли. (Жур.).

4989. а) Бодай пани панували, бодай пани мали[1]),
Бодай пани за плугами хробачки[2]) збирали. (Денисів).
Іванівка: 1) А хлопи орали. 2) Хробаки. — Вовків: 2) Хробаки.

4990. б) Бодай пани не прожили, гаразду не мали,
Бодай пани за плугами картофлї збирали. (О. Коцан).

4991. Бодай пани панували, бодай пани жили,
В веретки ся задягали, в нас хліба просили.
Бодай панки панували, бодай панки жили,
Бодай панки при дорозї камінчики били.
Бодай панки панували, бодай панки жили,
Бодай панки в Галичинї кайдани носили.
Бодай панки панували, бодай панки жили,
Бодай панки в Галичинї песики лупили. (П. Ст. Б.).

4992. Ой пішов пан був на майдан бураки копати,
Залетіла муха в ср... мусїв си вертати. (Підзахарич).

4993. Ой чого ти поскрипуєш, смерекова[1]) хато?
Нема добра в нашім краю, бо панів[2]) богато. (Устє).
Григорів: 1) Ти ялова. 2) Жидів.
Пор. Коломийки, I, ч. 82. — Зал. ст. 188. — Гол. II, ст. 304, ч. 319. — Сал. ст. 72, ч. 30.

4994. Та вже пани побіднїли, та вже пани біднї,
Стєгают сї по лошєти, тїкают до Віднї. (Цуцилів).

4995. Ой на горі женьцї жнут, на долинї копи,
Най сї пани не мішают, де гуляют хлопи. (Жураки).
Григорів: 1) Межи рускі.
Пор. Коломийки, I, ч. 157.

Паничі.

4996. На паничу камізелька і біла кошуля,
Сидит панич на конику, як сива зозуля. (Нивицї).

4997. Там у лїсї під корчиком сидит паничина,
Тай моргає на дївчину чорними очима. (Тростїнець).

4998. Ой паничу, паниченьку, іди за паннами,
Не подоба паничеви з руськими дївками. (Тростїнець).

4999. Коло броду брала воду, коло кирниченьки,
Стережи нї, моцний Божи, хоць від паниченьків. (Врб.).

5000. Повило ся квасолиня на золоту тичу,
А на мени люди брешут через вас, паничу. (Нивицї).

5001. Ой зацвили в саду вишнї, зацвили квасницї,
А нашому паничеви піхур на язицї. (Біла).

5002. Ой вже вечер, ой вже вечер, сонце на осицї,
А нашому паничови чирак на язицї. (Глядки).

5003. Як паничє ни любити, панич має панство,
Через плечі рименина[1]), ціле господарство. (Григорів).

Кобаки: 1) Ременяї через плечі.

5004. Ой мож знати, ой мож знати, хто любит паничє,
Фасоленька відоптана, віломане тичє. (Жураки).

5005. Тамто ми ся сподобали паничеві очи,
Панич ми ся не сподобав, бо ходит по ночи. (Вільки Маз.).

5006. а) Била мене[1]) моя мати вчера[2]) по[3]) вечері,
Щоби я сї не дивила в очи[4]) паничеві[5]).
Ой бий мене[6]), моя мамо[7]), ой бий мене, забий[8]),
А я в очи подивлю ся, бо то панич ладний[9]). (Дахнів, Григ.).

Голгочі: 1) Ой била мя. 5) Паничеви. — Косів: 1) Ой била мнї. 2) Сночи. 3) При. 5) Паничеви. 6) Хоть ти мене. 7) Мамко убий. 8) Та убий, та убий. 9) А я війду на вулицю: Паничу мій любий. — Явче: 2) Сїм раз. 3) До. 4) В очка. 6) Ой бий жи нї. 7) Моя мати. 8) Ой бий жи, ой забий. 9) А я вийду на улицю: Паничу мій ладний.

5007. б) Ой била мя моя мати вчера по вечери,
Щоби я ся не дивила в очи паничеви.
Ой як ми ся єму, мамко, в очи не дивити,
Єго сиві, мої чорні, будем ся любити. (Печенїжин).

5008. в) Ой била мнї моя мати с ночи по вичери,
Щоби я си ни дивила в очи паничеви.
Дайтиж минї, моя ненько, колодку з ключами,
Жиби я си замикала пирид паничами. (Орелець).

5009. Ой била мнї моя мати нинї при обіді,
Тай щоби я не ходила на паньцьке подвірі.
Ой війду я на гороньку, тай коровки кличу,
Подивю сї суда туда: люби мнї, паничу. (Косів).

5010. Як панича не любити, коли подобонька,
А в панича очи сиві, як у соколонька. (Іванівцї).

5011. Ой на[1]) моїм городочку горох пилипівський[2]),
Полюбю я паничика[3]), най буде попівський.
Ой у моїм городочку горох пилипанський,
Ой полюбю я паничє, нехай буде панський. (Чорні Ослави)

Григорів: 1) У. 2) Пенепільский. 3) Ой полюбю я паничи. (Другого куплєта нема).

5012. Коби в мене такі очи, як у тебе, Йванку:
Я би собі віморгала паниче із ґанку.
Коби в мене такі очи, як у тебе, ґою,
Я би собі віморгала паниче с покою. (Косів, Підзахарич).

5013. Кобим такі вочи мала, як у того ґоя,
То я би си вимруґала паничи с покоя. (Жур.).

5014. Тече вода край города, та вода йорданьска,
А мій милий чорнобривий то дитина паньцка. (Волцнїв).

5015. Ой я прала в ріцї шмате, поплила сорочка,
Лїпше любю паничика, нїжень парубочка. (Нагуєвичі).

5016. А я піду до покою тай дубну ногою,
Мене панич сподобали тай роботу мою.
А я піду до покою тай на паню дубну,
Щоби панї не казали, що панича люблю. (Скобичівка).

5017. Ой чи я ти не мовила, молодий паничу,
Підотни си серпом вуса, тодий тї закличу. (Кульчицї).

5018. а) Ой[1]) паничу, я вас[2]) кличу, я вас потребую[3]).
Мої неньки нима дома[4]), я вас[5]) поцулюю. (Підзахарич).

Іванівцї: 1) Ти. 2) Те. 3) З тобов пожартую. 4) Коби панї ни виділа. 5) Я те. — Кропивник Нов.: 2) Тя. 3) Ой я не жартую 4) Аби панї не видїла. 5) Я тя. — Волєсів: 2) Я тї. 3) Та я не жертую. 4) Та прихили біле личко 5) Най тї

5019. б) Ой паничу, я вас кличу, я вас потребую[1]),
Як ми дасьте[2]) риньский срібний[3]), я[4]) вас поцїлую. (О. Коцан).

Журів: 1) Бігме ни жиртую. 2) Дайти минї. 3) Дрібний ґрейцар. — Григорів (рогатинський): 1) Бігме не жартую. 2) Дайти минї. — Нивицї: 2) Дайти менї. 3) Білу шустку. — Горуцько: 2) Дайти минї. 3) Біли личко. 4) Най.

5020. а) Ой стояла на полици нова кужівчина,
Просила сї у панича молода дївчина.
Пусти мене, не муч мене, молодий паничу,
Як я буду молодицев, сама тї закличу. (Іванівцї).

5021. б) Віпрела сї у лавици тоненька кудївка,
Просила сї у паниче молоденька дївка.
Просила сї у паниче: пустіт нї[1]), паничу,
А як буду молодицев, сама вас[2]) закличу. (М. Яцків).

Нагуєвичі: 1) Ци я тобі не мовила, дай покій. 2) Як я буду чепець мати, я тебе.

Пор. Гол. IV, ст. 495, ч. 42. — Кол. ст. 54, 145.

5022. Ой піду я до двора стодолу ліпити,
Обіцєли паничі коралї купити. (Подусильна).

5023. Ой садила бараболю, кидала фасолю,
Тай мургала на панича, купи парасолю. (Гиновичі).

5024. Ой сапала кукурузу, сапала фасольку,
Полюбила панича, купив парасольку. (Біла).

5025. З парасолем не ходилам, ще буду ходити,
Паничів єм не любила, ще буду любити. (Кнїгинин).

5026. Ой ходила дївчинонька тай до паниченька,
Аби була на нидїлю нова спідниченька. (Врб.).

5027. Ти до мени ни ходи, кучиравий Марку,
Бо до мени панич ходит с тамтого фільварку. (Шибалин).

5028. Курила ся доріженька, курила ся курно,
Любив мене паниченько штири роки дурно.
Любив мене паниченько, я му не платила,
Цїлував він біле личко, я не боронила. (Шишківцї).

5029. Чи я тобі не казала, паничу, паничу,
Вийми гроші із кишенї, я тї їх полїчу. (Волцнїв).

5030. Ой мамуню, мамунеиько, любю паниченькі,
Щом сєгала у кішеню по сороківченькі. (Тисьмениця)

5031. Ой видїв я, дївчинонько, ой видїв я, видїв,
Як ти ішла віт паничи, а я в рові сидїв.
Як ти ішла віт паничи, несла ти дуката,
Як бим був ти чоловіком, ни траба ти ката. (Явче).

5032. Ой паничу, паниченьку, болит мене ніжка,
Щом стояла цїлу нічку коло твого ліжка.
Ой паничу, паниченьку, болєт мене обі,
Щом стояла цїлу нічку, паничу, при тобі. (Григорів, Нивицї).
Пор. Кол. ст. 59, 313.

5033. Ой, паничу, я вас кличу, а ви не чуєте,
Відав же ви, паниченьку, дві любкі маєте. (Гвізд).

5034. Гей паничу, я тї кличу, ти сї не вбзиваєш,
Відай же ти, паниченьку, другу любку маєш. (Тисьмениця).

5035. Ой кувала зазуленька в городї на тичу,
Серце ми сї розпукає за тобов, паничу. (Волцнїв).

5036. Ой кувала зазуленька в городї на тичу,
Заплати ми за вінец, золотий паничу. (Волцнїв).

5037. Ой піду я до покою, тай тупну ногою,
Заплати ми паниченьку, щом була з тобою. (Іванівцї).

5038. Ой піду я до покою, тай возьму за клямку,
Першим була покойова, а тепер за мамку. (Іванівцї).

5039. Ой кувала зазуленька в лїсї на терничу,
Заплати ми за віночок, молодий паничу.
За віночок, за віночок і за жовту косу,
І за тото дитинятко, що на руках ношу. (Ставчани).

5040. Ой піду я до покою, та тупну ногою,
Заплати ми, паниченьку, щом спала с тобою!
Заплати ми, паниченьку, за рожеву квітку,
Цюлувавіс, обіймавіс без цїлую нічку. (Батятичі).

5041. Та вже менї не ходити по тій крутій горі,
Та вже менї не любити паничиків в дворі. (Кропив. Н.).

5042. Нема мого пана, пана[1]), нема паниченька,
Нема кому цїлувати білого личенька.
Нема мого паниченька, нема мого пана,
А вже моя біла постїль порохом припала. (Таурів).

Красне: 1) Миленького.

5043. Нема мого паниченька, нема мого пана,
Не маю з ким постояти, постою си сама. (Охрим.).

5044. Як паничи ни любити, коли панич лялї,
А він казав, що ми купит в осини коралї. (Іванівцї).

5045. Як паничи ни любити, коли панич паньский,
А він казав, що ми купит кожух мацєданьский. (Іванівцї).

5046. а) Як паничи ни любити, коли панич пиши,
Паничова дитинонька сама сї колиши. (Іванівцї).

5047. б) Як паничи ни любити, коли подобонька,
Очка чорні, личка повні, як у голубонька.
Як паничи ни любити, коли панич пиши,
Від паничи дитинонька сама сї колиши. (Врб.).

5048. а) Ніхто ми ся не сподобав тілько панич[1]) паньский,
Де поїде, все привезе колач маркетаньский. (О. Коцан).

Охримівцї: 1) Ой нїхто-ж то не такий, як той фірман.

5049. б) Поїду я в ліс по тріски, нарубаю тиче,
Якесь ми сє лихо стане, полюбю панича.
Як паничи ни любити, коли панич панський,
Як поїде, то привезе колач станїславський. (Чорні Ослави).

5050. а) Ой поки я та любила паничі учені,
То я їла що неділї[1]) колачі кручені[2]).
А як же я перестала паничів любити,
Перестала Жидівочка колачі крутити. (Тухля).
Підбереже: 1) Нїґди мене не минали. 2) Печені. (2-го купл. нема).

5051. б) Ой поки я тай любила паничі вучені,
Ой я мала що неділї колачі печені.
А як же я полюбила простого хлопчищі,
То не мала на неділю анї ґрейцарищі. (Волосів).
Пор. Коломийки, I, ч. 1.

Панщина.

5052. Ой в сьвятенько, бо на Спаса в церкві дзвони дзвонят,
А присяжні ватамани на лан с серпом гонят.
(Гол. II, ст. 374, ч. 668).

5053. Кличут мене на панщину, але-ж я не піду:
Маю жінку навіджену, як же ї відійду?
(Гол. II, ст. 274, ч. 155).

5054. а) Бодай тобі, атамане, дітько очи вибрав,
Що ти мене від дївчини на паньщину вигнав. (О. Коцан).

5055. б) Бодай же ти атамане зуб цирулик вирвав,
Що ти мою дївчиноньку на панщину вигнав. (Голгочі).

5056. Вчера била неділейка та гріх било прати,
А днесь женут на паньщину, не є ся в що вбрати. (Боберка).

5057. Ой зацвила сина квітка на плоті, на плоті,
Ой змарнїло біле личко на панцкі роботї. (Волцнїв).

5058. Ой на горі на високій явір ся колише,
Ой того я хлопця люблю, що панщину пише.
(Гол. II, ст. 369, ч. 650).

5059. Пішли кози поза лози, вівцї по бодячу,
Пішла Гандзя на панчину: Радуй ся паничу!
Ой паничу, ой паничу, лиха ти не зичу,
А на твоїм подвіречку тай коровки ричут.
Та най ричут, та най ричут, молодичку кличут,
Молодичка і не чує, бо в коршмі ночує.
(Гол. II, ст. 362, ч. 618).

5060. Як я піду з панщиноньки, собі засьпіваю,
Перед тими воротами, де дівчину маю. (Мавковичі).

5061. Болєт мене, мамко, руки від панської муки;
Най ті болєт, донцьо, й обі, бо не робиш собі. (Волосів).

5062. Ой на лану, на ланочку, та на громажіню,
Били пани атамани дівчину Марію.
За що її били, били, за єку причину?
Не хотїла відробити за дєдю панщину.
Її дєдик із косою, ненька з гребельками,
А дівчина понад воду з білими ніжками. (Кобаки).

5063. а) Ей щом гадав учинити, тото я учиню,
Продам коня вороного, викупю дївчину.
Продам коня вороного, продам і[1]) другого,
А[2]) викупю своє дївча з під пана чужого[3]).
Бо я свого пана маю, на пана дуфаю,
А як іду улицями, плотами хитаю. (Зал. ст. 200).

Жураки: 1) Та продам. 2) Та. 3) Дївчиноньку від пана лихого (3-го куплєта нема).

Пор. Гол. II, ст. 293, ч. 256.

5064. б) А я з гори на долину поволеньки зийду,
Сподївай сї, файна любко, в вечір до тї прийду.
Сподївай сї, файна любко, в вечір до тї прийду,
Продам коне вороного та ти купю бинду.
Продам коне вороного тай продам другого,
Та вікупю дївчиночку від пана лихого. (Волосів).

5065. А я свого пана маю, на нього дуфаю,
Вчорам дістав двайцїть і пять, ще на завтрі маю. (Жур).

5066. Всюда біда, всюди біда, в нашім селї гаразд,
А як вийдеш на панщину, покладают зараз.
І Грицькови і Федькови кажут потримати,
Пан під старість бере смичок, зачинає грати.
(Гол. II, ст. 304, ч. 317).

5067. Ой прийшов я до двора, зараз покладают,
А вокоман з мандатором з заду забігают.
Ой прийшов я та до двора, кладут мене бити,
Ой вже-ж бо я од панщини не можу ходити.
Не бий мене, атамане, не бий мене, пане!
А хто буде лани жати, як мене не стане?
(Гол. II, ст. 373, ч. 665).

5068. Та де гаразд, та де гаразд, на Русівскім гаразд,
Ой ци винен, ци не винен, дают буки зараз.
Тїтюнник тї веде, веде, окоман тримає,
А паничик молоденький буком потєгає.
Паничику молоденький, не треба нас бити,
Яка осень великая, ми будем робити.
Мем робити, мем робити, мем тїтюн ломати,
А як прийде зима туга, мем перекладати. (Русів).

5069. А деж ви си забарили, наш любий паночку,
Шо нам дали по бучкови на вашім ланочку?
Та най би то по бучкови, а то по чотири,
Та най би то поволеньки, а то дуже били.
Коби борше дочекати сьвітлої сьвітлицї,
Подєкуєм отаману за тонкі палицї. (Русів).

5070. Ватамана нема в дома, ватаманка в дома,
Ой стала сє в ватамана в городї содома.
Ой бодай ти, ватамане, тай хата згоріла,
А як менї молодому паньщина доїла.
Паньщина ми тай доїла, побили мя злиднї,
Урбарія великая тай паньщини три днї. (Зал. ст. 198.
Пор. Гол. II, ст. 304, ч. 320 і ст 305, ч. 321.

5071. Ой ходит пан Ромашкан тай по полонинї,
По сто овець намітано у кождій царинї.
(Гол. II, ст. 357, ч. 598).

5072. Чого було не чувати, а тепер видати,
Що заказав пан Ромашкан на морґи орати.
Коби тото та на морґи, але то на ризи,
Бодай тобі, Ромашкане, скрутив дїдько вєзи!
(Гол. II, ст. 374, ч. 666).

5073. Ой гаю мій зелененький, гаєчку, гаєчку,
Утїкала панщинонька з нашого краєчку. (Березів).

5074. Хвала Богу найвисшому тай єго цареви,
Що вдарував панщиноньку цїлому краєви. (Кнг.).

5075. Ой дай Боже здоровечка нашому цареви,
Та що зробив полекшінє цїлому краєви. (Коропець).

5076. А наш цїсар вилав право, що нема панщини,
Нехай Ляхи псують гроші, най робят машини. (Голгочі)

Шляхта.

5077. Шляхто моя дрібненькая, як маковий цьвіт, цьвіт,
Обіли вам вуши плечі, як батогом зсік, зсік. (Денисів).

7. Дворакн.

Отамани.

5078. Ой ти пани отамани, ти отаманочку,
Помарніла челядонька на твоїм ланочку. (Чорні Ослави).

5079. Ой вже вечир вичиріє, сонце на затїнку,
А ти, пани отамани, ни дась підвичірку. (Кнг.).

5080. Ой вже вечір вечіріє, сонце над вербами,
Пускай, пане ватамане, до дому з серпами. (Пасїчна).
Пор. Гол. IV, ст. 454, ч. 82, перш. купл.

5081. а) А вже вечир вечеріє, а соненько чисько,
Пускай, пане атамани[1]), до дому ни близько. (Чорні Ослави).
Кульчиції: 1) Панку з того ланку.
Пор. Гол. IV, ст. 454, ч. 82, друг. купл.

5082. б) Ой вже вечір вечіріє, ой вже сонце низько,
Пускай, пане отамане, до дому не близько.
Ой вже вечір вечіріє, сонце над вербами,
Пускай, пане отамане, до дому з торбами. (Біла).

5083. Ой вже вечір вичірії, сонєйко заходи,
Пускай, пани, люди з лану, бо душе виходи. (Ожомля).

5084. Ой вже вечір вечіріє, час вже спочивати,
Нагаєщем через плечі, до снопів вєзати.
Ой ти пане ватамане, вдаривєс ні[1]) дуже,
Ой я лежу тай гадаю[2]), що не встану уже. (Пасїчна).
Чорні Ослави: 1) Тоє мнї вдарив. 2) Що я сїла тай думаю.

5085. Ой ти, пани отамани, заклину ти в неню,
Чи я тобі ни нажела до полуднє жменю?
До полуднє вжела жменю, а вітак другую,
Чи я тобі ни відбула панщину тєшкую? (Чорні Ослави).

5086. Ой ти пане ватамане, не бий ми дївчину,
Бо я тобі за дївчину безголовє вчиню.
Ой ти пане ватамане, прошу тї на пиво,
Не бий мою дївчиноньку, як вийде на жниво. (Пасїчна).

5087. Отамане, отамане, прошу ті красненько,
Не бий мої дівчиноньки як вийде пізненько.
Ой ти пане отамане, прошу ті на пиво,
Не бий мої дівчиноньки, як вийде на жниво. (Черче).

5088. Ой ти, пане отамане, прошу тя на пиво,
Не бий мої дівчиноньки, як вийде на жниво.
На[1]) що я ї маю бити, она ся звиває,
А за нею снопи густі[2]), ще ся усьміхає. (Таурів).

Черниця: 1) За. 2) Низонько жне, густо стелит.
Пор. Кол. ст. 93, 705.

5089. Ой ти, пане отамане, прошу тя на пиво,
Не бий мої дівчиноньки, як вийде на жниво.
А я того пива не пив, і не буду пити,
Як вийде вона на жниво, такой буду бити. (П. Ст. Б. 1865).

5090. Ой ти, пане ватамане, будь на мене ласкав,
Не бий мої каченята, ой як вийдут на став.
Мої тобі каченята шкоди не зробили,
Наїли ся пшениченьки, води ся напили. (О. Коцан).

Пор. висше ч. 4691.

Економи.

5091. Як я була молоденька, том пасла корови,
Цїлював мі пан вокоман насеред дороги.
Цїлював мі пан вокоман, цїлював мі писар,
Ще мі буде цїлювати той грубий комісар. (Явче).

5092. Ой чось Ганька плаче, плаче, а Євдоха тужит:
Вже поїде наш окоман, нім року дослужит. (Невід).

5093. А в нашого окомана попід вікна зїле,
Як ідемо на роботу, то як на весїлє. (Біла).

5094. У нашого окомана шепочка дрібонька,
Але з нашим окоманом робота легонька. (Русів).

5095. А в нашого окомана робота легонька,
Тілько годї проковтнути, стиранка мегонька. (Пісочна).

5096. У нашого окомана жупан коротенький,
А як війде межи дївки, як тато рідненький.
У нашого окомана мальована брама,
А як війде межи дївки, як рідненька мама. (Гусів).

5097. Пан окоман не зважав на хорошу вроду,
І брав хлопа за чуприну, насипав му бобу. (Пісочна)

5098. Ей у пана окомана контуш за плечима,
Сидят вуши чубатії з чорними очима. (Голгочі).

Лїсничі.

5099. Тай я пасла малі воли, а потому грубі,
Та ня найшов пан лїсничий у дзеленім зрубі.
Та дай же мі покі, покі, молодам дївчина,
Я не знала, жи панцький лїс, дзелена лїщина. (Дидьова)

5100. Як би ти був добрий злїсний, пантрував бис лїса,
Не ходив бис до дївчини, до малого біса.
Як би ти був добрив злїсний, пантрував бис лясу,
Не ходив бис до дївчини, бо не маєш часу. (Нагуєвичі).
До 2-го куплєту пор. Жеґ. Павлї, ст. 173.

5101. Ой надийде пан лїсничий, відбере топоря:
На щос, дурню, зрубав дуба? Бігме, пане, не я. (Михайловичі).

Побережники.

5102. Молоденький побережник смеречину ріже,
Як увидит молодичку, на колїнках лїзе! (М. Яцків)

5103. Що то в лїсї зломало сє? Молода яличка,
А мій милий побережник, я побережничка. (Чорні Ослави).

5104. Треба дати попоїсти сїрому бикови,
Треба знати заспівати побережникови.
Треба дати попоїсти ще й сїрій телици,
Треба знати заспівати ще й побережници. (Пістинь).

Нагонцї.

5105. Ой поїхав Резидорко на польованенько,
А я єму молоденька несу снїданенько.
Снїдай, снїдай Резидорку, бо тож є полудне,
Я ти більше не понесу, бо сї сьміют люде. (Кульчицї).

Наставники.

5106. Ой в нашого, каже, пана чубаті индички,
Який наш пан чорнобривий, такі наставнички.
А в нашого, каже, пана чубатії кури,
Який наш пан чорнобривий, такі має слуги. (Волосів).

5107. Я ни піду на став прати, бо низдалий праник,
Я ни піду до двора, бо старий наставник.
Я ни піду на став прати, бо ми сї ни хочи,
Бо минї сї молодого наставника хочи. (Іванівцї).

5108. Ой піду я на лан жєти, не схочу робити,
А мій милий наставничок не буде мні бити. (Старі Богородч.).

Послугачі.

5109. Ой убита дорожечка, убита, й убита;
Нема, мамко, ґосподарі з панського наймита.
Панський наймит, моя мамко, не хоче робити,
Лиш зі стайні до пекарні люльки закурити.
Оден каже: Тютюну дай! Другий каже: Дам, дам!
Третий каже: Диви ко сї, чи не йде там пан, пан. (Волосів).

5110. Ни жаль ми сї подивити на той двір біленький,
Що заносит панам вісти хлопець молоденький.
Ни жаль ми сї подивити на той фільварочок,
Куда ходит мій миленький, курит зигарочок. (Кнг.).

5111. Ой у поли кирниченька, в ні вода йорданьска,
Здає ми сї, дївчинонько, що ти слуга паньска. (Сгр.).

5112. Тече вода з під города, тече вода райска,
Не чіпай ми, єден дурню, бо я дївка паньска. (Біла).

5113. Ой попід гай зелененький ходит коник в сїдлї:
Ой не бери дївки в дворі, щоби була й в сріблї. (Денисів)
Пор. висше ч. 3584—3585

5114. Ой копана дорожечка, копана, копана,
Хорошая челядочка в Русівского пана.
Хорошая челядочка, пани не погані,
А як війдут межи пани, нема їм догани.
А як війдут межи пани, межи Стецівскії,
Нема, нема понад пани, понад Русівскії. (Русів).

5115. Товаришко, товаришко, що будем робити,
Що не можем через пани року дослужити?
Поможи ми, милий Боже, року дослужити,
Та так мемо утїкати, аж си ме курити.
Так я буду утїкати горов, долинойов:
Западай си цес фільварок з лихов годинойов.
Западай си цес фільварок, тай цесе подвірє,
Мало менї не тисали на голові кілє. (Русів).

5116. Ой під мостом рибка с фостом тай дрібненькі ракі,
Та тїкайти з цего двора, дївчата саракі.
Тай тїкайти з цего двора, заберайти слїди,
Тай ви то си в цего пана навиділи біди.

Ой тужу я, моя ненько, тай тужу, тай тужу,
Року ти мій нещісливий, коли тї дослужу?
Ой коби ми Господь поміг року дослужити,
Тай буду я цего пана горов обходити.
Не так пана, не так пана, як паньске подвірє,
Мало менї не тесали на голові тїлє. (Топорівцї).

5117. Нїчо ми так не доїло, та як паньска служба,
Та як прийде недїлечка, тото моя нужда.
Корови би подоїти, начинє помити,
Та ще би си молоденькій до дому просити.
Ой пішла я до домочку, тай си не просила,
Та так мене панї била, пекарня трісцєла.
Тай не бий нї, моя панї, не му вікувати,
Кобим року дослужила, буду дєкувати. (Топорівцї).

5118. Ой важив я на дївчину, ой важив я, важив,
Пани брами замикали, я без плоти лазив.
Ой прийшов я до покою, стукнув я ногою:
Пускай, пане, покоївку гуляти зо мною.
Ой прийшов я до покою, тай ногою стукнув:
Пусти, пане, покоївку, най си троха тупну. (Буцнїв).

5119. Ой піду я до покою, потисну за клямку,
Покоївка файна дївка, зроблю з неї мамку. (Вовків).

5120. Ой з покою до покою тарелї носила:
Дайже менї, Боже, того, кого я просила. (Мшанець, З.).

Фірмани.

5121. Нїхто ми ся не сподобав, но той фірман паньский,
Що поїде, то привезе перстень бережаньский.
Нїхто ми ся не сподобав, но тая дївчина,
Що висока, а тоненька, як в лїсї лїщина. (Івачів)

Пор. висше ч. 5048.

5122. Їде бричка невеличка, коник вороненький,
Фірманина чорнобрива, тото мій миленький.
Їде бричка невеличка, а у бричцї[1]) панє,
Фірманина чорнобрива[2]), то моє коханє[3]). (Тисьменичани).

Пасїчна (лиш 2-ий куплєт): 1) Сидит у нї. 2) Як дитина. 3) Моє закоханє.

5123. Мило ми сї подивити я д тому дворови,
Ой де фірман запрєгає сиві конї в шори.

Запрегає, запрегає, бричечка готова,
Ой поїде з своїм паном до Заболотова.
Ой поїде з своїм паном аж до Коломиї,
Привезе ми подарунок, уздрите на минї.
Ой буде той подарунок на минї лїлїти,
Буде моїх вороженьків головка болїти.
Ой брешіт же вороженьки, як тї пси на вовка,
Та щоби вас заболїли зуби тай головка. (Ценїв).

5124. Тече вода с перевода, с попівского луга,
А я мала кучирика, видоймила друга.
А я мала кучирика, та такий солоткий,
Котра ми го видоймила, рік би їй короткий. (Підзахарич

5125. а) Три листочки в барвіночку, тай покарбовані,
Ай маю я три миленьких, як намальовані.
Ай маю я три миленьких, то слава велика,
Оден фірман, другий льокай, а третий музика.
За фірмана не піду, льокая не знаю,
За музику то з охотов, бо си погуляю. (Таурів).

5126. б) Любили мі три козаки[1]), то слава велика,
Єден фірман, другий льокай, а третий музика.
Льокай мене прибере[2]), з фірманом поїду,
А музика[3]) як заграє, то гуляти[4]) піду. (Біла).

Волцнїв: 2) Ой мала я три любочки. 2) Я з льокайом до покою. — Батятичі: 1) Маю я три кавалєри. 2) Льокай купи ми хустину. 4) Танцювати. — Нивиці: 1) Ой мала я три коханцї. 2) Минї льокай купи хустку. — Озірна: 1) Любила я три двораки. 3) Музика ми. 4) Танцювати.

Пор. Кол. ст. 59, 323.

5127. в) Любило мє три парубки, то слава велика,
Єден фірман, другий льокай, а третий музика.
За фірмана не піду, льокая не знаю,
За музику мене дайте, бо єго кохаю. (Григорів).

Форналї.

5128. Ой жовтенька конопелька меже коноплями,
Найфайнїйший мій миленький межи форналями. (Іванівка).

5129. У дворака нї сїрака, анї опанчини,
Шкода тому дворакови гарної дївчини. (О Коцан).

5130. А з за гори високої дощик закурив ся,
А з дворака не ґосподар, хоть би й оженив ся. (Шимківці).

5131. Ой мож знати тай пізнати, де ходєт двораки,
Удоптана дорожечка тай через бураки. (Скобичівка).

5132. Я бураки не садила, сами ми сї родїт,
Я двораки не любила, сами до мнї ходїт. (Волосів).

5133. а) Била мене моя мамка в плечі кулаками,
Щоби я ся не сходила з тими двораками.
Та убий мя, моя мамко, та убий, та убий,
Я як вийду на улицю: Двораку мій любий.
Вітколи мя мамка била, віт тогди ся бою,
Попід чужі воротечка з двораками стою. (Павлик).

5134. б) Ой била мнї моя мати, тай щи буди бити,
Каже менї: Лиши, синку, двораки любити.
А хоть жи ти, моя ненько, на муку мнї убий,
Такі віду на вулицу: Двораку мій любий!
Пішла би я на кладочку, коби я не впала,
Пішла би я за дворака, коби ненька дала.
Ни йди, синку, на кладочку, бо з кладочки впадиш,
Ни йди, синку за дворака, на віки пропадеш. (Орелець).
Пор. висше ч. 3337.

5135. Ой бий же мя, моя мати, ой бий же мя, забий,
Я дворака не покину, бо він хлопец ладний. (Голгочі)
Пор. висше ч. 5006.

5136. Як бим була не ходила до двора робити,
Була бим сї не навчила двораків любити.
Ой ти дворе, ой ти дворе, ти дворе біленький,
Я би в тобі не робила, як би не миленький. (Угринів Долїш.).

5137. Ой дворику мальований, дворику хороший,
Я би в тобі не робила, та ми треба гроший.
Ой дворику мальований, дворику біленький,
Я би в тобі не робила, коби не миленький. (Волосів).

5138. Ти до мене не ходи, кучеравий враже,
Я за тебе не піду, бо мама не каже.
Ти до мене не ходи, кучеравий хлопче,
Бо до мене дворачок чорну стежку допче. (Біла)

5139. Не стій, коню, коло плота, не їдж околота:
Не йди, дівче, за дворака, дворак заволока!
Дворачина, піячина, всї дороги знає,
Не встигне ся посварити, тай вже покидає.
(Гол. IV, ст. 469, ч. 191).

5140. Ой мамуню, мамуненько, я ваша дитина,
На дайте мя за дворака, бо буду біднла. (Хотїнь).

5141. а) Єден чобіт на підкові, а другий на корку,
Як хто хоче біду знати, най си возме дворку.
Ой чи дворка, чи не дворка, коли в дворі була,
А вже вона господарску роботу забула. (Григорів, Тустань).
Пор. Гол. II, ст. 256, ч. 52.

5142. б) Один чобіт на підкові, а другий на корку,
Хто не має лиха, смутку, най си возьме дворку!
Дворка добра, дворка добра, робити не вміє,
А лиш ходит по покоях, де вітер не віє.
(Гол. IV, ст. 467, ч. 176).

5143. в) Оден чобіт на обцасї, а другий на корку,
А хто хоче біду знати, най си возьме дворку!
Єден чобіт на обцасї, а другий на корку,
Бере пани на колєру, а Жиди на кольку. (Батятичі).

8. Наймити і пастухи

Наймити.

5144. Волїлас мя, моя мати, в купели заляти,
Ніжес мала згодувати, на службоньку дати.
Купалас мє, моя мати, три рази на днину,
Ай разус мє не скупала в щасливу годину. (Тустань).
Пор. висше ч. 3416 і 3460.

5145. Прийди, прийди, мій миленький, приплини з водою,
Бо я року не вибуду, піду за тобою. (Іванівцї).

5146. Ни дивуй сє, моя мати, щом на личку зблїдла,
А я служу молоденька, а на службі біда.
Бо на службі рано встати, пізненько лїгати,
Ни має сє звітки, мати, руменочки взяти. (Явче).

5147. Не буду ся віддавати, не маю вухоти,
Бо я маю на попісьтві тяшкої роботи.
Дай ми Боже, дай ми Боже, так рік дослужити,
Не буду ся наімати, доки буду жити. (Мшанець).

5148. Я служила у такої, шо має покої,
А то я си вислужила бідойки тяшкої. (Мшанець).

5149. а) Ни можу се в пана Бога ласки допросити,
Жиби пішла ґосподині до мени служити.
Ни можу се в пана Бога ласки доблагати,
Жиба пішла ґосподині камінє глодати. (Жур.).
Пор. Кол. ст. 52, 51.

5150. б) Я у свої мамунцуні по воду з збанятком,
А вна мині повідає: Поволи, дитятко.
А я чужі ґосподини води з коновками,
А вна мині повідає: Йди борши ногами.
Ой Господи милосерний, дай се допросити,
Щоби прийшла ґосподинє до мени служити. (Іванівці).

5151. Ґосподару, ґосподару, тай ти ґосподине,
Не знаєш ти шинувати людскої дитини.
Не знаєш ти шинувати, як ї доглєдати,
Уже сонце під полудне, кличеш обідати, (Коропець).

5152. Огенський син обідає, ще кури не піли,
А наймит то обідає, що діти не з'їли. (Котузів).

5153. Бідний наймит пасе воли, тай нічо не знає,
А єму се з сорок мисок на обід зливає. (Котузів).

5154. а) Ой зацвило синозілє коло пирилазу,
Лінше було наймитови в ґосподари зразу.
Збирає сї наш ґосподар, йде до коршми пити,
Бідний наймит ціп під паху, іде молотити. (Сгр.).

5155. б) Ой зацвило сине зілє близько перелазу,
Добре було наймитови в ґосподара зразу.
Ой як взяло сине зілє цвисти, відцвитати,
Ей як же взяв ґосподара дідько нападати.
Ой не так же ґосподара, та як ґосподиню,
На городі вовки вівці, а в хатї пустинє. (Голгочі)

5156. Ой наймите, наймитоньку, пиристань служити,
Анї сьвєта, нї нидїлї, все кажут робити.
Анї сьвєта, нї нидїлї, нї будної днини,
Ни засидит бідний наймит їдної години (Сугрів).

5157. Сопілочко, скосївочко, най у тї затужу,
Поможи ми милий Боже, най року дослужу. (Грабовець).

5158. Коби ми Біг допоміг сес рік дослужити,
То так піду с цеї хати, буде сї курити. (Березів).

5159. Гаразд тому наймитови, тому молодому,
Вибуде рік : Заплати ми, бо я йду до дому.
Біда тому наймитови, а тому малому,
Вибуде рік: Заплати ми, бо я йду до дому. (Жур).

5160. Піду в Турку, займу курку, та засяду пити,
Повім ґазді : Лишка з'їла, не буде мя бити. (Боберка).

5161. Давно я ся позираю та на чорну хмару,
Та ходїмо, товаришу, до дому помалу.
Та вдарила нога в ногу, ходїмо до дому,
Та як нас мут дуже бити, не кажім нїкому.
Бо ти наймит, тай я наймит, буде ґазда бити,
А ґаздиня ляже спати, не ме боронити.
Заплати ми за пів року, та дай ми симбрилю,
Та най люде не говоре, що любю ґаздиню. (Павлик).

5162. А хто любит гарбуз, гарбуз, а я люблю диню,
А хто любит господара, а я господиню. (Григорів, Біла).

5163. Скочив пес без овес, наїв сї канарку,
Наймит любит господиню, господар кухарку. (Волцнїв).

5164. Ой із тиха, помаленьки, най нїхто не чує.
Та Бог знає, Бог відає, де наймит ночує.
Та Бог знає, Бог відає, де наймит подів сї,
А як би він був у гаю, гай би дзеленїв сї.
Та як би він був у гаю, пташки би співали,
А як би він на орендї, музики би грали. (Волосів).

5165. Ей субота не робота, недїля не вільна,
Чом на тобі наймиточку сорочка гребінна?
Чи гребінна, не гребінна, коли вишивана,
А хто її вишивав? Дївчина кохана. (Голгочі).

5166. А мій ґазда палямар, на всї дзвони дзвонит,
А ґаздинї як сї упє, аж боками гонит. (Іванівці).

5167. Служив же я рік у пана, два роки у ксьондза,
Заслужив я чоботята, підкови з мосьондза. (Тустань).

5168. А вже менї докучила попівская служба.
Пізно лягай, рано вставай, ото моя нужда. (Біла).

5169. Ей наймите, наймитоньку, де твої присївки?
В арендарки конець стола прибиті до стїнки. (Жур.).

5170. Ой ти, брати, воженив сї, я ще не женив сї,
Бодай ти так доробив сї, як я дослужив сї. (Іванівка).

5171. Там том ходив, там том ходив, там том находив ся,
Чужі сини ґосподарі, я ще не женив ся.
Людскі сини ґосподарі, тай мают жіночки,
А я бідний наймитина тілько коханочки.

5172. Сопілочка яворова, яворове денце,
Коли тобі рочок війде, наймиточку серце?
Менї рочок війде, війде сьвітої недїлї,
Ой чи мати, чи не мати на тебе надії? (Волосів).

5173. На толоку не піду, толока широка,
За наймита не піду, наймит розволока.
Бо то наймит розволока, всї дороги знає,
Не встигне сї посварити, він вже покидає. (Дусанів).
Пор. висше ч. 5139.

5174. а) Пішла би я на кладочку, кобим не упала,
Пішла би я за наймита, кобим не пропала.
Бо в наймита волів нема, сорочка не шита,
За наймитом дївчиночка сім раз на день бита. (Зал. ст. 199).
Пор. Гол. II, ст. 330, ч. 460.

5175. б) Ой колибо я маленька, колибо я люба,
Менї мати витесала з зеленого дуба.
Менї мати витесала, випелїнкувала,
За богача лагодила, за наймита дала.
За богачом штири воли, сорочка вишита,
За наймитом дївчинонька сім раз на день бита.
(Жеґ. Павлї, ст. 182).

5176. А в наймита така душа, як в богацкім синї,
А я собі за наймитом буду ґосподинї. (Тустань).

Конюхи.

5177. Пусти конї на отаву, сам іди до хати,
А там будем розмовляти, щоб не чужа мати!
(Гол. II, ст. 311, ч. 356).

5178. А я тобі, ґосподару, с кіньми ни поїду,
Конї в стайни попутаю, сам до дївки піду. (Кнг.).

5179. Ґосподару, ґосподару, Бога бис бояв сї,
Поїхав бис с кіньми на ніч, бо я розгуляв сї. (Кнг.).

5180. Тай поїду с кіньми на ніч, поїду, поїду,
На толоці попутаю, до дївчини піду.
На толоці, на толоці, най му поздихают,
А сам піду до дївчини, бо музики грают. (Іванівка).

5181. Наварила пирогів, натопила масла,
Закликала конюхів, сама конї пасла. (Михайловичі).

5182. Ой на горі, на високій коники[1]) пасут сї,
Сиві[2]) очи завертают, кучері трісут сї. (Григор., Михайловичі).
Кропивник Н.: 1) А чиї то сиві воли під горов. 2) Чорні.

5183. Ти є брат, я є брат, обидва гуляймо,
У попову кукурудзу конї заганяймо.
Як зачала стара мати на нас нарікати:
На що було в кукурудзу конї заганяти? (Желдець).

5184. Або буду конї пасти, або буду гуси,
Або буду пуцувати чобітки Гануси. (Вільки Маз.).

За товаром.

5185. А я пасти не пожену, бо я сє стидаю,
Як зобачу каваліра, очі затикаю. (Охрим.).

5186. Я товару не пожену, за товаром гірше,
За товаром малі хлопції, за волами більші. (Вовків).

5187. То ся каю, милий Боже, то ся каю, каю,
Щом не гнала ймініня пасти з тобов, Николаю. (Мшанець, З.).

5188. Ой не раз я ймінє пасла під отов яличков,
Якам була дївков ладна, буду й молодичков. (Нагуєвичі).

5189. А[1]) бочуля теля вчула, до дому[2]) лойнула[3]),
Бідна моя головочка[4]), щом не завернула. (Кропив. Н.).
Мшанець, К.: 1) Ой. 2) Тай домів. 3) Дринула. 4) Головойка бідна моя

5190. А я пасла коровицї, тай конї, тай конї,
Та я їла колачики, тай япка червоні. (Кропив Н.).

5191. А я пасла[1]) коровицї, телята маленькі,
Погубила-м[2]) по толоцї лїта молоденькі. (Кропив. Н.).
Пасїчна: 1) Та пасла я. — Тустань: 1) Випасав я. 2) Та погубив.

5192. Ой попіт гай зилиненький гонилам корови,
Здибала ми моя мати насеред дороги. (Явче).

5193. Як я була молодейка, то я бички пасла,
З гайдучками під бучками, аж ся земля трясла. (Розлуче).

5194. Ой заросла тая стешка зеленим[1]) шуваром,
Тілько мої роскошоньки[2]), що йду за[3]) товаром.
Тілько мої роскошоньки[2]), тілько мого паньства,
Що[4]) я в свої мамуненьки[5]) рік корови[6]) пасла.
Рік корови, рік корови, а два роки воли,
Зачесала кучерики понат чорні брови. (Пост.).

Хотінь: 1) Ой шуваром доріженька, шуваром. 2) Мого розкошенька. 3) Як в полї з. 5) Як я в свої матусеньки. 6) Чорні воли. — Григорів: 1) Ой шуваром дороженька, шуваром. 3) Як в поли с 4) Як. 6) Сїрі воли.

5195. Ой шуваром дороженька, шуваром, шуваром,
Нема мого миленького, пішов за товаром.
Нема мото миленького, нема мої квітки,
Пішла бим я виглядати, та не знаю з відки.
Нема мого миленького, чогось не приходит,
Відки тебе виглядати, відки сонце сходит! (Денисів).

5196. Ой шуваром, дївчинонько, шуваром, шуваром,
Тілько мого гараздоньку в лїтї за товаром.
Тілько мого гараздоньку, що в почи поскачу.
Бо як прийду до домоньку, де стану, там плачу. (Жур.).

В Мечищові й Іванівцї записано тільки перший куплет.

5197. Ой шуваром дорожечка, шуваром, шуваром,
Ой тогди си погуляю, як піду з товаром.
Тепер єм си погуляла, тай порозуміла,
Що не буду, парубочку, твого хлїба їла. (М. Яцків).

5198. Ой мамуню, мамуненько, товар за рікою,
А я піду завертати з вашою донькою. (Охрим.).

5199. Пожену я товар пасти, ще і вівцї займу,
Там то я си за товаром закохане знайду. (Желдець).

5200. Пожину я красний товар на широкі ниви,
І знов піду до дївчини, будимо сї ґзили! (Батятичі).

5201. Ой я пасав коровицї, ой я пасав, пасав,
Менї дївки доганяли, щом ся зле опасав. (Розлуче).

5202. Ой як я був малий хлопец, то я пасав воли,
Давали ми дївки хлїба, молодицї соли. (Шибалин).

5203. Ой дївчино, дївчинонько, чого-ж тобі горбик?
Паслам бички понад річки, вчіпив нї сї ковблик. (Пасїчна).

5204. Займив Іван сїрий товар далеко у поли,
Сонце низько, вечер близько: верни сї, соколи. (Манява).

5205. Ой дївчино, дївчинонько, товар за водою,
Ти сї дивиш за товаром, а я за тобою. (Пасїчна).

5206. Понад ріку товар гоню, стою над водою,
Та ти плачеш за товаром, а я за тобою.
Ой ти плачеш за товаром, як би завернути,
А я плачу за тобою, де би с тобов бути. (Видинів).

5207. Нема того, що я єго, що я го любила,
Що я за ним цїле лїто корови гонила. (Боднарів).

5208. Ой ричала коровиця на паньскім ланочку,
Іди, милий, завернути, вшию ти сорочку.
Ой вшию ти сорочину з червоним ковнїром,
Жеби я тя пізнавала, як будеш жовнїром. (Мшанець, З.).

Волярі.

5209. Ой знаєш ти, боталоньку[1]), як волики пасти,
А волики завернути, вогнику накласти. (О. Коцан)

1) Нам. бовтареньку, від бовтар.

5210. Ой я зайду сиві воли, ой я зайду, зайду,
Або я ся гріхів збуду, або в гірші зайду. (Боберка)

5211. А я казав, що сї виспю, тай займу волоньки,
Тай займили дрібнї сльози аж до Муравоньки. (Жур.).

5212. Та два братя в еднїй хатї і вба не жонатї,
Та вигнали с полонини воли волохатї. (Кропив Н.).

5213. Та волярі, воларики, де воли займете?
На широкую вграницю. Мене ци приймете? (Кропив. Н.).

5214. Ой займу[1]) я воли пасти[2]), най воли пасут сї,
А сам піду до дївчини, кучері[3]) трісут сї. (Нагуєв., Крех., Григ.).

М. Яцків: 1) Пожену. — Біла: 2) Сїрі воли. 3) Аж гори.

5215. б) Якась біда дала знати, що в гаю є паша,
Та займила бики пасти білявочка наша.
А я займу бички пасти, най бички пасут сї,
А я піду до дївчини, кучари трісут сї. (Посїч).

5216. в) Ой пас же я штири воли в зеленій дубинї,
Загубив я палаиичку, ще ми жаль до нинї.
Ой пас же я штири воли, най воли пасут ся,
А сам піду до дївчини, кучері трясут ся.
(Гол. IV, ст. 445, ч. 15).

5217. Та я займу сиві бички на багна, на багна,
Я ся піду подивити, що робит Полагна. (Кропив. Н.).

5218. Ой я займу бички пасти в тростину, в тростину,
А сам піду до матїнки[1]) в гостину, в гостину. (Ходовичі)
Григорів: 1) Дївчини.

5219. Пожену я сиві воли в зелену лїщину,
А сам піду до дївчини, хоць но на годину. (Нивиції).

5220. Пожену я воли пасти в зелену лїщину,
А сам піду відвідати молоду дївчину. (М. Яцків).

5221. Ой сину мій, каже, сину, дам я ти дївчину,
Як поженеш сиві воли в зелену лїщину. (Желдець).

5222. а) Ой займу я воли пасти на пашу, на пашу,
А сам піду до дївчини на молочну кашу.
Ой займу я воли пасти на роси, на роси,
А сам піду до дївчини заплїтати коси. (Хотїнь).

5223. б) Ой пущу[1]) я сїрі[2]) воли[3]) на зелену пашу,
А сам піду до дївчини на молошну[4]) кашу.
Ой пасїт ся, сїрі воли, не бійте ся вовка,
А я піду[5]) до дївчини, болит мя[6]) головка. (Біла).
Манява: 1) Займу. 3) Воли пасти. 4) Солодку. — Нивиції: 1) Пожену. 2) Воли. — Кульчиції: 1) Ой пожену. 3) Кози в лози. 4) Пшоняну. — М. Яцків: 5) Пішов би я. 6) Та болит.
Пор. Гол. II, ст. 277, ч. 168.

5224. в) Пожену я сиві воли на зелену пашу,
А сам піду до дївчини, на молочну кашу.
Ой пасїт ся, сиві воли, не бійте ся вовка,
А я піду до дївчини, чи змита головка.

Ой прийшов я до дївчини, головка не змита,
З'їли мої сиві воли штири копі жита.
Штири жита, штири жита, а пету пшениції,
На коровай, на коровай і на паланиці. (Івачів).

5225. Ой пожену сиві воли та на отавоньку,
А сам піду до дївчини та на розмовоньку. (Григорів, Хотїнь).

5226. Пожену я сиві воли[1]) тай на лотавоньку[2]),
А сам піду до дївчини тай на порадоньку.
Порадь же ми[3]), дївчинонько, як рідная[4]) мати,
Чи менї ся оженити[5]), чи тебе чекати? (Вовків).

Пісочна: 1) Товар пасти. 2) Отавоньку. 3) Мене. 4) Рідненька. 5) Чи уже сї женитоньки.

Пор. Гол. II, ст. 307, ч. 331.

5227. Ой яворе, яворонько, поколиши ми ся,
Десь там любка з волойками наголосит ми ся. (Розлуче).

5228. В гаю, в гаю зелененькім позганяна роса,
Позганяла Марусуня з волойками боса. (Дидьова).

5229. Ой у лїсї калиновім воли душка гонит,
На волики погийкує, мене серце болит. (М. Яцків).

5230. Ни йди доще, ни йди доще, волит роса впасти,
Та най жене білявина сїрі воли пасти. (Михайловичі).

5231. Ой до гаю доріженька, до гаю, до гаю,
Ой там мила пасе воли, а я завертаю. (Нивиції).

5232. Не займу я товар пасти, бо товар лїтає,
А займу я воли пасти, любка завертає.
(Гол. IV, ст. 447, ч. 28).

5232. Ой займу я воли пасти і раз не заверну,
Пасе любка очиньками, куди сї поверну. (Крехівції).

5234. а) Ой ти жени воли пасти, я займу іміня,
То ми ся там посходимо, де густе явіря.
Ой ти жени воли пасти, а я займу вівції,
То ми ся там посходимо, де густї ялівції. (Мшанець, З.).

5235. б) Ой диброво, дубровочко, то в тобі каміня,
Ти виженеш, рибко, воли, я вижену йміня.
Ой диброво, дубровочко, то в тобі ялівцю,
Ти виженеш, рибко, воли, я вижену вівції. (Ходовичі).

5236. Ой долино, долиночко, та в тобі явірції,
Жени, мила, воли пасти, я пожену вівції.
(Гол. II, ст. 307, ч. 332).
Пор. Гол. IV, ст. 488, ч. 15.

5237. Я вижену воли, воли, ти вижени ймінє,
Та будемо разом пасти на твоє сумлїнє. (Нагуєвичі).

5238. Ой білявко, кучерявко, рад бим тя любити,
Та далеко сиваники до тебе гонити. (Боберка).

5239. Ой сумненька вуличенька, сумненька, сумненька,
Куди мила виганєла волики з раненька.
Куди мила виганєла воли тай корови,
Закинула кучерики понад чорні брови. (Дусанів).

5240. За любкою умираю, за любкою гину,
Ой пігнала моя мати[1]) волики в долину. (Нивиції).
Григорів: 1) Любка.

5241. Ой то душко загибаю, ой то душко гину,
Заверни ми сиві бички з гори на долину. (М. Яцків).

5242. а) Ой коби[1]) я крильції мала, я би полинула,
Я би свому миленькому воли завернула.
Я би єму[2]) завернула, коло него сіла,
Та як взєла щебетати, всю правду повіла[3]). (Чорні Ослави).
Пасїчна: 1) Ой якби. 2) Воли бим му. 3) Я бим єму свої кривди не переповіла.

5243. б) Ой коби я крилця мала, я би полинула,
Я би свому вівчареви вівції завернула.
Ой коби я крилця мала тоті воробцеві,
Я би вівції привернула свому молодцеві.
(Гол. II, ст. 356, ч. 591).

5244. Домів би ми ити, ити, і ту би ми бытн,
Сиваники би ми гнати, тебе, любко, ждати. (Розлуче).

5245. Ой видів я, файна любко, як ти воли гнала,
Не сьмів єм тї зачіпати, бо ненька стояла.
Та як будеш воли гнати, то дай менї знати,
Та кинь менї винне ябко крізь вікно до хати. (Пасїчна).
Пор. Коломийки, I, ч. 1596 і висше ч. 4472 та 4624.

5246. Бувайте ми здоровенькі, дівчата маленькі,
Вже не буду з вами пасти бичата сивенькі.
(Гол. IV, ст. 451, ч. 60.

5247. Та заким я молоденька волики гонила,
Тогди то я зелененькі гаї веселила.
Та уже я перестала волики гонити,
Ой хтож буде зелененькі гаї веселити?
Є у мене сестриченька, що буде гонити,
То вна буде зелененькі гаї веселити. (Пасїчна).

5248. Ци я тобі не казала, любку мій миленький,
Вставай, гони воли пасти, бо вже день біленький. (Пасїчна).

5249. Та як сонце я сходило, лїщину палило,
Туди моє солодєтко волики гонило. (Миловане).

5250. А чиї то сиві воли[1]) у полю[2]) лїтают?
Та то мого Василика[3]) водицї глядают. (Кропив. Н.).
Григорів: 1) Вівцї. 2) По поли. 3) Миленького.

5251. Ой прийде сї роспукнути, прийде сї роспасти,
Пігнав Іван воли на лан, такой буде пасти. (Жур).

5252. Бодай тебе зьвірі зьзіли, тай ти сєрий бику,
Бідна моя головонька від твойого рику. (Нагуєвичі).
Пор. висше ч. 3219.

5253. Як си всерджу, воли спенджу, паличку зрипіжу,
Я з милейким на розмові, сиваники в збіжу. (Мшанець).

5254. Добрі були пиріжейки із сиром, із сиром,
Добре було бички пасти з Кіхтановим сином. (Мшанець, З.).

5255. Ой лугами дороженька, лугами, лугами,
Тілько меї роскошоньки в лїтї за волами.
Ой вийду я на луги, ті луги трасут ся,
Тілько мої роскошоньки, що воли пасут ся. (Нивицї).

5256. А мій милий пасе воли, днує і ночує,
А за мене молоденьку нї знає, нї чує. (Манява).

5257. Ой Івани, Іваночку, лиха ти ни зичу,
Ти горами за волами, я корови кличу. (Чорні Ослави).

5258. Ой засьвіти, місячейку, горами, горами,
Ой на мого милейкого, десь там є з волами. (Мшанець).

5259. Ой молодї леґеники, де воли займете?
Я згубила запащину, чи ї там знайдете.
Ой займемо сиваники в дзелену лїщину,
Хоць найдемо, не віддамо тубі запащину. (Мшанець).

5260. Ой ви хлопці[1]) молодії, що ви наробили?
Що ви в такім чистім поли воли погубили.
А ми воли не губили[2]), лишесмо заснули[3]),
Наші воли буйні були[4]), у[5]) гай повернули.
Наші воли буйні були[6]), не знали дороги,
Повернули в густі ліси[7]), позщибали роги. (Волосів).

Посіч: 1) Хлопці мої. 2) Ой ни були погубили. 3) Ми були піснули. 4) Воли були буйненькії. 5) Тай в. 6) Воли були буйненькії. 7) В темний лісок. — Тустань (тільки остатній куплет): 6) Воли мої полові. 7) Залетіли в березину.

Вівчарі.

5261. Ходив чабан понад берег, берег заломив сї,
Чабаниха рукі ломит — чабан утопив сї. (Пісочна).

Пор. Коломийки, I, ч. 53.

5262. Ой чабани, чабанику, будеш ти сї мати,
На що було, чабанику, сорочку знимати? (Михайловичі).

5263. Ей чабане, чабане, чабане небоже,
Анї сієш, анї вореш, пожаль ті сї, Боже.
Як я маю сіяти, як маю ворати,
А як мече вострижут[1]), хто буде збирати? (Іванівка).

Григорів: 1) Як мне возьмут за вояка.

5264. На високій полонинї дріжит болотечко,
Кортит мужа вівчарити хоть єдно лїтечко.
Кортит мужа вівчарити, мене скотарити,
Та будеме на сметанї обід готовити.
(Гол. II, ст. 456, ч. 703—704).

5265. Ой вівчарю, вівчарику, найми ти ся в мене,
Буде тобі, наймитчику, платничка від мене.
(Гол. II, ст. 457, ч. 709).

5266. а) Пішли вівці в полонину самі половї,
А за ними вівчарики, хлопці молодії. (Пнїве).

Пор. Кольберґ III, ст. 68, ч. 697.

5267. б) Пішли вівці в полонинку, а все біленькії[1]),
А за ними вівчароньки[2]), все молоденькії[2]).
Пішли вівці в полонинку, а ягнєтка блїют,
Та що наші вівчарики в полониньці дїют? (Зал. ст. 195).

Бабухів: 1) Та самі біленькі. 2) Вівчарики. 3) Самі молоденькі.
Пор. Гол. II, ст. 306, ч. 329.

5268. Пішли вівці в полонину, я за ними бир-бир,
А за тобов, дївчинонько, очиньками вир-зир. (Пніве).

5269. Бідна моя головочко й нищіслива доле,
Пішли вівці в полонину, а волики в поле. (Орелєць).

5270. Ой вівці, мої вівці, то чорні, то білї,
Хто вас буде попасати кождої недїлї?
Ой вівці, мої вівці, на пів з баранами,
Хто вас буде попасати, мене порубали[1]).
Ой буде вас попасати вівчар подобойка,
Ой буде вас побивати гіренька бідойка. (Розлучє).
Григорів: 1) Межи порубами.

5271. Ой шуваром доріжечка, тими шуварєми,
Тілько мого гараздочку, як піду з вівцєми. (Жураки).

5272. Ой вівчаре, вівчарику, солодка[1]) жентиця,
А як вівці поздихают, твоя[2]) шибиниця. (Мшанець, З.).
Ямниця: 1) Ци добра. — Розлуче: 2) Як погубиш ягнятонька, буде.

5273. Не сумуйте, чорні очі, весело дивіт сї,
Десь пігнала моя мила на толоку вівцї. (Біла).

5274. Баранчики круторогі, приверніт ся д горі,
Та підемо до дївчини, до чорнобривої. (Нагуєвичі).

5275. Займив вівцї в Королївку, зігнав на дорогу,
Як нагадав за дївчину, сам гайда до дому.
(Гол. II, ст. 366, ч. 638).

5276. Коби боржій травка росла, оби сінокоси,
Оби вийшла біла рибка з жовтими волоси.
(Гол. IV, ст. 494, ч. 37).

5277. Вбула собі чоботята, взяла сину димку,
Тай махнула за вівчаром аж у полонинку. (Розлучє).

5278. Ой що робиш, вівчарику, що робиш, що робиш?
На що шельмі на ягнята кошару городиш? (Розлуче).

5279. Як вівчаря не любити, коли подобойка,
А він іде, в ґайду грає, за ним худобойка. (Розлуче).

3280. Як вівчаря не любити, кой в вівчаря[1]) вівці,
Кой в вівчаря[2]) пова ремінь білі[3]) сороківцї. (Мшанець, З.).
Розлуче: 1) Кой він пасе. 2) Бо у него. 3) Самі.
Пор. Гол. II, ст. 429, ч. 567.

5281. Ой на гірці на високій пасе вівчар вівці,
Що запасе, то понесе мельниковій жінці.
(Гол. IV, ст. 459, ч. 121).

5282. Ой кувала зазулечка, сіла на кошару,
Подаруй ми перстинину, молодий вівчарю. (Мшанець, З.).

5283. Нема мого миленького, пішов за вівцями,
Та взяв мою перстенину с трома камінцями. (Кропив. Н.).

5284. Ци трембітки трембітают, ци голос овечий?
Дают знати, дают знати, щоби вийти в вечір.
(Гол. II, ст. 355, ч. 588).

5285. Та на весні днинка красна, пташеньки сьпівают,
В полонині іще краще вівчарики грают.
(Гол. II, ст. 308, ч. 336).

5286. а) Як пожинеш воли пасти, то займи ми вівці,
А шо тобі повбіцєла, винису в подівці. (Жур.).
Пор. Гол. II, ст. 457, ч. 708.

5287. б) Ой вівчарю, чоботарю[1]), займи[2]) мої вівці,
Що я тобі[3]) повбіцяла[4]), винесу ти в півці[5]).
Повбіцяла піріжок[6]), паленичку дала,
Ти вибачай[7]), вівчарику[8]), бом сира не мала.
Било тобі, песя дївко, сира заробити,
Молодому вівчареви пиріг заліпити. (Ходовичі).

О. Коцан: 1) Вівчароньку. 2) Паси. 3) А що я ти. 4) Обіцяла 5) Винесу в подівці. 6) Піріжок єм обіцяла. 4) Вибачей ми. 8) Вівчароньку. (Третього куплета нема).

5288. Гей, вівчарю, вівчарику, займи мої кози,
Що я тобі обіцяла, понесу ти в розї[1]).
(Гол. II, ст. 457, ч. 707).
Григорів: 1) Винесу ти в лози.

5289. Ой за гаєм полонина, гаєм зелененьким,
Тамто лїтїсь вівці-м пасла з Павлом молоденьким. (Невід).

5290. Ой піду я в полонинку, заграю в телинку,
Пущу вівці в жолобочок, а сам у калинку. (Ясенів Гор.).

5291. а) Ой овечки, ви бирочки[1]), великий бутею[2]),
Хтож вас буде завертати, як я сї оженю?
Ой буде вас[3]) завертати мій хлопец молодец[4]),
В лївій[5]) руцї свирілочка[6]), а в правій[7]) топорец. (Орелець).

М. Яцків: 1) Ой овечки, бараночки. 2) Бутелю. 3) Хто вас буде. 4) Молодий хлопец. 5) В праві. 6) Сопівочка. 7) А в лїві.

Пор. Гол. II, ст. 308, ч. 337.

5292. б) Овечита, білечита, писаний ботею,
Хто вас буде дозирати, єк я си оженю?
Та ни буде дозирати ни брат, ни сестриця,
Але буде дозирати чужа чужениця. (Розтоки).

5293. Не буду ся женитоньки, сьвітом колотити,
Ай піду я на Ясінє овечки доєти.
(Гол. II, ст. 429, ч. 566).

5294. Ідут вівцї до кошари то чорні то білї,
Я на тебе, дївчинойко, не маю надії. (Боберка).

5295. Лїпше було вівцї пасти, тай ся не женити,
З тої гори високої в село ся дивити.
Лїпше було[1]) вівцї пасти тай[2]) не женити ся,
З тої гори високої в село дивити ся. (Боберка).

Кропивник Н.: 1) Било. 2) А. (Зап. тільки сей другий куплет).

5296. Ой рівцями доріженька, рівцями, рівцями,
Тілько меї роскошоньки в лїтї за вівцями.
Ой вийду я та на рівцї, вівцї мої, вівцї!
Ой Господи милосерний, як то добре дївцї! (Нивицї).

5297. Пасу вівцї на дубрівцї, вівцї мої, вівцї,
А всї хлопцї на гуляню, а мій на мандрівцї.
Пасу вівцї на дубрівцї, нї раз ни заверну,
Пасе милий воченьками, куди ся поверну. (Нивицї).

5298. Кучерявий баранець, кучеряві вівцї,
Кучерява Катерина скаче по дубрівцї. (Милованє).

5299. Ідут вівцї на полудне, лиш би їх доєти,
Іде вівчар молоденький, лиш би го любити. (Михайловичі).

5300. Ой не буду вівцї пасти, не буду доїти,
Тай не буду бриндзю їсти, буде мнї болїти. (Жураки).

5301. Куди вувцї повернути, трава погоріла!
Поверну їх понад село, би любка виділа. (Уйбард).

5302. Ой судома, умираю, ой судома, гину,
Загнали ми овечєта в густу полонину. (Печеніжин).

5303. Ой заграй ми, скрипниченьку, білими пальцями,
А як зорі зазоріют, підїм за вівцями.
Ой як зорі зазоріют, зазульки закують,
Ой деж наші з товаришем овечки начують?
Ой начують, та начують в зеленій ліщині,
Загадуют загадочки молодій дївчині.
Ой єдна ми загадочка — явір зелененький,
А друга ми загадочка — гільтай молоденький. (Тулуків).

5304. а) Тай ти Гуцул, тай я Гуцул, вдаймо си на гірці,
Та деж наші з товаришем кучірєві вівці?
Твої нема плентоніжкі, мої ґреґоріжкі,
Не буди нам з товаришем нї на що надїжкі. (Орелець).
Пор. висше ч. 4711. — Купчанко, ст. 546, ч. 305. — Кольберґ, III, ст. 68, ч. 697—699.

5305. б) Ой а плечі сточувані, рукавцї з одного,
Перегінка ярчукова, тото брата мого.
Ой та пішов горі плайом, сїв собі на гірцї,
Питає ся товариша: ци всї наші вівцї?
Нема твої круторіжки, мої плентоніжки,
Не маємо, товаришу, нї на шо надїжки!
(Гол. II, ст. 359, ч. 607)
Пор. Мат. V, ст. 150, ч. 256.

5306. Біднаж наша головочко, нищіслива доли,
Пішли вівцї в полонину, а коники в поли.
Та шо тоті вівчирикі за роботу мали?
Біленькими волічками ніжки обвивали.
Біленькими волічками ніжки обвивали,
За вівцями з топірцями з пістолєт стріляли. (Орелець).
Пор. Мат. V, ст. 122, ч. 68.

5307. Пішли вівцї в полонинку, лиш ягнятка блїют:
А що наші вівчарики в полонині дїют?
Ой я знаю, моя мамко, та що вони дїют,
Але сидя у ватерки, білі ніжки гріют.
Ой я знаю, моя мамко, що раненько встают,
Та білими волічками ніжки підвивают.
Ой знаю я, моя мамко, що раненько встают,
Та і возмут трембіточки, та ще й трумбітают.
(Гол. II, ст. 355, ч. 587).

5308. Ой вівчаре, вівчарику, ой дес подів вівці?
Їден конець на дуброві, а другий на гірці. (Павельче).

5309. Ой вівчаре, вівчарику, ци всї твої вівцї,
То зістала ся овечка на високі гірцї?
Ци ти менї, дївчинонько, вівцї рахувала,
Же ти знаєш, же на гірцї овечка зістала. (Мшанець, З.).

5310. Ой на горі лїто, лїто, на долинї зимно,
Ой пропали три овечки, вівчарови дивно.
Єдна була чорна, чорна, а дві були білі,
Дивно тому вівчарови, де вни ся задїли. (Мшанець, З.).

5311. А за гори високої[1]) хмари наступили,
Та молоді вівчарики[2]) вівцї погубили.
А що же ви[3]) вівчарики за робітку[4]) мали?
Сивенькими волічками пожечки всукали[5]). (Печенїжин).
Пнїве: 1) Ой то з тої полонини. 2) Ой то хлопцї молодії. 3) Ей щож тото. 4) Роботу. 5) Біленькими онучками нїжки обвивали.

5312. Ти горонько кремінная, на тобі кремінькцї,
Ти віжени, любко, воли, я віжену вівцї.
Я віжену, любко, воли, віжену, віжену,
І винесу даруночок у новій кішени. (Рибно).

5313. Ти пожениш, мила, вівцї, я пожену воли,
Будемо сє приглєдати, в кого чорні брови. (Іванівка).

5314. Пасу вівцї по дубрівцї, пасу сиву клячу,
Та як ми сї їсти схоче, то мало не плачу. (М. Яцків).

5315. Бідна моя головонько, нещаслива доле,
Кажут менї їсти нести вівчареви в поле.
Кажут менї їсти нести під гай[1]) зелененький,
Долеж моя нещаслива[2]), вівчар молоденький. (Таурів).
Тустань: 1) У гай. 2) Бідна моя головонько. (Зап. тільки другий куплет). — Пор. висше. ч. 3525.

5316. Ой у тотій полонинї вітер ся вагує,
Одно бідня вівцї пасе, друге ватагує.
Одно бідня вівцї пасе, друге ватагує,
Ой наробит колачиків, менї подарує.
Колачики роблениї на білій платинї,
А так менї подарує, як малій дитинї.
На боклажку бай роблені, перстеном значені,
А від кого колачики, все то вівчареві.
(Гол. II, ст. 356, ч. 592).

5317. На маленькім салашику ватаг ватагує,
Та наробив писарчиків, мені подарує.
(Гол. II, ст. 307, ч. 334).

5318. На маленькім салашику ватаг молоденький,
Та полюбив дівчиночку та дав будз біленький.
(Гол. II, 307, ч. 335).

5319. Бідна-ж моя головочко, шо я наробила,
Полюбила леґіника за букату сира.
Я укусю того сирця, сирец солоденький,
Подивю си на вівчиря, вівчир молоденький. (Підзахарич).
Пор. Зал. ст. 195. — Гол. II, ст. 306, ч. 328. — Мат. V, ст. 129, ч. 120.

5320. Горі горов, долу горов жене вівчар вівці,
За ним, за ним дівчиниця несе дитя в півці.
Гей, не кажи, дівчинице, що я єму отець,
Та дам тобі, дівчинице, половину овець.
Ай ісклади, дівчинице, на старого діда,
Та дам тобі, дівчинице, половину хліба.
(Гол. II, ст. 429—430, ч. 568—570).

5321. а) Ой вівчарю, золотарю[1]), покинь вівці пасти,
Не покину, хоть загину, бом сї навчив красти.
Ой вівчарю, золотарю[1]), покинь овечєта,
Не покину, хоть загину, бо любю дівчєта. (Волосів, Пужники, Жур.).
М. Яцків: 1) Ой вівчаре, вівчарику.

5322. б) Ой вівчирю, самокирю, покинь вівці пасти,
Ни покину хоть загинеш, бом навчив си красти.
Ой украв я два барани, а трету ягницу,
Та купив я любцї своі зелену спідницу. (Орелець).

5323. в) Ой вівчарю, вівчарику, покинь вівці пасти,
Не покину до загину, бом сї навчив красти.
Ой вкрав же я два баранцї, а трету ягничку,
А все тото я тримаю любцї на спідничку. (Грабовець).

5324. г) Ой вівчирю, золочирю, покинь вівці пасти,
Ни покину, хоть загину, бо навчив си красти.
Ой вівчирю, золочирю, покинь ти єгницї,
Та будут тебе любити файні молодицї.
Ой украв я два барани, а трету єгницу,
Подивю си назад себе, робют шибеницу. (Підзахарич).

5325. д) Ой вівчару, золотару, покинь вівці пасти,
Не покину, хоть загину, навчив ся я красти.
Ой украв-сме два барани, а трету ягницу,
Вони менї збудували в Сиготї темницу.
Ой на ноги кайданицї, на руки скрепицї,
Тото тобі, ледїнику, за чужі ягницї.
(Гол. II, ст. 355, ч. 590).
Пор. Купчанко, ст. 547, ч. 306. — Мат. V, ст. 129, ч. 120.

5326. Ой сумує полонина, сумує, сумує,
Чому вівчар молоденький вівцї не зимує.
Ой сумує полонина[1]), буде сумувати[2]),
Буде вівчар молоденький вівцї зимувати. (Ямниця).
Пасїчна: 1) Ой перестань, полонино. 2) Сумати, сумати.

5327. Ішли блихи як раз в місто, мухи з міста в гори,
Стрітили си на Нїмчичі, так собі говорє:
Утїкаймо до вівчарів там с тої Віжницї,
Ми на бриндзу, ви в лудинє, кучирі-китицї. (Підвахарич).

Козярі.

5328. Як я був маленький хлопець, випасав я кози,
Тур-тур, тур-тур за козами, загнав кози в лози. (Семаківцї).

5329. Я в ялину козятонька, в ялину, в ялину,
А хтож буде пригинати червону калину? (Ходовичі).

5330. Йде когутик на сїдало, йде випіваючи,
Болє Іванчика ручки козам рубаючи.
Ой не ходи, Іванчику, тай с тими козами,
Та не толоч роман-зїлє білими ногами.
Наш Іванчик вже утонув, а фусточка плавле,
Єго мила-чорнобрива ручки собі ламле.
Косарики й рибарики рибочку ловили,
Іванчика вівчирика мість рибки їмили. (Підвахарич).

Свинярі.

5331. Ой шуваром, пане брате, шуваром, шуваром,
А хто буде свинї пасти, як підем з товаром? (Вов., Перемишляни).

5332. Але свинї добре пасти, ни треба доїти,
Та ни буде від жентицї в череві болїти. (Чорні Ослави).
Пор. висше ч. 5300.

5333. Свинї рили, свинї рили[1]), тилєта в капусьцї,
Най сї пасут, най сї пасут, щоби були тлусьцї. (Жур.).
Григорів: 1) Свині в ріпі, свинї в ріпі.

Гусярі.

5334. а) Ей дівчино, дівчинонько, заверни ґусоньки,
Сім рас на рас пуцюлюю в солоткі писоньки. (Грг.).

5335. б) Ой дівчино, дівчинонько, дівчино ягничко,
Ци на теби дивити сї, ци на твоє личко?
Ой дівчино, дівчинонько, завирни гусонькі,
Най я тибе поцілюю в біленькі писонькі. (Сгр.).

9. Попи і дяки.

5336. Ой кувала зазулиця тай гайком, тай гайком,
Єк ни буду в селї попом, буду полатайком. (Ясенів Гор.).

5337. У нашого яґомостя[1]) гладойка[2]) підлога,
До нього ся люде сходят[3]), як до Пана Бога. (Мшанець, З.).
Вільки Мазовецькі: 1) Пана віта. 2) Золота. — Ожомля: 2) Зилена. 2) А до него люди ходет.
Пор. Коломийки, I, ч. 2033.

5338 Чирис пень, чирис пень, чирис колодочку,
Цюлювала попадє попа в бородочку. (Жур.).

5339. Ой біг пес без[1]) вовес, сука без[1]) татарку,
Любив піп попадю, а наймит[2]) кухарку. (Миколаїв н. Дн., Раков.).
Нагуєвичі: 1) У. 2) Слуга.

5340. Ой пішов я до попа пожичети нивкі,
А там піп попадю привєзав до сливкі.
А я пішов до попа пожичети соли,
А там піп попадю гонит по фасоли. (Містки).

4341. На щос брав, колис знав, я не твоя рівна,
Ти простого попа син, а я дикапівна. (Устє).
Пор. Сал. ст. 88, ч. 111.

5342. У котрого єгомосьця мальована брама,
Ой у того єґомосьця їмосьць обідрана. (Мшанець).

5343. Ой в нашої їмостунї, в нашої матері,
Кришталеві оконейка, мальовані двері. (Боберка).

5344. Журила сє попадє своєю бідою,
Бідна-ж моя голова, що піп з бородою[1]). (Жур.).
1) На сю тему є цїла пісня, якої початок творить сей куплет.
Пор. Зал. ст. 462—464, ч. 356. — Гол. II, ст. 565—566, ч. 6 і III, ст. 490—491, ч. 22. — Де-Волланъ, ст. 155. — Житє і Слово, III, ст. 273.

5345. Продай тату, штири воли, купи ми дьордею,
Маю в Бозї надїйочку бути попадею.
(Гол. II, ст. 324, ч. 429).
Пор. Сал. ст. 183.

5346. Ей на горі монастир, на долї дзвінниці,
Ей там би я черцем був, коби молодиці. (Кульчиці, Григорів).
Пор. Гол. IV, ст. 503, ч. 77.

5347. Ой дощ іде, роса паде, я під вільхов стою,
Любила бим еґомостя, їмості ся бою. (Кропив. Н.).

5348. Ой доки я віпивала по штири неповні,
Любили нї й офіцири, а тепер духовні. (Волосів).

5349. Цїлювали личко попи, цїлювали дяки,
Та на моїм білім личку не однакі знаки.
Цїлювали личко попи, цїлювали віти,
Тай на моїм білім личку не однакі квіти. (Ґвізд).

5350. а) Били попа як у снопа, били палицема,
Ой не ходи, попе-хлопе[1]), за молодицема. (Миколаїв н. Дн.).
Нагуєвичі: 1) Добродзею.
Пор. Врабель, ст. 59, ч. 210.

5351. б) Били хлопа, як у снопа трома палицема,
Абис, хлопе, не ходив за молодицема. (Кульчиці).

5352. а) Сповідали мене попи самі молодії,
За гріхи мі не питали, бо сами такії. (Охрим.).

5353. б) Три мя ксьондзи сповідали, всї три молодії,
Гріхів мя ся не питали, сами того хтїли. (Нагуєвичі).

5354. Ой[1]) на горі монастир, там я сповідав ся,
Питав ми ся ксьонц за гріх[2]), а я не признав ся. (Постолівка).
Іванівка: 1) Там. 2) Гріхи.

5355. Ой ішла я дорогою, здибала мі нендза:
Ой пусти мі, бідо якась, бо я йду до ксєндза. (Журавно).

5356. Ой ти ксьондзе молоденький, ни дайже ми слюбу,
Бо я з таким дїдоводом сїдїти ни буду. (Михайловичі).

5357. а) А я вішов до косьцьола Богу сє молити,
А піп мене заставляє кобилу лупити.
А я єго питаю сє, ци кінь, ци кобила?
Бодай тебе, сьвитий попе, холєра лупила. (Костільники).
Пор. Кольберґ, III, ст. 57, ч. 502.

5358. б) Ой пішов я до церковції Богу си молити,
А піп мине заставєє кобилу лупити.
А я ще си таре дивю, ци кінь, ци кобила,
Богдай тибе, панотчику[1]), хороба лупила. (Підзахарич).

1) Вар. Старий попе.

5359. Ой пішов я до церковції Богу си молити,
А піп істєг сардачину, тай ще хотів бити.
А піп істєг сардачину, а дєк істєг кучму,
А паламар біжит, кричит: тай ще трохи мучмо. (Підзахарич).

5360. А в нашого єґомосції шипочка низенька,
А в нашого єґомосції робота легенька. (Вовків).

5361. Гопна, хлопці, гопна хлопці, гопна небожата,
У нашої попадойки пшениця не жата.
(Гол. II, ст. 436, ч. 604).

5362. Через тебе, поповичу, щом тебе любила,
Усім тонкі сорочечки в буднь походила.
Через тебе, поповичу, через твої шєти,
Та не маю на неділю сорочечки взєти. (Волосів).

5363. На городі гордиян, зелененька гичка,
Любив мене попів син, бо я невеличка. (Біла).

5364. Ой паничу, паниченьку, ти попівский сину,
Ти не хочеш женити сї, я за тобов гину.
Рад бим я сї ожинити, не маю до чого,
Ні у тебе, ні у мене, а то є не много. (Вовчинець).

5365. Ой гуляли та буяли[1]) три попові дочки,
Одна боса, друга гола, трета без сорочки.
Ой гуляли тай буяли три попові сини,
Оден голий, другий босий, третий без чуприни. (Матїівції).

Мшанець (лиш 1-ий куплєт): 1) Ой бо прийшли на весіля.
Пор. Коломийки, I, ч. 1281 і висше ч. 4783—4784.

5366. Ой із гори на долину котит сї шнурівка,
Танцювала з шандарами попикова дївка. (Жураки).

5367. А в нашого єґомосьцє фасолї на ґанку,
Позвольти нам погуляти до самого ранку. (Кнг.).

5368. А в нашого єґомосьцє фасолї на тиції,
Ніхто ми сї ни сподобов, іно пан піддєчі. (Кнг.).

5369. Нїчо я собі ни робю, три любчики маю,
Один попів, один деків, один паламарів.
Попів несе ми колачів, деків несе пива,
Паламарів мене любит, бо я чорнобрива. (Підзахарич).

5370 Ой на горі на високі березова тичка,
А я собі полюбила молодого дечка
Ой бо дечок молоденький хороше сє чеше,
Що вітправит парастас, а все хлїб принесе.
Ой то дечок молоденький хороше таньцює,
А як прийде до церковці, як зазулька кує. (Львів).
Пор. Кол. ст. 115, 1499.

5371. А як[1]) дека ни любити, коли дек декує,
А як прийде недїленька, як[2]) зозулї кує. (Михайловичі).
Волцнїв: 1) Якже. 2) Як у церкві заспіває, аж.

5372. На городї тичка, тичка, менї полїтичка,
За тото мі мати била, жем любила дечка. (Волцнїв).

5373. Там на горі, на гороньцї, росте перелота,
Не дай мене, моя мати, за простого хлопа.
Но дай мене за дечка, руки му біленькі,
Щобим потім не сказала: сьвіте мій гіренький.
Бо мій дечок рано встає, кучарі зачеше,
Засьпіває алилуя, тай книшів принесе. (Дусанів).

5374. Біла гора, біла гора, біла паперова,
Я ни знала, що я буду панї риєнтова. (Жуків).

5375. Кому дати, тому дати, а декови дати,
Бо дек буде ми по смерти савтиру читати. (Михайловичі).

5376. Ой надійшла чорна хмара я з гірки, я з гірки,
Тїкав дячок голий, босий, від чужої жінки. (Нагуєвичі).

5377. Гей у моїм городчику зелененький мачок,
Любив мене, не взяв мене молоденький дячок.
(Гол. II, ст. 431, ч. 576).

10. Власти.

Староста.

5378. Тиче вода спіт города, спіт самого ґанства,
Уженив сї пан староста, нима висїлянства. (Вербіж).

Комісарі.

5379. А в городї пастирнак, зилена му гичка,
Любит мене пан комісар, хоць я нивиличка.
Та най буди нивиличка, коли я білєва,
Пан комісар жовтовусий, а я чорнобрива. (Іванівці).
Пор. Кол. ст. 54, 139. — Пор. також висше 4526 і 5363.

5380. Ой на горі на Самборі викопана ямка,
Ой то-ж ми ся сподобала комісаря мамка.
(Гол. II, ст. 285, ч. 214).

Інженїри.

5381. Най не їдут анзинїрі, най поля не мірят,
Я милого вже не люблю, тай люде не вірят. (Кропив. Н.).

Війти.

5382. Ой із гори високої летїла ворона;
Ой як віта не любити, кой віт оборона? (Нагуєвичі).

5383. а) Ой тадріта мамунцуню, тадріта, тадріта,
Не далисти за паничьи, то дайти за віта.
Не далисти за паничьи, жибим панувала,
То дайти мі хоць за віта, жибим гонор мала. (Войнилів, Григор.).
Пор. Мат. V, ст. 124, ч. 78.

5384. б) Ой тадріта, моя мамко, тадріта, тадріта,
Не далас нї за паничє, то дай нї за війта.
Не далас нї за паничє, щобим панувала,
То дайже нї хоть за війта, щобим гонор мала!
Ой дайже нї та за війта, війтового сина,
Щоби я сї називала війтова дитина. (М. Яцків).

5385. в) Ой тадріта, мамунцуню, тадріта, тадріта,
Ни далас мє за жовняра, дайжи мє за віта.
Ни далас мє за жовняра, хлопцє молодого,
Ой дайже мє, мамунцуню, за віта старого. (Бертешів).

5386. г) Ой тадріта, мамуненько, тадріта, тадріта,
Ни дай мине за наймита, дай мине за віта.
А у віта добрі конї, тай кована бричка,
А я сєду тай поїду як пирипиличка. (Будзанів).

5387. д) Ой тадріта, моя мамо, тадріта, тадріта,
Ни далас мі за лїсного, та дай мі за віта.
Ни далас мі за лїсного по лїсї ходити,
Та дайжи мі за вітойка правойка судити. (Ожомля).

5388. е) Ой тадріта, мої мамцю, тадріта, тадріта,
Не дайте мя за богача, бо богач за віта.
Волите мя мої мамцю, за злодія дати,
Злодій піде у неволю, я буду гуляти. (Біла).
Пор. Коломийки, І, ч. 1977.

5389. ж) Ой тадріта, мамуненько, тадріта, тадріта,
Не дайте мня за богача, бо богач за віта.
Но дайте мня за злодзєя, буду панувати,
Злодзєй буде в кримінаді, я буду гуляти.
Злодзєй буде в кримінадї кайдани носити,
А я буду молодая жовнярів водити! (Лубянки Нижнї).

5390. Ой тадріта, стара мати, тадріта, тадріта,
А хто буде свинї пасти, як піду на віта? (Вільки, Вовків).

5391. У нашого пана віта пасові чоботи,
Бо він ходит на зальоти кождої суботи. (Нагуєвичі).

5392. А в нашого пана війта конї воронії,
Повивозив до Бережан хлопцї молодії. (Мечищів).

5393. а) Ой коби ми Господь поміг с полонини зійти,
Подєкую всї громадї, тобі пане війте.
Що я тобі переорав, ой ци перекосив,
Що ти за мнов, пане війте, посторонки носив?
Ти не знаєш, пане війте, та де їх подїти?
Піди собі в свою хату, та вівіший дїти. (Матїївцї).

5394. б) Чи я тобі, пани віти, межу пирикосив,
Що ти за мнов, пани віти, посторонки носив?
А ти знаєш, пани віти, де їх маєш дїти,
Возьми собі до домоньку та повіший дїти. (Жур).

5395. Як жи віта ни любити, коли віт хороший,
А на вітї камізелька за громадскі гроші. (Ожомля).

5396. а) Ой як війта не любити, коли одна рада:
Як війт купит горілоньки, заплатит громада. (Шишківцї).

5397. б) Та я собі молоденька, молоді ми лїта,
Та я собі сподобала молодого віта.
Що віт піде я до коршми, то все нова рада,
Що віт купит горівочки, заплатит громада. (М. Яцків).

5398. в) Поки була я молода, була тому рада,
Війт горівки ми купував, платила громада.
Війт горівки ми купував, солодкого меду,
За рученьку потискає, я до дому веду. (Підзахарич).

5399. г) Ой зацвила Отинія дзелененьким цьвітом,
Якім була молоденька, любилам сї з вітом.
Та як віта не любити, коли віт хороший,
А у віта у коморі повна діжка гроший.
Ой як віта не любити, коли паньцка рада,
Як набере оковити, заплатит громада. (Пасїчна).

5400. д) Ой чірвона калиночка тай з біленьким цьвітом,
Як я була молоденька, любилам си з вітом.
А віт іде на сесїю, а я тому рада,
Бо вітови по крейцару скидає громада.
А вітови громадочка по крейцарикови,
А віт минї шо вечіра по колачікови.
А віт минї колачіків, а віт минї меду,
А віт минї сороківців біленьких, як леду. (Усте над Черем.).

5401. е) Ой зацвила калиночка білесеньким цьвітом,
Закім була молоденька, любилам си з вітом.
А віт піде на сесїю, а я тому рада,
А віт менї горівочки, заплатит громада.
А віт менї горівочки по ґрейцарикови,
А віт менї на закуску по колачикови.
Дай Господи милосердний, та як буде на рік,
Як я буду за вітиху, піди фустка на бік. (Топорівцї).

5402. Ти си мислиш, пани віти, будиш панувати,
А ти підеш до Самбора димкє малювати. (Ожомля).

5403. Ти гадаєш[1]), пане віте[2]), що я тї сї бою,
А я твою дївчиноньку[3]) по вуха[4]) заголю. (Вільки Мазов.).

Журів: 1) А ти гадав. 2) Ґосподару. 3) Ґосподиню. 4) По пояс.— Кнїгиничі: 1) А ти кажеш. 4) По пояс.

5404. А я хлопець молоденький не бояв ся віта,
Та наробив покаяня на поперек сьвіта. (Хотїнь, Довга Войнилів.).

5405. Ти бірове, біровочку, половина пана,
Постілочка устілена порохом припала.
Ти бірове, біровочку, та що я ти вдїяв,
Та ти за мнов молоденьким мотузїчко тїгав. (Уйбард).

5406. При тім боцї, при потоцї, там смерека клата:
Яка у тя, бировику, посестра горбата?
Черевище ги кошище, очи гий би видрав,
Якусь собі, бировику, посестрицю вибрав?
(Гол. IV, ст. 502, ч. 72).

5407. У нашої війтової сокіл на воротїх,
А війтова боса ходит, а війт у чоботїх.
Сидит си війт коло стола, дрібне листє пише,
А війтова на запічку дитину колише.
Ай бо ти пєш, та гайнуєш, а я боса ходжу,
Коло твої худобини по колїньця броджу.
Ай почекай, жено моя, не будеш бродити,
Будут мої коровиці Жидівки доєти. (Волосянка).

5408. Ой піду я до Лютовищ, та си колач купю,
Ой няй віта біда возьме, я вітову любю. (Мшанець).

5409. Іди, іди, синунцю мій, до нашого віта,
Там є дївка мальована, іно не робітна. (Дидьова).

5410. Коло млина ясенина, була би сопівка,
Ой нїхто так не танцює як вітова дївка.
Ой нїхто так не танцює як вітова дочка,
Кости би сї розлетїли, як би не сорочка. (Манява).

5411. Ой на фуйнї луговина, червона калина,
Не піду я за нікого, лиш за війта сина.
Там подоба, там подоба, там то подобойка,
Там то личко, там то очка, як у соколойка. (Орелець).

5412. Ой у лузї на галузї сова воду пила,
А війтиха свого сина коромислом била.
(Гол. IV, ст. 450, ч. 48).

5413. Ей нїхто так ни гуляє, як вітові сини,
Йиден голий, другий босий, третий без чуприни (Михайловичі).
Пор. висше ч. 5365.

Писарі.

5414. Летїв пташок попід[1]) дашок та погубив пірє,
А я того хлопцї любю[2]), що пише папірє.
А я того хлопцї любю[2]), що пише карточки[3]),
Що перед ним люди добрі[4]) знимают[5]) шепочки. (Волосів).

Гвізд: 1) Понад. 2) Я такого любка маю. 3) Листочки. 4) Старі люди. 5) Здоймают.

Пор. Мат. V, ст. 128, ч. 114.

5415. Ой на ставу, на ставоньку вода ся колише,
Я такого хлопця люблю, що в покою пише.
Люби, доню, люби, доню, а я тому рада,
Щоб на тебе, моя доню, робила громада. (Нивиці).

5416. Ой як би ту курку вбити, шо куріта водит,
Як би того полюбити, шо в жупані ходит?
Ой як би ту курку вбити, шо раненько встає,
Як би того полюбити, шо письма читає?
А я ту курку убила, шо куріта водит,
А я того полюбила, шо в жупані ходит.
Я вже ту курку убила, шо раненько встає,
Я вже того полюбила, шо письма читає. (Орелець).

5417. А на моїм подвіреньку росте яворочок,
Там то мені сподобав сї писарів синочок. (Желдець).

5418. Ой була я на празнику, тай на писарівці,
Заробила на коралї штири сороківці. (П. Ст. Б. 1865).

Жандарми.

5419. Ой то ми сї сподобали миленького очи,
Ни бою сї нї шендерів, нї темної почи.
Ни бою сї нї шендерів, нї якого суду,
Бо я така молоденька без любка ни буду. (Чорні Ослави).

Фінансові стражники.

5420. Як фінанца не любити, коли молоденький,
Жупан чорний, палаш довгий, ковнїр дзелененький. (Озеряни).

5421. а) З відти ту ся захмарило, з відти ясна гора,
Не йди дївко за парубка, йди за ревізора. (Хотїнь).

5422. б) А звітти ся захмарило, звідти ясна зора,
Ни йди, дївко, за парубка, чекай лївізора. (Невід.).

5423. Ой попід гай зелененький, попід гай із гори,
Ховай, жінко, дуган в ташку, ідут левізори!
Уж година по полуднї, не є ревідунку,
Добудь, жінко, дуган з ташки, наложи ми в люльку!
(Гол. IV, ст. 501, ч. 67).

5424. То пасав я білі гуси, то пасав, то пасав,
А я в свої Марисуни лївізори застав. (Кропив. Н.).

Будники.

5425. Ни запирай, пани, рампу, бо їде машина,
А в машинї машинїста з чорними вочима. (Михайловичі).

Посіпаки.

5426. Яка така посіпака, що вона шукає?
Не дивит сї назад себе, що штанів не має. (М. Яцків).

Ріжна старшина.

5427. Не бою ся ані пана, ані оконома,
Коли стала за вітика моя оборона. (Кропив. Н.).

5428. Не буде ня ні віт бити, ні сендзя судити,
А ми двоє, серце моє, будем ся любити. (Кропив. Н.).

5429. Як я була молоденька, я віта любила,
Віт горівку купував, громада платила.
Віт горівку купував, а застемпца меду,
А присїжний за рученьку: До дому відведу. (Іванівка).

5430. Ай поки я та любила писарі та віти,
Та я мала молоденька шо до коршми війти.
Їден купив горівочки, другий купив пива,
Третий бере за рученьку: Ходи сюда, мила. (Кропив. Н.).

5431. А Господи ми поможи до царства допасти,
Молодого Міхайлика на віта покласти.
Міхайлика та на віта, а Йвана на пана,
А Петруся на касїря, сїда, ріда й дана. (Підзахарич).

5432. Ой прийшов я до села, громада бідує,
І піп дре і дек дре, і Жид не ларує. (Григорів, Кульчицї).

11. Злочинцї.

Опришки.

5433. Ой підемо, пани брати, я в гори, я в гори,
Та начешим кучириків понат чорні брови. (Кнг.).

5434. Тай піду я в полонину, та піду я в гори,
Тай вівизу файні люпцї шовку на забори.
Як узєла файна люпка шовком вишивати,
Ни встигав я файні люпцї шовку добирати. (Усте над Черем.).

5435. Ой підемо, пане брате, аж у синї гори,
Та принесем[1]) заполочи дївкам на чембори. (Пасїчна).

Рибно: 1) Наберемо.

Пор. Гол. II, ст. 308, ч. 338 і IV, ст. 458, ч. 112. — Ж. Павлї, ст. 201. — Кольберґ, III, ст. 65, ч. 642.

5436. а) Ой пійдеме, товаришу, в зимі на Ясїнє,
Винесеме молодицям бульбів на насїнє. (Волосянка).

Пор. Ж. Павлї, ст. 201. — Кол. ст. 78, 445.

5437. б) Ой підемо, пане брате, я в тото Ясїнє,
Та принесем мандибурки дівкам на насїнє.
Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Та уже сї, пане брате, звідтам не вернемо. (Пасічна).

5438. Ой підемо, пане брате, в гори на весїлє,
Принесемо дівчитонькам зеленого зїлє. (Волцнїв).

5439. Ей підемо, пани брати, в гори на висїлє,
Тай принесем чорнобривцю дівкам на насїнє. (Сгр.).

5440. Ой підемо, пане брате, я в гори, я в гори,
Принесемо дівкам цукру, молодицям соли. (Волцнїв).

5441. Ой підемо, пане брате, на високі гори,
А там будем рабувати ляцкії комори. (Хотїнь).

5442. Ой підемо, товаришу, за високі гори,
Тай будемо розбивати жидівські комори.
Їден буде розбивати, другий вартувати,
Третий буде на подвіру Жидів мордувати.
Ой підемо, товаришу, підемо, підемо,
Де широко, де глубоко, там перебридемо. (Старі Богородчани).

5443. Ой підемо, пани брати, я в гори, я в гори,
Там будемо розбивати жидівскі комори.
Ой комори розібємо, горівку випємо,
А молоду шинкарочку на дверох прибємо. (Жур.).

5444. Ой хлопцї ми, пане брате, а всї смо хороші,
Ходїм, будем розбивати, будем мати гроші.
Ой підемо розбивати я в гори, я в гори,
Та будемо розбивати жидівскі комори.
Не вчив я сї розбивати, не вчив я сї красти,
Лише сїно громадити тай в копицї класти. (Задарів).

5445. Ой ми, братя, вба єднакі, оба смо хороші,
Ой підемо розбивати, будем мати гроші.
Ой будемо розбивати жидівські крамницї,
Та будемо напувати чужі молодицї. (Жураки).

5446. Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
На широкій оболони там ся розійдемо.
На широкій оболони, там де густї хопти,
Най ся шляхта не мішає межи прості хлопи. (Буцнїв).
Пор. Коломийки, I, ч. 157.

5447. Напиймо сї, пане брати, води студеної,
Та підемо добувати пані золотої. (Пасїчна).

5448. а) Ой піду я в лїси, гори, на велику пущу,
Ой там я сї замурую, нїкого ни пущу. (Жур.).
Пор. Гол. II, ст. 454, ч. 690.

5449. б) Ой піду я в полонинку, у май нижню пущу,
Та там я ся зарубаю, нїкого не пущу.
Та лем тоту дївчиницю с чорними очима,
Оби мінї молодому водицї носила.
(Гол. IV, ст. 504, ч. 82).
Пор. Де-Волланъ, ст. 47. — Кол. ст. 79, 479.

5450. Ей підемо, пане брате, та в гай зелененький,
Тай щоби нас не здогонив хлопець молоденький. (Михайловичі).

5451. Свистом, кажи, свистом, свистом, калиновим листом,
Ни сам жи я тутка прийшов, али з товариством. (Чорні Ослави).
Пор. Мат. V. ст. 126, ч. 92.

5452. Пішов любко у опришки на штири недїлї,
Чей принесе своїй жінцї сороківцї білі.
(Гол. II, ст. 301, ч 300).
Пор. Мат. V, ст. 152, ч. 267.

5453. Та закі сми з товаришем я в купцї ходили,
Та за нами шандарики ланцушки носили.
Пересталим з товаришем я в купцї ходити,
Перестали шандарики ланцушки носити. (Орелець).

5454. Ой гуляйте, леґіники, гуляйте по тихо,
Тай укито сорок дубів тай на ваше лихо.
На що дуби бай рубати, на що їх псувати?
Але треба в Станїславі ратуш будувати.
Та віт коли в Станїславі ратуші будуют,
Та вже-ж наші леґіники дома не ночуют.
Як лишили в Станїславі ратуш будувати,
То зачели леґіники дома ночувати. (Шешори).

5455. Та їкій я волоцюга, та їкій я лайдак,
А я бучок під сардачок тай до люпки гайда. (Устє).

5456. а) Любив їм тї, дївчиночко, тай любити буду,
Лиш на твоє подвірічко ходити ни буду.
Та ходити та ни буду, бо ходити дарма,
Куда я си повиртаю, ловит мине варта. (Устє).

5457. а) Та за люпку шибиниця, за люпку ниволя,
Я до люпки в вечір піду, дій си божа воля.
Та за люпку шибиниця, та за люпку ганьба,
Куда я си повиртаю, ловит мине варта.
Шо-ж ми варта я зробила, шо нї сокотила?
Спав я люпці тай на руці, захопила днина. (Устє).

5458. С того боку на тамтой бік комар воду носит,
Там дївчина козаченька на вечеру просит.
Ой вже менї, дївчинонько, вечері не мила,
Ой то й мене бережиньска варта засмутила. (Коропець).

5459. Ой возьми си, дївчинонько, горівоньки кварту,
Перенеси, передопчи бережиньску варту. (Вовків).

5460. а) На високій полонинї зацвила могила,
Чи я умру, чи повисну, раз мати родила. (Устє над Черем.).

5461. б) На що-ж тобі, пане брате, торбину двигати?
Лїпше тобі, пане брате, людий розбивати.
Чи знаєш ти, пане брате, що будем дїяти?
Виріжемо песїх Ляхів[1]), будем панувати.
Чи видиш, ти пане брате, за лїсом могила?
Чи ти умреш, чи повиснеш, раз мати родила. (Зал. ст. 194).

1) Залеский кладе всюди зам. Ляхів — враг'в.

5462. Ой ковала зазуличка трома голосами,
То си, брате, утїмнеє ходєчі лїсами.
То си, брате, утїмнеє, та найдусші в лїтї,
Тому добре, тому добре, шо на вільнім сьвітї.
Тому лихо, тому лихо, шо сидит в неволи,
Берут єго до катушів, як Жидів до школи.
А в лїсї си смашно ни їст, смашно ни всипає,
Єго душка у заскіпі, куда поступає.
Єго душка у заскіпі, а серце ни вгріте,
Усе куда та поступит, все кричут: Ловіте! (Підзахарич).

5463. Не багато леґіники гуляли, гуляли,
А за ними молодими ровту ізбивали.
Тато ровта, тато була волоского пана,
Ой та пішли, тай зловили леґіня Івана.
Ой колис хотів, леґіню, та на сьвітї жити,
Не йти було тай до коршми горілочки пити. (Зал. ст. 196).

5464. Ой кувала зазуленька на куті, на куті,
Та вже ведут Василика у желізнім путі. (Кропив. Н.).

5465. Закувала зазуленька у лісї на пруті,
Видут, видут миленького я в жилїзнім путї. (Пасїчна).

5466. Волїлас мя, моя мати, в болото веречи,
Ніж мя мали печенїжскі гайдуки стеречи.
(Гол. II, ст. 297, ч. 280).

5467. Ой втратив я щістє, долю тай через своволю,
Ой у містї на риночку, миленька, з тобою. (Чорні Ослави).

5468. Ой кували зазулечки, зазульки сивенькі,
Ой то мене позабули всї мої миленькі.
Лише мене не забула любка Парасина,
Я все мінї до неволї їсти приносила.
Приносила їсти, пити, сорочки біленькі,
А все мінї нагадує за давні миленькі,
Ей кажу, Парасино, не докучай минї!
. . . . (Матїївцї).

5469. Ой ішов я з Тернополї с тїшкої неволї,
Тай погубив я кайдани по високі горі. (Кнг.).

Гайдамаки.

5470. Ой я в свої мамунцунї єден єдиначок,
Або з мене буде ґазда, або гайдамачок. (Нагуєвичі).

5471. Альбо буду збуйом, збуйом, або гайдамаком,
Альбо буду я в цїсара найстаршим вояком. (Жур.).

5472. Їдут брики із Улики, все ковані конї,
Ходїм, братя, в гайдамахи, чуєм за червоні!
(Гол. II, ст. 300, ч. 299).

5473. Як я тоту коломийку зачую, зачую,
Через тоту коломийку дома не ночую.
Через тоту коломийку, через тоті Ляхи,
Прийде ми сї в розбій піти[1]), або в гайдамахи.
Наші Ляхи, гайдамахи, Вкраїну зрубали,
Течут річки кервавії темними лугами. (Рибно).
Пасїчна: 1) Або піду в синї гори.
Пор. Коломийки, I, ч. 159 і 284. — Ж. Павлї, ст. 205.

5474. Гей ви Ляхи, гайдамахи, що ви наробили?
Течут річки кервавії з гори на долину.
Течут річки кервавії, течут сльозавії,
А все тото наробили Ляхи завидії. (Грабовець).

5475. Скачи коню підо мною широко ногами,
Бо йдут Ляшки-гайдамачки в погони за нами. (Перегінсько).

5476. а) Коби ми ся тай дуб розвив тай берези білі,
Ой пішов бим в гайдамахи на штири неділї.
Коби ми ся тай дуб розвив, зелена ялиці,
Не єдная пуста сталаб жидівска крамниці. (Ж. Павлї ст. 201).
Пор. Кол. 78, 443.

5477. б) Коби ми ся тот бук розвив, тай берези білі,
Ой пішов бим в гайдамахи хоть на три неділї.
Коби ми ся бучок розвив, я топорець в руки,
Через гору високую, най не брешут суки!
(Гол. II, ст. 300, ч. 297).
Пор. Ж. Павлї, ст. 196.

5478. в) Ой піду я в гайдамаки, хоть на дві неділї,
Коби ми ся бучок розвив, дві березї білі.
Та не в тії гайдамаки, що то розбивают,
Іно в тії гайдамаки, що дївчат кохают. (Біла).

5479. г) Коби ми сї бучок розвив, дві берези білі,
Я би пішов в гайдамахи на штири неділї.
Ой не тоти гайдамахи, що бют, розбивают,
А лиш тоти гайдамахи, що пют та гуляют. (Волосів).

5480. д) Молодиції, брате, любю, до дївчини піду,
Порадю си с товаришим, я ни впаду в біду.
Та впав жи я, кажи, в біду, аж по самі пахи,
Та ни піду я в опришки, али в гайдамахи.
Та ни в тоті гайдамахи, шо бют та рубают,
Али в тоті гайдамахи, шо пют та гуляют. (Усте над Черем.).
Пор. Ж. Павлї, ст. 205.

5481. е) Коби ми сї бучок розвив, дві берізки білі,
Пішов би я в гайдамаки на штири неділї.
Та не в тоти гайдамаки, що бют, та рубают,
Але в тоти гайдамаки, що пют, та гуляют
Та не в тоти гайдамаки, що по полю робєт,
Але в тоти гайдамаки, що сї Богу молєт. (Березів).

5482. Що будемо порабєти, Анничко, панничко?
Набило сї гайдамахів повнеє сінєчко.
Набило сї гайдамахів, набило, набило,
Ой що будем порабєти ти душко, Аннино?

Ой де будем ночувати, де будемо спати?
Та в милої на подвірю, коло її хати.
Ой коби то коло хати, а то коло кучі,
Якім зачєв утїкати, погубив онучі. (Волосів).

5483. Ой на минї гайдамашки подерли сорочку,
Тай за тую дївчиноньку, що ходит в віночку.
Ой не ходи, парубочку, до тої білявки,
Білявка ти виссе личко, не треба ти пявки. (Дусанів, Хотїнь).

5484. Попід гору високую ідут гайдамашки,
Ведут мою білявину бидва за підпашки. (Коропець).

5485. Ой казала стара мати до старого тата:
Згодувавіс гайдамаку тай водит дївчата.
Ой казала стара мати до старого: Чуєш,
Згодувавіс гайдамаку, в дома не ночує.
Ей казала стара мати: Ожени ся, сину,
Най не ходит, най не плаче, молода дївчина. (Буцнїв).

5486. Шумє верби коло греблї, до дївчини чути,
Віддавай си, дївчиночко, бо вже не возьму тї.
Віддавай си, дївчиночко, будеш менї сваха,
Най не кажи твоя мама, що я гайдамаха.
Я нїкого тай не убив, тай не розбиваю,
До дївчини зпізна ходжу, бо я ї кохаю.
До дївчини спізна ходжу, с пізної вичєрі,
Захлюпаю в кватиречку: Втвори, теще, двері.
Втвори, кажу, теще двері, най води напю си,
Чи хороше дївчє маєш, та най подивю си.
Не пив же я тої води, лишень нахєлив си,
Сподобав я тото дївчє, лишень подивив си. (Кобаки).

Злодії.

5487. Ясеницка коломия з верху ся бичує,
А як злодїй конї краде, господар не чує. (Нагуєвичі).

5488. Сидит медвідь на колодї, кукурудзу пражит,
Який злодїй вівцї пас, ще гірший ватажит. (Кропив. Н.).

5489. Кобис була, дївчиноньо, гарбузів ни крала,
Була бис сї, дївчиноньо, в осени віддала.
А як тобі, дївчиноньо, тай не було стидно,
Щос ґарбузи поховала, фостик було видно. (Жур.).

Пор. Кольберґ, III, ст. 24, ч. 163—164.

Кримінал.

5490. Ей казали старі люди, вогорили діти,
Що я буду за дівчину в Самборі сидіти. (Явче).

5491. Ой дубино зелененька, я тє вікном виджу,
Ти дівчино молоденька, я в гарешті сиджу. (Іванівка).

5492. Зилен дуби, зилен дуби, здалека ті виджу,
Подиви сї, моя мила, я в арешті сиджу. (Кнг.).

5493. Подивю ся у віконце тото що в повалї,
Ой ти, моя білявочко, сиджу в криміналї. (Мшанець, З.).

5494. а) Ой, ой, ой, моя мамко, в криміналї сиджу,
Ой, ой, ой, моя мамко, а далеко виджу.
А як прийшла моя мила та заговорила:
Замочки сї повмикали, брама сї втворила. (М. Павлик).

5495. б) Ой випю я кватирочку, тай похилю далї,
Подиви сї, файна рибко, сиджу в кремінал.ї
Ой як прийшла файна рибка тай заговорила,
Ланцушки сї розірвали, брама сї втворила. (Ценїв).

5496. в) Ой напю ся горівочки, тай посуну далї,
Вийди, вийди, моя мила, бо я в криміналї.
Ой як вийшла моя мила, та заговорила,
Замочки ся поломали, брама ся втворила. (Кропив. Н.).

5497. Ой на гові нивка, нивка, я кінця не виджу,
Втїшили ся вороженьки, що в арештї сиджу.
Не тїште ся, вороженьки, не тїште, не тїште,
Заберіт си посторонки, ідїт ся повісьте.
Ви гадали, вороженьки, що там буду гнити?
Верну я ся до домоньку й назад буду бити.
Ой ци буде кримінал, ци буде неволя,
Ой ще буду я вас бити, дїй ся божа воля. (М. Павлик).

5498. А сидїв я в криміналї, іще сї ни каю,
Скоро вийду з криміналу, зараз віта спалю. (Ожомля).

12. Вандрівка.

5499. а) Ой підемо, пани брати, підемо, підемо,
Де широка доріженька[1]), там сї розійдемо. (Іванівцї).

Волцнїв: 1) Уличенька.

5500. б) Ой підеме, товаришу[1]), підеме, підеме,
Де найдеме[2]) дві дорозї, там ся розійдеме. (Волосянка).
Пісочна: 1) Пане брате. 2) А де буде.

5501. в) Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Пан Біг знає, пане брате, ци ми сї вернемо. (Войнилів).

5502. г) Ой підемо, пани брати, підемо, підемо,
Де широко, де глибоко, там пирлинемо. (Подусильна, Іванівка).

5503. Ой підемо, пане брате, горами, долами,
Тай не одна білявочка заплаче за нами.
Ой підемо, пане брате, підемо, підемо,
Та вже-ж ми ся, пане брате, зараз не вернемо. (Задарів).

5504. Ой підемо, пане брате, від села до села,
Ой всюди нам молоденьким дорога весела. (Вороблевичі).

5505. Гоя моя, гоя моя, та ще нинї гоя
А завтра же повандрую, головонько моя!
(Гол. II, ст. 296, ч. 273).

5506. А я в полї наробив ся, та лїг собі спати,
Нагадав си файну любку[1]), треба вандрувати. (Хотїнь).
Григорів: 1) За білявку.

5507. Ой горонько високая, пускай корінечко,
Бувай, мила, здоровенька, аж до осінечка. (Жураки).

5508. Ой ту ду, ду, ду, ду, ду, ду, на осінну груду,
Коби борзо до недїлї, я вже ту не буду. (Нагуєвичі).

5509. Яка була весна красна, я не виснувала,
Скортїла мнї вандрівочка, я повандрувала. (Пасїчна).

5510. Яка була весна красна, ми не веснували,
А як прийшла мандрівочка, ми помандрували. (Губичі).

5511. а) Ой як піду[1]) з свого села тай[2]) слїди заберу[3]),
Най сї вродєт виногради, а я[4]) сї не верну[5]). (Пасїчна).
Іванівка: 1) Ой підемо. 2) Фсї. 3) Заберем. 4) Ми вже. 5) Вернем.

5512. б) Ой піду я з того села, тай слїди заберу,
А най верби грушки родят, я сї вже ни верну. (Іванівцї).

5513. Як я піду[1]) з того села, зовсїм заберу сє[2]),
Та най верба грушки родит, а я не верну сє. (Дусанів).
Пісочна: 1) Ой піду я. 2) Піду си, піду си.

5514. Та най вродєт верби грушки, а тополї рижки,
Бувайти ми здоровенькі, мої товаришки. (Пасїчна).

5515. Та я піду с того села, тай заберу слїди,
Тай я вже в тім селї нашім та навидів біди. (Кропив. Н.).

5516. Колисте ся навернули, а я піти піду,
А як менї лихо буде, а я лишу біду. (Кропив. Н.).

5517. Нидавном сї ожинив, минув рік в питрівку,
Биру дїти у торбину, тай йду на вандрівку.
Як вандрую, так вандрую, ставєм спочивати,
Висипавєм дїти з торби, зачив рахувати.
Як рахую, так рахую, нарахував двоє:
Гонив би ти дїтько матїр, я взяв з дому троє. (Іванівцї).

5518. А нинї я тутка, тутка, а завтра я піду,
Ой хто буде припадати коло мого слїду?
Буде мати припадати, буде жалувати,
Дрібненькими сльозоньками слїди заливати.
Ой нинї я тутка, тутка, а завтра де инде,
Відти мене визирайте, відки сонце зийде!
(Гол. II, ст. 301, ч. 303).

5519. Ой на що-ж ми ручку даєш, коли мі не знаєш?
Щаслива ти дороженька, куди гадку маєш. (Пасїчна).

5520. А я нинї тутка, тутка[1]), а завтра вандрую,
А я тобі, пани брати, дївчину дарую[2]).
Та ни даруй, пани брати, нікому на силу,
Як ти така любка мила, повісь си на шию. (Іванівцї).
Батятичі: 1) Тутай, тутай. 2) Дївча подарую.

5521. Ой піду я з того сила, на брамі напишу,
А як піду з того сила, кому милу лишу? (Іванівцї).

5522. Ой дубку мій зелененький, тай дубку мій, дубку,
Тай як піду з Кривенького, комусь лишу любку. (Невід.).

5523. Сиві конї запрягаю, сивими поїду,
На кого я любка лишу, як вітси поїду?
Ой маю я товаришку, що я з нев ходила,
Я ї любка подарую, щоби го любила.
Бодай же ти так здовова, що го подаруєш,
Коли ти го вірне любиш, то з ним повандруєш. (Павлик).

5524. А вже вечир вичиріє, а вже сонци нисько,
Пускайти нас до домоньку, до дому ни блисько.
А вже вечир вичіріє, соненько варує,
Ой десь моє закохане до мени вандрує. (Жур.).
Пор. висше ч. 5081—5082.

5525. Ой як піду з свого села на друге селенько,
Комусь буде сумно, сумно, мені веселенько. (Пасїчна).

5526. На сім боцї вогонь горит, на тім боцї димно,
Як я піду с сего села, комусь буде дивно.
На сім боцї вогонь горит, на тім боцї жар, жар,
Як я піду с сего села, комусь буде жаль, жаль!
(Гол. II, ст. 358, ч. 600).
Пор. Купчанко, ст. 440, ч. 123. — Кольберґ, III, ст. 15, ч. 52—53.

5527. Летит ворон з чужих сторон та крильцями фай, фай,
Як я піду з сего села, комусь буде жаль, жаль!
Летит ворон з чужих сторон, а він не голоден,
Ой той буде жалувати, хто мене не годен.
(Гол. II, ст. 358, ч. 601).
Пор. Кольберґ, III, ст. 15, ч. 54.

5528. Ой[1]) то ми сї полюбили на великі жалї,
Ти сї лишиш, любку, тутки[2]), а я піду[3]) далї. (Пасїчна).
Трускавець: 1) Ей. 2) А ти се ту я лишаєш. 3) Їду.

5529. Ой Господи милосерний, злїзь тай подиви сї,
Куди мої рідні братї порозходили сї.
Єден пішов лугом, лугом, другий пішов крайом,
Третий пішов серединов тай зістав капральом. (Дусанів).

5530. Лиш піду я до Сигота, та стану у пана,
Щоби за мя нїхто не знав, нї мій муж, нї мама.
(Гол. II, ст. 451, ч. 678).

5531. Ой піду я с свого села тай піду, тай піду,
Через свою маму, тата і через сусїду. (Пісочна).

5532. Ой засьпівай, сивий пташку, на зеленім вершку,
Ой не буду у сїй землї, піду на угерску.
(Гол. II, ст. 249, ч. 11).

5533. Ти покинеш молотити, я покину ґазду,
Тай підемо в полонину шукати гаразду. (Дусанів).

5534. Ой ти, Яцю, покинь працю, я покину ґазду,
Та підемо на Вкраїну шукати гаразду. (Сгр.).

5535. Ой ти лиши вітця, неньку, а я лишу ґазду,
Тай підемо до Канади шукати гаразду. (Хотінь).

5536. Ой Канадо, Канадочко, маєш поле много,
Звербувалас з Ґаліції ґазду не й одного. (Ямниця).

5537. Ой поїхав мій милейкий та до Гамерики,
То ми возьме черевики з нової фабрики. (Мшанець).

5538. Ой Господи милостивий, що я учинила,
Що я свого милейкого за море пустила! (Мшанець).

5539. Будь здорова, родинонько, бо я від'їжджаю,
Вріднім селї добре бути, но щастя не маю.
Не жури ся, родинонько, я сє й сам не журу,
Якось буду в сьвіті жити про свою натуру. (Денисів).

5540. Будь здорове, село рідне, бо вже від'їжджаю,
Ци я більше в тобі буду, сам Бог тілько знає. (Денисів).

5541. Ой піду я з Григорова, ой піду, ой піду,
А хтож буде припадати коло мого слїду?
Тай не буде припадати нї брат, нї сестрицє,
Але буде припадати чужа чуженицє. (Григорів).
Пор. Сал. ст. 7, ч. 35.

5542. Долом, долом, долинами, пшеницї ланами,
Мандрувала дївчинонька з чорними бровами. (Денисів).

5543. Ой ти явір зелененький, тай поколиши си,
Ой як піду вандрувати, любко, не лиши си.
Ой як піду вандрувати, заберу слїдочки,
Та напишу з реґіменту до свої дївочки.
Тай напишу з реґіменту до свої дївчини,
Шоби вна си не віддала без мої причини.
Шоби вна си не віддала, на мене чікала,
Шоби свою росу косу в троє заплїтала.
Рости косо до пояса, на поясу квітка,
Ой ти не мій парубочок, я не твоя дївка. (Орелець).

5544. Ей родино, родиночко, тай родичі мої,
Прийдіт, прийдіт посмотріти пробиванки мої!
(Гол. II, ст. 451, ч. 676).

13. Письменні.

5545. Коби тоту курку мати, що куріта маї,
Коби того полюбити, що писати знаї. (Горуцько),

5546. Ой зза гори високої когутєтко піє,
Ни жєль того полюбити, шо писати вміє.
Ни жєль того полюбити, ни жєль го кохати,
Бо він вміє шо неділї гроші рахувати. (Орелець).
Пор. Кол. ст. 58, 309.

5547. Тешу дуба, тешу дуба, а дуб ся колише,
А я того хлопця люблю, що дрібненько пише.
Тешу дуба, тешу дуба, а дуб ся хитає,
А я того хлопця люблю, що книжку читає. (Біла).

5548. а) Ой на ставу, на ставочку, вода ся колише,
Я такого хлопця маю, що за столом пише. (О. Коцан).

5549. б) Ой у лузї на галузї сова ся колиши,
Ой я того любка маю, що дрібонько пиши. (Перегінсько).

5550. в) Вітер віє, вітер віє, трава ся колише,
А я того хлопця люблю, що в покою пише. (Желдець).
Пор. висше ч. 5415.

5551. Заріж тото когутятко, най рано не піє,
Я такого любця маю, що писати вміє. (Мшанець, З.).

5552. Ой тото би[1]) писарчики[2]), не переписали[3]),
Що ми собі[4]), серце моє[5]), перещебетали.
Ой тото би[6]) писарчики в папір[7]) не зложили,
Що ми собі[8]), серце моє[9]), не наговорили[10]). (М. Яцків).

Пнїве: 1) То би тоти. 4) Двоє. 6) То би тоти. 7) У лист. 8) Двоє. 10) Переговорили. — Войнилів: 1) То би наші. 3) В письма не списали. 4) Вбидві. 5) Товаришки. 6) То би наші. 7) В письма. 8) Вбидві. 9) Товаришки. 10) Переговорили. — Дальші варіянти мають тільки перший куплет. Гвізд: 1) Ви би тото. 3) В папір не списали. 4) Обі. 5) З товаришков. — Григорів (рогат.): 1) Писарики-б. 2) Моя мила. 4) Двоє. — Хотїнь: 1) Щоби були два писарі, то би не списали. 5) Молоденькі. — Кропивник Н.: 1) Хоть би були. 3) То би не списали. 4) Двоє.

Пор. Мат. V, ст. 138, ч. 176. — Де-Волланъ, ст. 53.

5553. Вже би того ни списали на волові шкірі,
Що ми вбоє, серце моє, перещебетїли. (Явче).

5554. Ой гуляло штири парі, а всї собі рівні,
Ой буду я лист писати, де бабуня рідні. (Глядки).

5555. Ой вивела яструбиця маленькі потятка,
Ой я ними листок пішлю до мамки і татка. (Волосянка).

5556. Ой забрала вода мости, тай перекладини[1]),
Не маю ким передати листа до дївчини[2]).
Не маю ким передати, нї переказати,
Ой чи хора, чи здорова, рад би я то знати[3]). (Вовків, Грг.).

Іванівцї: 1) Пирикладочки. 2) Любочки. 3) Чи здорова, чи хороша, чи буди вмирати.

5557. Ой писав бим на папери, паперу ни маю,
Ой їхав бим за папером, дороги ни знаю. (Михайловичі).

5558. Анї менї перейти, анї переплисти,
Анї менї до милого написати листи.
Анї менї перейти, нї переплинути,
Анї менї миленькому коня завернути. (Желдець).

5559. Ой туга ми на серденьку, туга не жарточка,
Коби прийшла від милого хоть їдна карточка. (Кропив. Н.).

5560. Ой чи в тебе, мій миленький, серденько каменне?
Ой чому ти не напишеш карточки до мене? (Перегінсько).

5561. Ой червоні два голуби тай сїли на дуби,
Ой відпиши до мя картку, соколятко люби.
Ой відпиши до мя картку та сам опиши ся,
Та до мене молодої низенько вклони ся. (Перегінсько).

5562. Ой напиши, любку, карту, подай воронопьцї,
Най я знаю, що ти робиш, в чужій сторононьцї. (Іванівцї).

5563. Напиши но, люпку, картку та дай ворононьцї,
Най я знаю, що сї діє, в чужі сторононьцї.
Напиши но, люпку, картку та дай минї знати,
Ци минї сї віддавати, ци тибе чикати. (Врб.).

5564. Напиши ми, мій миленький, карточку, карточку,
Ци ти маєш, ци ни маєш, я в минї гадочку?
Я напишу, моя мила, я дві, ни їдную,
Що я маю за тобою тугу виликую. (Явче).

5565. Ой думаю, мій миленький, думаю, думаю,
Напиши ми білу карту, бо не витримаю.
Паперу бим не жалував, сьвічка ми загасла,
Пюрце ми ся розкололо, темна нічка зайшла. (Біла).

5566. Ой зацвила гряда з маком, ноно ся колише,
Чому рибця стародавна листок не напише?
Хотїв він до ня писати, темна нічка зайшла,
Перце му ся поломило, сьвічейка загасла. (Дидьова).

5567. Одна гора високая, а другая ниська,
Одна гора родит вино, а друга любисток.
Одна гора родит вино, а друга любисток,
Ой напиши, мій миленький, хоч до мене листок.
До полудня сонце гріло, а з полудня стало,
Тай до мене солодєтко листок написало. (Скобичівка).

5568. Ой по саді проходжає, коня випасає,
А до мене молодої листи посилає. (Хотїнь).

5569. Ой зацвила сина цьвітка в зеленім ячмени,
Ой вже прийшов від милого дрібний лист до мене.
А я той лист возьму в рукі, тай перечитаю,
Чогось я ся, мій миленький, тебе вже встидаю.
Ой зацвила сина цьвітка, тай на роздорожу,
Щом любила, том забула, а тебе не можу. (Кобиловолоки).

5570. а) Ой написав любко карту, сьозами ї скапав:
Щобис знала, дївчинонько, щом за тобов плакав. (Іванівцї).

5571. б) Пописав, пописав, сльозами покапав:
Подиви ся, моя мила, шом по тобі плакав. (Вільки Маз.).

5572. Ой пасут ся білї гуси при тії мураві,
Ой поїхав козаченько в далекії краї.
Ой поїхав козаченько тай го не видати,
Іно пише звідти листи, щоби го чекати.
Тай пише лист до сестри, сестра відписала:
Ой не буде дївчинина на тебе чекала. (Біла).

5573. Ой поїхав мій миленький з гурманами, з сїлю,
А до мене листи пише, що я дома дїю.
А я єму молоденька борше відписала:
Ой не пиши, любку, листє, я сї вже віддала.
А я єму відписала на тоненькім лубку:
Най він знає та най видит, в якім я прибутку. (Посїч).

5574. А мій милий в Бережинах, а я в Підгородю,
Він до мене листи пише, що я бідна робю.
А я єму відписую, що в коршмі гуляю,
Я єнчого любка маю, за тебе не дбаю. (Дусанів).

5575. Та мій люпко в Тернополи, пиши лист до мени:
Як єс, люпцю, справедлива, то чикай на мени.
А я єму відписую на біленькім лисьці,
Що вже моя терпиливісьць — дитина в колисьці. (Врб.).

5576. А мій милий на чужині пише листи мині:
Ой шануй ся, дівчинонько, бо я на чужині.
А я єму відписала на біленькім листі,
Що я своє закохане колишу в колисці. (Красне).

5577. А мій милий в Буковині, пише в листі мині:
Справуй же ся, моя мила, бо я на чужині.
А я йому відписую, що я сї справую,
Попід чужі воротонька що ночи начую.
А я йому написала на біленькім листї,
Ой вже моє справуване — дитина в колисцї. (Вовків).

5578. а) Там на горі на високі сойка щибитала,
А Касунї молоденька книжочку читала. (Іванівцї).

5579. б) Ой у лїсї на горісї сиділа кокошка,
А я того хлопця люблю, що збиточний трошка.
Ой у лїсї на орісї[1]) сойка щебетала,
А молода дівчинонька книжочку читала. (Хотїнь).
Кропивник Н.: 1) На тій лїсцї.

14. Пянство.

А.

5580. а) Коби пити, коби пити, коби сї не впити,
Коби знати, що казати, я с ким говорити. (Матіївцї).
Пор. Гол. II, ст. 343, ч. 524.

5581. б) Коби пити, коби пити тоту горілочку,
Та коби сє не качєти по тім заріночку.
Коби пити, коби пити, коби сє не впити,
Щоби знати, що сказати тай поговорити. (Задарів).
Пор. Кол. ст. 81, 651.

5582. Ой ци пити, ци не пити тоту горівочку,
Щоби сї тай не валєти по тім заріночку.
Ой пив би я горівоньку, тай брав до домоньку,
Щоби мине ни качила понад долиноньку. (Іванівцї, Угринів Гор.).

5583. Запрігайти воли лисї, запрігайти чорні,
Дайти ми сї що напити, бо ми засхло в горлї. (Іванівцї).
Пор. Кол. ст. 78, ч. 433.

5584. Горівочко оковито[1]), Жиди тї палили,
За століком яворовим леґіники[2]) пили. (Грабовець, Скобичівка).
Кропивник Н.: 1) Оковитко. 2) Парубочки.

5585. Мене мати породила, тай позолотила,
Іно менї на горівку рот повеличила. (Боберка).

5586. а) А я вутку пію, пію, як ся вутка зовє?
А за вутку, баламутку: дай Боже здоровє. (Кнг.).

5587. А Господи милосердний[1]), єк си вутка зовє?
Але[2]) вутка баламутка, дай Боже здоровлє. (Ясенів Гор.).
Грабовець: 1) Пане брате товаришу. 2) А та.

5588. Горілонько воковито, даю за тї злото,
А ти мене молодого провадиш в болото. (Жур.).

5589. Мальовані порцієчки, мальовані фляші,
Напиймо сї горівочки, приятелї наші. (М. Яцків).
Пор. Ж. Павлї, ст. 205.

5590. Гей кукала зазулиця там горі на пеньку,
Будем пити медівочку у Жида на шеньку.
(Гол. II, ст. 438, ч. 614).

5591. Огирочки, пупіночки, тут ся розвивайте,
А ви, наші молодчики, медок попивайте.
(Гол II, ст. 267, ч. 114).

5592. Ой я любю, що не робю, в мене ручки білі,
Я сї любю напивати кождої неділї.
А я люблю, що не робю, лиш напиваю ся,
Не мила ми роботонька, лиш позираю ся. (Волосів).
Пор. Гол. II, ст. 292, ч. 254.

5593. Кажут люди, що я піяк, що сї напиваю,
Ой най сї той напиває, котрий гроші має. (Михайловичі).

5594. Ой пюж бо я горівочку, буду попивати,
Аби мині не жаль було, як буду вмирати. (Ж. Павлї, ст. 193).

5595. Ей чи пити, чи не пити тую джинджируху,
Там то вона виграває та по моїм бжуху. (Глядки).

5596. а) Як сї напю, товаришу, тої чемерухи,
Станут очи як тарелї, а Жиди як мухи. (Жураки).

5597. б) А я с тої гризоти напю сї парухи,
Стане минї сьвіт як банька, а люди як мухи. (Іванівка).

5598. в) Ой трєсу сї, товаришу, трєсу сї, трєсу сї,
Та як тої чемерухи напю сї, напю сї.
Ой та як я бай напю сї тої чимерухи,
Станут очи як тарелї, а Жиди як мухи. (М. Яцків).

5599. А я їду, горівку пю, горівка не вода,
Дайте куждий по ґрийцару, бо єдного чкода. (Мшанець).

5600. Ой пюж бо я горілойку, і ще буду пити,
Доле моя нещіслива, як я буду жити?
Ой пюж бо я горілойку, ще маю надїю,
Долеж моя нещаслива, де я сї подїю? (Батятичі).

5601. Горівка сї, брате, пила, люлька сї курила,
Не по правдї файна любка з нами говорила. (Чортовець).

5602. Горілочко оковита, лише би тя пити,
Ой як гірко заробити, тебе заплатити.
Горілочко оковита по чотири дудцї,
Не буду сам тебе пити, но понесу любцї.
(Гол. II, ст. 302, ч. 309).
Пор. Гол. II, ст. 343, ч. 526.

5603. Пила би сї горівонька, пила би сї пила,
Коби прийшла, заплатила дївка чорнобрива. (Іванівцї).

5604. Пила би я горілочку, пила би я, пила,
Коби була така душа, щоби заплатила. (Батятичі).

5605. Ой із тої полонинки студененький віє,
Не пє любка горілочки, відай вна змарніє.
(Гол. II, ст. 259, ч. 66).

5606. Чалап, чалап по болотї до тої Жидівки,
Щоби дала напити сє міцної горівки. (Задарів).

5607. а) Ой горівко, оковитко, випю тя[1]) до капки,
Щобис мене[2]) не ставила на[3]) дорозї цапки. (Охрим., Біла, Черче).

Іванївцї: 1) Ой пив бим я горівоньку, пив бим я. 2) Та щобис ме. 3) По. — Кульчицї: 2) Жибис мене. 3) По.

5608. б) Горілицї-оковита, пила бим до цяпки,
Абис мене не піклала на дорозї цапки. (Войнилів).

5609. в) Горівочко й оковито, віпю ті до цяпки,
Кобис зо мнов не ставала по дорогах цапки.
Ой як будеш, горівочко, добрий гонїр вести,
То буду ті в коршмі пити тай до дому нести. (Волосів).

5610. Ой піду я на ярмарок, ой тото упю ся,
Покажу вам тої штуки, що переверну ся.
(Гол. II, ст. 274, ч. 154).

5611. Ой упю ся, повалю ся і так не яло ся,
Видит ми ся, моя любко, що посваримо ся.
(Гол. II, ст. 254, ч. 42).

5612. Ой напю ся, повалю ся, так ми не яло ся,
Як же любку не любити, коли придало ся?
(Гол. II, ст. 389, ч. 698).

5613. Та вже як пєш, товаришу, пий же і до мене,
Котра дївка чорнобрива: Ком цу мір, до мене. (Грабовець).

Пор. висше ч. 2992.

5614. Напиймо сї, братї нинї, при дзеленїм винї,
Бо вже завтра не будемо, бо сї розійдемо.
А як ми сї розійдемо та так сї зійдемо,
Таки ми сї, молоденькі горівки напємо. (Волосів).

Пор. Гол. II, ст. 259, ч. 68 і ст. 305, ч. 323.

5615. Напиймо сї, пани брати, напиймо, напиймо,
Хто нам буде на зрадоньцї[1]), того сї набиймо. (Стр., Кнг.).

Батятичі: 1) Завадї.

Пор. Гол. II, ст. 305, ч. 323.

5616. а) Напиймо сї, пане брате, трунку дорогого,
Пан Біг знає, де будемо[1]) роченьку другого[2]). (Острів, Кнг.).

Батятичі: 1) Хто діждає. 2) Такого. — Желдець: 1) Де ми будем. 2) Оден від другого.

5617. б) Напємо сє, пане брати трунку дорогого,
Та Біг знає, де будемо єден від другого.
Напю сє я, напєш сє ти, оба сє напиймо,
Хто нам буде на заваді, того сє набиймо. (Бишки).

5618. Напємо сї, пане брате, горівки міцної,
Господь знає, де будемо неділї другої. (Войнилів).

5619. Ой ци пити, ци не пити тото пиво квасне,
Ци лишити, ци любити[2]) тото дівчя красне? (Кропив. Н.).
Іванівцї: 1) Ой чи брати, чи нехати.

5620. Ни буду я пити пива, бо то пиво диво,
Напю я сї горівоньки, до кого ми мило. (Іванівцї).

5621. Ой не буду пиво пити, чужі недопивки,
Напю я сї горівочки з нової кватирки. (Нагуєвичі).

5622. Напю я сї горівоньки, та напю сї пива,
Та до тої дївчиноньки, котра чорнобрива. (Іванівцї).

5623. а) Горівка мня запалила, пиваж менї дайте,
Як ми пиво не поможе, по рибку бігайте. (Кропив. Н.).

5624. б) Горівка мнї запалила, а пива ми дайте,
Як мнї пиво не поможе, по любку махайте.
Горівка мнї запалила, ой пива ми пива,
Як мнї пиво не поможе — любка чорнобрива.
Кажут люди, що я піяк, хіба кожух скину,
Кажут люди, най так буде, що любю дївчину.
А я любю, а я любю, такой сї не таю,
Що я собі серед села дївчину кохаю. (Жураки).

5625. Напийти сї горівоньки й меду солодкого,
Бо Біг знає, хто дїждає роченьку такого. (Іванівцї).

5626. Ой напю си горілочки тай плету ногами,
Іно я си підпираю носом тай зубами. (Кобаки).

5627. Коли пити, пане брате, то лиш до пожитку,
Щоб два вели за під боки, а третий ніс шипку. (Біла).

5628. Не я пяний, не я пяний, горілочка пяна,
Відведи мя до домоньку, дївчино кохана. (Задарів).

5629. Напив я сї, товаришу, напив сї, напив сї.
Нікому я чести ни дав, сам бідов зробив сї. (Іванівцї).

5630. Ой напив ся мій товариш, напив ся, напив ся,
Нікого він не зневажав, ані з ким не бив ся. (П. Ст. Б., Журів).

5631. Ой напив сї мій товариш, напив сї, напив сї,
Тай сїв собі на коника, мало не втопив сї. (Угринів Дол.).

5632. Ой напив ся я, напив, як той старий баран,
Та що кому та до того, я ся о то старав. (Вільки Маз.).

5633. Кажут люде, що я впив ся, а я зажурив ся,
І мясниці вже минули, я не оженив ся.
(Гол. II, ст. 260, ч. 71).

5634. Ой упала зьвізда з неба, та упали штири,
Та на тото подвіренько, де парубки пили. (Іванівцї).

5635. Ой пили ми вчера, нинї, на зеленім винї,
Ой ще будем пити завтра, де велика кварта.
Ой пили ми горівочку ай на заріночку,
Не пропилим нї волика, анї коровочку. (Чортовець).

5636. Ой пивали два ледінї, пивали, пивали,
Доти они допивали, що грошей не мали.
(Гол. IV. ст. 491, ч. 26).

5637. А два братї в одній хатї, оба молодії,
Пропивают що нидїлї по два золотії.
Та щоби[1]) то золотії, а то по два[2]) гроші.
Пропивают[3]) що нидїлї, бо хлопцї[4]) хороші. (Пісочна).
Пісочна: 1) Ой коби. 2) Добрі, 3) Напувают. 4) Дївчета.
Пор. Ж. Павлї, ст. 193.

5638. А є в лїсї такий дуб, била би крукова,
Заніс курку за горівку Гаврилів Микола.
А як жи він її ніс, ни встидно му било?
Попід пахі тулив курку, а фіст видно било.
А Жидівка ни така та горівки даї,
А ту курку до пивницї на голову пхаї. (Ожомля).

5639. Ой щож минї робитоньки биз тої горівки?
Биру паце на мотузок, виду до Жидївки. (Іванівцї).

5640. Ой пішов я до коршмоньке, впив ся я горівков,
В дома жінка буде бити, щом продав ялївку. (Ветлин).

5641. Поки моя коровицї на вборі ревала,
Поти мінї арендарка горівки давала. (Нагуєвичі).

5642. а) Не давном сє, пане брате, зачєв[1]) напивати,
Прийшли Жиди, взєли воли, нема чим орати. (Голгочі).
Михайловичі: 1) Закля я сї, стара мати, зачєв.

5643. б) Ой два брати, ой два брати взяли напивати,
Прийшли Жиди, взяли воли, чим будем орати?
І ти здоров і я здоров, обасьмо здорові,
Пропилисьмо сиві воли, пропиймо корови. (Люб.).

5644. а) А єк прийду до коршмоньки, стану попивати,
Були бики, Жиди взєли, чєс було впригати.
А ти Жиде арендарю, будь на мене ласкав,
Верни бики, бери жінку до неділї в застав. (Ясенів Гор.).

5645. б) Не давном ся, пане брате, як став напивати,
Прийшли Жиди, взяли бики, варт було впрягати.
Арендарю, богатарю, будь на мене ласкав,
Бики верни, жону возьми до неділї в застав.
Ой ви діти дрібненькії, заплачте ви ревне,
Чей арендар удуріє, тай вам маму верне. (Милятинцї).
Пор. Гол. IV, ст. 475, ч. 230.

5646. Ой мій тато пяниченька[1]), пропив бульби яму,
Прийшли Жиги хараїми[2]), берут тата й[4]) маму.
Ци ви Жиди подуріли, ци ви біснуватї?
Тата беріт, маму лишіт, бо я сам у хатї. (М. Яцків).
Зубрець: 1) Піячина. 2) Взєли воли. 3) Тай зза пєца.
Пор. Врабель, ст. 35, ст. 133.

5647. Пила би сї горівочка я в зеленї фляшцї,
Напиймо сї товаришу, заки в добрій ласцї.
А як ми сї с товаришем взєли напивати,
Прийшли Жиди, взєли бички, щож буду впрєгати?
Жінка плаче, жінка плаче, Господь би тї побив,
Мінї мати дала бички, а ти гунцвот пропив.
Ой не бій сї, моя мила, коби я здоровий,
Вчера пішли сїрі бички, щей підут корови.
Вчера пішли сїрі бички, пиймо на барана,
Купю любцї горівочки, любка не погана.
Купив любцї горівочки, вна питає, за що?
Як ї свисну тричі в лице, аж всї пальцї значно.
Ой летїла дика гуска, біле пірє губит,
Ой не бий мі, мій миленький, дїдько таке любит. (Матіївцї).

5648. За коробку черешень, за літру горівки,
Тато маму проміняв, сам пішов до дівки. (Озеряни).

5649. Ой ти пєш та гайнуєш, а я дома сиджу,
Ой ти прийдеш, мене бєш, я бідочку виджу.
Ой ти бо пєш на медочку, а я на горівці,
Ой ти пропив штири воли, а я лиш дві вівці.
(Гол. II, ст. 618, ч. 15).
Пор. Ж. Павлї, ст. 200.

5650. Ой яли ся Куликівци часто напивати,
Сиві воли як соколи яли пропивати,
Сиві воли як соколи яли пропивати,
Тай овечки біленькії з малими ягняти.
Ой овечки біленькії в траві зашуміли,
Відав вийдеш, моя мила, поза нові сіни. (Перегінсько).

5651. Журили сї сусїдочки, шо буду робити,
Шо горівку піду пити, нема чим платити.
Та я буду тай платити тими дудочками,
Шо заробю, загіркую своїми ручками. (Орелець).

5652. Гей думаю, товаришу, думаю, думаю,
Не дай за мнї свою доньку, бо ся напиваю.
Не дай за мнї свою доньку, бо ся напиваю,
В тебе грошей не позичу, хоть своїх не маю. (Молодятин).

5653. А мій тато пяниченько тай я в него вдав сї,
Низом, низом попід плоти, в колопнї сховав сї. (Волосів).

5654. Не дивуйте, добрі люде, що я обідрав ся,
Няньо у мня піячиско і я в нього вдав ся.
(Гол. II, ст. 439, ч. 617).
Пор. Врабель, ст. 34, ч. 133.

5655. А мій тато піяченько, пропив кониченька,
А я пріпю ще другого, що кому до того? (Михайловичі).

5656. Добрий вечір, орендарю, та як ми сї маєш?
Тепер ми сї порахуймо, як рахунку знаєш.
Стопедесєть кварт горівки, кватирок сїмнацїть,
Півкватирок вісїмдесєть, кілїшків сто двацїть. (Волосів).

5657. а) Кобис знала, дївчинонько, який я, який я,
Від нидїлї до нидїлї пяний я, пяний я. (Жур.).

5658. б) Ти виділа, дівчиночко, який я, який я,
Від неділї до неділї пяний я, пяний я.
Ти виділа, дівчиночко, який я опришок,
Я би віпив горівочки хоть би й десїть флєшок. (Волосів).
Пор. Кольберґ, III, ст. 66, ч. 657—658.

5659. Кажут люди, що я піяк, горівки не пив бим,
За горівки півкватирки штири дни косив бим. (Жураки).

5660. Ой чиї то тарносливи у саду зацвили?
Ой нашого пана війта, що має три сини.
Оден пішов на паньщину, а другий до млина,
А сам пішов до коршмоньки тай напив ся вина.
Ой прийшов син а найменший, шипочку тримає:
Ой ходїт но, татуненьку, бо уже свитає! (Ж. Павлї, ст. 79).

5661. а) Чому село не веселе? Вориндар богатий,
Продав воли тай корови із вашої хати. (Михайловичі).

5662. б) Чому село не веселе? Арендар богатий!
Через тебе, арендарю, ходжу не жонатий.
Чому село не веселе? Арендарка вбрана!
Через тебе, арендарко, ходжу не віддана.
(Гол. II, ст. 378, ч. 673).
Пор. Ж. Павлї, ст. 200. — Кольберґ, III, ст. 35, ч. 289—290. — Де-Волланъ, ст. 89.

5663. Котре село дуже бідне, то вже мож пізнати,
Бо там хати так як кучі, корчми як палати.
Бо там хати так як кучі, такі облупані,
Попід корчму люди ходєт, голодні тай пяні. (Жураки).

5664. Ой туду, ду, ду, ду, ду, ду, меже дудочками,
Що заробю, усьо пріпю із молодичками. (Нагуєвичі).

5665. Ой тудруду, де я буду мед горівку пити,
Ой тудруду, де я буду дївчину любити? (Біла, Волцнїв, Жураки, Григорів).

5666. Горівочко оковита, медом перебита,
Та не єдна дївчинонька через тебе бита. (Нагуєвичі).

5667. Горівочко оковита та з ярого жита,
Гуляй, гуляй, дївчиночко, покись не завита. (Скобичівка).

5668. Ходи, любко, таньцювати, тай ходи, тай ходи,
Та напєм сї горівочки, як гусєта води. (Рибно).

5669. Чи чулисьти добрі люди, таку привелівку
Тут і грают і співают, а не пют горівку. (Скобичівка).

5670. Покладу я горівочку на стіл яворовий,
Та пий, любко, не жури сї, поки я здоровий. (Березів).

5671. Ой горівка бутилівка, вода студененька,
А дівчина молоденька, як мід солоденька. (Жураки).

4672. Їден любит медок, медок, другий горівочку,
Але третий молодицю, четвертий дівочку. (Жураки).

5673. А сей вусок любит медок, а сей горівочку,
А сей любит молодицю, а сей дівчиночку. (Грабовець).

5674. Гей до тої дівчиночки, до тої, до тої,
В неї постіль застелена, горівка на столї. (Григорів).

5675. Гей до тої дівчиночки, до тої, до тої,
Що давала горівочки з флещини білої. (Григорів).

5676. Скочив баран на той паркан, де ти йдеш бурцуню?
Солодонька горівонька віт теби, люпцуню. (Жур.).

5677. Коби борше до вечера, піду до дівчини,
Коби дала горівоньки з білої флящини. (Біла).

5678. а) Пішла дівка по горівку до міста[1]) до Жида,
Анї дівки[2]), нї горівки, що там за вогида[3])? (Жур.).

Подусильна: 1) До Жида. 2) Нї дївчини. 3) Востатна. — Григорів: 3) Чи то не. — Кнїгинин: 1) До крайного. 3) Остатна.

5679. б) Пішла дівка по горівку, ой до пана Жида,
Нема дівки, нї горівки, що то за огида.
Нема дівки в пенедїлок, нема і в вівторок,
Прийшла дівка без горівки, тай ще без пацьорок.
(Гол. IV, ст. 475, ч. 229).

Пор. Кольберґ, III, ст. 66, ч. 651—653.

5680. Ідут кози по під лози, а вівції лавками,
Не пий, не пий, кучерявий[1]), горівку з дівками. (Нагуєвичі).

Ходовичі: 1) Парубочку.
Пор. Гол. II, ст. 265, ч. 101.

5681. а) Ідут[1]) кози по під[2]) лози, а вівції боками[3]),
Сором дівції на[4]) горівції межи парубками. (П. Ст. Б.).

Підзахарич: 1) Пішли. 2) Поза. 3) Вівції долинами. 4) При.
Пор. Гол. II, ст. 265, ч. 105. — Купчанко, ст. 400, ч. 42—43.

5682. б) Пасут вівці по дубрівці, кози долинами,
Сором дівці при горівці межи парубками.
Та як тобі, дівчиночько, сором меже нами,
Купиж собі горівочки, віпій межи псами. (Кобаки, Ї.).

5683. в) Пасут кози попід лози, вівці долинами,
Сором дівці при горівці межи парубками.
А ек тобі сором пити межи парубками,
Купи собі горівчини тай пий межи псами.
Парубочок ек дубочок, а то біда дївка,
Заснлит си за парубка, от ек силизїнка. (Берегомет).

5684. Дай жи, Божи, добрий чис, жиби баби пили,
То по штири, то по петь за лоб сї водили. (Жур).

5685. Ой за гаєм за зеленим, за гаєм, за гаєм,
Там ся мила напивала з молодим гільтаєм. (О. Коцан).

5686. Не гнївай сї, моя мила, що горівки нема,
Нім я зійшов на долину, шинькарочка легла. (Рибно).

5687. Буду пити, буду пити, буду гайнувати,
Ци не будеш, біла дївко, за мнов банувати? (Уйбард).

5688. Ей дївки, каже, дївки, я не пив горівки,
А я віпю по келїшку тай за вами свисну. (Гвізд).

5689. Горівочка оковита а з ярого жита,
Напиймо си до дївчини, закім не завита.
А як будут дївчиночку люди завивати,
Та будут си з дївчиночкі всї люди сьміяти. (Печенїжин).

5690. Чорнявая, білявая колопнї мочила,
Я горівку не знав пити, вна мене навчила.
Я горівку не знав пити, медок солоденький,
А вна мене бай навчила на чісок маленький. (Печенїжин).

5691. Ой мамуню, мамунечко, дай за мене дочку,
Заречу сї, що не буду пити горівочку.
Заречу сї, що не буду горівочку пити,
Заречу сї, що не буду твою дочку бити. (Цуцилів).
Пор. висше ч. 4645.

5692. а) Мати моя старенькая, не свари на мене,
Що я напю, нагуляю, заплати за мене.
Мати моя старенькая, дай за мене дочку,
Зарічу сї пити пива, буду горівочку. (Івачів).

5693. б) Моя мати старенькая, не свари на мене,
Я си напю горівочки, заплати за мене. (Кропив. Н.).

5694. Три разим ся зарікав горілоньку пити,
Анї раз ся не зарікав дївчини любити. (Хотївь).

5695. Ой із гори на долину, тай на долиночку,
Ой ци будеш, моя мила, пити горівочку? (Нагуєвичі).

5696. Дай шинкару горівочки та дай добренької,
Та най я сї, каже, напю та до миленької, (Ж. Павлї, ст. 205).

5697. . . . .
А я іще не сьпівав, лише зачинаю.
Дай горівки, арендарю, дай горівки, Жиде,
Та най я з цев любков напю, закім друга прийде. (Криворівня).
Пор. Гол. II, ст. 439, ч 615.

5698. а) Куда їду, туда їду, корчми не минаю:
Дай, шинкарко, горілочки, хоть грошей не маю!
Дай же менї горілочки, ти Жидику, Жиде,
Нех ся напю до милої, заким жінка прийде.
(Гол. II, ст. 257, ч. 59).
Пор. Врабель, ст. 36, ч. 141.

5699. б) Куда їду, куда[1]) їду, коршми не минаю,
Ой дай[2]), Жиде, горівочки, хоть гроший не маю
Ой дай[2]), Жиде, горівочки, ой дай[2]), Жиде вудки,
А він мінї[3]) повідає, що по штири дутки[4]).
А я Жида за бороду тай веду до пана,
А він мінї[3]) повідає[5]), що горівка тана. (Григорів, Тухля,
О. Коцан, Жур.).
Мечищів: 1) Туда. 2) Давай. 3) Жидівка. — Підзахарич
4) Шустки. 5) Зарав каже.

5700. в) Весїлє ся зачинає, гуляти ся хоче,
Давай, Жиде, горівоньки, захляпати очи.
Давай, Жиде, горівоньки, давай, Жиде, вудки,
А Жидівка повідає, шо по штири дудки.
А я Жида за чуприну тай веду до пана,
А Жидівка повідає, шо горівка тана. (Охрим.).

5701. Куда іду, туда іду, коршми не минаю:
Дай, шинкарко, на борг пива, бо грошей не маю.
А хоть маю, а хоть маю, то все талярами,
А десь моя дївчинонька є чорними бровами.
(Гол. IV, ст. 471, ч. 206).

5702. Ой дай, Жиде, горівочки, та дай, Жиде, меду,
Та за тоту запасоньку, що маю с переду.
Та дай, Жиде, горівочки, та дай цілу кварту,
Най напою дівчиноньку, най не кричит ґвалту. (Кульчиці).

5703. Ой як я си вус підкручу, бороду підголю,
Хоть би яка дівчинонька, я її підпою. (Хотінь).

5704. Ой пий, любцю, горілоньку, стихонька втирай сї,
Ни буду тї нїґди бити, лиш вистирігай сї.
Ни довго я буду пити, я сї ни забавлю,
Два пугарі лиш вихилю, тай назад поставлю. (Чорні Ослави).

5705. А в нашої Ганусеньки за хатов лїщина,
Давай, любко, горівочки, най росте дівчина.
А в нашої Ганусеньки за хатов дубочок,
Давай, любко, горівочки, най росте синочок. (Манява).

5706. Ой Марцуню, забавцуню, забавилас мене,
Штири воли як соколи визирают мене.
Та най вони визирают, та най вони ричут,
Коли мене добрі люди на горівку кличут. (Пасїчна).

5707. Ішла баба із христин, тай сї дужи впила,
Ішла вона понад бериг, тай сї утопила. (Іванівка).

5708. а) Ішли свахи з висїлє, дужи сї попили,
Брили вони чириз річку тай сї потопили. (Іванівцї).

5709. б) Було добри висїлє, свахи сї попили,
Та як ішли понад річку, тай сї потопили. (Іванівцї).

5710. Від коли я горівку пю, я си розпустошив,
Гроші пропив, жінку убив, дїти розполошив.
Коби ми, хло, тай ни пили, були бих богатї,
Та мали бих доста грошей і спокій у хатї. (Кобаки).

5711. а) І ти не пєш, і я не пю, а хтож буде пити?
А хтож буде на жидівські бахори[1]) робити? (Батятичі).

Матїівцї: 1) Бенькарти.
Пор. Гол, II, ст. 439, ч. 616. — Врабель, ст. 155, ч. 490.

5712. б) Журила ся мати мною, як риба водою:
Не пий сину горівочку, бо станеш[1]) бідою.
Та[2]), як менї, моя мати[3]) горівку[4]) не пити,
Та[2]) хто-ж буде на жидівські букарти робити? (Кропив. Н.).

Кульчицї: 1) Не будеш. 2) Ой. 3) Молодому. 4) Горівки.
Пор. Гол. II, ст. 269, ч. 127. — Мат. V, ст. 131, ч. 133.

5713. Ой не пийте горівочки, горівка весела,
Бо вже Жиди з за горівки покупили села. (Ясенів Гор.).

5714. Ой ви тату, тай ви мамо, не пийте горівки,
Бо я видїв, як вискочив дїтько із горівки. (Жураки).
Пор. Мат. V, ст. 148, ч. 242.

5715. Поки си горівка пила, потив біда була,
Бо ни одна молодиця від обуха рула. (Ясенів Гор.).

5716. Я гадаю і думаю, що то з того буде,
Як горівка не загине, то загинут люде! (Батятичі).

Б.

5717. Ой учера я з вечера леґінь напивав сї,
Тай на себе пригодочки тай не сподївав сї. (М. Яцків).

5718. Ой красненький мій миленький, красненький, красненький,
В коршмі сидит, грішми звенит, а сам тверезенький. (Кропив. Н.).

5719. Ой пий, любцю, горілоньку, горілонька добра,
А я тоту горілоньку заплатити годна. (Чорні Ослави).

5720. А Гафія кота вбила, Марія лупила,
Та понесла до Сигота, сороківку взєла.
А узєла сороківку та ще звище дутку,
Та купила горівочки: напиймо сї, любку.
А я тої горівочки не хочу, не хочу,
Бо ти береш та купуєш за шкіру коточу. (Хотїнь).

5721. Пий горівку, люби дївку, іно не впивай сї,
Люби мене молоденький, йно вистерігай сї. (Кульчиці).

5722. Ой не сїдай коло мене, а й коло Жидївки,
Ой жиби ти повірила кватирку горівки. (Мшанець).

5723. Ой піду я у лїс, у лїс, вирубаю вили,
А хлопцї сї облизуют, бо горівку пили. (Іванівцї).

5724. А із гори на долину горох покотив сї,
Долеж моя нещаслива, мій миленький впив сї.
Ой бодай він вже напив сї тєжкої хороби,
Що він мене молодую з розуму виводив. (Волцнїв).

5725. Бодай же тя Пан Біг побив, та побив, та побив,
Менї мати руту дала, а ти взяв та пропив. (О. Коцан).

5726. Ой ти дуб, ой ти дуб, а я березенька,
Ой ти пяний, мій коханий, а я тверезенька. (Нагуєвичі).

5727. Ой напив сї мій миленький на шеньку, на шеньку,
То на теби, моя мила, на твою втїшеньку. (Підмихайлівці).

5728. Ой мій милий напиває на горівці в шеньку,
Защіпає ґудзичками чорну камізельку. (Нагуєвичі).

5729. Ой пила я мід та пиво на шеньку, на шеньку,
Та все тото, мій миленький, на твою кишеньку. (Хотїнь).

5730. Я не знала, мій Миханю, що ти мій миленький,
Була бим тї закликала на мід солоденький. (Вовків).

5731. Ой пропила мене мати, пропила, пропила,
Та за кварту молока і за ґарнец пива. (П. Ст. Б.).

5732. Ой пропила мати дочку, пропила, пропила,
Нех-но прийде лїтна пора, чим буде робила.
Нех-но прийде лїтна пора, чужую наняти,
Нераз будеш, моя мамо, мене споминати.
Бо наняти кухарочку, треба заплатити,
А на її роботоньку гидко ся дивити. (Нивиці).

5733. Ай татуню, татунику, татуню рідненький,
Не дай мене за піяка, я буду бідненька. (Кропив. Н.).

5734. а) Ой татуню, татуненьку, татуню богачу,
Та не дай нї за пяницю, бо я тї проплачу.
Бо пяницї недбалицї, не хоче робити,
Пє горівку без встанївку, тай ще хоче бити. (Іванівка).

5735. б) Ой тату мій, каже, тату, тату мій богачу,
Не дай мене за пяницю, бо я тя проплачу.
Волиш мене, ой мій тату, за злодія дати,
Бо злодія тай повісят, я буду гуляти. (Жеґ. Павлї, ст. 191).
Пор. висше ч. 5388. — Сал. ст. 44, ч. 135.

5736. Ой на що ми, моя мамко, та гіршої муки,
Та щоби я допала ся піякови в руки!
(Гол. II, ст. 268, ч. 119).

5737. А в піяка нї сердака, нї руба сорочки,
Шкода тому піякови хорошої дочки. (Рев.).

5738. Ой кувала зазуленька, кувала, кувала,
Щкода, мати, того хлїба, щос мя годувала.
Шкода, мати, того хлїба, тої паланицї,
Щос мя, мати, годувала для того пяницї.

Шкода, мати, того хліба, тай тих пироженьків,
Щось мя, мати, годувала для тих вороженьків. (Таурів).
Пор. висше ч. 3451.

5739. Мене мати єдну мала, єдну єдиницю,
Минї долю вибирала — дала за пяницю. (Жеґ. Павлї, ст. 204).

5740. а) Мамко моя старенькая, тос нї одну мала,
Тос ми долю вибирала, за бідус нї дала.
Тос ми долю вибирала я в нову неділю,
Вибралас ми паниченька тай ще завидію. (Волосів).

5741. б) Ой кувала зазуленька межи воробцєма,
Вибирала мамка долю межи молодцєма.
Вибирала мамка долю зраненька в неділю,
Та вибрала пяниченька тай ще й заведію. (Пасїчна).

5742. Сама я[1]) си молоденька того наробила,
Я[1]) виділа, шо ти піяк[2]), на щом тя[3]) любила? (Печенїжин).
Вар.: 1) Ти. 2) Я чумак. 3) На щос мя.

5743. Вродила нї моя мамка в нидїлю до служби,
Дала мене за піяка, напив би си нужди! (Рев.).

5744. Чи я тобі не казала: Піяку, покай сї,
Кинь килїшок, півкватирку, за лїтро хапай сї. (Волосів).

5745. До дому йди, пяниченько, до дому, до дому,
Не заваджай у корчмоньцї нїкому, нїкому?
(Гол. II, ст. 621, ч. 30).

5746. . . . . Тай рада, не рада,
Шо веде го тай з коршмочкі цїлая громада,
Ой я свого миленького я ввес звичай знаю,
В миски страви насипаю, вікном утїкаю. (Топорівцї).

5747. Ой то-ж моя родинонька, ой то-ж моя мати,
То-ж то менї напити ся, в корчмі погуляти. (П. Ст. Б.).

5748. Було-ж бо ся не дивити тай на мою вроду,
Ой пю-ж бо я горівоньку, як студену воду. (О. Коцан).

5749. Напиймо сї, мій миленький, солодкого мідку,
Та чей же ми забудемо, мій миленький, бідку. (Ж. Павлї, ст. 200).

5750. Пила би ся згорілонька в Сиготї во бовтї,
Та коби ї купували кучерики жовтї.
(Гол. II, ст. 424, ч. 542).

5751. Пила би ся горілочка, коби нова склянка,
Коби на мя поклонила Василькова мамка.
(Гол. II, ст. 424, ч. 543).

5752. Ходит собі парубочок понад бережочок,
Носит собі горівочки повен боклажочок.
Як би того парубочка д собі привабити,
Щоби дав сї з боклажочка горівки напити! (М. Яцків).
Пор. Гол. II, ст. 368, ч. 646.

5753. Ой кувала зазулечка та на заріночку:
Дякую ти, парубочку, ой за горілочку!
(Гол. II, ст. 267, ч. 113).

5754. Віт коли мнє моя мати на сьвіт народила,
Щем такої солодкої горівки не пила (Постолівка).

5755. Там то ми сї, дівчинонько, обі находили,
Там то ми сї від парубків медочку напили! (Батятичі).

5756. Прийди, прийди, мій миленький, та в ранній вечери,
Та принеси горівочку у правій кишени. (Хотїнь).

5757. Ой щоби то до вечері, щоби як найборше,
Ой щоби то зобачити любка коло коршми.
А я прийшла до коршмоньки, любко в коршмі сидїв:
Ходи, мила, куплю пива, вжем тї давно видїв. (Вовків).

5758. Серед села коршма нова, шинґлями побита,
Сидит пуд нев біла дївка шовком перевита. (Уйбард).
Пор. Гол. II, ст. 411, ч. 477. — Врабель, ст. 68, ч. 235.

5759. Ой братуню, братуненьку, братчику рідненький,
Дай сеструни цванціґера на мід солоденький. (Вовків).

5760. Ой любочку солодонький, не свари на мене,
Напилам ся горівочки, ти плати за мене. (Нагуєвичі).

5761. Купи, любку, горівочки, купи, любку, пива,
Та люби нї, мій миленький, бо я чорнобрива. (Хомяківка).

5762. А від меду болит живіт, від пива голова,
Я напю ся горівоньки, тай буду здорова. (Іванівцї).

5763. Ой на горі косарі, на долинї женцї,
Купивєс ми горілонькє, купи мої неньцї. (Чорні Ослави)

5764. Ей дана, моя дана, іще я ни пяна,
Тай кватирку горівочки пила бим до рана.
Тай кватирку горівочки, барилейку меду,
Бо я хора, бо я слаба, голови ни зведу. (Ожомля).

5765. Ой дана моя дана, коршма деревяна,
Хоч бим пила цїлу нічку, не була бим пяна. (Нагуєвичі).

5766. Ой та дана, дана, дана, горівка вівсяна,
Ой я пила цілу нічку, тай єм ще не пяна. (Нагуєвичі).

5767. Ой та дана, дана, дана, горівка вівсяна,
Ой не вірте добрі люде, ще пшенична буде. (Нагуєвичі)

5768. Ой ти мислиш, дурний дурню, що я тя любила,
Я си з тебе тілько кпила, щобим си напила. (Печеніжин).

5769. Тай сьвітку, каже сьвітку, як маковий цьвітку,
Завєзала лиха доля конец перемітку.
Завєзала лиха доля на штирнайцят ґудзів,
Бо ти мині подарував кориц кукурудзів.
А я тії кукурудзи на печі сушила,
По мищині в запащині до коршми носила. (Русів).

5770. Ой дана моя дана, чого я не пяна,
Ей маю я надію на другу неділю. (Вільки Маз.).

5771. Не я пяна, не я пяна, горілойка пяна:
Що я собі наробила, мамуню кохана! (Батятичі).

5772. Не я пяна, не я пяна, горівочка пяна,
Купи, милий, горівочки, вппю ґарнец сама. (Нагуєвичі).

5773. а) Кажут люди, що я пяна, а я ни твиреза,
Чим бим хату замітала, як би ни бреза? (Іванівці).

5774. б) Ой пєна я, моя мамко, пєна, ни тверева,
Ой чим би я хатку мела, як би ни береза? (Чорні Ослави).
Пор. Кол. ст. 55, 187.

5775. А не так я ся напила, як ся величаю,
Два шелюжки вжем пропила, тай ще єден маю. (П. Ст. Б., 1865).

5776. Ой кувала зазуленька в стодолї на розї,
Ой гуляла дївчинонька пяна на дорозї. (Буцнїв).

5777. Я в неділю пяна була[1]), в понеділок спала,
А в вівторок снопів сорок пшениці[2]) нажала.
У середу усушила[3]), в четвер молотила[4]),
А в пєтницю продавала[5]), в суботу пропила. (Михайловичі).
Мшанець: 1) Была. 2) Пшаниці. 3) А в середу привезла. 4) Змолотила. 5) Ізвіяла.
Пор. Кол. ст. 230, 2247.

5778. Пила би я горілойки, ой пила, вой пила,
Щоби за мнов молодейков варта ни ходила.
Пила би сї горілойка ой кварта, вой кварта,
Щоби за мнов молодейков ни ходила варта! (Ожомля).

5779. Ой с під гори високої вилетіла кані,
Сидит дівка за столом до самого рані.
Не сиди но, дівчинонько, тай йди ми до дому,
Наладь мамі на вобід, прийди си потому.
Сидит дівка за столом, пиво попиває,
А на нюю за порогом шось десєт чекає. (Іванівка).

5780. Ой піду-ж я до коршмоньки, стану на порозї,
Всї парубки пют, гуляют, мій милий в дорозї.
Ой піду-ж я та до церкви, тай попрошу Бога,
Щоби мому миленькому щаслива дорога.
(Гол. II, ст. 349, ч. 557).

5781. Гей, кукала зазулечка в зеленім забої,
Минули ся від милого дорогі напої.
Минули ся напоєчки, тай обіманочки,
Лише мене не минули тяжкі здиханочки.
(Гол. II, ст. 419, ч. 117—118).

5782. Вчорам пила, нинї пю, тай ще завтра буду,
А як прийду до домоньку, мужа бити буду. (Іванівцї).

5783. Прєла би сї кудилина, коби пачіскова,
Пила би сї горівочка, коби любчикова.
Пила би сї горівочка, а пив би сї мід, мід,
А іти би до домочку, буде бити дїд, дїд. (Сев. Обст.).

5784. а) Горівочко оковита з ярового жита,
Ой не раз а, горівочко, через тебе бита.
Ой бита, каже, бита, тай не боронена,
Паличечка, тростівочка на мнї поломлена. (Матїївцї).

5785. б) Та попита горівочка, попита, попита,
Та ни раз я, горівочко, через тебе бита.
Та ни раз я була бита, та ни боронена,
А паличка, тростівочка, до рук поломнена.
А паличка тростівочка іс самої трости:
Ни ме-ж мине милий бити, бо ни має злости.
Сегоднїшне подарує, вчирашне забуде,
А завтрішне нагадає, тай шє минї буде. (Підзахарич).
Пор. Мат. V, ст. 133, ч. 147.

5786. в) Горілочко оковита, медом перелєта!
Через тоту горілочку булам вчера бита.
Ой бита, каже, бита, бита по битому,
Щоби я ся не дивила в очи жонатому.
(Гол. II, ст. 266, ч. 108).
Пор. висше ч. 3342.

5787. Здибали сї я в коршмоньцї штири господинї,
То за сесе, то за тото напиймо сї нинї. (Нагуєвичі).

5788. Пішли наші господарі в село з польовими,
А ми собі, господинї, напиймо ся нинї.
Єдна дала часнику, а друга цибульки,
А третая за покладки, справимо си гульки. (П. Ст. Б., 1865).

5789. Напиймо ся, компанїйо, горівки доброї,
Пан Біг знає, де будемо єдна від другої. (Біла).

5790. Нї я пяна, нї я пяна, нї я тверезенька,
Така моя вже натура, що я веселенька. (Григорів).
Пор. Сал. ст. 82, ч. 50.

5791. Ой на ставу при березї рибка водов плила,
Там дївчата шматє прали, риба говорила:
Ци видите, дївчатонька, як я виграваю?
Хоч коршмоньки я не знаю, хороше сьпіваю. (Жураки).

5792. Бо то наші громадочка так постановила,
Щоби жадна молодиці горівки не пила. (Жураки)

ЗМІСТ.